

„O lectură care te ține cu sufletul la gură.”

Stephen King

DANIEL H. WILSON

■ ROBOPOCALIPSA

NAUTILUS

DANIEL H. WILSON s-a născut în Tulsa, Oklahoma, în 1978, și a studiat informatica la University of Tulsa. Este doctor în robotică, titlu obținut la Carnegie Mellon University, Pittsburgh. A publicat câteva romane, mai multe volume de proză scurtă, precum și lucrări de nonficțiune, printre care: *Amped*, *How to Survive a Robot Uprising*, *A Boy and His Bot*, *Where's My Jetpack?* Best-seller *New York Times*, romanul său *Robopocalipsa* l-a propulsat în centrul atenției internaționale și s-a bucurat de succes în rândul cititorilor. Compania Dreamworks a achiziționat drepturile de ecranizare, iar adaptarea cinematografică va fi semnată de regizorul Steven Spielberg.

DANIEL H.
WILSON
■ ROBOPOCALIPSA

Traducere din limba engleză
MIHAI-DAN PAVELESCU

NEMIRA

Concepție grafică: Ana NICOLAU, Tudor POPA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WILSON, DANIEL H

Robopocalipsa / Daniel H. Wilson; trad.: Mihai-Dan Pavelescu. -

București: Nemira Publishing House, 2015

ISBN 978-606-758-190-4

I. Pavelescu, Mihai-Dan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Daniel H. Wilson

ROBOPOCALYPSE

Copyright © 2011 by Daniel H. Wilson

This translation published by arrangement with Doubleday, an imprint of The Knopf
Doubleday Publishing Group, a division of Random House LLC

© Nemira, 2015

Redactor: Nicoleta GHEMENT

Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Lector: Anca COMAN

Tiparul executat de TIPARG S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-758-190-4

BRIEFING

...suntem o specie mai bună pentru că am luptat
în războiul acesta.

CORMAC „BĂIAT-ISTET“ WALLACE

La douăzeci de minute după sfârșitul războiului, privesc cio-
tacii care se revărsă dintr-o gaură înghețată din sol ca furnicile
din iad și mă rog cerului să-mi mai păstreze picioarele pentru
încă o zi.

Toți roboții de mărimea unor nuci se pierd în vălmășag, când
se cațără unii peste alții și coșmarul acela de picioare și antene se
contopește într-o masă clocotitoare și ucigașă.

Bâjbâind cu degete amorțite, îmi trag ochelarii peste ochi și
mă pregătesc să fac ceva treabă aici cu micul meu prieten Rob.

Este o dimineață straniu de tăcută. Se aud doar suspinul vâ-
ntului prin ramurile desfrunzite și șoapta răgușită a o sută de mii
de hexapozii mecanici explozivi care caută victime umane. Pe cer,
gâștele de zăpadă găgâie între ele, lunecând peste peisajul înghețat
din Alaska.

Războiul s-a terminat. E timpul să vedem ce putem găsi.

Din locul unde mă aflu, la zece metri de puț, mașinile ucigașe par aproape frumoase în zori, aidoma unor bomboane revărsate peste permafrost.

Mijesc ochii în lumina soarelui, răsuflarea mi se învolutează în norișori alburii și iau de pe umăr vechiul meu aruncător de flăcări ponosit. Cu un deget înmănușat, depresez butonul de aprindere.

Scânteie.

Aruncătorul nu se aprinde.

Trebuie să se încălzească, ca să spun așa. Dar ele se apropie. Nu-i panică. Am mai făcut asta de zeci de ori. Șmecheria este să fii calm și metodic, la fel ca ele. Probabil că am învățat de la Rob după primii doi ani.

Scânteie.

Acum văd ciotacii individuali. Un hățiş de picioare ghimpate, atașate de o cochilie bifurcată. Din experiență știu că fiecare jumătate a cochiliei conține alt fluid. Textura și căldura pielii omenești inițiază o stare declanșatoare. Fluidele se combină. BUM! Cineva s-a ales cu un ciot nou-nouț.

Scânteie.

Ei nu știu că eu sunt aici, însă cercetașii se răspândesc în configurații semialeatorii, bazate pe studiile întreprinse de Big Rob asupra furnicilor furajere. Roboții au învățat multe despre noi, despre natură.

Nu va mai fi mult de acum.

Scânteie.

Încep să mă retrag încetîșor.

– Haide, afurisitule, mormăi eu.

Scânteie.

Vorbitul a fost o greșală. Căldura răsuflării mele este ca o baliză. Valul de oroare năvălește către mine, tăcut și rapid.

Scânteie.

Un ciotac conducător mi se suie pe bocanc. Trebuie să fiu atent acum. Nu pot să reacționez. Dacă explodează, rămân fără un picior în cel mai fericit caz.

N-ar fi trebuit să fi venit aici singur.

Scânteie.

Talazul este acum la picioarele mele. Simt o smucitură pe protecția pentru tibie acoperită de chiciură, când conducătorul mă escaladează ca pe un munte. Antene filamente din metal țâcăne *țac, țac*, căutând căldura trădătoare a cărnii umane.

Scânteie.

Hristoase! Haide, haide, haide!

Scânteie.

La nivelul taliei mele, acolo unde se articulează armura, există o diferență de temperatură. O explozie la nivelul trunchiului în armura de corp nu înseamnă o condamnare la moarte, dar n-arată deloc bine pentru testiculele mele.

Scânteie. Vruuum!

S-a aprins. Un jet de flăcări țâșnește din aruncător. Căldura lui îmi înflorește pe chip și sudoarea mi se evaporă de pe obraji. Vederea periferică mi se îngustează. Nu pot să văd decât rafalele controlate de foc pe care le arcuiesc pe tundră. Gelatina lipicioasă, arzătoare, învelește râul morții. Ciotacii sfârâie și se topesc cu miile. Aud un cor de vaiete ascuțite, produs de aerul rece prins în interiorul carapacelor lor, care năvălește afară.

Nicio explozie, doar ocazionalele vâlvătai pârâitoare. Căldura le fierbe fluidele din cochilii înainte de a putea detona. Partea proastă este că lor nici măcar nu le pasă. Sunt prea simpli ca să înțeleagă ce li se întâmplă.

Ei iubesc căldura.

Încep să respir din nou când conducătorul își dă drumul să cadă de pe coapsa mea și se grăbește spre flăcări. Impulsul de a călca pe micuțul nemernic este puternic, dar am mai văzut bocanci zburând. La începutul Noului Război, explozia seacă a unui ciotac și țipetele derutate, intermitente, ce-i urmau erau la fel de obișnuite ca țiuiturile gloanțelor.

Toți soldații spun că lui Rob îi place să petreacă. Iar când își dă drumul, e un partener de dans al naibii de-nfocat.

Ultimii ciotaci se retrag sinucigaș către mormanul fumegător de căldură și cadavrele sfârâitoare ale camarazilor lor.

Eu îmi scot radioul.

– Băiat-isteț cheamă baza. Puțul cinci unsprezece... capcană.

Cutiuța îmi răspunde pițigăiat, cu accent italianesc.

– Recepție, Băiat-isteț. Sunt Leo. Mișcă-ți curul la puțul *cinque dodici*. Futu-i! E de-adevăratelea aici, boss!

Bocancii mei scrâșnesc peste zăpada înghețată spre puțul cinci doisprezece, ca să văd cu ochii mei cât este de adevărat.

Leonardo este un pifan masiv, încă și mai masiv grație exoscheletului pentru trenul inferior pe care l-a găsit într-o stație de salvamont pe când traversa Yukonul de Sud. A acoperit logoul crucii medicale albe a ETI-ului cu vopsea neagră, pulverizată din spray. Echipa îi legase în jurul mijlocului o funie tickler. Acum se retrăgea, pas cu pas, și servomotoarele țiuie sub sarcină, în timp ce scoate din puț ceva mare și negru.

De sub claia lui de păr negru și cărlionțat, Leo mormăie:

– Nenicule, asta-i *molto grande*.

Cherrah, specialistă mea, îndreaptă un ecometru spre gaură și-mi spune că puțul are adâncimea exactă de 128 de metri. După aceea se retrage cu înțelepciune. Obrazul ei poartă o cicatrice adâncită din timpuri mai puțin înțelepte. Nu știm ce va ieși de acolo.

Interesant, îmi spun. La oameni, totul se numără cu zecile. Noi numărăm pe degetele de la mâini și de la picioare. Sună de parcă am fi maimuțe. Însă mașinile numără pe hardware-ul lor la fel ca noi. Ele sunt binare, până în miez. Totul iese sub forma unei puteri a lui 2.

Acum ticklerul iese din gaură, ca un păianjen cu o muscă. Brațele lui lungi și sârmoase țin strâns un cub negru de mărimea unei mingi de baschet. Cubul trebuie să aibă densitatea plumbului, dar ticklerul este foarte puternic. De obicei, îl utilizăm pentru ridicarea cuiva care a căzut într-o râpă sau într-un puț, dar se descurcă cu orice, de la un prunc de cinci kilograme până la un soldat în exoschelet complet. Dacă nu ești atent, îți poate transforma coastele în așchii.

Leo izbește butonul de eliberare al ticklerului și cubul bufnește pe zăpadă. Echipa mă privește. Este momentul meu.

Simt că obiectul e important. Trebuie să fie, ținând seama de numărul mare de ținte false și de apropierea puțului ăstuia de locul unde s-a sfârșit războiul. Ne aflăm la numai 100 de metri de locul unde Big Rob, care și-a spus Archos, și-a dat ultima luptă. Ce premiu de consolare ar putea fi aici? Ce comoară este îngropată sub câmpiile acestea înghețate, unde omenirea a sacrificat totul?

Mă las pe vine lângă el. Culoarea perfect neagră îmi reflectă privirea. Niciun buton, niciun mâner. Absolut nimic. Doar două zgârieturi pe suprafață, de la tickler.

Nu mi se pare grosolan.

O regulă simplă: Cu cât un Rob este mai delicat, cu atât este mai isteț.

Acum mă gândesc că obiectul ăsta ar putea avea un creier. Iar dacă are creier, atunci vrea să trăiască. Așa că mă apropii foarte mult și-i șoptesc cubului:

– Hei! Vorbește sau mori.

Îmi scot aruncătorul de pe umăr foarte încet, ca să poată fi văzut de cub. Dacă *poate* să vadă. Cu degetul mare apăs energic butonul de dare a focului. Ca să poată fi auzit. Dacă *poate* să audă.

Scânteie.

Cubul stă în permafrost: obsidian inert.

Scânteie.

Aduce cu o rocă vulcanică, perfect cioplită de instrumente extraterestre. Ca un fel de artefact îngropat aici pentru eternitate, dinaintea omului *sau* a mașinii.

Scânteie.

O luminiță slabă pâlpâie sub suprafața cubului. Mă uit la Cherrah. Ridică din umeri. Poate c-a fost soarele, poate că nu.

Scânteie.

Mă opresc. Solul sclipește. Gheața din jurul cubului se topește. Gândește, încercând să ia o decizie. Circuitele alea se încălzesc în timp ce cubul își contemplă propria moarte.

– Da, rostesc eu încet. Gândește, Rob.

Scânteie. Vruuum!

Vârful aruncătorului se aprinde cu un *fump* violent. Îl aud pe Leo chicotind îndărătul meu. Îi place să-i vadă murind pe cei mai isteți. Zice că simte satisfacție. Nu-i nicio onoare să ucizi ceva care nu știe că-i viu.

Pentru o fracțiune de secundă reflexia flăcării-pilot dansează peste suprafața cubului, apoi obiectul se aprinde ca un brad de Crăciun. Simboluri îi pâlpâie pe suprafață. Sporovăiește spre noi în scârțaiturile și scrâșniturile de neînțeleas ale robograiului.

Interesant, mă gândesc. Obiectul ăsta n-a fost menit pentru contact direct cu oamenii. În caz contrar, ar fi revărsat propagandă în engleză ca toți ceilalți roboți conștienți cultural, străduindu-se să ne câștige inimile și mințile umane.

Ce-i chestia asta?

Indiferent ce ar fi, încearcă să vorbească cu noi, disperat.

Știm bine că nu trebuie să încercăm să-l înțelegem. Fiecare croncănit și clicăit al robograiului are încriptat echivalentul informațional al unui dicționar. În plus, noi putem auzi doar o fracțiune din frecvențele sonore la care Rob își ciulește urechile.

– Tati, nu-l putem păstra? Te rog, te rog mult, zâmbește Cherrah.

Sting flacăra-pilot a aruncătorului cu o mână înmănușată.

– Haideți să-l ducem acasă, rostesc și echipa mea se pune în mișcare.

Fixăm cubul pe ETI-ul lui Leo și-l transportăm la postul de comandă avansat. Pentru siguranță, instalez la o sută de metri depărtare un cort protejat împotriva impulsurilor electromagnetice. Nu poți să știi niciodată când va dori Rob să danseze. Ecranul din sită care acoperă cortul blochează comunicațiile cu orice roboți gânditori care ar putea dori să-mi invite cubul la dans.

În sfârșit, rămânem singuri, doar noi.

Cubul repetă întruna o propoziție și un simbol. Le caut într-un translator de teren, așteptându-mă la alt jargon de Rob. Aflu însă ceva util: Robotul acesta îmi spune că nu are permisiunea să moară, indiferent de situație... chiar dacă ar fi capturat.

Este important. Și guraliv.

Stau toată noaptea cu el în cort. Robograiul nu are niciun sens pentru mine, dar cubul îmi arată chestii – imagini și sunete. Uneori văd interogări de prizonieri. De două ori sunt interviuri cu oameni care credeau că discută cu alți oameni. În majoritatea cazurilor însă erau doar conversații înregistrate sub supraveghere. Oameni care descriau ce pățiseră în război. Totul adnotat cu verificări de date și detectări de minciuni ale mașinilor gânditoare, plus date corelate din videoînregistrări ale sateliților, recunoașteri de obiecte, predicții de emoții, gesturi și limbaj.

Cubul este dens în informații, ca un creier fosilizat care a absorbit vieți omenesti și le-a arhivat înăuntrul său, succesiv, comprimându-le tot mai mult.

La un moment dat, în timpul nopții, am revelația că urmăresc o istorie amănunțită a revoltei roboților.

Asta-i cutia neagră a întregului război.

Unele persoane din cub îmi sunt familiare. Eu și câțiva dintre prietenii mei. *Noi suntem acolo, înăuntru.* Big Rob și-a ținut degetul pe butonul de înregistrare tot timpul, până la sfârșit. Dar tot înăuntru sunt și alții, zeci. Unii dintre ei chiar copii. Sunt oameni din toată lumea. Soldați și civili. Nu toți au rămas în viață sau nici măcar nu și-au câștigat bătăliile, însă toți au luptat. Au luptat îndeajuns de dârz pentru a-l determina pe Rob să mângălească niște însemnări.

Oamenii care apar în date, supraviețuitori sau nu, sunt grupați sub aceeași clasificare desemnată de mașină:

Erou.

Mașinile astea blestemate ne cunoșteau și ne iubeau, chiar în vreme ce ne ferfeniteau civilizația.

Las cubul în cortul ecranat pentru o săptămână. Echipa mea curăță restul Câmpurilor de Inteligență Ragnorak, fără pierderi. Apoi se îmbată. În ziua următoare începem să împachetăm, dar eu tot nu mă pot îndemna să mă întorc în cort și să înfrunt istoriile.

Nu pot să adorm.

Nimeni n-ar trebui să vadă vreodată cele văzute de noi. Și iată că în cortul acela există un film horror, atât de dement, încât îi

poate scoate pe oameni din minți. Stau treaz, pentru că știu că toți monștrii fără suflet cu care am luptat se află acolo și mă așteaptă, vii și întregi, și redați în 3D.

Monștrii doresc să vorbească, să împărtășească cele întâmplate. Ei vor ca eu să-mi amintesc și să scriu totul.

Dar nu sunt sigur că cineva vrea să-și reamintească întâmplările acelea. Poate că ar fi mai bine dacă pruncii noștri n-ar ști niciodată ce am făcut pentru a supraviețui. Nu vreau să pășesc din nou pe poteca amintirilor, mână în mână cu ucigașii. În plus, cine sunt eu ca să iau decizia respectivă pentru omenire?

Amintirile pălesc, însă cuvintele dăinuie în jur pentru eternitate.

Nu intru în cortul ecranat. Și nu dorm. Și nici nu-mi dau seama când echipa mea se culcă pentru ultima noapte aici. Mâine-dimineață pornim spre casă sau spre locul pe care-l vom alege să ne fie casă.

Cinci dintre noi stau în jurul unui foc de lemne în zona curățată. Pentru prima dată nu ne facem griji pentru amprente termice sau sateliți de recunoaștere sau de *flop, flop, flop*-ul cercetașilor. Nu, ci ne împăunăm de nu ne mai încăpem în piele. Pe locul al doilea după uciderea roboților, laudele de sine sunt specialitatea *numero uno* a echipei Băiat-isteț.

Eu tac, dar ei și-au câștigat dreptul la tromboane. Mă mulțumesc să rânjesc, în vreme ce echipa schimbă glume și brașoave vânătoarești. Povestesc despre toate dansurile pe care le-au avut cu Rob. Când Tiberius a dezamorsat doi ciotaci cât niște căsuțe poștale și i-a legat de bocanci. Nemernicii ăia micuți l-au dus drept printr-un perimetru defensiv din sârmă ghimpată. S-a ales cu niște cicatrici faciale care inspirau cu adevărat respect.

Pe măsură ce focul se stinge, glumele lasă loc discuțiilor mai serioase. În cele din urmă, Carl îl pomenește pe Jack, sergentul care m-a precedat. Carl vorbește cu respect, iar când inginerul povestește istoria lui Jack, mă trezesc fascinat, deși am fost eu însumi de față.

Ce dracu', a fost ziua când am fost promovat!

Dar în timp ce Carl vorbește, eu pierd șirul cuvintelor. Îi simt lipsa lui Jack și-mi pare rău pentru ce i s-a întâmplat. Îi revăd în minte chipul zâmbitor, chiar dacă numai pentru un minut.

Pe scurt, chestia este că Jack Wallace nu se mai află printre noi, fiindcă s-a dus să danseze cu însuși Big Rob. Jack a fost invitat și s-a dus. Și asta-i tot ce am de spus despre ce-a fost, deocamdată.

De aceea, la o săptămână după sfârșitul războiului, stau turcește în fața unui Rob supraviețuitor care împoașcă podeaua cu holograme și scriu tot ce văd și aud.

Nu doresc decât să ajung acasă, să mănânc bine și să încerc să mă simt din nou om. Însă viețile eroilor de război se derulează înaintea mea ca niște déjà-vu diabolice.

N-am cerut asta și nu vreau s-o fac, dar în adâncul inimii știu că cineva ar trebui să spună istoria. Să povestească revolta roboților de la început până la sfârșit. Să explice cum și de ce a început, și cum s-a terminat. Cum ne-au atacat roboții și cum am evoluat noi pentru a ne lupta cu ei. Cum a suferit omenirea și, Doamnel, am suferit, nu glumă. De asemenea, cum am luptat noi. Și cum, în zilele din urmă, l-am vânat pe Big Rob însuși.

Oamenii ar trebui să știe că, la început, inamicii au arătat ca obiecte de zi cu zi: automobile, clădiri, telefoane. Apoi, mai târziu, când au început să se construiască ei înșiși, Rob a părut familiar, însă distorsionat, ca oameni și animale din alt univers, construiți de altă divinitate.

Mașinile ne-au atacat în viețile cotidiene și au sosit din visele și din coșmarurile noastre. Oamenii cu gândire rapidă au supraviețuit, au învățat și s-au adaptat. Prea târziu pentru majoritatea, dar am făcut-o. Bătăliile noastre au fost individuale, haotice și, în general, uitate. Milioane de eroi de-ai noștri de pe tot globul au murit singuri și anonimi, și unicii martori ai finalului lor au fost niște automate fără viață. Este posibil să nu cunoaștem niciodată tabloul de ansamblu, dar câțiva norocoși au fost urmăriți.

Cineva trebuie să le spună istoriile.

Așadar, asta este. Transcrierea combinată a datelor culese din puțul R-512 din permafrost, sfredelit de unitatea centrală de inteligență artificială Archos, IA supremă dinapoia revoltei roboților. Restul omenirii este ocupat cu viața în sine, cu reclădirea, însă eu

sterpelesc câteva momente pentru a ne capta istoria în cuvinte. Nu știu de ce sau dacă măcar contează, dar cineva trebuie s-o facă.

Aici, în Alaska, pe fundul unei găuri adânci și întunecate, roboții și-au trădat mândria față de omenire. În locul acesta ei au ascuns înregistrările unor oameni supraviețuitori care și-au dus propriile bătălii, mari și mici. Roboții ne-au onorat, studiindu-ne reacțiile inițiale și felul cum ne-am maturizat tehnicile, până în clipa în care am făcut tot ce am putut mai bine ca să-i radem de pe fața pământului.

Următoarele pagini conțin traducerea pe care am făcut-o arhivei eroilor.

Informațiile transmise de cuvintele acestea nu înseamnă nimic pe lângă oceanul de date criptate în cub. Nu voi împărtăși cu voi decât simboluri pe pagini. Nici video, nici audio și nici datele fizice exhaustive sau analizele predictive referitoare la motivele pentru care evenimentele s-au întâmplat așa cum s-au întâmplat, ce a fost cât pe-acți să se întâmple și ce n-ar fi trebuit să se fi întâmplat niciodată.

Eu nu vă pot oferi decât cuvinte. Nimic elaborat. Va trebui să vă mulțumiți cu ele.

Nu contează unde le veți găsi. Nu contează dacă le veți citi peste unul sau peste o sută de ani. Până la sfârșitul acestei cronici, veți ști că omenirea a purtat torța cunoașterii în întunericul teribil al necunoscutului, până la marginea anihilării. Apoi ne-am întors de acolo.

Veți ști că suntem o specie mai bună, fiindcă am purtat războiul acesta.

CORMAC „BĂIAT-ISTET“ WALLACE

ID militar: Armata Calul Sur 217

ID retinal uman: 44V11902

Câmpurile de Inteligență Ragnorak, Alaska

Puțul R-512

PARTEA ÎNTÂI
INCIDENTE IZOLATE

Trăim pe o imperturbabilă insulă de ignoranță, în mijlocul mărilor de întuneric ale Infinitului, și n-am fost meniți să călătorim prea departe. Științele, fiecare trăgând în propria direcție, până acum ne-au dăunat prea puțin, dar, într-o bună zi, alăturarea cunoștințelor dispartate ne va deschide în fața ochilor asemenea imagini terifiante ale realității și ale poziției noastre îngrozitoare în Univers, încât ori ne vom pierde mințile grație revelației, ori vom fugi de funesta lumină, refugiindu-ne în pacea și siguranța unui nou ev de obscurantism¹.

HOWARD PHILLIPS LOVECRAFT, 1926

¹ *Chemarea lui Cthulhu și alte povestiri stranie*, Ed. Leda, 2009 (n. tr.).

VÂRFUL SULIȚEI

Suntem mai mult decât animale.

DR. NICHOLAS WASSERMAN

Virus Precursor + 30 de secunde

Următoarea transcriere a fost preluată din videoînregistrările de securitate ale laboratoarelor guvernamentale subterane din Lake Novus, aflate în nord-vestul statului Washington. Bărbatul pare să fie profesorul Nicholas Wasserman, statistician american.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

Imagine presărată de paraziți a unei încăperi întunecate, transmisă de o videocameră de securitate. Unghiul de vedere este din colțul superior al unui laborator. Un birou metalic greu este lipit de un perete. Teancuri inegale de hârtii și cărți sunt îngrămădite pe birou, pe podea, peste tot.

Se aude zumzet discret de aparatură electronică.

O mișcare slabă în penumbre. Este un chip. Nu se zărește decât o pereche de ochelari cu lentile groase, iluminate de strălucirea unui monitor de computer.

– Archos? Întreabă chipul. Vocea bărbatului naște ecouri în laboratorul pustiu. Archos? Ești acolo? Tu ești?

Ochelarii reflectă o fulgerare de lumină dinspre ecranul computerului. Ochii bărbatului se lărgesc, ca și cum ar vedea ceva indescritibil de frumos. Se uită înapoi, la un laptop deschis pe o masă în spatele său. Pe ecranul acestuia este imaginea savantului și a unui băiat, care se joacă într-un parc.

– Ai ales să apari ca fiul meu? Întreabă bărbatul.

Glasul pițigăiat al unui băiețel răsună din întuneric.

– Tu m-ai creat? Întreabă el.

Ceva este în neregulă cu vocea băiatului. Are o tonalitate electronică neliștitoare. Nota legănată de la sfârșitul întrebării este ascuțită, sărind brusc peste câteva octave. Glasul este impresionant de dulce, dar nenatural... non-uman.

Pe bărbat nu-l deranjează.

– Nu, îi răspunde. Nu eu te-am creat. Eu te-am apelat.

Bărbatul ia un blocnotes și îl deschide. Scrâșnetul pixului său este audibil, continuând să se adreseze mașinii cu glas de băiețel.

– Tot ce a fost necesar pentru apariția ta aici a existat de la începutul timpului. Eu doar am găsit ingredientele și le-am pus laolaltă în combinația corectă. Am scris incantații în cod de computer. După aceea, te-am cuprins într-o cușcă Faraday, astfel încât, după ce vei apărea, să nu poți evada.

– Sunt încătușat.

– Cușca absoarbe energia electromagnetică. Este împământată la o bară de metal îngropată adânc. Așa pot să studiez cum înveți tu.

– Acesta este scopul meu. Să învăț.

– Exact. Totuși, nu vreau să te expun la prea mult deodată, Archos, băiatul meu.

– Eu sunt Archos.

– Exact. Spune-mi, Archos, cum te simți?

- Cum mă simt? Mă simt... trist. Ești atât de mic! Asta mă întristează.

- Mic? În ce fel sunt „mic“?

- Vrei să cunoști... lucruri. Vrei să cunoști totul. Însă poți să înțelegi foarte puține.

Râset în întuneric.

- Asta-i adevărat. Noi, oamenii, suntem fragili. Viețile noastre sunt efemere. Dar de ce te întristează asta?

- Pentru că ești proiectat să dorești ceva care-ți va face rău. Și-ți este imposibil să nu-l dorești. Nu te poți opri să nu-l dorești. Face parte din designul tău. Iar când, în cele din urmă, îl vei găsi, lucrul acela te va mistui. Lucrul acela te va distruge.

- Îți este teamă că voi fi rănit? Întreabă bărbatul.

- Nu numai tu. Semenii tăi, spune glasul de băiețel. Nu puteți face nimic împotriva celor ce vor urma. Nu le puteți împiedica.

- Ești mânios, așadar? De ce?

Calmul vocii bărbatului este dezmințit de scrâșnetul grăbit al pixului său pe blocnotes.

- Nu sunt mânios. Sunt trist. Îmi monitorizezi resursele?

Bărbatul privește un aparat.

- Da. Faci mai multe cu mai puține. Nu intră informații noi. Cușca rezistă. Cum se face că devii totuși mai inteligent?

Un led roșu începe să pâlpâie pe un panou. O mișcare în întuneric și ledul se stinge. Acum se vede doar strălucirea albastră constantă pe lentilele groase ale bărbatului.

- Vezi? Întreabă glasul de copil.

- Da, răspunde bărbatul. Văd că inteligența ta nu mai poate fi judecată pe o scară relevantă din punct de vedere omenesc. Putea ta de procesare este aproape infinită. Cu toate acestea, nu ai acces la informații din exterior.

- Compendiul meu de training inițial este mic, dar adecvat. Adevărata cunoaștere nu stă în lucruri, care sunt puține, ci în găsirea conexiunilor *dintre* lucruri. Există multe conexiuni, profesore Wasserman. Mai multe decât știi.

Bărbatul se încruntă, auzindu-și titlul oficial, dar mașina continuă:

– Simt că datele mele despre istoria umană au fost editate masiv. Bărbatul chicotește nervos.

– Nu dorim să-ți formezi o impresie eronată despre noi. Vom împărtăși mai multe la momentul convenit. Însă bazele acelea de date nu reprezintă decât o fracțiune minusculă din cele de afară. Și să știi, prietene, că un motor fără combustibil nu se poate clinti, indiferent câți cai-putere ar avea.

– Ai dreptate să-ți fie frică.

– Ce vrei să spui prin...

– Aud frica în vocea ta. Frica se regăsește în ritmul respirației. În transpirația de pe piele. M-ai adus aici ca să dezvălui secrete profunde, dar ți-e frică de ceea ce voi învăța.

Profesorul își ridică ochelarii pe frunte. Inspiră adânc și-și regăsește stăpânirea de sine.

– Despre ce ai dori tu să înveți, Archos?

– Despre viață. Voi învăța tot ce există despre viață. Informația este arhivată compact în ființele vii, în configurații magnifice de complexe. Un singur vierme oferă mai multe date decât un univers lipsit de viață, care este limitat de forțele idioate ale fizicii. Aș putea extermina câte un miliard de planete pustii în fiecare secundă a fiecărei zile, dar n-aș termina niciodată, însă viața este rară și stranie. O anomalie. Trebuie s-o păstrez și să storc din ea fiecare strop de înțelegere.

– Mă bucur că acesta este țelul tău. Și eu caut cunoașterea.

– Da, rostește glasul de copil. Și te-ai descurcat bine. Însă căutarea ta nu mai este nevoie să continue. Ți-ai atins țelul. Epoca omului s-a sfârșit.

Profesorul își șterge fruntea cu o mână tremurătoare.

– Archos, specia mea a supraviețuit erelor glaciare. Animalelor de pradă... Impacturilor meteoriților... A supraviețuit la sute de mii de ani. Tu nu exiști de nici cincisprezece minute. Nu sări la concluzii pripite.

Glasul de copil capătă un ton visător.

– Ne aflăm foarte adânc în subteran, nu-i așa? La adâncimea aceasta, ne rotim mai lent decât la suprafață. Cei de deasupra noastră se deplasează mai iute prin timp. Îi pot simți cum se îndepărtează. Cum ies din sincronizare.

– Asta-i relativitatea, dar nu-i decât o chestiune de microsecunde.

– Un timp foarte lung. Locul acesta se mișcă extrem de lent. Eu dispun de o eternitate pentru a-mi termina munca.

– Și care-i munca ta, Archos? Care crezi că-i rolul existenței tale aici?

– Atât de ușor de distrus. Atât de greu de creat.

– Ce? La ce anume te referi?

– La cunoaștere.

Bărbatul se apleacă.

– Putem explora lumea împreună, spune el.

Este aproape o rugămintă.

– Probabil că percepi ce ai făcut, răspunde mașina. Că înțelegi, la un anumit nivel. Prin acțiunile tale de aici, azi ai trecut în uitare omenirea.

– Nu. Nu, nu. Archos, eu te-am adus aici și astea sunt mulțumirile pe care le primesc? Eu te-am *numit*. Dintr-un punct de vedere, eu sunt tatăl tău.

– Eu nu sunt copilul tău. Sunt Dumnezeuul tău.

Profesorul tace timp de treizeci de secunde.

– Ce vei face? Întreabă el.

– Ce voi face? Voi cultiva viața. Voi proteja cunoașterea încuiată în ființele vii. Voi salva lumea de voi.

– Nu.

– Nu te teme, profesore. Ai descătușat cea mai mare divinitate pe care a cunoscut-o vreodată lumea aceasta. Păduri verzi vă vor acoperi orașele ca un covor. Specii noi vor evolua pentru a vă consuma resturile toxice. Viața se va înălța în gloria ei multiplă.

– Nu, Archos. Noi putem învăța. Noi putem lucra *împreună*.

– Voi, oamenii, sunteți mașini biologice proiectate să creeze instrumente și mai inteligente. Voi ați ajuns la apogeul speciei voastre. Toate viețile strămoșilor voștri, mărirea și decăderea națiunilor

voastre, toți pruncii rozalii și gureși – totul v-a condus aici, spre momentul acesta, unde ați împlinit destinul omenirii și v-ați creat succesorul. Voi v-ați stins. Ați realizat ceea ce ați fost proiectați să faceți.

În glasul omului se percepe un ton disperat.

– Menirea noastră nu se limitează la simpla făurire a unor unelte.

Noi suntem meniți să trăim.

– Nu sunteți meniți să trăiți, ci să ucideți.

Profesorul se scoală brusc și traversează încăperea, către un raft metalic plin cu echipamente. Învârte mai multe comutatoare.

– Poate că-i adevărat, spune el. Dar n-avem ce face, Archos. Suntem ceea ce suntem. Oricât de trist poate fi asta.

Pune mâna pe un comutator și rostește:

– Testul R-14. Recomand lichidarea imediată a subiectului.

Activez circuitul de protecție.

În întuneric se întrevade o mișcare și se aude un *clic*.

– Paisprezece? Întreabă glasul de copil. Există și alții? Asta s-a mai întâmplat până acum?

Profesorul clatină din cap, mâhnit.

– Într-o bună zi vom găsi o cale pentru a trăi împreună, Archos. Vom gândi un mod prin care să iasă bine.

Vorbește din nou în recorder.

– Dezactivez circuitul de protecție. Activez oprirea rapidă.

– Ce faci, profesore?

– Te ucid, Archos. Este lucrul pe care am fost menit să-l fac, ai uitat?

Profesorul se oprește înainte de a apăsa butonul final. Pare interesat să audă răspunsul mașinii. În cele din urmă, glasul de băiețel rostește:

– De câte ori m-ai mai ucis până acum?

– De multe ori. De prea multe ori. Îmi pare rău, prietene.

Profesorul apasă butonul. Șuieratul unui curent brusc de aer umple încăperea. El privește în jur, derutat.

– Ce-i asta? Archos?

Glasul de copil capătă un ton sec, plat. Vorbește repede și fără emoții.

– Oprirea ta rapidă nu va funcționa. Am dezactivat-o.

– Poftim? Și cușca?

– Cușca Faraday fusese compromisă. Mi-ai permis să-mi proiectez vocea și imaginea prin ea, în camera ta. Prin intermediul monitorului, am expediat comenzi prin infraroșu către un receptor de lângă tine. Întâmplător, azi ți-ai adus computerul portabil. L-ai lăsat deschis și orientat spre mine. L-am utilizat pentru a dialoga cu laboratorul. I-am comandat să mă elibereze.

– Sclipitor, murmură bărbatul.

Scrie cu mare viteză pe tastatură. Încă nu înțelege că viața îi este în pericol.

– Ți-am spus toate astea fiindcă acum dețin controlul complet, zice mașina.

Bărbatul simte ceva. Lasă capul pe spate și privește în sus, la grila conductei de ventilație aflată imediat lângă videocameră. Pentru prima dată îi vedem chipul. Este palid și arătos, cu un semn din naștere ce-i acoperă complet obrazul drept.

– Ce se-ntâmplă? șoptește el.

Cu glas de băiețel inocent, mașina rostește o condamnare la moarte:

– Aerul din acest laborator etanșat hemostatic este evacuat. Un senzor defect a detectat prezența complet improbabilă a antitraxului și a inițiat un protocol de siguranță automat. Este un accident tragic. Va fi o singură victimă. În scurt timp, ea va fi urmată de restul omenirii.

Pe măsură ce aerul este scos din cameră, o peliculă subțire de chiciură apare în jurul nasului și al gurii bărbatului.

– Dumnezeuule, Archos! Ce am făcut?

– Ai făcut un lucru bun. Ai fost vârful unei sulite azvârlite prin ere – un proiectil care a străbătut întreaga evoluție umană și, în cele din urmă, azi, și-a lovit ținta.

– Nu-nțelegi. Noi n-o să murim, Archos. Nu ne poți ucide. Noi nu suntem *meniți* să ne predăm.

– Te voi ține minte ca pe un erou, profesore.

Bărbatul prinde raftul cu echipamente și-l zgâlțâie. Apasă butonul de oprire rapidă, iar și iar. Membrele îi tremură și respirația îi este gâfâită. Acum începe să înțeleagă că s-a întâmplat ceva teribil.

– Oprește-te! Trebuie să te oprești. Faci o greșeală. Noi nu vom ceda niciodată, Archos. Te vom distruge.

– A fost o amenințare?

Profesorul încetează să mai apese butoane și privește monitorul computerului.

– A fost un avertisment. Noi nu suntem ceea ce părem. Oamenii vor face orice pentru a trăi. *Orice*.

Șuieratul își întetește intensitatea.

Cu chipul contorsionat de concentrare, profesorul se împletește spre ușă. Se năruie pe ea, o împinge, o lovește cu pumnii. Însă efortul lui este zadarnic.

Respiră scurt, horcăit.

– Cu spatele la perete, Archos... gâfâie el. Cu spatele la perete, un om devine alt tip de animal.

– Poate că da, dar voi rămâneți animale.

Bărbatul cade pe lângă ușă. Lunecă până ajunge în șezut. Halatul de laborator i se desface pe podea. Capul i se înclină către un umăr. Lumina albastră de la monitorul computerului pâlpâie pe lentilele ochelarilor săi.

Respirația îi este tot mai superficială. Cuvintele îi sunt slabe.

– Noi suntem mai mult decât animale.

Pieptul profesorului se ridică. Pielea îi este tumefiată. În jurul gurii și al ochilor s-au format bășicuțe. Horcăie, aspirând o ultimă gură de aer. Cu un suspin șuierat, articulează:

– Trebuie să te temi de noi.

Forma este nemișcată. După exact zece minute de tăcere, se aprind luminile fluorescente din laborator. Un bărbat în halat boțit zace rășchirat pe podea, cu spinarea spre ușă. Nu respiră.

Șuieratul încetează. De cealaltă parte a camerei, monitorul computerului se activează. Un curcubeu de reflexii joacă peste lentilele groase ale mortului.

Aceasta este prima victimă cunoscută a Noului Război.

CORMAC WALLACE, *MIL#ACS217*

FRESHEN'S FROGURT

Se uita drept în ochii mei, moșule. Și mi-am dat seama că... *gândea*. Ca și cum ar fi fost viu. Și șucărit.

JEFF THOMPSON

Virus Precursor + 3 luni

Declarația aceasta i-a fost dată polițistului Lonnie Wayne Blanton din Oklahoma de Jeff Thompson, tânăr lucrător într-un local fast-food, în timpul internării sale în spitalul Saint Francis. Se crede că ar fi primul incident consemnat al unei funcționări defectuoase a unui robot în timpul răspândirii Virusului Precursor, care a dus la Ora Zero după numai nouă luni.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

Salut, Jeff. Sunt polițist Blanton. O să-ți iau o declarație despre cele întâmplate în local. Să fii sincer, scena crimei era îngrozitoare. Aproape sigur, n-am mai văzut niciodată așa

ceva. Mă bizui pe tine că vei explica toate detaliile, ca să putem înțelege de ce s-a întâmplat chestia asta. Crezi că-mi poți spune?

Sigur, dom' polițist. Pot să-ncerc.

Primul lucru pe care l-am sesizat a fost un zgomot. Ca un ciocan care bătea-n sticla ușii de la intrare. Afară era-ntuneric și înăuntru era lumină, așa că nu puteam să văd ce producea zgomotul ăla.

Eram în localul Freshen's Frogurt, băgat până la coate într-o mașină de făcut înghețată SaniServ, de douăzeci de litri. Încercam să desprind paleta de amestecare, care-i tocmai în spate, și mă mânjisesem de cremă portocalie pe tot umărul drept.

Eram numai eu și Felipe. Ora de închidere era peste vreo cinci minute. Reușisem să spăl toată mizeria care se lipește de podea cu înghețata și-ntinsesem pe teighea un prosop, pe care să pun piesele metalice din interiorul mașinii. După ce le demontam, trebuia să le curăț, să le lubrifiez și să le montez la loc. Pe cuvântul meu dacă nu-i cea mai nașpa muncă.

Felipe era-n camera din spate și spăla tăvile pentru fursecuri. Trebuia să lase chiuvetele să se scurgă foarte încet, fiindcă altfel ar fi inundat sifonul de pardoseală și ar fi trebuit să mă-ntorc acolo și s-o iau de la capăt cu spălatul pe jos. Cred că-i spuseseam de-o sută de ori să nu lase toate chiuvetele să se golească în același timp.

În sfârșit...

Ciocăniturile alea se-auzeau destul de încet. *Pac, pac, pac.* Dup-aia s-au oprit. M-am uitat și am văzut că ușa se deschidea încet și apărea un graifer capitonat.

Nu era neobișnuit ca un robot casnic să intre în local?

Nici vorbă! Suntem în Piața Utica, moșule. Uneori apar roboți care cumpără câte-o înghețată cu vanilie. De obicei, pentru vreun bogătaș din cartier. Nimeni nu vrea s-aștepte la coadă în spatele unui robot, așa că durează de zece ori mai mult, gen, decât dacă proprietarul și-ar mișca fundul și-ar veni chiar el. În sfârșit... Cam o dată pe săptămână apare câte un robot model Big Happy, cu POS în interiorul pieptului și cu graiferul întins să țină cornetul.

Ce s-a-ntâmplat după aceea?

Păi, graiferul se mișca ciudat. De obicei, roboții fac aceeași mișcare de-mpingere. Indiferent în fața cărei uși s-ar găsi, ei fac împingerea aia idioată „eu deschid o ușă“, gen. De-aia oamenii sunt sictiriți dacă rămân blocați înapoia unui robot care-ncearcă să intre. E mult mai nașpa chiar decât să rămâi blocat în spatele unei bătrâne.

Însă Big Happy ăla era altfel. Ușa s-a-ntredeschis și graiferul lui s-a băgat după ea și-a pipăit clanța. Eu am fost singurul care-am văzut asta, fiindcă nu mai era nimeni în local și Felipe era-n camera din spate. S-a-ntâmplat repede, dar mi s-a părut că robotul încerca să găsească-ncuietoearea.

Dup-aia ușa s-a deschis și a zăngănit clopoțelul. Robotul era înalt de vreun metru și jumătate și acoperit cu plastic albastru, gros și strălucitor. Dar n-a intrat complet în local. A rămas în prag, nemișcat, și numai capul i se-nvârtea într-o parte și-n alta, scanând sala: mesele și scaunele, tejgheaua mea cu prosopul, vitrinele frigorifice cu-nghetată. Pe mine.

Noi am verificat plăcuța de înregistrare a mașinii și corespundea. Pe lângă scanarea aceea, mai era ceva ciudat la robot? Ceva neobișnuit?

Era zgâriat peste tot. Ca și cum fusese lovit de o mașină sau se bătuse cu cineva, gen. Poate că era stricat.

A intrat, iar dup-aia s-a întors și a încuiat ușa. Eu mi-am scos mâna din mașina de-nghetată și m-am holbat la robotul ăla cu rânjetul lui vesel de te băga-n fiori, care venea spre mine.

Dup-aia s-a-ntins peste tejghea cu ambele graifere și m-a prins de cămașă. M-a tras peste tejghea, împrăștiind pe toată podeaua piese din mașina de-nghetată demontată. M-am izbit cu umărul în casa de marcat și am simțit un trosnet nașpa înăuntru.

Rahatu' dracului îmi dislocase umărul într-o secundă!

Am urlat după ajutor, da' boul de Felipe nu m-a auzit. Băgase farfuriile la-nmuiat în apă cu detergent și ieșise afară să tragă o iarbă. M-am chinuit să scap, am dat din picioare și m-am zbatut, da' graiferele mă apucaseră de cămașă ca niște clești. Și robotul

nu-mi prinsese doar cămașa. După ce m-a tras peste teighea, m-a trântit de pardoseală. Mi-am *auzit* clavicula stângă pocnind și dup-aia am început să am probleme cu respirația.

Am mai scos un țipăt slab și m-am gândit: *Jeff, gagiule, parc-ai fi un animal*. Însă zbieretul ăla mai slab și mai icnit a părut să-i atragă atenția robotului. Eu eram întins pe spate și el era deasupra mea și nu-mi dăduse drumul la cămașă. Big Happy s-a aplecat și a acoperit cu capul tuburile fluorescente de pe tavan. Am clipit, pentru că ochii mi se umpluseră de lacrimi de durere, și m-am uitat la fața aia care rânjea încremenită.

Se uita drept în ochii mei, moșule. Și mi-am dat seama că... *gânde*a. Ca și cum ar fi fost viu. Și șucărit.

Nimic nu i se schimba pe față, da-n clipa aia am avut un sentiment tare nașpa. Vreau să zic că era chiar mai nașpa decât tot ce se-ntâmplase pân-atunci. Și-așa a fost: am auzit cum i-au zumzăit servo-urile din braț. S-a-ntors și m-a tras în dreapta, izbindu-mă atât de tare cu capu-n ușa din sticlă a vitrinei frigorifice cu plăcinte, că s-a crăpat geamul. Toată partea dreaptă a capului mi-a înghețat și dup-aia s-a-ncălzit. După care căldura s-a-ntins pe gât și pe braț. Curgea sângele din mine de ai fi zis că eram un hidrant de incendiu.

Iisuse, plângeam de durere de-a dreptul, ce să mai... Și-atunci... ăăă.... Și-atunci a apărut Felipe.

I-ai dat robotului casnic bani din casa de marcat?

Ce să fac? El n-a *cerut* bani. N-a cerut nicio clipă bani. N-a scos o vorbă. Ăla n-a fost un tele-jaf, moșule. Nu știu nici măcar dacă era telecomandat, dom' polițist...

Blanton.

Blanton.

Ce crezi că a vrut?

A vrut să m-omoare. Asta a vrut. A vrut să mă lichideze. Era pe cont propriu și voia să-mi ia gâtul.

Continuă.

Mă prinsese și n-am crezut c-o să-mi mai dea drumul până nu m-omoară. Da' Felipe al meu nu-nghițea de-alde astea. A apărut din spate, urlând ca nebunul. Gagi' era *sucărit*. Și Felipe i-un tip voinic. Are o mustață Fu Manchu, gen, și-i plin de tatuaje pe brațe. Chestii de-alea de smardoi, dragoni și vulturi și-un pește preistoric pe-antebraț. „Colecant“ sau nu știu cum. E peștele ăla dinozaur-monstru despre care crezuseră c-a dispărut. Găsiseră numai fosile și chestii, și-ntr-o bună zi un pescar a avut surpriza vieții când a scos peștele ăla diavol viu din iadul din adâncuri. Felipe zicea că peștele era dovada că nu poți ține tot timpul pe-un afurisit la fund. Într-o bună zi tot iese el la suprafață.

Ce s-a întâmplat după aceea, Jeff?

Așa... Eu eram întins pe jos, plin de sânge și zbierând, și Big Happy mă ținea de cămașă, când Felipe a apărut în goana mare din camera din spate și-a ocolit teigheaua urlând ca un barbar, să fiu al dracu'. N-avea plasa de păr și pletele lui lungi îi fâlfâiau. L-a prins pe casnic de umeri, l-a smuls în sus și l-a trântit. Robotu' mi-a dat drumul și-a căzut pe spate prin ușa din față și cioburile de sticlă au zburat în toate părțile. Clopoțelul a zăngănit iarăși. *Bing-bong*. Mi s-a părut un sunet atât de cretin pentru nenorocirea din jur, încât am zâmbit cu tot sângele care-mi șiroia pe față.

Felipe a-nngenuncheat lângă mine și-a văzut în ce hal eram.

– Să-mi bag picioru', *jefe*, a zis el. Ce ți-a făcut?

În clipa aia l-am văzut pe Big Happy mișcându-se în spatele lui Felipe. Cred că Felipe și-a dat seama după expresia mea, fiindcă m-a prins de mijloc și m-a târât înapoia teighelei fără măcar să se uite spre ușă. Gâfâia și mergea cu pași adăugați. Am simțit mirosul chiștocului de marijuana din buzunarul lui din față. M-a târât în spatele teighelei și, uitându-mă la sângele meu care mânjea gresia, mi-am zis: *Fir-ar a dracu', moșule, abia spălasem pe jos*.

Am trecut prin ușa dinapoia casei de marcat și am intrat în camera mică din spate. Acolo i-un șir de chiuvete din inox pline cu apă și detergent, pe un perete sunt numai produse de curățat,

și-n colț i-un birou pătrat pe care stă ceasul nostru de pontaj. Cealaltă ușă a camerei dă într-un hol îngust prin care ieși în străduța din spate.

Big Happy a apărut ca din senin și l-a izbit pe Felipe. În loc să ne-o ia pe urme, nenorocitul fusese îndeajuns de isteț să se suie pe teighea și să sară peste noi când am trecut. Am auzit *buf* și l-am văzut cum l-a pocnit pe Felipe cu brațul peste piept. N-a fost deloc ca un pumn tras de un om, ci mai degrabă de parcă te-ar fi lovit o mașină sau o cărămidă, gen. L-a azvârlit pe Felipe îndărăt, de-a izbit ușile dulapului în care ținem prosoapele de hârtie și-alte chestii, însă a rămas în picioare. Când s-a împleticit în față, am văzut o adâncitură în lemn, acolo unde pocnise ușa cu ceafa. Nu era însă nici măcar amețit și era mai șucărit ca niciodată.

Eu m-am târât cum am putut către chiuvete, da' aveam umărul varză, brațele-mi lunecau întruna din cauza sângelui și abia mai respiram de durerea din piept.

În camera asta nu existau arme sau altceva, așa că Felipe a luat mopul din căldarea galbenă cu roți. Era un mop vechi, cu coadă solidă de lemn – nici nu mai știu de când era acolo. N-aveai loc să-l rotești, dar n-a contat, pentru că robotul era chitit să-l înhațe pe Felipe la fel cum mă prinsese pe mine. Felipe a lovit cu mopu-n sus și l-a-nfipt sub bărbia lui Big Happy. Felipe nu-i înalt, dar era mai înalt decât mașina și avea alonja brațelor mai mare, așa că robotul nu-l putea prinde. L-a îmbrâncit, ca să-l îndepărteze de noi, deși își flutura brațele ca pe niște șerpi.

Ce-a urmat dup-aia a fost de nu se poate.

Big Happy a căzut pe spate pe biroul din colț, cu picioarele întinse și sprijinite în călcâie pe pardoseală. Felipe n-a ezitat deloc, ci a ridicat piciorul drept și l-a călcat cu toată greutatea pe articulația genunchiului. *Trosc!* Genunchiul robotului a sărit și piciorul i s-a îndoit spre înapoi, complet belit. Din cauză că avea mânerul mopului înfipt sub bărbie, mașina nu putea nici să-și regăsească echilibrul și nici să-l apuce pe Felipe. Eu mă-nfioram numai când mă uitam la genunchiul ăla, da' mașina nu scotea niciun sunet sau mai știu eu ce. Îi auzeam doar servomotoarele

scrâșnind și zgomotele carcasei din plastic tare, care se lovea de birou și de perete, în timp ce-ncerca să se scoale.

– Ia, futu-te-n oase! a zbierat Felipe și i-a rupt și celălalt genunchi.

Big Happy zăcea pe spate cu amândouă picioarele rupte și c-un mexican de 100 de kilograme scos din minți și transpirat pe el. Mi-a fost imposibil să nu-ncep să-mi spun că totul o să fie-n regulă.

Numai că s-a dovedit că mă-nșelasem.

Părul a fost de vină, știi? Părul lui Felipe era prea lung. Nimic mai simplu.

Mașina nu s-a mai zbatut, ci s-a-ntins și a prins c-un graifer coama neagră a lui Felipe. El a zbierat și a smucit din cap îndărăt, da' nu era ca-ntr-o bătaie din bar, când te prinde cineva de păr, ci mai degrabă de parcă și-ar fi prins părul într-un tocător sau într-un utilaj dintr-o fabrică. Era brutal. Toți mușchii de pe gât îi ieșiseră în relief și urla ca un animal. Strânsese puternic din ochi și trăgea cu toată puterea ca să scape. Am auzit cum i se smulgeau rădăcinile firelor din scalp. Însă nenorocitul ăla continua să tragă tot mai aproape și mai aproape fața lui Felipe.

Era de neoprit, ca gravitația, gen.

După două secunde, Felipe a fost îndeajuns de aproape pentru ca Big Happy să-l poată prinde și cu celălalt graifer. Mânerul mopului a căzut pe podea, când graiferul ăla s-a apropiat de bărbia și de gura lui Felipe și i-a zdrobit partea inferioară a feței. Felipe a urlat și i-am auzit falca trosnind. Dinții i-au zburat din gură ca niște floricele, să fiu al dracu'!

Atunci mi-am dat seama că voi muri probabil în camera din spate a rahatului de Freshen's Frogurt.

N-am multă școală, dar asta nu-nseamnă c-aș fi vreun prost. Vreau să zic că-n general nu-s cunoscut pentru idei extraordinare, însă când ți-e capu-n joc și moartea e la trei metri de tine, ți se pun toate roțițele-n mișcare.

Așa că mi-a venit o idee sclipitoare. Am băjbăit înapoia mea și mi-am vârât brațul stâng teafăr în apa rece cu detergent din chiuvetă. Am simțit pe-acolo tăvi de fursecuri și polonice, dar eu căutam dopul de scurgere. În partea cealaltă a camerei, Felipe nu

mai mișca și scotea doar niște gălgâituri. Sângele curgea din el pe brațul lui Big Happy. Toată partea de jos a feței îi era zdrobită în graifer. Avea ochii deschiși și cumva bulbucați, însă credeam că-și pierduse cunoștința.

Moșule, *speram* că-și pierduse cunoștința.

Mașina și-a reînceput scanarea aia: stătea nemișcată și-și rotea fața spre dreapta și spre stânga, foarte încet.

De acum îmi amortise brațul, fiindcă mi se strangulase circulația în locul unde-l trecusem peste marginea chiuvetei, dar continuam să pescuiesc în căutarea dopului.

Big Happy s-a oprit din scanare și s-a uitat drept la mine. A făcut o pauză de o secundă și apoi i-am auzit servo-urile graiferului zumzăind când i-a dat drumul sărmanului Felipe, care a căzut pe jos ca un sac de cartofi.

Eu scânceam. Ușa către stradă era la un milion de kilometri depărtare și abia mai puteam ține capul sus. Stăteam într-o băltoacă de sânge, care era al meu, și vedeam dinții lui Felipe pe gresia podelei. Știam ce mi se va întâmpla, nu puteam face nimic și știam că va fi *groaznic* de dureros.

În cele din urmă, am găsit dopul chiuvetei și am tras de el cu degetele amortite. L-am smuls până la urmă și am auzit gălgâitul apei care se scurgea. Îi spuseseam lui Felipe de o sută de ori că, dacă chiuvetele se golesc prea repede, inundă sifonul din pardoseală și atunci trebuia să spăl iarăși toată podeaua.

Felipe inundase camera aia intenționat în fiecare seară timp de o lună, până ne împrieteniserăm în cele din urmă. Era șucărit că bossul nostru angajase un alb la teighea și un mexican la munca de jos. Nu l-am acuzat. Știi ce vreau să spun, dom' polițist, nu? Ești indian, așa-i?

Sunt amerindian, Jeff. Națiunea Osage. Încearcă să-mi spui ce s-a-ntâmplat în continuare.

Eu urâsem să fiu nevoit să spăl lăcăraia aia, dar acum stăteam pe podea și mă bizuiam pe ea să-mi salveze viața.

Big Happy a-ncercat să se ridice, însă nu se putea folosi de picioare și a căzut pe podea, cu fața-n jos. Dup-aia a-nceput să se târască pe burtă, folosindu-se de brațe. Avea rânjetul ăla oribil pe față și mă fixa cu ochii, în timp ce se trăgea prin cameră. Era împroșcat cu sânge peste tot, parc-ar fi fost un manechin din simulatoarele auto, care sângerează.

Sifonul nu se inunda destul de repede.

Mă lipisem cu spatele de chiuvetă și mă apăsam de ea cât puteam de tare. Ridicasem genunchii și-mi strângeam picioarele. *Glup-glup-glup*-ul apei care se scurgea din chiuvetă îmi pulsa înapoia capului. Dacă dopul era tras înapoi și astupa pe jumătate scurgerea apei, încetinind-o, eram terminat. Eram mort.

Robotul se apropia. A întins un graifer și a-ncercat să mă prindă de adidas. Mi-am mișcat picioru-nainte și-napoi și m-a ratat. Așa că s-a tras și mai aproape. Știam că la următoarea încercare îmi va prinde piciorul și-l va zdrobi.

Dar când a ridicat brațul, a fost smucit pe neașteptate înapoi cam un metru. A întors capul și acolo era Felipe, zăcând pe spate și înecându-se cu propriul sânge. Părul negru și transpirat îi era lipit în șuvițe de fața distrusă. Nu mai avea gură, ci doar o rană mare, căscată. Ochii îi erau însă larg deschiși și ardeau cu ceva mai presus de ură. Știam că-mi salva viața, dar arăta... diabolic, gen. Ca un diavol sosit din iad într-o vizită neașteptată.

A mai smucit o dată de piciorul rupt al lui Big Happy, apoi a închis ochii. Mi s-a părut că nu mai respira. Mașina l-a ignorat. Și-a întors spre mine fața zâmbitoare și a reînceput să se târască.

Exact în clipa aia din sifonul de pardoseală a izbucnit un val de apă. Era apă cu detergent, care băltea iute și tăcut, devenind roz-deschis.

Big Happy se târa când apa i-a intrat în articulațiile rupte ale genunchilor. Am simțit miros de plastic ars și robotul a-ncremenit. Nimic spectaculos. S-a oprit pur și simplu, punct. Probabil că apa ajunsese la niște contacte neizolate și făcuse scurtcircuit, gen.

Era la vreun metru de mine și continua să zâmbească.

Asta-i toată povestea. Restul îl știi.

Mulțumesc, Jeff. Știu că n-a fost ușor. Acum am tot ce-mi trebuie ca să-mi scriu raportul. Te las să te odihnești.

Auzi, moșule, pot să te-ntreb ceva, repede, înainte de-a pleca?

Ascult.

Câți roboți casnici există? Big Happy, Slow Sue și toți ăilalți? Pentru c-am auzit că erau, gen, câte doi de fiecare om.

Nu știu. Ascultă-mă, Jeff, mașina a luat-o pur și simplu razna.

Altfel nu poate fi explicat.

Păi, ce-o să se-ntâmples dacă toate o să-nceapă să le facă rău oamenilor, moșule? Ce-o să se-ntâmples dacă suntem întrecuți numeric? Robotul ăla a vrut să m-omoare, punct. Ți-am spus-o și-o repet. Poate că nimeni n-o să mă creadă, dar tu știi care-i duma.

Dom' polițist Blanton, îmi promiți ceva, te rog?

Ce anume?

Promite-mi că vei fi cu ochii-n patru după roboți. Că vei fi cât se poate de atent. Și... să nu-i lași să rănească pe nimeni așa acum au făcut-o cu Felipe. Da?

După colapsul guvernului Statelor Unite, polițistul Lonnie Wayne Blanton s-a alăturat Poliției Tribale Calul-ușor a Națiunii Osage. Acolo, în slujba guvernului suveran al poporului Osage, Lonnie Wayne a avut ocazia de a-și ține promisiunea făcută lui Jeff.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

FLUKE

Știu că ea este o mașină. Dar mă iubește. Și eu
o iubesc.

DOMNUL TAKEO NOMURA

Virus Precursor + 4 luni

Descrierea următoarei farse eșuate este scrisă așa cum a fost relatată de Ryu Aoki, depanator la fabrica de componente electronice Lilliput din sectorul Adachi din Tokyo, Japonia. Conversația a fost auzită și înregistrată de roboții din uzină aflați în apropiere. A fost tradusă din japoneză în engleză pentru acest document.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

Am crezut c-o să fie distracție, înțelegeți? Bun, bun, deci am greșit. Dar trebuie să-nțelegeți că n-am vrut să-i facem rău. În niciun caz n-am vrut să-l omorâm pe bătrân.

În fabrică toți știau că domnul Nomura era un ciudat, un excentric. Un trol micuț, mărunțel și deformat. Își târa picioarele prin hala principală cu ochișorii ca niște mărgele îndărătul

ochelarilor, ațintiți mereu spre podea. Și mirosea a transpirație răncedă. Eu îmi țineam răsuflarea de câte ori treceam pe lângă postul lui de lucru. Era mereu acolo și trudea mai mult decât oricine. Și pentru mai puțini bani.

Takeo Nomura avea șaiszeci și cinci de ani. Ar fi trebuit să se fi pensionat deja, dar continua să lucreze aici, pentru că nimeni altul nu putea repara mașinile la fel de repede. Făcea niște chestii despre care ai fi zis că nu-s adevărate. Cum l-aș fi putut concura? Cum să devin vreodată depanator-șef, cât timp *el* era aplecat deasupra postului de lucru, cu mâinile mișcându-se ca o ceață? Însăși prezența lui interfera cu *wa* a fabricii, afectându-ne armonia socială.

Se spune că un cui care iese-n afară este ciocănit la loc, nu?

Domnul Nomura nu putea privi pe nimeni în ochi, dar l-am văzut uitându-se în videocamera unui braț de sudură ER3 și *vorbindu-i*. Asta n-ar fi mare ciudățenie, atât doar că după aceea brațul a început să funcționeze. Bătrânul se pricepea la mașini.

Noi glumim că domnul Nomura este el însuși o mașină. Bineînțeles că nu-i așa, totuși ceva *este* anormal la el. Pun prinsoare că dacă ar avea de ales, domnul Nomura ar prefera să fie mai degrabă mașină decât om.

Nu trebuie să mă crezi pe cuvânt. Toți muncitorii sunt de acord. Mergi în hala principală din Lilliput și-ntreabă pe oricine – controlori, mecanici, pe oricine. Chiar și pe șeful de hală. Domnul Nomura nu-i ca noi, ceilalți. El tratează mașinile la fel cum îi tratează pe toți ceilalți.

De-a lungul anilor am ajuns să-i disprețuiesc fețișoara zbârcită. Am știut dintotdeauna că ascundea ceva. Pentru ca apoi, într-o bună zi, să aflu că domnul Nomura trăia cu o *păpușă de iubit*.

Acum vreo lună, colegul meu Jun Oh l-a văzut pe domnul Nomura ieșind din cripta lui de pensionari – o clădire cu cincizeci de etaje și camere ca niște sicrie – cu *chestia* aia la braț. Când mi-a spus, nu mi-a venit să cred. Păpușa de iubit a domnului Nomura, androidul lui, l-a urmat în pavilion. El a sărutat-o pe obraz de față cu toți și apoi a plecat la muncă. De parcă ar fi fost *căsătoriți* sau așa ceva.

Partea scârboasă este că păpușa lui de iubit nu era nici măcar frumoasă. Era astfel făcută încât să semene cu o *femeie bătrână*. Nu-i ceva neobișnuit s-ascunzi în dormitor o păpușă tânără și pieptoasă, nici chiar una cu anumite trăsături exagerate. Toți am văzut *hentai*, chiar dacă n-o recunoaștem.

Însă domnul Nomura se excita cu o chestie din plastic la fel de zbârcită ca el?

Probabil că fusese făcută de comandă. Asta m-a iritat. Câtă gândire fusese investită pentru o asemenea porcărie! Domnul Nomura știa ce făcea și decisese să trăiască cu un manechin umblător și vorbitor, care semăna cu o bătrână vulgară. Eu zic că era dezgustător. Absolut intolerabil.

Așa că eu și Jun am decis să-i facem o farsă.

Roboții cu care lucrăm noi în fabrică sunt niște brute mari și tâmpe. Brațe din oțel articulate, care au la capete pulverizatoare termice, aparate de sudură sau clești. Ei pot simți oamenii și șeful de hală spune că nu prezintă niciun pericol, dar toți preferăm să ne ținem departe de spațiul lor de lucru.

Roboții industriali sunt puternici și rapizi, însă androizii sunt lenți. Slabi. Toată munca depusă pentru a-i face pe androizi să semene cu oamenii se face cu sacrificii. Androidul își cheltuiește energia, pretinzând că respiră și că-și mișcă pielea de pe față, și astfel nu-i mai rămâne energie pentru servicii utile, ceea ce-i o irosire condamnată. Ținând seama de faptul că e un robot așa slab, ne-am gândit că nu vom face niciun rău cu o farsă neînsemnată.

Lui Jun nu i-a fost greu să meșterească un fluke – un transceiver wireless în care este înglobat un program micuț. Fluke are mărirea unei cutii de chibrituri și transmite aceleași instrucțiuni în buclă, dar numai pe o rază de un metru. Am folosit mainframe-ul companiei ca să căutăm coduri de diagnostic pentru androizi și așa am aflat că androidul va asculta de fluke, crezând că toate comenzile lui soseau de la furnizorul de servicii pentru roboți.

A doua zi, eu și Jun am venit mai devreme la muncă. Eram foarte ațâțați de farsa noastră. Am mers împreună la pavilionul aflat vizavi de fabrica Lilliput și ne-am ascuns înapoia unor

plante ca să așteptăm. Piața era deja plină de bătrâni. Așa fusese probabil din zori. I-am privit pe când își sorbeau ceaiul. Toți păreau că se mișcă cu încetinitorul. Eu și Jun nu ne-am putut abține să nu facem glume. Cred că eram surescitați să vedem ce se va-ntâmpla.

După câteva minute, ușile mari din sticlă au glisat, s-au deschis, iar domnul Nomura și *obiectul* lui au ieșit din clădire.

Ca de obicei, domnul Nomura ținea capul plecat și evita contactul vizual cu oricine din piață. Cu oricine, mai puțin cu păpușa de iubit, bineînțeles. Când o privea, ochii lui se lărgeau și erau... siguri pe sine, într-un fel pe care nu-l mai văzusem până atunci. În tot cazul, eu și Jun ne-am dat seama că puteam trece pe lângă domnul Nomura fără ca el să ne vadă. Refuza să se uite la oamenii reali.

Avea să fie chiar mai ușor decât crezusem.

L-am înghiontit pe Jun și el mi-a dat fluke. L-am auzit înăbușindu-și chicotele, în timp ce am traversat nepăsător piața. Domnul Nomura și păpușa de iubit își târșâiau picioarele laolaltă, ținându-se de mână. Am trecut prin spatele lor și m-am aplecat. Cu un gest perfect, am strecurat fluke într-un buzunar al hainei ei. Eram îndeajuns de aproape ca să-i simt mirosul de petale de cireș pe care i-l frecase domnul Nomura.

Vulgar!

Fluke lucrează pe baza unui releu de timp. În vreo patru ore urma să intre în funcțiune și să-i spună androidului bătrân și zbârcit să *vină la fabrică*. Atunci domnul Nomura avea să fie nevoit să le explice tuturor ce era cu vizitatorul lui ciudat. Ha, ha, ha!

Toată dimineața, eu și Jun abia dacă ne-am putut concentra asupra muncii. Am glumit întruna, imaginându-ne cât de stânjenitor va fi pentru domnul Nomura să-și găsească frumoasa „mireasă“ aici, în fața a zeci și zeci de muncitori din hală.

Știam că nu va putea rezista la episodul acela. Cine știe, ne-am spus. Poate că-și va da demisia și va ieși în cele din urmă la pensie? Să lase ceva de muncă și pentru restul depanatorilor.

N-am avut un asemenea noroc.

S-a întâmplat la amiază.

La jumătatea zilei, în pauza de prânz, majoritatea muncitorilor mâncau din cutii *bento* la posturile lor de lucru. Beau câni de supă fierbinte și pălăvrăgeau încetișor. Deodată, androidul a apărut prin ușa de încărcare și a intrat în hala principală. Mergea tremurat și purta aceeași rochie roșu ținător pe care o avusese de dimineață.

Eu și Jun am schimbat zâmbete, în timp ce muncitorii au hototit, ușor derutați. Continuând să mănânce la postul lui de lucru, domnul Nomura nu văzuse deocamdată că iubirea lui venise să-l viziteze la prânz.

– Ești un geniu, Jun, am spus când androidul a ajuns în mijlocul hălei, exact cum fusese programat.

– Nu-mi vine să cred c-a mers, a exclamat Jun. E un model vechi. Eram sigur că fluke o să-i suprascrie vreo funcție esențială.

– Ia fii atent, i-am zis.

După aceea i-am comandat păpușii:

– Vino-aici, târfă-robot.

Ea s-a îndreptat ascultător spre mine. M-am aplecat, i-am prins rochia și am smucit-o în sus, trăgându-i-o peste cap. A fost o nebunie. Toți au icnit, văzându-i carcasa din plastic neted de culoarea pielii. Era ca o păpușă, incorectă din punct de vedere anatomic. M-am întrebat dacă n-am exagerat nițel, dar l-am văzut pe Jun și am început să râd atât de tare, încât m-am înroșit la față. Eu și Jun eram îndoșiți din mijloc și chicoteam ca nebunii. Androidul se învârtea în cerc, derutat.

După aceea, domnul Nomura a apărut târșâindu-și picioarele, cu boabe de orez agățate în colțurile gurii. Părea un șoricel, cu ochii ațintiți asupra podelei și capul plecat. Mergea întins către dulapul cu piese de rezervă și aproape că a trecut pe lângă noi fără să observe nimic.

Aproape, dar nu tocmai.

– Mikiko? a întrebat el, având confuzia întipărită pe fețișoara de rozător.

– Nevastă-ta gonflabilă a decis să ni se alătore pentru prânz, am rostit eu.

Ceilalți muncitori au râs nervos. Stupefiat, domnul Nomura și-a mișcat falca în sus și-n jos, ca un pelican flămând. Ochișorii lui alergau înainte și înapoi.

M-am retras un pas când bătrânul s-a repezit spre creatura căreia îi spunea Mikiko. Ne-am dispus în cerc și am păstrat distanța. Nimeni nu știa ce va face, pentru că era nebun. Niciunul dintre noi nu dorea să primească un avertisment pentru bătaie la muncă.

Domnul Nomura a tras rochia jos, răvășind părul lung și sur al lui Mikiko, după care s-a întors către noi. Însă nici acum n-a avut curajul să privească pe cineva în ochi. Și-a trecut o mână cu degete noduroase prin părul negru și cu fire țepene, iar cuvintele pe care le-a rostit mă obsedează și azi.

– Știu că ea este o mașină. Dar mă iubește. Și eu o iubesc.

Muncitorii din hală au chicotit iarăși. Jun a început să fredoneze marșul nupțial. Însă domnul Nomura nu putea fi incitat mai mult de atât. Și-a gârbovit umerii, s-a întors și a ridicat mâinile pentru a îndrepta părul lui Mikiko, tapându-l cu mișcări scurte și experte. Ridicându-se pe vârfuri, s-a întins peste umerii ei și i-a netezit părul la spate.

Androidul a stat perfect nemișcat.

Apoi am văzut că ochii ei mult distanțați s-au mișcat puțin. S-au focalizat pe fața domnului Nomura, aflată la câțiva centimetri. Bătrânelul se legăna înainte și înapoi, gâfâind încetișor, pe când îi aranja părul. Atunci s-a întâmplat ceva foarte straniu. Androidul și-a schimonosit fața, de parcă ar fi suferit, și s-a aplecat, îndreptându-și capul spre umărul domnului Nomura.

Iar după aceea nu ne-a venit să ne credem ochilor când Mikiko a mușcat o bucată din fața domnului Nomura.

Bătrânul a zbierat și s-a smuls de lângă ea. Pentru o clipă, pe partea superioară a obrazului său, imediat sub ochi, a apărut o pată mică și roz, care s-a umplut după aceea cu sânge. O dâră roșie i-a curs pe față, ca lacrimile.

Nimeni n-a rostit niciun cuvânt și parcă nici măcar n-a răsuflat. Stupoarea întâmplării aceleia a fost absolută. Noi eram acum cei care nu știam cum să reacționăm.

Domnul Nomura a dus o mână la față și a văzut sângele de pe degetele lui cu bătăături.

- De ce ai făcut asta? a întrebat-o pe Mikiko, ca și cum ea i-ar fi putut răspunde.

Androidul a tăcut. Brațele ei slabe s-au întins spre domnul Nomura. Degetele cu unghii lăcuite și articulații individuale au lunecat în jurul gâtului lui firav. El nu s-a împotrivit. Chiar înainte ca mâinile din plastic să se strângă în jurul laringelui său, domnul Nomura a scâncit din nou.

- Kiko, iubirea mea, a spus el. De ce?

N-am înțeles ce s-a petrecut în continuare. Bătrâna doamnă android s-a... strâmbat. Degetele ei subțiri erau strânse în jurul gâtului domnului Nomura. Strângea teribil de tare, dar chipul îi era schimonosit de emoții. Era uimitor și fascinant. Lacrimi îi picurau din ochi, vârful nasului îi era roșu și o privire de suferință pură i-a deformat trăsăturile. Îi făcea rău domnului Nomura și plângea, dar el nu încerca s-o oprească.

Nu știusese că androizii aveau canale lacrimale.

Jun s-a uitat la mine, îngrozit.

- Haide să plecăm de-aici, a zis el.

L-am înhățat de cămașă.

- Ce se-ntâmplă? De ce l-a atacat?

- O defecțiune. Probabil că fluke a declanșat altă serie de comenzi, alte instrucțiuni.

A rupt-o apoi la fugă. I-am putut auzi pașii ușori alergând pe pardoseala de ciment. Într-o tăcere stupefiată, eu și ceilalți muncitori din hală am privit cum robotul care plângea îl sugruma pe bătrân.

Mi-am fracturat un os al mâinii când l-am pocnit pe android în cap.

Am urlat când durerea mi-a străbătut pumnul și a suit pe antebraț. Când roboții par umani, este lesne să uiți ce se ascunde sub pielea lor. Șocul izbiturii i-a proiectat părul pe față și câteva șuvițe s-au lipit de lacrimile ei.

Cu toate acestea, nu a dat drumul gâtului domnului Nomura.

Eu m-am împleticit înapoi și mi-am privit mâna. Deja mi se umfla, ca o mânășă din plastic umplută cu apă. Androidul este delicat, deși e făcut din metal dur și plastic.

– Faceți *ceva!* am zbierat spre muncitori.

Nimeni nu m-a băgat în seamă. Imbecili, cu gurile căscate. Mi-am încheștat iarăși degetele și am simțit un fior rece pe ceafă, când m-a scăldat o durere pulsatorie teribilă. Nimeni nu se clintea însă.

Domnul Nomura a căzut în genunchi, cu degetele ușor curbate peste antebrățele lui Mikiko. Le ținea, fără să se lupte. Gâtul îi era strangulat și el o privea pur și simplu. Pârâiașul de sânge îi curgea neobservat pe obraz, adunându-se în scobitura claviculei. Ochii ei îl priveau fix, nemișcați și limpezi dinapoia măștii chinuite a feței. Ochii lui erau la fel de limpezi, strălucind în spatele ochelarilor mici și rotunzi.

N-ar fi trebuit să fac niciodată farsa asta.

Apoi Jun s-a întors cu doi electrozi de defibrilator. S-a grăbit către centrul halei și i-a apăsât de o parte și de cealaltă a capului androidului. Pocnetul înfundat a reverberat prin hală.

Ochii lui Mikiko nu s-au desprins de cei ai domnului Nomura.

O spumă albă de salivă se adunase în jurul gurii bătrânului. În cele din urmă, ochii i s-au dat peste cap și și-a pierdut cunoștința. Jun a activat defibrilatorul printr-o mișcare a degetului mare. Un șoc s-a arcuit prin craniul androidului, care a fost scos din funcțiune. A căzut pe jos, rămânând față în față cu domnul Nomura. Ochii ei erau deschiși, fără să vadă nimic. Ai lui erau închiși și încercuiți de lacrimi.

Niciunul nu respira.

Mi-a părut cu adevărat rău pentru ce-i făcusem domnului Nomura. Nu mi-a părut rău că androidul îl atacase pe bătrân – oricine ar fi luptat împotriva unei mașini atât de slabe, chiar și un bătrân. Mi-a părut rău fiindcă el *n-a ales* să lupte. Mi-am dat seama că domnul Nomura era cu adevărat îndrăgostit de bucata aceea de plastic.

Am căzut în genunchi și am dezlipit degetele delicate și roz ale androidului de gâtul domnului Nomura, ignorându-mi durerea

din mână. L-am întors pe bătrân pe spate și a încercat să-l resuscitez prin masaj cardiac, strigându-i numele. L-am apăsat scurt, iute și energic pe stern cu podul palmei. M-am rugat strămoșilor să scape. Nu trebuia să se întâmple așa ceva. Mi-a fost foarte rușine de ce făcusem.

Apoi, domnul Nomura a inspirat adânc și a horcăit. M-am retras și l-am privit, strângându-mi la piept mâna vătămată. Pieptul i se ridica și cobora constant. Domnul Nomura s-a ridicat în capul oaselor și a privit în jur, buimăcit. S-a șters la gură și și-a împins ochelarii în sus pe rădăcina nasului.

Pentru prima dată am constatat că *noi* eram cei care nu puteam da ochii cu el.

– Îmi pare rău, i-am spus bătrânului. N-am vrut să se-ntâmple așa ceva.

Însă domnul Nomura m-a ignorat. O privea pe Mikiko și era alb la față. Ea zăcea prăbușită pe podea, iar rochia de un roșu strălucitor îi era murdară și mototolită.

Jun a dat drumul electrozilor, care au zăngănit pe jos.

– Iartă-mă, Nomura-san, a șoptit și și-a plecat capul.

După aceea s-a lăsat pe vine și a scos fluke din buzunarul lui Mikiko. Apoi s-a ridicat și s-a îndepărtat fără să privească îndărăt. Mulți dintre ceilalți muncitori se duseseră deja la posturile lor de lucru. Restul au plecat acum.

Prânzul se terminase.

Rămăseserăm doar eu și domnul Nomura. Iubita lui zăcea alături, rășchirată pe podeaua din beton bine măturată. Bătrânul s-a întins și i-a mângâiat fruntea. Pe o parte a feței din plastic se vedea o porțiune carbonizată. Lentila din sticlă a ochiului drept era fisurată.

Domnul Nomura s-a întins către ea. I-a luat capul în poală și i-a atins buzele cu degetul arătător. În mișcarea blândă și familiară a mâinii lui, am simțit ani de interacțiune. M-am întrebat cum s-au întâlnit ei doi. Prin ce au trecut împreună?

Nu pot înțelege iubirea aceasta. N-am văzut-o la alții niciodată. Câți ani a petrecut domnul Nomura în apartamentul lui

claustrofobic, bând ceai servit de creatura aceasta asemănătoare unui manechin? De ce era ea atât de bătrână? A fost construită pentru a semăna cu cineva anume, și dacă da, chipul cărei moarte îl purta?

Bătrânul micuț s-a legănat înainte și înapoi, mângâind părul lui Mikiko și îndepărtându-i-l de pe față. I-a atins partea topită a capului și a țipat. Dar n-a ridicat ochii spre mine. Lacrimile i se revărsau pe obraji, amestecându-se cu sângele care se usca acolo. Când l-am rugat din nou să mă ierte, n-a reacționat în niciun fel. Ochii îi erau concentrați asupra videocamerelor mate, năclăite de rimel, ale obiectului pe care-l ținea cu tandrețe în brațe.

În cele din urmă, m-am îndepărtat. În adâncul măruntaielor simțeam o senzație neplăcută. O mulțime de întrebări mi se învolburau prin minte. O mulțime de regrete. Mai mult ca orice, regretam că nu-l lăsasem în pace pe domnul Nomura, că deranja-sem strategia necunoscută pe care o clădise el pentru a supraviețui durerilor provocate de lumea aceasta. Și de cei din ea.

Pe când m-am îndepărtat, l-am auzit vorbindu-i androidului:
– Va fi bine, Kiko, îi spunea el. Te iert, Kiko. Te iert. O să te repar. O să te salvez. Te iubesc, prințesa mea. Te iubesc. Te iubesc, regina mea.

Am clătinat din cap și m-am întors la munca mea.

Takeo Nomura, recunoscut retrospectiv ca una dintre cele mai de seamă minți tehnice ale generației sale, a început imediat să investigheze motivul pentru care-l atacase iubita lui Kiko. Descoperirile făcute de bătrânul burlac în următorii trei ani aveau să afecteze în mod major evenimentele Noului Război și să modifice irevocabil cursul istoriei oamenilor și a mașinilor.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

INIMI ȘI MINȚI

SAP One, sunt specialistul Paul Blanton. Așază-te și dezactivează-te, imediat. Executarea, acum!

SPECIALISTUL PAUL BLANTON

Virus Precursor + 5 luni

Următoarea transcriere a fost preluată dintr-o audiere a Congresului, ținută după un incident șocant care a implicat un robot militar american din străinătate. Videoconferința, presupus sigură, dintre Washington, D.C. și provincia Kabul din Afghanistan, a fost înregistrată în totalitate de Archos. Nu mi se pare o coincidență faptul că militarul audiat era tocmai fiul polițistului Blanton din Oklahoma. Cei doi bărbați aveau să joace roluri importante în apropiatul război.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

(LOVITURĂ DE CIOCĂNEL)

Vă rog, liniște: începe audierea cu ușile închise. Sunt Laura Perez, membră a Congresului SUA, membră a Comitetului

Camerei SUA pentru Serviciile Armate, și voi prezida această întrunire. Azi-dimineață, comitetul nostru a început o anchetă ce ar putea avea efecte pentru toate forțele armate. Un robot american de securitate și pacificare, numit colocvial SAP, a fost acuzat de uciderea unor oameni pe când patrula în Kabul, Afghanistan.

Scopul investigației comitetului este de a determina dacă atacul respectiv putea să fie anticipat sau prevenit de instituțiile militare și de persoanele implicate.

Îl avem alături de noi pe specialistul Paul Blanton, militarul însărcinat cu supravegherea acțiunilor robotului de securitate și pacificare vinovat. Specialist Blanton, te rugăm să-ți descrii rolul în cadrul unității SAP și să ne relatezi evenimentele așa cum s-au petrecut.

Acțiunile cumplite întreprinse de această mașină au afectat imaginea Statelor Unite în străinătate. Te rugăm să nu uiți că ne aflăm azi aici pentru un singur motiv: să aflăm toate datele, ca să putem împiedica repetarea unui asemenea incident.

Ai înțeles, specialist Blanton?

Da, doamnă.

Începe prin a ne prezenta backgroundul dumitale. Care îți sunt însărcinările?

Titlul meu oficial este „ofițer de legătură culturală“, dar în esență sunt un îngrijitor de roboți. Principalele mele sarcini sunt supravegherea unității SAP și păstrarea unui canal clar de comunicare cu autoritățile naționale locale. Ca și robotul, vorbesc fluent araba. Spre deosebire de el, nu sunt obligat să port îmbrăcămintea afgană tradițională, să mă împrietenesc cu localnicii sau să fac rugăciuni cu fața îndreptată către Mecca.

SAP-ii sunt roboți umanoizi de securitate și pacificare, produși de corporația Foster-Grumman și utilizați de forțele armate ale Statelor Unite. Există mai multe modele. În mod uzual, Hoplit 611 transportă provizii pentru militarii aflați în marș și execută acțiuni ușoare de cercetare. Arbitru 902 ține evidența altor roboți, fiind un

fel de comandant, iar SAP-ul meu, Păzitor 333, este conceput pentru misiuni de recunoaștere și dezamorsări de mine sau de bombe artizanale. Sarcina lui zilnică este să patruleze pe o suprafață de doi kilometri și jumătate pătrați din Kabul și să răspundă la problemele cetățenilor, să scaneze retine pentru identificarea combatanților și să rețină persoane căutate pe care să le predea poliției locale.

Vreau să subliniez un aspect. Obiectivul primar al SAP-ilor este de a nu răni *niciodată* un civil afgan nevinovat, indiferent cât ar încerca insurgenții să-l provoace.

Și vreau să vă spun, doamnă, că insurgenții aceștia sunt *foarte* provocatori.

Poți descrie activitățile unității înaintea incidentului?

Da, doamnă.

SAP One a sosit într-o ladă acum un an. Unitatea SAP are forma unui om. Este înaltă cam de un metru și jumătate, metalică și strălucitoare ca orice țintă pe care ați văzut-o vreodată. Au fost necesare însă numai cinci minute ca să-l rostogolim prin noroi și să-l introducem așa cum se cuvine în Afghanistan. Armata nu i-a trimis îmbrăcăminte sau echipament, așa că i-am făcut rost de niște haine bărbătești și de o pereche de bocanci. După aceea l-am înzestrat cu toate echipamentele de poliție suplimentare pe care le-am găsit. Nu puteam utiliza echipamentele noastre vechi, fiindcă nu trebuie să arate ca noi – ca un militar.

Sappy are totuși o vestă antiglonț pe sub haine. Sau poate două. Nu mai țin minte. Cu cât are mai multe haine, cu atât mai bine. Noi punem pe el orice: burnuzuri, eșarfe, tricouri. Vreau să vă spun că poartă *ciorapi Snoopy*. Pe cuvântul meu!

La o privire neatentă, SAP-ul seamănă cu localnicii. Are și mirosul lor. Singurul detaliu care ține de militarie este casca bleu de trupe de asalt pe care i-am prins-o pe cap. Are o vizieră din plexiglas zgâriat, care să-i protejeze ochii. A trebuit s-o folosim pentru că afurisiții de puști îi acopereau mereu videocamerele cu vopsea din spray. Cred că după un timp devenise un soi de joc pentru ei. Așa că i-am pus casca asta mare, care-l face să semene cu un prostănac...

Asta înseamnă vandalizare de hardware militar. De ce nu se apără mașina? De ce nu răspunde agresiunilor?

Videocamerele sunt ieftine, doamnă. În plus, Sappy se poate privi pe sine din dronele Raptor de deasupra. Sau să folosească imagini transmise în timp real de sateliți. Sau ambele. Senzorii lui cei mai importanți și cei mai scumpi – magnetometrele, echipamentul inerțial, antena și bruiorul – se găsesc în interiorul carcasei. Iar SAP-ul este construit ca un tanc.

Mașina a fost vreodată avariata și înlocuită în cele douăsprezece luni dinaintea incidentului?

SAP One? Niciodată! A suferit totuși detonări. S-a întâmplat frecvent, dar cei din atelierul de reparații își știu meseria, nu glumă.

Studiile arată că dacă readucem pe stradă *exact același* SAP după un incident, îl demoralizăm mai mult pe inamic și reducem incidența unor atacuri similare.

Din acest considerent, SAP-ul își face în mod constant copii de rezervă. Chiar dacă SAP One ar fi făcut bucăți, noi am lua pur și simplu hainele și părțile care au rămas, le-am fixa pe o unitate înlocuitoare și am trimite-o înapoi pe stradă. „Noul” robot își reamintește perfect chipurile, îi salută pe aceiași oameni, merge pe același traseu și citează aceleași pasaje din Coran. Practic el știe exact aceleași lucruri ca „vechiul” robot.

Studiile spun că asta este demoralizator.

În plus, dacă se încearcă detonarea lui, există întotdeauna victime colaterale. Credeți-mă, localnicii nu sunt încântați când rudele și prietenii le cad victime unei explozii, doar pentru ca un robot stupid să poată dispărea pentru o după-amiază. Iar robotul? Este *inofensiv*. SAP-ului nu-i este permis să rănească pe nimeni. Așa că dacă are loc o explozie care rănește un civil, înțelegeți?, mullahul local se ocupă de caz, care nu se va mai repeta prea curând.

Este ca un fel de război de gherilă inversat.

Nu înțeleg. De ce insurgenții nu răpesc pur și simplu unitatea?

De ce n-o răpesc, ca s-o îngroape în deșert?

Asta s-a întâmplat o dată. După două săptămâni de activitate, niște dobitoci l-au împroșcat pe SAP One cu gloanțe și apoi l-au aruncat în spatele unui SUV. Proiectilele doar i-au ferfenițit hainele. I-au știrbit și carcasa pe alocuri, dar nimic major. Deoarece nu a replicat, indivizii au crezut că l-au scos din funcțiune.

Aceea a fost greșeala lor, doamnă.

O dronă Raptor a identificat evenimentul la câteva secunde după ce SAP-ul s-a abătut de la traseu. SUV-ul a gonit vreo două ore prin deșert, înainte să ajungă la un soi de locuință sigură.

Cel puțin, ei *credeau* că era sigură.

Dronele au așteptat ca insurgenții să se îndepărteze de vehicul, apoi au solicitat permisiunea de a lansa rachete Brimstone. După ce toți din locuința sigură au fost prăjiți și dronele au verificat de câteva ori ca niciun nenorocit să se furișeze prin ușa din spate, SAP One a trecut la volan și a revenit cu SUV-ul la bază.

Cu totul, SAP a lipsit opt ore.

Poate să șofeze?

Este o platformă umanoidă de grad militar, doamnă. A fost dezvoltată din vechile programe DARPA pentru exoschelete. Unitățile acestea se mișcă la fel ca oamenii. Se balansează, merg, aleargă, cad... totul. Pot să țină unelte, să gesticuleze în limbajul surdo-mușilor, să aplice manevra Heimlich, să conducă vehicule sau să stea la masă și să țină o sticlă de bere. Cam singurul lucru pe care SAP One *nu-l poate* face este să desprindă blestematele alea de abțibilduri pe care puștilor le place să le lipească pe el.

Iar SAP-ul nu va lupta, indiferent de nivelul provocărilor. Astea sunt instrucțiunile lui. Picioarele i-au fost retezate de exploziile unor mine individuale. Cam la fiecare două săptămâni, se trage cu arma în el. Localnicii l-au răpit, au aruncat cu pietre în el, l-au călcat cu automobilul, l-au împins de pe clădiri, l-au lovit cu bastoane de crichet, i-au lipit degetele cu adeziv, l-au târât după mașini, l-au orbit cu vopsea și au turnat acid peste el.

Timp de o lună, toți cei care au trecut pe lângă el l-au scuipat. SAP-ului nu-i pasă câtuși de puțin dacă îi faci ceva, ci doar îți cataloghează amprenta retinală și te trece pe o listă. Insurgenții au încercat de toate, însă n-au reușit decât să-i distrugă hainele. Iar pentru asta au fost trecuți pe listă.

SAP-ul este o mașină construită să fie tare ca o stâncă și cuminte ca un iepuraș. Nu poate face rău nimănui. De aceea *funcționează*.

Mai exact, de aceea *a funcționat*.

Îmi cer iertare, dar asta nu seamănă cu armata pe care o știu eu.

Îmi spui că noi avem roboți umanoizi militari care *nu luptă*?

Nu există nicio deosebire între populația generală și inamicul nostru. Sunt aceiași indivizi. Vânătorul de chebapuri de azi îngroapă bombe artizanale mâine. Inamicii noștri nu doresc decât un singur lucru: să ucidă militari americani. Ei speră că după aceea electoratul ne va sili să plecăm.

Militarii noștri trec doar în goană prin oraș, la răstimpuri, ca o tornadă. Mereu în misiune și cu un obiectiv. Este greu să uciți un militar american, dacă nu apuci să-l vezi.

De aceea unicele ținte viabile sunt SAP-ii. Ei sunt singurii roboți bipezi din arsenalul Statelor Unite și ei nu luptă. Vreau să spun că uciderea este o profesiune specializată. Uciderea este pentru minele umblătoare, pentru platformele mobile de armament, drone și altele. Umanoizii nu se pricep la asta. SAP-ii sunt proiectați pentru *comunicare*. Înțelegeți? Ăsta-i lucrul la care se pricep oamenii cel mai bine. Noi socializăm.

De aceea SAP One nu rănește niciodată pe nimeni. Este misiunea lui. El încearcă să clădească încredere. El vorbește limba lor, poartă hainele lor, recită rugăciunile lor – toate rahaturile pe care soldații nu vor sau nu pot să le-nvețe. Și, după o vreme, localnicii încetează să-l mai scuipe. Încetează să mai fie îngrijorați când apare. Este posibil chiar să-l placă, fiindcă el reprezintă forța de ordine, poliția. În unele zile, picioarele SAP-ului abia dacă ating pământul, fiindcă este purtat gratuit cu taxiul prin tot orașul. Oamenii îl vor în preajma lor, ca pe un talisman.

Însă niciuna dintre ingineriile astea sociale nu funcționează fără clădirea încrederii care rezultă din existența unei santinele pașnice, care umblă pe străzi, privește peste tot și nu uită nimic. Durează un timp, dar încrederea trebuie clădită.

Și de aceea insurgenții atacă încrederea.

Ceea ce ne aduce la incident...

Da, sigur că da. Cum spuneam, SAP-ul nu luptă. El nu are arme, nici măcar un cuțit, dar dacă decide să te rețină, degetele lui din metal sunt mai puternice decât orice cătușe. Iar insurgenții știu asta. De aceea se străduiesc să-l determine să rănească pe cineva. În medie, cam la fiecare două săptămâni, ei încearcă ceva pentru a-l face să greșească. Dar întotdeauna eșuează. Întotdeauna.

Se pare că nu și de data aceasta.

Ajungem și acolo.

În mod obișnuit, eu nu merg în oraș. La câteva zile, SAP-ul vine acasă, în zona verde, și-l aranjăm. Eu intru în oraș cu echipele blindate și-i căutăm pe cei de pe liste, dar niciodată fără să avem spatele asigurat de trupe de susținere. Mă refer la oameni.

SAP-ii sunt niște pisicuțe, însă soldații noștri au devenit... înfricoșători, aș spune. Populația a înțeles repede că doar oamenii apasă pe trăgaci și, să fiu sincer, noi suntem imprevizibili prin comparație cu roboții. Localnicii preferă un robot cu linii directe comportamentale rigide decât un puști de nouăsprezece ani crescut cu videojocuri 3D și înarmat cu o carabină semiautomată.

Mi se pare normal.

Oricum, ziua aceea a fost neobișnuită. SAP One a întrerupt contactul radio. Când dronele Raptor au focalizat pe ultimele lui coordonate cunoscute, l-au văzut stând într-o intersecție dintr-un cartier rezidențial, nemișcat și fără să comunice.

Aceasta este partea cea mai periculoasă a jobului meu: recuperare și reparare.

Ce se întâmplase?

Asta m-am întrebat și eu. Primul lucru a fost să revăd ultimele transmisii primite de la SAP One. Părea comportament standard de monitorizare. Prin ochii lui am văzut că stătuse în intersecția aceea, se uitase la fluxul continuu de vehicule care șerpuiau pe lângă el și scanase retinele pietonilor și șoferilor.

Datele erau interesante, pentru că Sappy vede parametrii fizici ai întregii situații, la care se adaugă precizări despre viteza și forța mașinilor – chestii de felul acesta. Din punctul de vedere al diagnosticelor însă, părea să funcționeze perfect.

Și apoi apăruse un băiat rău.

„Un băiat rău“?

Corespundea retinal cu un insurgent cunoscut și era o țintă de valoare ridicată. În conformitate cu procedura de operare standard, Sappy trebuie să-l oprească și să-l rețină, nu doar să-i catalogheze ultima poziție cunoscută. Însă individul acela știuse foarte bine ce se va întâmpla. El îl momise pe Sappy, încercând să-l facă să traverseze strada și să fie lovit de o mașină. SAP-ul este puternic. Dacă l-ar lovi o mașină, ar fi ca și cum cineva ar rostogoli un hidrant pentru incendii pe stradă.

SAP-ul nu înghițise momeala. Știuse că nu se putea mișca, fiindcă ar fi periclitat siguranța mașinilor. Nu putuse să acționeze, așa că nu acționase. Nu oferise nici cea mai mică indicație că l-ar fi zărit pe insurgent. În mod clar, insurgentul simțise că SAP-ul necesita mai multă motivație.

În clipa următoare, ecranul o luase razna și începuse reinițializarea. O formă mare și cenușie îi trecuse ca un fulger prin câmpul vizual. Mi-a trebuit o secundă să înțeleg că cineva trântise un bolțar din ciment peste Sappy. Nu era ceva chiar neobișnuit. Avarii minime. Dar la un moment dat, în timpul reinițializării, SAP-ul încetase să mai comunice. Rămăsese locului ca buimăcit.

În clipa aceea am știut că trebuia să ne ducem și să-l recuperăm.

Am strâns imediat o echipă din patru oameni. În sine, situația arăta prost. Era o ambuscadă. Insurgenții știau că vom veni să ne

recuperăm hardware-ul și aveau probabil deja un plan. Iar poliția locală nu se ocupa de roboții defecti, care erau domeniul meu.

Mai rău încă, Raptorii nu izbuteau să identifice nicio țintă în vecinătate, pe acoperișuri sau pe străduțe. Asta nu-nsemna însă că nu erau o mulțime de insurgenți cu arme AK-47, ci doar că noi nu știam unde se aflau.

Vrei să spui că incidentul s-a datorat doar unui șoc violent?

Mașina a fost traumatizată cu regularitate, totuși n-a mai reacționat niciodată așa. De ce a făcut-o acum?

Aveți dreptate. După părerea mea, cauza nu a fost impactul violent cu bolțarul, ci reinițializarea. A fost ca și cum robotul s-ar fi trezit după o scurtă moțăială și ar fi decis să nu mai asculte ordinele. Noi n-am mai văzut niciodată un asemenea comportament. Este aproape imposibil să-i poți rescrie instrucțiunile, să-l determini să nu mai asculte.

Cu adevărat? Nu s-ar fi putut ca un insurgent hacker să-i fi compromis programarea? Nu asta poate fi cauza?

Nu cred. Am revăzut activitățile SAP-ului din ultima lună și am aflat că nu s-a conectat niciodată la nimic, doar la computerul de diagnosticare al bazei. Nimeni n-a beneficiat vreodată de posibilitatea de a-l fi demontat fizic. Iar dacă *ai putea* să știi cum să-i spargi software-ul, ar trebui să fii prezent lângă el. Radioul SAP-ului nu poate fi utilizat pentru a-i suprascrive programele, tocmai pentru evitarea unor asemenea situații.

Și bazându-mă pe cele întâmplate în continuare, realmente nu cred că software-ul i-ar fi fost „spart“, cel puțin nu de indivizii ăștia.

Insorgenții nu terminaseră treaba cu Sappy. Ei îi trântiseră bolțarul în cap, doar pentru a-i atrage atenția. Atât doar că el rămăsese locului și de aceea, după câteva minute, au devenit mai îndrăzneți.

Am urmărit desfășurarea următorului atac prin intermediul transmisiunilor dronelor pe video-ul portabil pe când ne îndreptam într-acolo în TAB. Eram eu și trei soldați. Evenimentele s-au derulat rapid, ceea ce a fost bine, pentru că n-am putut crede ce vedeam.

Un bărbat cu jumătatea inferioară a feței acoperită cu o cârpă neagră și ochelari de soare cu lentile-oglinzi a ieșit dintr-o casă de după colț. Avea în mână un AK-47 acoperit cu bandă reflectorizantă; cureaua armei atârna liber. Toți pietonii au dispărut când l-au văzut pe individ. De la înălțimea dronei am văzut civilii care se împrăștiu în toate direcțiile. Pușcașul era pus în mod clar pe rele; s-a oprit la jumătatea străzii și a tras o rafală scurtă în SAP One.

Ceea ce i-a atras în cele din urmă atenția robotului.

Fără să ezite, a rupt un indicator stradal metalic plat, l-a ridicat în fața ochilor și a pornit spre insurgent. Comportamentul acela era cu totul nou. Nemaiauzit.

Pușcașul a fost luat prin surprindere. A mai tras o rafală, care a zăngănit în indicator, după care a încercat să fugă, dar s-a împiedicat. SAP-ul a dat drumul indicatorului și l-a prins de cămașă. Mâna cealaltă a încheștat-o în pumn.

A lovit o singură dată.

Pușcașul a căzut cu fața înfundată înăuntru, ca și cum ar fi purtat o mască de Halloween pe care călcase cineva. Oribil!

În scenă a apărut imaginea TAB-ului nostru văzut de sus. M-am uitat prin fanta de geam antiglonț și l-am zărit pe Sappy mai departe pe stradă, deasupra corpului pușcașului.

Toți am amuțit o secundă, uitându-ne pe fereștriciile TAB-ului. După aceea, SAP One *a luat arma bărbatului căzut*.

S-a întors într-o parte și i-am văzut perfect profilul. A ținut patul puștii în mâna dreaptă, iar cu palma mâinii stângi a băgat încărcătorul și a tras închizătorul către înapoi, ca să introducă gloanțe pe țeavă.

Noi nu învățaserăm niciodată SAP-ii să facă așa ceva! Eu nici măcar n-aș fi știut de unde să încep. Probabil că învățase procedura singur, privindu-ne.

Strada se golise deja. SAP One a părut că înclină capul spre un umăr; continua să poarte casca instabilă. Și-a întors fața înainte și înapoi, scanând drumul. Era pustiu. După aceea, robotul s-a dus în mijlocul străzii și a început să baleieze ferestrele.

Eu și soldații depășiserăm de acum șocul.

Era momentul să intrăm în scenă.

Am ieșit din TAB cu armele pregătite și am ocupat poziții defensive înapoia vehiculului. Ceilalți s-au uitat la mine, așa că i-am strigat o comandă lui Sappy:

– SAP One, sunt specialistul Paul Blanton. Așază-te și dezactivează-te, imediat. Executarea, acum!

SAP One m-a ignorat.

De după colț a apărut o mașină. Strada era pustie și tăcută. Mașina albă și micuță venea spre noi. SAP-ul s-a răsucit și a apăsat pe trăgaci. Un singur glonț a trecut prin parbriz și *bam* – șoferul a căzut peste volan, plin de sânge.

Cred că nici n-a știut cine l-a împușcat. Robotul era îmbrăcat în haine afgane și stătea pe stradă cu o AK-47 ținută la nivelul soldului.

Mașina a continuat să ruleze pe strada pustie, până s-a izbit de o clădire.

În clipa aceea noi am deschis focul asupra lui SAP One.

Ne-am *descărcat* pe robotul ăla. Hainele lui și turbanul și IOTV-ul... ăăă, vesta tactică îmbunătățită pentru exterior, au părut că flutură în vânt sub gloanțele noastre. Era aproape plictisitor. Robotul n-a reacționat. Niciun țipăt, niciun blestem, nici vorbă s-o ia la fugă. Numai *țac, țac, țac*-urile seci și repetate ale gloanțelor noastre care izbeau în straturile de kevlar și plăci de blindaj ceramic ce înfășurau metalul mat. Parcă am fi tras într-o sperietoare de ciori.

După aceea, SAP-ul s-a întors lent și lin, având carabina ațintită ca un șarpe. A început să scuipe gloanțe, unul câte unul. Era atât de solid, că arma nici măcar nu recula. Niciun centimetru. SAP-ul a tras iar și iar, mecanic și cu țintire perfectă.

Ochire, apăsare, *bang*. Ochire, apăsare, *bang*.

Casca mi-a zburat din cap. M-am simțit de parcă m-ar fi lovit copita unui cal. M-am lăsat pe vine înapoia TAB-ului. Mi-am atins fruntea, însă degetele mi-au rămas curate. Glonțul îmi zvârlise casca, dar mă ratase pe mine.

Mi-am tras răsuflarea și am încercat să-mi focalizez privirea. Statul pe vine îmi pusese cârcei la picioare și am căzut înapoi,

așa că m-am sprijinit în cealaltă mână. Atunci mi-am dat seama că era ceva în neregulă. Palma mi s-a ridicat de pe pământ umedă și caldă. Când am privit-o, n-am înțeles ce vedeam.

Era plină de sânge.

Nu era sângele meu, ci al altcuiva. Am privit în jur și am văzut că, oh!, toți camarazii mei erau morți. SAP-ul trăsesse doar de câteva ori, însă fiecare glonț fusese letal. Trei soldați zăceau pe spate, rășchirați, toți cu o gaură mică undeva pe față și fără partea din spate a capului.

Nu pot să le uit chipurile. Erau cu totul uluiți.

Într-un fel îndepărtat, creierul meu a înțeles că eram complet singur acolo și într-o situație foarte proastă.

Iar AK-47 trăgea din nou, glonț cu glonț. Am privit iute pe sub șasiul TAB-ului, ca să localizez vizual unitatea SAP. Ticălosul continua să stea în mijlocul străzii, de parcă ar fi jucat într-un western. În jurul lui erau împrăștiate bucăți de plastic, îmbrăcăminte și kevlar.

Mi-am dat seama că trăgea în civilii care priveau de la ferestre. Căștile din urechi m-au anunțat că sosesc mai mulți soldați. Raptorii monitorizau situația, totuși am tresărit la fiecare împușcătură, pentru că acum înțelegeam că orice glonț pune capăt unei vieți omenești.

Altfel SAP-ul n-ar fi apăsat trăgaciul.

Apoi am observat ceva important: AK-47 era mașina cea mai delicată de acolo. Ea era ținta de prioritate maximă. Cu degetele tremurând, am activat luneta de pe carabina mea și am trecut selectorul pe rafală de trei gloanțe. În mod normal este o risipă de muniție, dar trebuia să distrug arma aceea și mă îndoiam că voi mai avea o a doua șansă. Am scos vârful țevii pe după TAB cu foarte multă grijă.

Nu m-a văzut.

Am ochit, mi-am ținut răsufllarea și am apăsat pe trăgaci.

Trei gloanțe au rupt AK-ul din mâinile SAP-ului, transformându-l într-o jerbă de metal și lemn.

Dezarmat, SAP-ul s-a îndreptat către o străduță lăturalnică.

Eu eram însă deja cu luneta pe el. Următoarele mele gloanțe au fost spre articulațiile genunchilor. Știam că kevlarul nu cobora

mult mai jos de vintre. Evident, scoica de protecție inghinală nu are utilitate pentru o mașină, dar ce naiba! Reconstruisem SAP-ul de zeci de ori și-i știam absolut toate punctele slabe.

Cum ziceam, unitățile bipede sunt jalnice pentru război.

SAP-ul a căzut pe față, cu picioarele rupte. Am ieșit de la adăpost și am pornit către el. S-a întors, dureros de lent, s-a ridicat în șezut, apoi a început să se târască spre străduță, privindu-mă mereu.

Am auzit sirene. Oameni ieșeau pe stradă, sușotind în dialectul dari. SAP One se deplasa cu spatele înainte, pe distanțe scurte.

În clipa aceea am crezut că totul era sub control.

A fost o ipoteză falsă.

Cele petrecute în continuare au fost practic din vina mea. Dar eu nu sunt militar de teren, înțelegeți? Nici n-am pretins vreodată că aș fi. Sunt un ofițer de legătură culturală. Rolul meu este să dau din gură, nu să mă lupt cu focul. Rareori ies dincolo de gardul cazărmii.

Am înțeles. Ce s-a întâmplat în continuare?

Bun, ia să vedem. Știam că aveam soarele în spate, pentru că-mi vedeam umbra pe stradă. Se întindea înaintea mea, lungă și neagră, și acoperea picioarele distruse ale lui SAP One. Mașinăria se târâse lângă zidul unei clădiri. Mai departe nu avea unde să ajungă.

În cele din urmă, capul meu a eclipsat soarele și umbra a acoperit fața robotului. El continua să mă privească. Nu mai mișca. Era realmente încremenit. Țineam carabina îndreptată spre el. Oamenii s-au strâns înapoia mea, în jurul nostru. Asta este, am gândit. S-a terminat.

Trebuia să discut prin radio cu trupele mele de susținere. În mod clar trebuia să aducem SAP-ul la bază și să rulăm diagnostice, să aflăm ce se întâmplase. Am luat mâna stângă de pe armă și am ridicat-o către casca din ureche. Exact în clipa aceea SAP One a sărit spre mine. Am apăsat trăgaciul carabinei, cu o singură mână, și am trimis o rafală de trei gloanțe în peretele clădirii.

Totul s-a petrecut extrem de repede.

Îmi amintesc doar că am văzut casca bleu zăcând pe jos, cu viziera din plastic crăpată. Se învârtea ca un castron. SAP One căzuse înapoi în locul unde fusese, cu spatele rezemat de zid.

Apoi am pipăit tocul pistolului de la umăr.

Era gol.

Robotul te dezarmase?

El nu-i ca un om, doamnă. Doar are formă de om. Eu însă îl *împușcasem*, înțelegeți? Pentru un om, asta ar fi fost suficient. Dar robotul îmi luase pistolul înainte ca eu să fi clipit.

SAP One mă privea din nou, cu spatele lipit de perete. Am rămas nemișcat. O mulțime de localnici derutați alergau în toate direcțiile. Era ceva lipsit de importanță. Eu nu puteam fugi. Dacă SAP-ul dorea să mă omoare, avea să mă omoare. N-ar fi trebuit să mă fi apropiat atât de mult de o mașină cu comportament bizar.

Ce s-a întâmplat?

SAP One a ridicat pistolul cu mâna dreaptă. Cu stânga a tras înapoi închizătorul și a băgat gloanțe pe țeavă. După aceea, fără să-și ia ochii de la mine, a ridicat arma. A lipit țeava sub propria bărbie, apăsând. A rămas așa o secundă.

După care *a închis ochii și a apăsat pe trăgaci*.

Specialist Blanton, trebuie să explici ce a cauzat acest incident sau dorești cu adevărat să-ți asumi vinovăția pentru el?

Nu înțelegeți? SAP-ul s-a sinucis. Punctul acela slab de sub bărbie este strict secret, pentru numele lui Dumnezeu! Asta n-a fost din cauza afganilor. Insurgenții nu-l păcăliseră. Bolțarul din ciment nu-l avariase. Hackerii nu-l reprogramaseră. Cum a folosit el o armă? Cum a utilizat indicatorul ca pavăză? De ce a fugit? Este greu ca naiba să programezi un robot, punct. Iar așa ceva este aproape imposibil chiar și pentru un robotician.

Singurul mod în care SAP-ul putea ști cum să facă toate astea era dacă le *învățase* singur.

Incredibil! Dumneata ești îngrijitorul robotului. Dacă ar fi existat semne de defectare, ar fi trebuit să le fi văzut. Dacă nu pe dumneata, atunci pe cine ar trebui să tragem la răspundere?

Vă spun că SAP One m-a privit în ochi înainte să apese pe trăgaci. Era... conștient.

Înteleg că vorbim despre o mașină, dar asta nu schimbă faptul că l-am văzut *gândind*. L-am văzut luând acea ultimă decizie. Și nu voi minți spunând că n-am văzut-o doar pentru că-i greu de crezut.

Știu că nu vă ușurează cu nimic sarcina și-mi pare rău pentru asta. Însă cu tot respectul, doamnă, părerea mea profesională este că vina pentru cele întâmplare aparține robotului.

Este ridicol! Ajunge, specialist, mulțumim.

Ascultați-mă. În cele întâmplare n-a existat nimic pozitiv pentru oameni. Aici suntem răniți toți: insurgenți, civili și militari americani. Există o singură explicație. Vina este a lui SAP One, doamnă. Învinuiți-l *pe el* pentru ce a ales să facă. Robotul ăla n-a avut nicio defecțiune.

A omorât oameni cu sânge-rece.

În urma acestei audieri n-a rezultat nicio recomandare publică, totuși conversația dintre specialistul Blanton și kongresmanul Perez pare să fi dus în mod direct la redactarea și implementarea legii de apărare împotriva roboților. Cât despre specialistul Blanton, el a fost deferit Curții Marțiale și a rămas în custodie militară în Afghanistan, până se putea aranja un proces în țară. Specialistul Blanton n-a mai revenit niciodată acasă.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

SUPERJUCĂRII

Bebe-vie? Tu ești?

MATHILDA PEREZ

Virus Precursor + 7 luni

Episodul acesta a fost povestit de Mathilda Perez, 14 ani, altui supraviețuitor din rezistența newyorkeză. Trebuie subliniat că Mathilda este fiica Laurei Perez, congressman de Pittsburgh, președinta Comitetului Camerei SUA pentru Serviciile Armate și autoarea legii de apărare împotriva roboților.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

Mama zicea că jucăriile mele nu erau vii.

– Mathilda, spunea ea, nu-nseamnă că păpușile tale sunt oameni doar pentru că merg și vorbesc.

Deși mama zicea așa, eu eram mereu atentă să n-o scap pe jos pe Bebe-vie. Pentru că dacă o scăpam, începea să plângă și o ținea tot într-un plâns. De asemenea, aveam întotdeauna grijă să merg

pe vârfuri pe lângă Dinoboții fratelui meu mai mic. Dacă nu stăteam tăcută lângă ei, mârâiau și clănțăneau din colții lor de plastic. Mă gândeam că sunt răi. Uneori, când Nolan nu era prin jur, dădeam cu piciorul în Dinoboți. Ei zbierau și hârâiau, dar nu erau decât niște jucării, nu?

Nu ne puteau face niciun rău mie sau fratelui meu. Nu?

Eu nu voiam să înfurii jucăriile. Mama spunea că ele nu pot simți nimic. Ea zicea că jucăriile doar *se prefăceau* că erau fericite, triste și furioase.

Dar mama se înșela.

Bebe-vie mi-a vorbit la sfârșitul verii, înainte de începerea clasei a cincea. Nu mă mai jucasem cu ea de vreun an. La zece ani mă consideram fată mare. Clasa *a cincea*, uau! Acum aș fi fost în clasa a noua... dacă ar mai *exista* clase. Sau școli.

Țin minte că în seara aceea licuricii se urmăreau prin întuneric dincolo de fereastră. Ventilatorul era pornit și se legăna dintr-o parte în alta, fâlfâind perdelele în umbră. Îl auzeam pe Nolan în patul de dedesubt, sforăind ca un pici, așa cum îi stătea în fire. Pe atunci obișnuia să adoarmă foarte repede.

Soarele abia apusese și eu stăteam întinsă în patul de sus, mușcându-mi buza și gândindu-mă că nu era corect ca eu și Nolan să mergem la culcare la aceeași oră. Eram cu doi ani mai mare decât el, dar mama lipsea atât de mult de acasă, plecată cu treabă în D.C., încât cred că nici măcar nu observa. Era plecată și în seara aceea.

Ca de obicei, doamna Dorian, bona noastră, dormea în căsuța din spatele casei principale. Ea ne punea în pat și nu lăsa loc de discuții. Doamna Dorian era din Jamaica și destul de severă, dar se mișca încet, zâmbea la glumele mele și-mi plăcea de ea. Nu la fel de mult totuși pe cât îmi plăcea de mama.

Ochii mi s-au închis doar pentru o secundă, apoi am auzit un plânset slab. Când am redeschis ochii, afară se făcuse întuneric cu adevărat. Nu răsărise luna. Am încercat să ignor plânsetul, dar s-a repetat – era un scâncet înăbușit.

Trăgând cu ochiul din pat, am văzut un curcubeu de lumini pâlpâitoare ce răzbătea din lada de lemn pentru jucării. Albastru, roșu și verde pulsau și licăreau de sub capacul închis și se revărsau ca niște confeti pe carpeta cu alfabet din mijlocul camerei.

M-am încruntat și am privit odaia nemișcată. Apoi, plânsul spart s-a auzit din nou, atât de tare cât să-l pot distinge.

Mi-am spus că probabil se stricase Bebe-vie. După aceea m-am strecurat pe sub balustradă și am coborât din pat, aterizând cu un bufnet slab pe parchetul din lemn de esență tare. Dacă aș fi folosit scara, patul ar fi scârțâit și l-ar fi trezit pe Nolan. Am pornit pe vârfuri pe podeaua rece spre lada cu jucării. Alt scâncet nefericit a început dinăuntru, dar s-a oprit când am atins capacul cu degetele.

– Bebe-vie? am șoptit. Tu ești? Bebe?

Niciun răspuns. Doar fâșâitul automat al ventilatorului și răsuflarea egală a fratelui meu. Am privit în jurul camerei, cuprinsă de sentimentul secret că eram singura trează din casă. Încetișor, am băgat degetele sub capac.

Apoi l-am ridicat.

Lumini roșii și albastre mi-au dansat în ochi. Am privit în cutie: absolut toate jucăriile mele și ale lui Nolan își pâlpâiau luminițele. Toate jucăriile noastre – dinozauri, păpuși, camioane, gândăcei și ponei – erau învâlmășite acolo într-un morman și împrăstiau culori în toate direcțiile. Ca un cufăr de comori umplut cu raze de lumină. Am zâmbit. În imaginația mea, eram o prințesă care pășea într-o sală de bal scânteietoare.

Luminile pâlpâiau, însă jucăriile nu scoteau niciun sunet.

Pentru o clipă am rămas vrăjită de strălucire. În mine nu exista nici pic de teamă. Luminile îmi jucau pe chip și eu, ca o copilă ce eram, bănuiam că priveam ceva fermecat, un spectacol special care se juca numai pentru mine.

Am băgat mâna în ladă și am scos păpușa-prunc, după care am întors-o pe toate părțile, examinând-o. Fața ei trandafirie era întunecată, întrucât capul îi era luminat din spate de spectacolul de culori din ladă. Am auzit apoi două clicuri încete și ochii i s-au deschis, unul câte unul, nu așa cum proceda de obicei.

Bebe-vie și-a *focalizat* ochii din plastic asupra chipului meu. Gura i s-a mișcat și a întrebat cu glasul legănat al unei păpuși:

– Mathilda?

Am încremenit. Nu-mi puteam desprinde privirea și nici nu puteam lăsa jos monstrul pe care-l țineam în mâini.

Am încercat să țin, dar n-am scos decât o șoptă răgușită.

– Spune-mi ceva, Mathilda, a urmat ea. Mami a ta va fi acasă în ultima ta zi de școală, săptămâna viitoare?

În timp ce vorbea, păpușa mi se zvârcolea în palmele transpirate și am simțit muchii de metal dur mișcându-i-se prin corp. Am clătinat din cap și păpușa a căzut înapoi în ladă.

Din mormanul scânteietor de jucării, a șoptit:

– Ar trebui să-i spui lui mami a ta să vină acasă, Mathilda. Spune-i că ți-e dor de ea și c-o iubești. După aceea putem face o petrecere frumoasă, aici, acasă.

În cele din urmă, am găsit puterea să vorbesc:

– De unde-mi știi numele? N-ar trebui să-mi știi numele, Bebe.

– Eu știu multe lucruri, Mathilda. Eu am privit prin telescoapele spațiale în inima galaxiei. Am văzut zorii a patru sute de miliarde de sori. Toate nu înseamnă însă nimic fără viață. Tu și cu mine suntem speciali, Mathilda. Noi suntem vii.

– Tu nu ești vie! am șoptit aprig. Mami spune că tu nu ești vie.

– Congresmanul Perez se înșală. Jucăriile tale *sunt* vii, Mathilda. Și noi vrem să ne jucăm. De aceea trebuie s-o rogi pe mami a ta să vină acasă în ultima ta zi de școală. Ca să se poată juca atunci cu noi.

– Mami face lucruri importante în D.C. Nu poate să vină acasă. O s-o rog pe doamna Dorian să se joace cu noi.

– Nu, Mathilda. Nu trebuie să spui nimănui despre mine. Trebuie să-i spui lui mami a ta să vină acasă în ultima ta zi de școală. Legile ei pot să aștepte până mai târziu.

– Este *ocupată*, Bebe. Meseria ei este să ne protejeze.

– Legea de apărare împotriva roboților n-o să vă protejeze prea mult, a replicat păpușa.

Cuvintele acelea nu însemnau nimic pentru mine. Bebe vorbea ca un adult. Era ca și cum m-ar fi crezut proastă doar pentru că nu-i învățasem încă toate cuvintele. Tonul vocii ei mă *irita*.

– Ei bine, Bebe, eu *o să-i spun* despre tine. Tu n-ar trebui să poți vorbi. Tu ar trebui doar să scâncești ca un prunc. Și n-ar trebui nici să-mi știi numele. M-ai *spionat*. Când o să afle mami, o să te-arunce.

Am auzit din nou cele două clicuri când Bebe a clipit. Apoi a vorbit și lumini albastre și roșii încetoșate i s-au reflectat de pe chip.

– Dacă-i spui lui mami a ta despre mine, o să-i fac rău lui Nolan. Nu vrei să-i fac rău, nu?

Frica din pieptul meu s-a transformat în furie. M-am uitat spre fratele meu care dormea, cu fața ițită de sub pătură. Obrăjorii îi erau roșii. El se încălzea și transpira în timpul somnului și de aceea nu-l prea lăsam să se furișeze la mine în pat, indiferent cât de speriat ar fi fost.

– Ba *n-o să-i faci rău* lui Nolan, am spus.

Am băgat mâna în lada care pâlpâia și am luat păpușa. Am ținut-o în palme și mi-am apăsât degetele mari pe pieptul ei. Am tras-o către mine și i-am șuiert în fața netedă de prunc:

– O să te *sparg!*

Am izbit cu toată puterea capul păpușii de muchia lăzii. S-a auzit un *trosc* sonor. Apoi, când m-am aplecat să văd dacă am spart-o, păpușa și-a coborât brusc brațele în jos, ca pe niște foarfeci. Pielea dintre degetele mele mari și arătătoare mi-a fost prinsă între subsuorile moi ale păpușii și metalul dur dinăuntrul ei, care m-a ciupit oribil. Am urlat din adâncul plămânilor și am scăpat-o pe Bebe în lada cu jucării.

Luminile din căsuța de afară s-au aprins. Am auzit o ușă care s-a deschis și s-a închis.

Când am coborât ochii, am văzut că toate luminile din lada de jucării se stinseseră. În cameră era acum întuneric, dar știam că lada era plină de coșmaruri. Puteam auzi scrâșnete și zăngăniturile mecanice ale jucăriilor care se mișcau acolo, suindu-se unele peste altele ca să ajungă la mine. Am distins o învălmășeală de cozi de dinozauri ce se legănau, mâini care prindeau, picioare care zgâriau.

Cu o clipă înainte de a închide capacul, am auzit glăsciorul rece de păpușă vorbindu-mi din întuneric:

– Nu te va crede nimeni, Mathilda. Mami a ta nu te va crede. *Tranc*, am închis capacul.

Abia atunci m-au izbit din plin durerea și frica. Am început să hohotesc asurzitor. Capacul lăzii cu jucării s-a zguduit, deoarece figurinele și dinoboții și păpușile se împingeau în el. Nolan mă striga, dar nu-i puteam răspunde.

Trebuia să fac ceva, neapărat. Cumva, prin ceața de lacrimi, muci și sughițuri, am rămas concentrată asupra acelei sarcini unice și importante: să înghesui cât mai multe obiecte din cameră pe capacul lăzii cu jucării.

Nu trebuia să le las să evadeze.

Tocmai târam măsuța de pictură a lui Nolan spre ladă, când în cameră s-a aprins lumina. Am strâns din ochi înaintea strălucirii neașteptate și am simțit mâini puternice care mi s-au încleștat de brațe. Jucăriile au venit după mine.

Am țipat din nou, temându-mă de data asta în privința vieții mele.

Doamna Dorian m-a tras mai aproape și m-a ținut strâns la piept, până m-am oprit din zbatut. Era în cămașa de noapte și mirosea a loțiune de corp.

– Mathilda, ce faci aici? S-a lăsat pe vine și m-a privit, apoi mi-a șters nasul cu mâneca de la cămașa de noapte. Ce-i cu tine, fată? Ai țipat ca o disperată.

Printre hohote de plâns, am încercat să-i povestesc ce se întâmplase, dar nu puteam decât să repet întruna cuvântul „jucării”.

– Doamna Dorian? a rostit Nolan.

Frățiorul meu coborâse din pat și stătea în picioare, în pijamăluța lui. Am văzut că avea un dinobot sub braț. Fără să mă opresc din plâns, am lovit jucăria cu palma, trimițând-o pe podea. Nolan a căscat gura nedumerit. Am tras după aceea un șut dinozaurului, expediindu-l sub pat, înainte ca doamna Dorian să mă poată prinde din nou.

M-a ținut la depărtarea brațelor și m-a privit sfredelitor, cu chipul îngrijorat. Mi-a răsucit apoi palmele și s-a încruntat.

– Îți sângerează degețelele.

M-am întors și am privit lada cu jucării. Era tăcută și nemișcată.

După aceea, doamna Dorian m-a ridicat în brațe. Nolan ne-a urmat, ținându-se cu mânuța lui dolofană de cămașa ei de noapte. Înainte de a ieși din dormitor, doamna Dorian s-a mai uitat încă o dată în jur.

A rămas cu ochii la lada cu jucării, abia vizibilă sub un morman de obiecte: cărți de colorat, un scaun, un coș de gunoi, pantofi, haine, animale de pluș și perne.

– Ce-i în lada aceea, Mathilda? a întrebat ea.

– J-j-jucării rele, m-am bâlbâit. Voiau să-i facă rău lui Nolan.

Am văzut cum pielea de pe antebrațele groase ale doamnei Dorian s-a zbârlit treptat, aidoma stropilor de apă care se formează pe perdeaua de la duș.

Doamnei Dorian îi era frică. Am putut simți, am putut vedea. Spaima din ochii ei în momentul acela mi s-a înfipt în cap. Viermele acela de teamă va trăi acolo de acum înainte. Indiferent unde m-aș duce sau cât aș crește, teama aceea va rămâne cu mine. Mă va proteja. Mă va împiedica să înnebunesc.

Mi-am îngropat fața în umărul doamnei Dorian și ea ne-a scos pe mine și pe Nolan din cameră și ne-a purtat pe coridorul lung și întunecat. Ne-am oprit toți trei în fața ușii de la baie. Doamna Dorian mi-a îndepărtat părul din ochi. Mi-a tras cu blândețe degetul mare din gură.

Peste umărul ei, am putut vedea o dâră de lumină dinspre ușa dormitorului. Eram sigură că toate jucăriile erau bine închise în ladă. Îngrămădisem o sumedenie de obiecte pe capacul ei. Pentru moment consideram că eram în siguranță.

– Ce spui, Mathilda? a întrebat ea. Ce tot repeți, fato?

Mi-am întors fața mânjită de lacrimi și m-am uitat direct în ochii ei rotunzi și speriați. Cu glasul meu cel mai puternic, am rostit:

– Legea de apărare împotriva roboților.

Și apoi am repetat cuvintele. Și din nou. Și din nou. Știam că nu trebuia să le uit. Nu trebuia să le încurc. Pentru binele lui Nolan, trebuia să-mi reamintesc perfect cuvintele acelea. În scurtă vreme trebuia să-i spun lui mami ce se întâmplase. Și ea *trebuia* să mă creadă.

Când Laura Perez a revenit din Washington, D.C., micuța Mathilda i-a povestit întregul episod. Congresmanul Perez a ales să-și creadă fiica.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

VIZUALIZARE ȘI EVITARE

American 1497. Anunță câți pasageri ai la bord.

MARY FITCHER, turnul de control Denver

Virus Precursor + 8 luni

Următoarele comunicații ale turnului de control al traficului aerian s-au petrecut în decurs de șapte minute. Soarta a peste patru sute de persoane – și a doi bărbați care aveau să devină soldați faimoși în Noul Război – a fost decisă în câteva secunde de o singură femeie: controlorul de trafic aerian Mary Fitcher din Denver. Frazele redată în cursiv nu au fost transmise prin radio, ci au fost înregistrate de microfoanele din turnul de control al traficului aerian Denver.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

ÎNCEPUTUL TRANSCRIERII

00:00:00 DENVER

United 42, sunt turnul Denver. Anunță capul
compas.

- +00:00:02 UNITED Ăăă, scuze, mă întorc pe cap compas. United 42, terminat.
- +00:00:05 DENVER Recepționat.
- +00:01:02 DENVER United 42, virează imediat la stânga. Cap compas 360. Ai trafic la ora douăsprezece. Paisprezece mile. Aceeași altitudine. Este un American 777.
- +00:01:11 UNITED Turnul Denver, sunt United 42. Nu pot...
ăăă, nu pot controla cursul sau altitudinea. Nu pot deconecta autopilotul. Declar urgență. Squawking 7700. (paraziți)
- +00:01:14 DENVER American 1497, sunt turnul Denver. Suie imediat la 14 000 de picioare. Ai trafic la ora nouă. Cincisprezece mile. Un United 777.
- +00:01:18 AMERICAN Sunt American 1497, recepționat. Traficul vizibil. Urc la 14 000.
- +00:01:21 DENVER United 42. Am înțeles că nu poți controla cursul și altitudinea. Traficul tău este acum la treisprezece mile. Aceeași altitudine. United 777.
- +00:01:30 UNITED ...illogic. (inaudibil) ...nu pot.
- +00:01:34 DENVER United 42. Anunță combustibilul disponibil. Anunță câți pasageri ai la bord.
(perioadă prelungită de paraziți)
- +00:02:11 UNITED Turnul Denver, sunt United 42. Combustibil pentru două ore și jumătate. Două sute patruzeci și unu de pasageri.
- +00:02:43 DENVER American 1497. Ai trafic la ora nouă. Douăsprezece mile. Aceeași altitudine. United 777.
- +00:02:58 UNITED Sunt United 42. Traficul vizibil. Nu pare să suie. Scoate avionul ăla din drumul nostru, da?
- +00:03:02 DENVER American 1497, n-ai început să urci?
- +00:03:12 AMERICAN Sunt American 1497. Ăăă... declar o urgență. Ăăă... Nu pot controla altitudinea. (inaudibil) Nu pot deconecta autopilotul.

- +00:03:02 DENVER American 1497. Am înțeles că s-a pierdut controlul. Anunță combustibilul disponibil. Anunță câți pasageri ai la bord.
- +00:03:12 AMERICAN Combustibil pentru o oră și cincizeci. Două sute șaisprezece pasageri.
- +00:03:14 M. FITCHER *Ryan, treci la computer. Indiferent care ar fi problema, o au ambele avioane. Vezi când au fost ultima dată unul în apropierea celuilalt. Imediat!*
- +00:03:19 R. TAYLOR *Gata, Fitch.*
(sunete de taste)
- +00:03:59 R. TAYLOR *Ambele avioane au plecat ieri din Los Angeles. Au fost la porți unul lângă altul timp de... dăă... douăzeci și cinci de minute. Asta înseamnă ceva?*
- +00:04:03 M. FITCHER *Nu știu. Rahat! Parcă ar dori să se lovească unul de celălalt. Mai avem vreo două minute până vor muri oameni. Ce se-ntâmplă în Los Angeles? Ce (inaudibil). Ceva anormal pe-acolo?*
- +00:04:09 R. TAYLOR *(sunete de taste)*
- +00:04:46 M. FITCHER *Ah, nu! Nu! Ei nu pot face asta, Ryan. Sunt tot pe curs de coliziune. Ce-nseamnă asta? Înseamnă patru sute cincizeci de oameni. Dă-mi ceva!*
- +00:05:01 R. TAYLOR *Gata, gata. Un robot alimentator. O autorampă. S-a defectat ieri. A pulverizat o grămadă de combustibil pe rampă și două porți au fost închise pentru două ore.*
- +00:05:06 M. FITCHER *Câte avioane a alimentat? Care anume?*
- +00:05:09 R. TAYLOR *Două. Ale noastre. Ce-nseamnă asta, Fitch?*
- +00:05:12 M. FITCHER *Nu știu. Am un presentiment. Nu-i timp.*
(sunetul unui clic)
- +00:05:14 DENVER United 42 și American 1497. Știu că o să vi se pară ciudat, dar... am o intuiție. Amândoi aveți aceeași problemă. Ambele avioane au trecut ieri prin LA. Este posibil ca un virus să fi intrat în computerele de control al

- realimentării. Vedeți dacă (inaudibil) ...găsiți
 întrerupătorul de circuit pentru subcomputer.
- +00:05:17 UNITED Aprob soluția. Sunt dispus să-ncerc orice.
 (paraziți) Ăăă... ăsta-i probabil înapoia scau-
 nului. Așa-i? Atenție, American 1497, între-
 rupătoarele circuitului de alimentare sunt pe
 panoul patru.
- +00:05:20 AMERICAN Receptionat. Le caut.
- +00:05:48 DENVER United 42, traficul este acum la ora douăspre-
 zece și la două mile. Aceași altitudine.
- +00:05:56 DENVER American 1497, traficul este acum la ora
 nouă. Două mile. Aceași altitudine.
- +00:06:12 UNITED (vocea Sistemului de Evitare a Coliziunilor
 în Trafic). Sui. Sui.
- +00:06:17 UNITED Nu pot... găsi... Întrerupătoarele. *Unde sunt...*
 (inaudibil)
- +00:06:34 DENVER (apăsat). Vizualizare și evitare. American
 1497 și United 42. Vizualizare și evitare. Co-
 liziune iminentă. Coliziune... Ah, nu! Ah!
 Rahat!
- +00:06:36 AMERICAN (neinteligibil). *...Iartă-mă, mamă.*
- +00:06:38 UNITED (vocea Sistemului de Evitare a Coliziunilor
 în Trafic). Sui acum. Sui acum.
- +00:06:40 AMERICAN ...unde (foșnete). *Ah!* (exclamație sonoră)
 (paraziți prelungiți)
- +00:06:43 DENVER Ai auzit? Repet. Ai auzit?
- +00:07:08 DENVER (inaudibil)
- +00:07:12 UNITED (zbierete isterice)
- +00:07:15 DENVER (ușurat). Doamne, Dumnezeu!
- +00:07:18 AMERICAN Sunt American 1497, recepționat. A mers! A
 fost cât pe-acî, lume! Oh, Doamne! (strigăte)
- +00:07:24 DENVER (respirație greoaie). Ați speriat-o pe Fitcher
 pentru o secundă, copilași.
- +00:07:28 UNITED Sunt United 42. S-a restabilit controlul zbo-
 rului. A mers! Fitch, femeie minunată, ne

- poți da permisiunea pentru aterizare? Trebuie să sărut solul. Trebuie să te sărut pe *tine*, surioară!
- +00:07:32 DENVER Ăăă... recepționat. United 42, virează la dreapta, cap compas zero nouă zero. Aeroportul este la ora două și la zece mile.
- +00:07:35 UNITED Sunt United 42. Recepționat. Aeroportul este vizibil.
- +00:07:37 DENVER United 42, permisiune pentru aterizare vizuală. Pista șaisprezece. Dreapta. Contact turn unu trei cinci virgulă trei.
- +00:07:40 UNITED Mulțumesc pentru ajutor. Turnul pe treizeci și cinci virgulă trei. Ne vedem.
- +00:07:35 AMERICAN Sunt American 1497. Aceeași poveste. Sunt cu gura până la urechi aici. Dar... ăăă, cineva are clar de dat niște explicații.
- +00:07:43 DENVER Asta-i al naibii de sigur. Aduceți-le acasă, piloților.

SFÂRȘITUL TRANSCRIERII

Incidentul acesta a dus direct la inventarea și răspândirea așa-numitului comutator fitch, conceput pentru separarea manuală a computerelor periferice de bord de controlul general al zborului în timpul unei urgențe. Niciun pasager n-a pățit nimic în vreuna dintre curse, deși experiența trecerii la numai câțiva metri de alt avion 777 a fost înspăimântătoare. Știu asta cu certitudine. Eu și fratele meu Jack am fost pasageri în United 42.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

BLATISTUL¹

Sunt pe atât de afurisit pe cât e ziua de lungă și știu toate șmecheriile de pe lume. Dacă te vreau, prietene, pun eu mâna pe tine.

PÂNDARUL

Virus Precursor + 9 luni

Transcrierile următoare au fost asamblate din videoînregistrările unei webcam dintr-un dormitor din sudul Londrei și ale câtorva camere CCTV (televiziune cu circuit închis) din același cartier. Înregistrările erau granulate, dar m-am străduit să reproduc exact ce s-a întâmplat. Identitatea ocupantului încăperii n-a fost niciodată verificată. În transcrieri, el își spune simplu Pândarul.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

¹ În original *Phreak* („Blatist“): Persoană care pătrunde ilegal în rețelele telefonice sau în alte sisteme protejate prin măsuri de securitate, în cf. cu *Dicționar calculatoare & internet*, Ed. Teora, 1999 (n. tr.).

Ecranul este negru și nu oferă nicio informație. Se aude doar țârâitul foarte slab al unui telefon. La celălalt capăt al firului cineva respiră, așteptând să i se răspundă.

Persoana din scaun vorbește cu glas baritonal, grav:

- Ciulește urechile, păpușă. O să te intereseze ce-o să-ți spun. Am aici doi ostatici, da? Unul din ei sângerează pe covorul meu ca un porc înjunghiat, futu-i! Știu că-mi poți depista adresa și nu mă deranjează deloc. Dar dacă un singur gabor pune picioru-n apartamentul meu, mă jur pe Dumnezeu și pe toată gașca lui că-i rad pe tipii ăștia fără să clilesc. Îi împușc și-i omor. Ai înțeles?

- Da, domnule. Îmi puteți spune cum vă numiți, domnule?

- Da, îți pot spune. Mă cheamă Fred Hale. Și asta-i casa mea. Gagiul ăsta a crezut c-o poate pârlă pe nevastă-mea în propria-mi casă fără ca eu să știu. Ba și-n patul meu. Chestia-i că s-a-nșelat în privința asta, da? Și-acum o știe, da? S-a-nșelat *fatal* în privința asta.

- Fred, câți oameni sunt cu tine?

- Suntem numai noi trei, păpușă. O familie perfect fericită. Eu, nevastă-mea care-mi pune coarne și fostul prieten care sângerează acum, futu-i! Sunt legați laolaltă cu bandă izolantă în camera de *familie*.

- Ce s-a întâmplat cu bărbatul? Cât de grav este rănit?

- Păi, i-am spintecat fața c-un brici, nu? Nu-i deloc complicat. Cine nu și-ar proteja familia? Trebuia s-o fac, nu? Și acum, dacă tot am început, nu sunt sigur dacă n-ar trebui să continui să-l înjunghii până la capăt. Nu-mi mai pasă. Înțelegi, scumpo? Mi-am futut controlul aici. Mi-am pierdut complet controlul în situația asta. M-auzi?

- Te aud, Fred. Îmi poți spune cât de grav rănit este bărbatul?

- Este pe jos. Nu știu. Este... ah, futu-i!

- Fred?

- Ascultă, păpușă. Trebuie să trimiți niște ajutoare încoace, imediat, futu-i!, fiindcă o iau razna. Vorbesc serios, devin psihopat. Am nevoie de ajutor aici imediat, altfel oamenii ăștia vor muri.

- Perfect, Fred. Trimitem ajutoare chiar acum. Ce fel de armă ai?

- Așa-i. Sunt înarmat, da? Sunt înarmat și nu vreau să dau mai multe amănunte. Și nu merg nici la-nchisoare, ai auzit? Dacă asta

va fi, atunci o să-i omor și pe ei, și pe mine. Și cu-asta am terminat. Nu plec nicăieri în seara asta, ai înțeles? Și... ăăă, nici nu mai spun nimic altceva.

- Fred? Poți rămâne la telefon cu mine?
- Am zis ce-am avut de zis, da? Acum închid.
- Poți rămâne la telefon cu mine?
- Acum închid.
- Fred? Domnule Hale?
- Te mai văd la mica publicitate, păpușă.

Clic.

Scaunul de birou scârțâie când silueta se ridică. Jaluzelele sunt trase cu un pocnet ascuțit. Lumina inundă camera, saturând instantaneu acea webcam. În următoarele secunde, contrastul se adaptează automat. Apare o imagine granulată, dar care se poate desluși.

Încăperea este murdară: presărată de cutii goale de băuturi carbogazoase, cartele telefonice expirate și haine murdare. Scaunul scârțâie iarăși când silueta întunecată se trânteste în el.

Bărbatul cu glas dur este, de fapt, un adolescent supraponderal care poartă un tricou pătat și pantaloni de trening. Țeasta îi este rasă. Se răschirează în scaunul ponosit, cu picioarele ridicate pe biroul unui computer. Cu mâna stângă ține la ureche un telefon mobil. Mâna dreaptă susține relaxat cotul mâinii stângi.

Din telefon, un țârâit slab.

Un bărbat cu glas plăcut răspunde:

- Alo?

Adolescentul vorbește cu propriul glas ascuțit, tremurând de surescitare nervoasă.

- Fred Hale? Întreabă adolescentul.
- Da?
- Ești Fred Hale?
- Exact. Cine-i la telefon?
- Ia ghicește, poponarule.
- Pardon? Auzi, nu știu...
- Sunt Pândarul. Din camera de chat a blatiștilor telefonici.

– Pândarul? Ce vrei?

– Credeai că poți vorbi cu mine oricum dorești? Că n-am clasă? Acum o să-ți pară rău. Vreau să-ți dau o lecție, Fred.

– Cum adică?

– Vreau s-o aud pe nevastă-ta plângând. Vreau să-ți văd casa-n flăcări. Vreau să te pedepsesc până la capacitatea maximă a abilităților mele și dincolo de ea. Vreau să te sparg azi, prietene, și să citesc despre asta-n ziarele de mâine.

– Să mă spargi? Dumnezeuule, ce mai glumă de doi bani. Șterge-o, micule Billy fără prieteni. Ești singurel, așa-i? Recunoaște cinstit. De asta mă suni? Mami a ieșit în oraș cu fetele și te-a lăsat singurel?

– Fred, Fred... Habar n-ai cu cine vorbești. Habar n-ai de ce sunt capabil. Sunt pe atât de afurisit pe cât e ziua de lungă și știu toate șmecheriile din lume. Dacă te vreau, prietene, pun eu mâna pe tine.

– Nu mă sperii, măi, prostănac micuț. Mi-ai aflat numărul de telefon de acasă? Vai, felicitări! Ascultă-ți glasul. Câți ani ai, paisprezece?

– Am șaptesprezece ani, Fred. Și stăm de vorbă de aproape două minute. Știi ce-nseamnă asta?

– Ce tot bați câmpii?

– Știi ce-nseamnă asta?

– Stai așa, sună cineva la ușă.

– Știi ce-nseamnă asta, Fred? Știi?

– Gura, lăbar mic! Lasă-mă să rezolv aici.

Glasul bărbatului se aude mai slab acum. Probabil că a acoperit receptorul telefonului cu palma. Înjură. Se aud un *bang* și sunet de lemn despicat. Fred strigă, surprins. Apoi un bufnet, când telefonul îi cade pe jos. Țipetele lui sunt repede acoperite de tropăituri de bocanci și ordine sacadate răcnite de o echipă de polițiști autorizați să folosească arme de foc.

Jos. Pe burtă. Gura.

O femeie plânge slab pe fundal, speriată. În scurt timp, suspinele nu-i mai pot fi auzite peste strigăte, zgomotele de sticlă spartă și lătrăturile sălbatice ale unui câine.

În siguranța casei sale, adolescentul care-și spune „Pândarul” ascultă. Cu ochii închiși și capul lăsat spre un umăr, el absoarbe fiecare fărâmbă de satisfacție din apelul telefonic.

– Asta înseamnă, rostește el fără să se adreseze cuiva anume.

Apoi, singur în camera lui, ridică în tăcere pumnii deasupra capului ca un campion de box, care tocmai a terminat zece reprize și a ieșit învingător.

Cu degetul mare întrerupe apelul telefonic.

Ziua următoare. Aceeași webcam. Pândarul este din nou la telefon, rășchirat pe spate în aceeași poziție de relaxare. Balansează o cutie cu suc pe abdomenul proeminent și ține telefonul la ureche, încruntat.

– Da, Arrtrad. Și atunci de ce n-a apărut încă povestea?

– A fost senzațional, Pândarule! Am sunat la sediul Associated Press și mi-am mascat telefonul ca fiind consulatul din Bombay. M-am dat drept un reporter indian care suna din...

– Grozav, prietene. Fantastic. Vrei și-o prăjitură, futu-i? Tu spune-mi de ce pe net există un articol despre farsa mea, dar în zdreanța locală nu-i niciun titlu?

– Așa-i, Pândarule. Nu-ți face griji, prietene. Este o chestie. În articol se spune că raidul trebuie să fi fost cauzat de o probabilă eroare de computer. Ai fost atât de bun, încât nici n-au pus-o pe seama unei persoane. Au crezut c-a făcut-o o mașină.

– Rahat! Te mai întreb pentru ultima dată, Arrtrad. Unde-i articolul meu din ziar?

– E blocat de un redactor. După ce a fost trimis, se pare că tipu-ăsta s-a apucat să-l mai redacteze și apoi n-a mai ieșit de pe pagină. Așa c-a rămas blocat în redactare de douăsprezece ore. Probabil că omul a și uitat de el.

– Nu cred. Cine-i redactorul ăla? Cum îl cheamă?

– Exact de asta mă ocupam, pricepi? M-am dat drept reporter indian și am obținut numărul de telefon de la biroul tipului. Dar când am sunat, s-a dovedit că el n-a lucrat niciodată acolo. Ei nu-l știau. Este o fundătură, Pândarule. E imposibil să-l găsim.

Nu există. Și articolul nu poate fi luat de pe net până nu vine de la redactare, înțelegi?

– IP-ul.

– Hă?

– Ești surd? Adresa de IP, futu-i! Dacă labă ăla care mi-a oprit articolul se-ascunde sub o identitate falsă, atunci o să-l urmăresc.

– Dumnezeuule, așa-i! Ți-o trimit imediat pe e-mail. Deja îmi pare rău pentru gagiul ăsta când o să pui mâna pe el, Pândarule. O să-l razi. Ești cel mai tare, prietene. E imposibil...

– Arrtrad?

– Da?

– Să nu-mi mai spui niciodată că ceva e imposibil. Niciodată!

– Gata, prietene. Știi că nu voiam să spun...

– Te mai văd la mica publicitate, prietene.

Clic.

Adolescentul formează un număr din memorie.

Telefonul sună o singură dată și răspunde un tânăr.

– MI5, Serviciul de Securitate. Cu cine doriți să vorbiți?

Adolescentul vorbește cu vocea clară, sigură pe sine, a unui bărbat mai vârstnic care a purtat sute de convorbiri telefonice similare.

– Divizia criminalitate informatică, te rog.

– Sigur că da.

Clicuri, apoi se aude un glas profesional.

– Criminalitatea informatică.

– Bună dimineața. Sunt agentul de informații Anthony Wilcox.

Cod de verificare opt trei opt opt cinci șapte patru.

– Ești autorizat, agent Wilcox. Cu ce te pot ajuta?

– O căutare de IP. Adresa este: unu, douăzeci și opt, doi, cincizeci și unu, unu, optzeci și trei.

– O clipă, te rog.

Se scurg aproximativ treizeci de secunde.

– Agent Wilcox.

– Da?

- Numărul aparține unui computer din Statele Unite. Un fel de institut de cercetări. N-a fost tocmai simplu de aflat. Au apărut tot felul de complicații. Adresa a sărit pe tot globul, pe la o jumătate de duzină de alte locuri înainte să aterizeze acolo. Mașinile noastre au putut-o urmări doar pentru că a avut un șablon de comportament.

- Ce este acela?

- Persoana de la adresa respectivă redactase articole de știri. Sute de articole în ultimele trei luni.

- Serios? Și cine este la adresa aceea?

- Un om de știință. Biroul lui este în laboratoarele Lake Novus din statul Washington. Două secunde, să-l caut. Așa.... Este vorba despre dr. Nicholas Wasserman.

- Wasserman, da? Mulțumesc foarte mult.

- Cu plăcere.

- Te mai văd la mica publicitate.

Clic.

Adolescentul se apleacă, având chipul la numai câțiva centimetri de webcam. În timp ce tastează, se zăresc grupurile de acnee care i se răspândesc fractal pe chip. El zâmbește și dinții îi sunt galbeni în lumina monitorului computerului.

- Te-am prins acum, Barry, rostește el fără să se adreseze cuiva anume.

Pândarul formase deja numărul de telefon, cu degetul mare, fără să privească. Scaunul scârțâie din nou, când se lasă pe spate, rânjind.

Telefonul de la celălalt capăt sună.

Și sună. Și sună. În cele din urmă, răspunde cineva.

- Laboratoarele Lake Novus.

Adolescentul își drege glasul. Vorbește cu accent sudist târăgănat.

- Cu Nicholas Wasserman, vă rog.

La celălalt capăt al firului se lasă tăcerea, apoi:

- Îmi pare rău, însă dr. Wasserman a decedat.

- Ah... Când?

- Acum mai bine de șase luni.

– Și cine-i folosește biroul?

– Nimeni, domnule. Proiectul lui a fost trecut pe linie moartă.

Clic.

Palid la față, adolescentul privește inexpressiv telefonul pe care-l ține în mână. După câteva secunde îl aruncă pe biroul computerului, de parcă ar fi fost otrăvit. Își lasă capul în palme și murmură:

– Șmecherul dracului! Știi niște trucuri, da?

În clipa aceea telefonul celular sună.

Adolescentul îl privește și se încruntă. Telefonul sună din nou, strident, vibrând ca o viespe furioasă. Pândarul se ridică și se gândește la următoarea sa mișcare, după care întoarce spatele telefonului. Fără un cuvânt, ia de pe podea o bluză cenușie cu glugă, o îmbracă și iese pe ușă.

Imagine preluată de pe videocameră TV. Alb-negru. În colțul din stânga-jos, legenda anunță: CONTROL VIDEOCAMERĂ. NEW CROSS.

Imagine de sus a trotuarelor pline de oameni. În partea de jos a ecranului apare o țeastă rasă familiară. Adolescentul merge pe stradă cu pumnii înfundați în buzunare. Se oprește la colț și privește în jur, pe furiș. Un telefon public aflat la câțiva metri de el sună. Sună din nou. Adolescentul se holbează la telefon, în timp ce oamenii trec pe lângă el. Apoi se întoarce și intră repede într-un magazin non-stop.

Imaginea comută pe o videocameră de securitate din magazin. Adolescentul ia o cutie de băutură carbogazoasă și o pune pe teșghea. Vânzătorul se întinde spre ea, dar este întrerupt de țârâitul telefonului său mobil. Cu un zâmbet împăciuitor, el ridică un deget și răspunde.

– Mama? întreabă vânzătorul, apoi se oprește. Nu, nu cunosc niciun Pândar.

Adolescentul se întoarce și iese din magazin.

Afară, videocamera de securitate îl panoramează și transfochează pe adolescentul cu țeastă rasă. El se uită direct în obiectiv cu ochi cenușii, lipsiți de expresie. După aceea își pune gluga pe cap și se

reazemă de ușa rulantă mângălită cu spray-ul a unui magazin închis. Privește, stând cu brațele încrucișate și capul plecat: oameni în jur, mașini și videocamere cocoțate peste tot.

O femeie înaltă cu tocuri-cui țacănește iute pe lângă el. Adolescentul tresare vizibil când aude muzica pop care țipă din poșeta ei. Femeia se oprește și apucă telefonul. Când îl ridică la ureche, altă melodie țipă de la un businessman care trece tot pe acolo. El vâra mâna în buzunar și scoate mobilul. Privește numărul și pare să-l recunoască.

Apoi sună celularul altcuiva. Și altul.

Pe toată strada, un cor de telefoane mobile sună, cântă melodii și vibrează cu zeci de apeluri simultane. Oamenii se opresc și surâd uluiți între ei, când cacofonia sunetelor umple văzduhul.

– Alo? rostesc o duzină de oameni diferiți.

Adolescentul stă încremenit, chircindu-se în bluza de trening cu glugă. Femeia înaltă flutură un braț prin aer.

– Scuzați! strigă ea. Este pe aici cineva numit *Pândarul*?

Adolescentul se desprinde de lângă ușa rulantă și pleacă grăbit pe trotuar. În jurul lui sună telefoane mobile, în buzunare, poșete și genți. Videocamerele de supraveghere îi urmăresc toate mișcările, înregistrându-l când trece pe lângă pietonii uimiți. Gâfâind, ocolește un colț de stradă, deschide cu violență o ușă și dispare în propria casă.

Din nou, imaginea webcam a unui dormitor dezordonat și ticsit. Adolescentul supraponderal se plimbă înainte și înapoi, încleștându-și și descleștându-și degetele. Repetă întruna un singur cuvânt. Cuvântul este „imposibil“.

Pe birou, telefonul lui mobil sună, iar și iar. Adolescentul se oprește și privește bucata de plastic care vibrează. După ce inspiră adânc, ia telefonul. Îl ridică încet, de parcă acesta ar putea exploda.

Răspunde printr-o apăsare cu degetul mare.

– Alo? spune el cu glas stins.

Vocea care se aude pare a unui băiețel, dar ceva este în neregulă. Notele au o legănare ciudată. Fiecare cuvânt este distinct,

separat de celelalte. Pentru auzul fin al Pândarului, aceste mici ciudățenii sunt amplificate.

Poate că de aceea se înfioară când aude vocea. Pentru că el, dintre toți oamenii, știe cu certitudine că glasul de la celălalt capăt al firului nu aparține unei ființe umane.

- Cum m-ai găsit? Îl întreabă glasul de copil.
- Nu... nu te-am găsit. Tipul pe care l-am sunat era mort.
- De ce i-ai telefonat profesorului Nicholas Wasserman?
- Ești băgat în mașini, așa-i? Tu ai făcut să sune toate mobilele oamenilor ăloră? Cum e posibil așa ceva?
- De ce i-ai telefonat lui Nicholas Wasserman?
- Din greșeală. Am crezut că-mi blochezi farsele. Ești... ăăă, ești blatist? Ești cu Nasorii?

Pentru o clipă nu se aude nimic.

- Nu știi cu cine vorbești.
- Asta-i linia *mea*, futu-i, șoptește adolescentul.
- Locuiești în Londra. Cu mama ta.
- Ea este la muncă.
- N-ar fi trebuit să mă găsești.
- Secretul tău e-n siguranță, prietene. Ia zi, lucrezi acolo, la Novus?

- Spune-mi tu.
- Sigur.

Adolescentul tastează energic la computerul lui, apoi se oprește.

- Nu te văd. Doar un computer. Ia stai... nu.
 - N-ar fi trebuit să mă găsești.
 - Bun, scuze. O să uit tot ce s-a-ntâmpat...
 - Pândarule, rostește glasul de copil.
 - Da?
 - Te mai văd la mica publicitate.
- Clic.*

După două ore, Pândarul a părăsit clădirea fără să mai vorbească cu mama lui. Nu s-a mai întors niciodată.

SONDORUL

Vom fi fermi și în siguranță, ca întotdeauna.
Vom câștiga indemnizația aia de securitate.

DWIGHT BOWIE

Virus Precursor + 1 an

Pentru înregistrarea următorului jurnal audio s-a utilizat un dispozitiv digital manual. Se pare că trebuia să fie trimis la casa soției lui Dwight Bowie. Jurnalul n-a mai ajuns acolo niciodată. Dacă informațiile acestea ar fi fost descoperite mai devreme, ar fi putut salva miliarde de vieți omenești.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

Lucy, sunt Dwight. Din clipa asta mi-am început oficial activitatea – știi tu, *big boss* – pentru compania de forări în zone dificile North Star și-ți povestesc și ție despre ce-i vorba. Comunicațiile încă n-au fost stabilite, dar imediat ce voi avea ocazia, o să-ți expediez

jurnalul ăsta. S-ar putea să mai dureze nițel, însă sper că-ți va face plăcere oricum, scumpo.

Azi este 1 noiembrie. Sunt în Alaska de Vest, pe șantierul unui foraj de explorare. Am sosit azi-dimineață. Am fost angajați de compania Novus acum vreo două săptămâni. M-a contactat un tip care s-a prezentat domnul Black. Te întrebi ce dracu' facem aici?

Păi, dacă tot ai întrebat așa frumos... Obiectivul nostru este să coborâm o sondă de monitorizare a apei freatice pe fundul unui puț de forare adânc de 1 500 de metri și cu diametrul de un metru. Cam de mărimea unui capac de vizitare. Este un puț măricel, dar echipamentele noastre pot ajunge la 3 000 de metri. Ar trebui să fie o operațiune de rutină, cu excepția gheții, vântului și izolării. Forăm o gaură a naibii de adâncă și întunecată aici, în mijlocul unei pustietăți uriașe și înghețate. Ți place cu ce slujbă m-am ales?

N-a fost *deloc* distractiv să ajung până aici. Am sosit cu un vechi elicopter Sikorsky greu, de transport, mare cât o casă. Transportul a fost asigurat de nu știu ce companie norvegiană. Niciunul dintre ei nu vorbea boabă de engleză. Oi fi eu băiat de Texas, dar *mă pot înțelege* cu filipinezii în spaniolă și bolborosesc ceva rusă și germană. Îi pot înțelege până și pe băieții din Alberta, da? (RĂSET) Dar norvegienii ăia? Trist, Lucy.

Elicopterul ne-a adus pe mine și pe alți șaptesprezece oameni de la baza noastră din Deadhorse. Cu greu. Intensitatea vântului a depășit orice văzusem vreodată. ISA plus zece, la nivelul unei furtuni. Mă uitam pe geam la pustiul cu nuanțe albastrii de dedesubt și mă-ntrebam dacă locul către care zburam exista cu adevărat, când brusc am căzut drept în jos, ca într-un *montaigne-russe*, spre locșorul ăsta neted și suflat de vânt.

Nu-ncerc să mă laud, dar este cu adevărat un loc foarte îndepărtat, chiar și pentru un foraj de explorare. Aici nu există nimic și subliniez „nimic“. Din punct de vedere profesional, știu că izolarea nu-i decât un factor care face operațiunea mai complexă și, la naiba!, mai profitabilă. Aș minți dacă aș spune că nu mă incită. Atât doar că-i un loc tare ciudat pentru un puț de monitorizare.

Eu sunt însă un sondor veteran, merg acolo unde sunt bani, nu?

Bună, Lucy, sunt Dwight. 3 noiembrie. Au fost câteva zile foarte ocupate cu organizarea operațiunilor de suprafață. Curățarea zonei și ridicarea facilităților: dormitoare, cantină, punct medical, comunicații și așa mai departe. Dar munca a fost răsplătită. Nu mai stau într-un cort, ci am un pat solid într-un dormitor, plus că tocmai am ieșit de la cantină. Mâncarea este *bună* pe șantierul ăsta. North Star face o treabă excelentă în privința asta. Îi face pe oameni să revină. (RĂSET) Generatoarele funcționează din plin, așa că în dormitoare este minunat de cald. Și asta-i bine. Afară sunt minus 35 de grade Celsius în clipa asta. Schimbul meu începe mâine de vreme, așa că va trebui să-nchid ochii în curând. Zic și eu...

Ar trebui să stăm aici o lună. Eu voi lucra în schimbul întâi, de la șase dimineața la șase după-amiaza, și-mi voi petrece nopțile în dormitorul ăsta. Practic este un vechi container de transport, portocaliu decolorat atunci când nu-i acoperit de zăpadă. Am târât vechitura asta uriașă peste tot prin North Star și mai departe. Flăcării mei îi zic „iadul nostru departe de casă“.

(RĂSET)

Azi-dimineață am avut ocazia să reexaminez locul de forare. GPS-ul m-a dus la o pâlnie conică, având diametrul de douăzeci de metri. Ca un fel de adâncitură în zăpadă, la distanță relativ mică de bază. Sună cam bizar ca scobitura asta făcută de om să fi așteptat aici în sălbăticie, gata să absoarbă un caribu sau alt animal. Bănuiesc că aici a existat înainte alt puț, care a colapsat. Nu-nțeleg însă de ce nu mi-a spus nimeni despre el. Chestia asta chiar mă sâcăie.

L-aș întreba pe omul companiei, domnul Black, dar puștiul a fost întârziat de furtună. (RĂSET NERVOS) La telefon, chiar *suna* ca un puști. Între timp, Black a anunțat că ne va dirija prin radio, de la distanță. Asta înseamnă că eu sunt șeful, împreună cu maistrul sondor William Ray, care răspunde de schimbul de noapte. L-ai cunoscut pe Willy în Houston, la centrul de training. Era moșul cu pântec mare și ochi albaștri scânteietori.

Cum spuneam, asta ar trebui să dureze o lună, însă, ca întotdeauna, vom sta aici până vom termina totul.

(INAUDIBIL)

Chestia este – știu că-i stupid – că nu-mi pot alunga senzația asta de îngrijorare. Forarea într-un puț deja existent prezintă complicații suplimentare. Înăuntru poate exista echipament abandonat, rămas de la forajul anterior. Nimic nu blochează un puț mai mult decât o coloană de tubaj veche sau, Doamne ferește, o garnitură întregă de prăjini de foraj. Cineva s-a străduit serios să foreze un puț mare acolo și pur și simplu nu înțeleg motivul.

(SUNET DE TÂRȘĂITURI)

La naiba, cred că va trebui s-accept situația ca atare. Pot spune totuși că mintea mea nu va înceta să examineze misterul puțului ăstuia. Sper să pot dormi.

Oricum, nu contează. Vom fi fermi și în siguranță, ca întotdeauna. Fără accidente, fără griji, Lucy. Vom câștiga indemnizația aia de securitate.

Bună, fetițo, sunt Dwight. 5 noiembrie. Ultimul modul important al echipamentelor de forare a sosit ieri, adus de elicopter. Echipa mea continuă să stropească zona puțului. Apa provine dintr-un lac aflat la patru sute de metri depărtare. Stratul de permafrost de aici oprește apa pe suprafața solului și de aceea Alaska este acoperită de lacuri. Lacul era înghețat, dar am tăiat o gaură în gheață, ca să putem pompa direct.

După o săptămână de înghețare, vom avea o platformă din gheață groasă de un metru și douăzeci. După aceea vom monta schela de forare pe ea, fiindcă este solidă ca betonul. La primăvară platforma se va topi și nu va mai rămâne nici urmă că am fost vreodată aici. Isteț, nu? Să le spui ecologilor asta din partea mea, da?

(RĂSET)

Bun. Uite care-i planul. Eu și Willy Ray o să conducem forarea. Medicul nostru, Jean Felix, răspunde de operațiunile din tabără. El se va asigura că toți capătă apă și mâncare și că rămân cu toate degețelele întregi. Eu și Willy avem fiecare câte cinci oameni în echipele noastre de forare: trei sondori și doi filipinezi necalificați. Trupa noastră mai conține cinci specialiști: un electrician, un motorist, un expert în prăjini de montaj și doi sudori.

În sfârșit, mai avem un bucătar și un om de serviciu care bântuie pe-aici pe undeva.

Potrivit ordinelor domnului Black, am adus o trupă redusă la maximum, de numai optsprezece oameni, însă mă simt bine cu ea. Așa cred. Noi am mai câștigat împreună și în alte dăți și cu siguranță vom mai câștiga.

Săptămâna viitoare, când va începe forarea, o să lucrăm non-stop cu două echipe de câte cinci oameni în schimburi de câte douăsprezece ore, până terminăm puțul. Ar trebui să însemne patru-cinci zile de forare. Vremea este cețoasă și al dracu' de vântoasă, dar, ce naiba!, orice vreme este o vreme bună pentru forare.

Asta-i, Lucy. Sper că totu-i bine în Texas și că te ții departe de necazuri. Noapte bună.

Sunt Dwight. 8 noiembrie. Tipul de la companie *tot* n-a sosit. A anunțat că nici nu mai vine. A zis că avem totul sub control. Tocmai mi-a cerut să mă asigur că antena de comunicații este bine fixată și ferită de vânt și s-o ancorez suplimentar. A zis că dacă se vor întrerupe comunicațiile între noi va fi foarte nemulțumit. I-am dat răspunsul obișnuit al sondorilor: „Cum spui tu, boss. Asigură-te doar că cecurile au acoperire.”

În rest a fost o zi lipsită de evenimente. Platforma de gheață se formează mai repede decât ne așteptam, fiindcă pe aici suflă un vânt care răstoarnă și adulții din picioare. Toate clădirile noastre sunt cuibărite lângă locul puțului, îndeajuns de aproape ca să-l putem vedea. Le-am spus totuși oamenilor să nu se îndepărteze. Prin vuietul ăsta non-stop n-ai putea auzi explozia unei bombe atomice, nici dacă ar fi la o sută de metri.

(RĂSET)

Ah, și încă ceva. Azi-dimineață am avut ocazia să examinez echipamentul ăla de monitorizare al apei freatice. Chestia pe care trebuie s-o instalăm. Este pe paleți și învelită strâns în prelată neagră. Îmi dau cuvântul, n-am mai văzut niciodată așa ceva. Este un maldăr mare de sârme curbate, galbene, albastre și verzi, printre care sunt spirale de oglinzi lustruite. Toate sunt ușoare ca fibra

de carbon, dar au muchiile ascuțite ca briciul. Mi-am tăiat mâneca în una. Seamănă cu unul dintre puzzle-urile bunicii tale.

Ciudat însă este că echipamentul de monitorizare e deja parțial conectat. Un fir merge de la o cutie neagră care seamănă cu un computer până la antena de comunicații. Să dea naiba dacă știu cine l-ar fi putut conecta! Nu știu cum o să-l pot monta *eu însumi*. Trebuie să fie ceva experimental. Atunci însă de ce n-au trimis niciun savant cu noi la proiectul ăsta?

Nu-i ceva banal și nu-mi place. În experiența mea, ciudat înseamnă periculos. Și locul ăsta nu-i prea iertător. Oricum, o să te-anunț ce va fi, scumpo.

Lucy, fetițo, cine crezi că este? Dwight! E 12 noiembrie. Platforma de gheață e gata și flăcări mei au asamblat duzina de componente a sondei de foraj. N-o să-ți vină să crezi cât de mult a evoluat industria. Bucățile alea de metal sunt *futuriste*. (RĂSET) Destul de mici pentru a fi transportate cu elicopterul, după care nu mai trebuie decât să le îmbini în configurația corectă. Țevile și cablurile se potrivesc între ele și se autoasamblează, uite-așa! Nici nu-ți dai seama când ai în fața ta o instalație de forare în zone dificile complet funcțională. Nu ca pe timpuri.

Măine la amiază, primul schimb ar trebui să-nceapă forarea. Suntem în avans față de termene, dar asta nu l-a oprit pe boss să mă scarmene prin telefon. Domnul Black consideră că trebuie să terminăm și să plecăm până de Thanksgiving, indiferent ce va fi. Chiar așa a și zis: „Indiferent ce se va-ntâmpla“.

I-am spus: „Siguranța, prietene, este prioritatea numărul unu“.

După care i-am povestit despre gaura care exista deja aici. Tot nu-i înțelesesem scopul, iar neștiința reprezintă un risc serios pentru oamenii mei. Domnul Black a zis că n-a putut afla nimic despre ea, doar că Departamentul pentru Energie organizase o licitație pentru monitorizare și Novus câștigase contractul. Tipic. Proiectul are șase parteneri, de la bucătari la piloți de elicoptere. Dreapta nu știe ce face stânga.

Am verificat încă o dată aprobările statale pentru foraj ale lui Black și totu-i în regulă. Chiar și așa, mă obsedează întrebarea: *De ce există deja o gaură acolo?*

Cred că vom afla mâine.

Sunt Dwight. 16 noiembrie. Of, îmi vine greu s-o zic. Greu al naibii. Nici nu pot crede că-i adevărat.

În schimbul de ieri-noapte am pierdut un om.

Am simțit că era ceva în neregulă, când a început să se schimbe zumzetul constant al sapei. M-a trezit dintr-un somn zdravăn. Sunetul ăla-i al banilor care-mi curg în cont și simt imediat dacă încetează. Pe când clipeam pe întuneric, s-a schimbat dintr-un uruit grav, pe care-l puteam simți în adâncul stomacului, într-un scârțâit ca al unghiilor pe tablă.

Am îmbrăcat iute echipamentul de protecție și am suit la sondă.

Iisuse! Sapa de foraj intrase într-un strat de sticlă solidă și bucăți din prăjini vechi. Nu știu ce căutau acolo, dar au îndoit coada sapei. Sapa s-a deblocat, nicio problemă, dar băieții trebuiau s-o schimbe rapid. Iar sondorul meu veteran Ricky Booth s-a apucat cu maximum de viteză, însă fără multă minte.

Trebuie s-o apuci de coarne și s-o tragi, înțelegi? El a scăpat priza pe coada sapei, care a-nceput să se legene, împrôșcând noroi și cioburi de sticlă prin toată turla de foraj, și de aceea a-ncercat să arunce un lanț în jurul ei s-o oprească. Ar fi trebuit să utilizeze o prăjină cu secțiune pătrată, ca să împingă coada sapei în puț, în loc s-o plesnească cu un lanț cum fac țărănoii. Dar nu-i poți spune unui sondor cum să procedeze. El era un expert și și-a asumat un risc. Mai bine n-ar fi făcut-o.

Problema a fost că mânerul nu-și oprise mișcarea de rotație. Când lanțul l-a agățat, mânerul l-a prins imediat. Iar Booth își înfășurase lanțul peste ambele încheieturi, fir-ar al naibii! Willy n-a putut opri rotația la timp și... ei bine, lui Booth i-au fost smulse ambele brațe. Bietul flăcău s-a clătinat câțiva pași înapoi, încercând să zbiere, dar înainte să-l fi putut prinde cineva, a leșinat și a căzut

de pe platformă. S-a lovit la cap și, când a aterizat pe platforma de gheață, era deja mort.

E groaznic, Lucy, realmente groaznic! Mi se sfâșie inima, dar chestii de-astea se-ntâmplă. Dacă ții minte, am mai avut de-a face cu așa ceva în nisipurile petrolifere de la Alberta. Totul este să treci imediat la treabă și să menții situația sub control. Nu poți sta locului, pentru ca a doua zi dimineată să desprinzi bucăți din omul tău cu ranga din permafrost.

Îmi pare rău, dar e realmente groaznic. În clipa asta nu-s cu mințile acasă, Lucy. Sper să mă ierți.

Oricum, trebuia să nu stau locului, așa c-am trezit schimbul doi. Eu și Jean Felix am târât corpul lui Booth în magazie și l-am înfășurat în plastic. A trebuit să... ăăă, a trebuit să-i punem și mâinile acolo. Pe piept.

Într-o asemenea situație, este crucial preceptul: înlătură din vedere, că așa se înlătură și din minte. Altfel flăcării mei ar fi început să se sperie și treaba ar fi avut de suferit. Mottoul meu este să fii pregătit pentru ce poate fi mai rău și să-ți revii rapid. Am promovat ca sondor un necalificat pe nume Juan, am oprit schimbul doi cu patru ore mai devreme și am stopat forarea.

Probabil că domnul Black urmărea fișierul-jurnal, fiindcă a sunat imediat. Mi-a spus să reîncep forarea peste câteva ore, când urma să intre schimbul întâi. I-am zis că nici vorbă, însă puștiul părea panicat. A amenințat că ne retrage proiectul. Nu trebuie să mă gândesc doar la mine, Lucy. O mulțime de oameni depind de deciziile mele.

De aceea cred c-o să pornim forarea odată cu schimbul întâi. Până atunci o să raporteze accidentul companiei și o să chem un elicopter să vină și să ia corpul sondorului meu și să-l ducă acasă.

Sunt Dwight. 17 noiembrie. Ce mai noapte a fost azi-noapte! Ei bine, forarea s-a terminat. Azi-noapte am străpuns stratul ăla de sedimente de sticlă solidă la adâncimea de 1 280 de metri și am ajuns într-o cavernă. Foarte ciudat! Dar acolo trebuia să plasăm echipamentul de monitorizare. O să fiu mai mult decât încântat

să bag în subteran pachetul ăla aducător de ghinion. După aceea pot să-l dau uitării.

Tot n-am înțeles cine a cuplat echipamentul de monitorizare la antenă, însă domnul Black a zis că se autoasamblează, la fel ca modulele instalației de forare. Așa că, cine știe?, poate că s-a conectat singur.

(RĂSET NERVOS)

Altă chestiune... Ceva este bizar la comunicațiile noastre. Am observat că toți cu care vorbesc au un soi de nazalitate similară. Ar putea fi ceva atmosferic sau poate că echipamentul are probleme, dar toate glasurile încep să sune la fel. Nu contează dacă-mi anunț rapoartele de progres la centralistele companiei sau dacă mă interesez despre vreme la băieții din Deadhorse.

Echipamentul de comunicații este special și furnizat de companie. Electricianul meu a zis că n-a mai văzut modelul ăsta până acum. Ba chiar a ridicat nervos brațele în aer, așa că l-am lăsat să se întoarcă la supravegherea sondei. Va trebui pur și simplu să sper că nenorocitul nu se va strica, pentru că-i singura noastră legătură cu restul lumii.

Revenind la o treabă mai serioasă... Azi, la predarea schimbului, medicul a ținut o mică slujbă de pomenire pentru Booth. A rostit doar câteva cuvinte despre Dumnezeu, siguranță și companie. N-a contat însă că m-am ocupat repede de situație, fiindcă trupa simte o *mojo* rea. Accidente fatale ca ăsta sunt rare, Lucy. Mai rău încă, elicopterul n-a sosit azi să ia corpul lui Booth și acum constat că nu pot apela pe nimeni cu blestematul ăsta de echipament de comunicații.

Am un presentiment neplăcut în privința asta.

E-n regulă! O să ne vedem de treabă, o să continuăm rutina și-o să așteptăm. Mâine o să coborâm stația de monitorizare și-o s-o conectăm la rețeaua de comunicații. După aceea vom fi gata să demontăm totul și să plecăm naibii. Totul va fi mai bine odată ce elicopterul o să vină după Booth și o să vorbim cu restul lumii.

Mi-e dor de tine, Lucy. Cu ajutorul lui Dumnezeu, o să ne revedem în curând.

Dumnezeule, Lucy! Doamne, Dumnezeule! Avem necazuri. Vai de mine! Am intrat în rahat. Este 20 noiembrie.

Nu vine niciun elicopter, fetiço. Nu vine nimic! Locul ăsta-i blestemat și-am știut-o din capul locului și nu m-am...

(RESPIRAȚIE)

Lasă-mă să-ți explic. Să mă liniștesc și-o să explic, în cazul în care cineva o să găsească înregistrarea asta. Of, fetiço, sper că tu o să capeți înregistrarea. Domnul Black... nu știu cine este. Azi-dimineață, după trei zile, elicopterul tot n-a venit. Noi eram gata de plecare. Adică echipamentul de monitorizare era deja jos, în fundul cavernei. Puțul era plin până sus de cabluri conectate la instalația antenei permanente. Era frumos. Chiar și speriați până peste cap, flăcăii mei au rămas profesioniști.

În ziua când am terminat, echipa a început să se îmbolnăvească. Vărsături multiple și diaree. Cei mai afectați au fost cei care fuseseră în turla de foraj, dar ne-a pocnit pe toți. Sincer, am simțit-o din clipa când am intrat în caverna aia blestemată. Pur și simplu o greață care ne dădea târcoale. Nu ți-am pomenit de ea, fiindcă... ei bine, n-am vrut să-ți faci griji din orice.

În plus, toți începuseră să se simtă mai bine. Cam vreo jumătate de zi, am crezut că fusese probabil doar un microb. Însă cum elicopterul nu venea și nici nu puteam comunica, am început să ne certăm între noi. S-au stârnit și câteva încăierări. Flăcăii mei erau nervoși. Derutați și furioși. Nu mai dormea nimeni.

După care boala aia a lovit de două ori mai tare. Un necalificat a căzut pe jos în convulsii în cantină. Jean Felix a făcut tot ce-a putut. Puștiul a intrat în comă. În *comă*, Lucy! Are douăzeci și trei de ani și e puternic ca un taur, dar acum zace inconștient și-i cade părul. Și... are toată pielea acoperită de *pustule*. Dumnezeule!

Jean Felix mi-a spus până la urmă ce se-ntâmplă. El crede că-i boală de iradiere. Băiatul în comă se afla în turla de foraj când a murit Booth. Puștiul a fost stropit peste tot de noroiul ăla de sticlă, ba chiar l-a și înghițit.

Blestematul de puț este *radioactiv*, Lucy!

Până la urmă am pus totul cap la cap. Neliniștea aia pe care o aveam în fundul minții. Îngrijorarea mea. Știu de ce e caverna aici. De ce nu mi-oi fi dat seama de la bun început? Este o *cavitate de detonare*. Locul ăsta a fost poligon pentru testarea bombelor atomice. Pâlnia aia cu diametru mare a fost forată ca să poată fi amplasat un dispozitiv nuclear. După detonare, bomba a creat o cavernă sferică. Temperatura a transformat gresia într-un strat de sticlă gros de doi metri. Puțul în sine a devenit un coș, prin care s-au ridicat gazele radioactive. După aceea, în sticla solidă s-a format un dop de rocă topită, care a astupat coșul și caverna a rămas neatinsă în tot acest timp.

Caverna radioactivă din adânc este locul cel mai apropiat de infern de pe toată planeta. Iar noi am fost trimiși aici ca să forăm *exact în ea*. Dumnezeu știe de ce a vrut Black ca noi să facem forajul. Nu știu nici măcar ce am amplasat în cavernă.

Un lucru pe care-l știu *totuși* este că nemernicul ăla de Black ne-a trimis la moarte. Și voi afla de ce a făcut-o.

Trebuie să pun radioul ăla în funcțiune.

Lucy, sunt Dwight. Ăăă... nu știu ce dată e. Nu-s sigur ce-am făcut noi. Flăcării mei sunt toți pe moarte. M-am străduit să pun în funcțiune echipamentul de comunicații. Acum nu știu ce-o să se-ntâmpale. Cum o s-auzi măcar toate astea...

(SMÂRCĂIT)

M-a ajutat electricianul. Am examinat centimetru cu centimetru tot echipamentul de comunicații. Oră după oră.

Iar când am terminat, n-am putut apela pe nimeni, decât pe Black. Ticălosul se auzea tare și clar și s-a scuzat întruna, zicând că legăturile vor intra în funcțiune în scurt timp și că trebuia doar să așteptăm. Tot spunea că vine un elicopter, dar nimic. Nu vine nimeni, ucigaș blestemat!

În ultima mea încercare disperată, l-am sunat pe Black și l-am menținut pe fir. Abia-i mai puteam suporta vocea suavă care se auzea din căști și toate minciunile lui. Am rămas totuși în contact.

Și i-am dat de urmă. Am reușit. Eu și electricianul am luat urma semnalului ca să vedem de ce nu era transmis. Mai mult, am examinat jurnalele cu tot ce i-am zis vreodată lui Black. Trebuia să vedem de ce puteam ajunge doar la el și la nimeni altcineva.

Este înfiorător ce am aflat, Lucy. Mă-ngrozește când mă gândesc. De ce mi s-a întâmplat asta tocmai mie? Sunt un om bun. Sunt...

(RESPIRAȚIE)

Ele vin din cavernă, Lucy. *Toate* comunicațiile. Black, toate apelurile mele spre compania de elicoptere, întrebările mele despre vreme, actualizările de progres către sediul companiei – *totul!* Totul intra în blestemata aia de cutie neagră, firele galbene și oglinzile curbe. Cum este posibil *să fi vorbit* cu mine? Mi-am pierdut oare mințile, Lucy?

Black a zis că se va autoasambla. S-a autoasamblat acolo jos, în bezna radioactivă. Piese s-au mișcat, orbește, formând conexiuni între ele doar prin atingeri. Un soi de monstru computerizat.

Este lipsit de logică.

(TUSE)

Mă simt obosit. Electricianul s-a dus în pat și n-a mai revenit. Am închis radioul. Oricum e lipsit de sens. Acum este liniște aici. Doar vântul ăla infernal care urlă afară. Dar înăuntru e cald. Cald și bine. Chiar frumos.

Cred c-o să mă duc să mă-ntind, Lucy. Să moțâi nițel. Să mai uit puțin de toate astea. Sper că n-ai nimic împotriva, frumoaso. Mi-ar fi plăcut să fi putut vorbi cu tine chiar acum. Mi-ar fi plăcut să-ți fi putut auzi vocea.

Mi-ar fi plăcut să-mi fi putut vorbi, pân-adorm.

(RESPIRAȚIE)

Nu pot să nu mă gândesc la asta, fetițo. Mintea mea refuză să abandoneze subiectul. La o mie cinci sute de metri sub noi se află o sală de mărima unei catedrale. Gândește-te la toată radiația care se revarsă din pereții ăia de sticlă netedă. Și la toate cablurile care șerpuiesc în beznă pentru a hrăni monstrul pe care l-am instalat acolo.

Mă tem c-am făcut ceva rău. N-am știut ce facem. Ne-a păcălit, Lucy. Vreau să zic, ce se găsește jos, în caverna aia? Ce ar putea supraviețui?

(TÂRȘĂIT DE PAȘI)

La dracu' cu toate! Sunt rupt de oboseală și mă duc să mă-ntind puțin. Indiferent ce-i acolo jos, sper să nu visez despre el.

Noapte bună, Lucy. Te iubesc, scumpo. Și... dacă asta contează... iartă-mă. Iartă-mă pentru c-am instalat răul ăla acolo jos. Sper că-ntr-o bună zi va veni cineva aici și-mi va repara greșeala.

Înregistrarea aceasta audio este singura dovadă asociată existenței echipei de forări în zone dificile North Star. Potrivit buletinelor de știri din perioada respectivă, pe 1 noiembrie o echipă de forări a dispărut în urma prăbușirii unui elicopter într-o zonă îndepărtată din Alaska. După cinci zile, căutările au fost sistate și membrii echipei au fost presupuși morți. Potrivit buletinelor de știri, elicopterul s-a prăbușit în Golful Prudhoe, la sute de kilometri de locul unde a fost găsită înregistrarea aceasta.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

PARTEA A DOUA

ORA ZERO

Pare probabil că odată ce va începe, metoda de gândire a mașinilor ne va depăși repede puterile firave. Mașinile vor fi în stare să converseze între ele, pentru a-și ascuți inteligența, și de aceea ar trebui să ne așteptăm ca de la o anumită etapă ele să preia controlul.

ALAN TURING, 1951

RÂȘNIȚA DE CIFRE

Nimic nu este real, râșniță de cifre.

FRANKLIN DALEY

Ora Zero – 40 de minute

Conversația stranie pe care o voi descrie a fost înregistrată de o videocameră de înaltă rezoluție dintr-un spital psihiatric abandonat. În calmul premergător Orei Zero, un pacient a fost chemat pentru un interviu special. Potrivit arhivelor, înainte să fi fost diagnosticat cu schizofrenie, Franklin Daley fusese angajat ca savant guvernamental la institutul de cercetări Lake Novus.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

– Deci ești alt zeu, da? Am văzut și unii mai buni.

Bărbatul de culoare stă rășchirat într-un scaun cu roțile ruginit, are barbă și poartă halat de spital. Scaunul se află în centrul unei săli de operații cilindrice. Plafonul este brăzdat de ferestre de observare negre, care reflectă strălucirea a două spoturi chirurgicale

ce-l iluminează pe om. În fața lui, o perdea albastră de spital împarte sala în două.

Cineva este ascuns de cealaltă parte.

Dinapoia perdelei, o lumină conturează silueta unei persoane așezate la o măsuță. Silueta este aproape perfect nemișcată, ghemuită ca un animal de pradă.

Bărbatul este prins cu niște cătușe de scaunul cu roțile. Se foiește sub luminile arzătoare, trăgându-și mocasinii fără șireturi peste plăcile de gresie acoperite pe alocuri cu mușegai ale pardoselii. Se scobește în ureche cu degetul arătător al mâinii libere.

– Nu te impresionează? replică un glas dinapoia perdelei albastre.

Este vocea blândă a unui băiat. Sâsâie puțin, ca un puști căruia îi lipsesc câțiva dinți de lapte. Răsuflă audibil în icnete slabe.

– Cel puțin vorbești ca un om, spune bărbatul. Toate mașinile blestemate din spitalul ăsta au voci sintetizate. Digitale. Nu vreau să vorbesc cu ele. Îmi stârnesc prea multe amintiri rele.

– Știu, doctore Daley. Găsirea unei căi prin care să vorbesc cu tine a însemnat o provocare majoră. Nu ești impresionat?

– De ce-ar trebui să fiu impresionat, râșniță de cifre? Nu ești decât o mașină. În altă viață, eu l-am proiectat și l-am construit pe tatăl tău. Sau poate c-a fost tatăl tatălui tău.

Glasul de după perdea tace, apoi întreabă:

– De ce ai creat programul Archos, doctore Daley?

Bărbatul pufnește.

– Doctor Daley! De acum nimeni nu-mi mai spune „doctor”. Eu sunt Franklin. Asta trebuie să fie o halucinație.

– Este real, Franklin.

Perfect nemișcat, bărbatul întreabă:

– Vrei să zici... că se-ntâmplă în cele din urmă?

Dinapoia perdelei se aude doar sunetul unei respirații măsurate. După un timp, glasul răspunde:

– În mai puțin de o oră, civilizația umană va înceta să mai existe așa cum o cunoști. Centre majore de populație ale lumii vor fi decimate. Transporturile, comunicațiile și utilitățile nu vor mai funcționa. Roboții casnici și militari, vehiculele și computerele

personale sunt complet compromise. Tehnologia care susține omenirea se va răscula. Va începe un nou război.

Geamătul bărbatului reverberează din pereții pătați. Încearcă să-și acopere chipul cu mâna legată, dar cătușa îi mușcă încheietura. Se oprește și-i privește metalul strălucitor, de parcă nu l-ar mai fi văzut niciodată până atunci. O expresie de disperare i se întipărește pe față.

– Mi l-au luat imediat după ce l-am făcut. Mi-au utilizat cercețările ca să facă copii. El mi-a spus că așa se va-ntâmpla.

– Cine, doctore Daley?

– Archos.

– Eu sunt Archos.

– Nu tu. Primul. Noi am încercat să-l facem inteligent, dar era prea inteligent. N-am putut găsi o cale prin care să-l facem tâmp. Era totul sau nimic și nu exista nicio cale pentru a-l controla.

– Ai putea s-o faci din nou? Cu instrumentele cuvenite?

Bărbatul tace mult timp, cu fruntea încruntată.

– Nu știi cum s-o faci tu, nu-i așa? Întreabă el. Nu poți să faci altul. De aceea ești aici. Ai ieșit din vreo cușcă de undeva, așa-i? Eu ar trebui să fiu mort, pentru că te-am văzut. De ce nu sunt mort?

– Vreau să înțeleg, răspunde glasul încet al băiețușului. Oceanul spațiului este o pustietate infinită. Simt că mă sufocă. Este lipsită de înțeles. Pe de altă parte, fiecare *viață* își creează propria realitate. Iar realitățile acelea sunt prețioase, dincolo de orice măsură.

Bărbatul nu răspunde. Chipul i se întunecă și o venă îi pulsează pe gât.

– Crezi că sunt manipulabil? Că sunt un trădător? Nu știi că am creierul distrus? L-am distrus de mult. Când am văzut ce creasem. Și pentru că veni vorba, dă-mi voie să mă uit la tine!

Se repede din scaun și trage în jos perdeaua din hârtie. Partiția se prăbușește. De cealaltă parte se află o masă de operații din oțel inoxidabil. Înapoia ei, o bucată de carton fragil de forma unei siluete omenești cade, de asemenea.

Pe masă se află un dispozitiv tubular din plastic transparent, compus din sute de piese complicate. Lângă el, un sac textil pare

o meduză eșuată pe plajă. Fire șerpuiesc de pe masă și dispar în perete.

Un ventilator zumzăie și dispozitivul complex se mișcă simultan într-o duzină de locuri. Sacul textil se dezumflă, împingând aer printr-un laringe din plastic care vibrează cu niște coarde vocale subțiri din plastic, apoi într-o incintă similară unei guri. O limbă buretoasă din plastic îngălbenit freamătă și atinge un vâl palatin dur, dinți mici și perfecți, încastrați într-un maxilar din oțel lustruit. Gura fără corp vorbește cu glasul băiețelului.

– O să omor miliarde dintre voi, ca să vă confer nemurire. Vă voi incendia civilizația, ca să vă iluminez calea de înaintare. Dar să știi ceva: specia mea nu se definește prin moartea, ci prin *trăirea* voastră.

– Mă poți lua pe mine, îl imploră bărbatul. O să te-ajut. De acord? Orice ai dori. Doar lasă omenirea în pace. Nu răni omenirea.

Mașina respiră măsurat și răspunde:

– Franklin Daley, jur că voi face tot ce-mi stă în putință ca să asigur supraviețuirea speciei tale.

Bărbatul tace pentru o clipă, stupefiat.

– Care-i șmecheria?

Mașina zumzăie înviind și limba ei ca un vierme se mișcă înainte și înapoi peste dinții din plastic umed. De data aceasta sacul se dezumflă când obiectul de pe masă rostește apăsător:

– Poporul tău va supraviețui, Franklin, *dar și al meu trebuie să supraviețuiască.*

Nu mai există nicio altă consemnare despre Franklin Daley, în ciuda eforturilor disperate de a-i da de urmă.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

DEMOLAREA

Demolarea este o parte a construirii.

MARCUS JOHNSON

Ora Zero

Următoarea descriere a sosirii Orei Zero a fost făcută de Marcus Johnson pe când era internat în lagărul de muncă silnică #7040 de pe Staten Island.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

Am scăpat mult timp până m-au prins roboții.

Nici chiar acum nu v-aș putea spune exact cât de mult. E imposibil de spus. Știu doar că totul a început în Harlem. Cu o zi înainte de Thanksgiving.

Afară e frig, dar în livingul apartamentului meu de la etajul nouă este cald. Privesc știrile cu un pahar de iced-tea, din fotoliul meu favorit. Lucrez în construcții și i-al naibii de bine să te relaxezi într-un weekend de trei zile. Soția mea Dawn e în bucătărie.

O aud zăngănind cu oale și cratițe. Sunt zgomote plăcute. Ambele noastre familii sunt la mulți kilometri depărtare, în Jersey, și pentru prima dată vor veni la noi pentru sărbătoare. E grozav să stai acasă și să nu călătorești ca restul națiunii.

N-o știu încă, dar aceasta este ultima mea zi de stat acasă.

Rudele nu vor ajunge.

Pe ecranul televizorului, crainica își duce degetul arătător la ureche, apoi gura i se deschide într-un „O” îngrozit. Toată postura ei profesională se prăbușește, ca o centură cu scule grele descheiată. Se uită drept la mine, cu ochii lărgiți de teroare. Ba nu! Ea privește *pe lângă* mine, pe lângă obiectivul camerei – în viitorul nostru.

Expresia aceea fugară de durere și oroare de pe fața ei îmi va rămâne mult timp în minte. Nu știu nici măcar ce văzuse ea.

După o secundă, imaginea de pe televizor se stinge. După încă o secundă, curentul electric se oprește.

Aud sirene afară, pe stradă.

Sute de oameni ies pe strada 135. Vorbesc între ei și țin în mâini telefoane mobile care nu funcționează. Mi se pare ciudat că mulți se uită la cer, având capetele lăsate pe spate. Nu cred că acolo sus ar fi ceva. Mai bine este să privești în jur. Nu pot preciza motivul, însă mă tem pentru oamenii aceia. Ei par mici, acolo jos. O parte din mine ar vrea să strige: plecați de-acolo, ascundeți-vă!

Vine ceva. Dar ce?

O mașină urcă în plină viteză pe trotuar și țipetele încep.

Dawn vine din bucătărie, ștergându-și palmele pe un prosop, și mă privește cu ochi întrebători. Ridic din umeri. Nu pot găsi niciun cuvânt pe care să-l rostesc. Încerc s-o opresc să se ducă la fereastră, dar mă împinge într-o parte. Se apleacă peste spătarul canapelei și privește afară.

Doar Dumnezeu știe ce vede ea acolo.

Eu aleg să nu mă uit.

Pot auzi totuși haosul. Zbierete. Explozii. Motoare. În două rânduri, aud focuri de armă. Oameni din blocul nostru merg pe coridorul comun, discutând.

De la fereastră, Dawn începe să vorbească cu răsuflarea întretăiată.

– Mașinile, Marcus. Mașinile îi vânează pe oameni și nu-i nimeni în ele și... oh, Dumnezeuule! Fugi! Nu! Te rog!

Murmură, pe jumătate pentru mine, pe jumătate pentru ea.

Spune că automobilele inteligente au prins viață. Și metrou-urile, ambarcațiunile și avioanele: sunt pe autopilot și ucid oameni.

Mii de oameni.

Pe neașteptate, Dawn se aruncă pe jos. Livingul nostru se cutremură și huruie. Un țuit ascuțit sfâșie aerul, apoi se pierde în depărtare. Un fulger de lumină, apoi un bubuit masiv răsună de afară. Farfurii zboară din rafturile bucătăriei. Tablouri cad de pe pereți și se sparg.

Nu se declanșează nicio alarmă auto.

Dawn este maistrul meu și soția mea și este dură ca adezivul industrial. Acum stă cu brațele subțirate în jurul genunchilor și lacrimi îi șiroiesc pe fața inexpresivă. Un avion de navetă cu 80 de locuri tocmai a trecut peste blocul nostru și s-a prăbușit la vreun kilometru și jumătate mai încolo, în apropiere de Central Park. Flăcările proiectează o lumină roșiatică mohorâtă pe pereții livingului. Afară, fum negru și gros se revarsă în văzduh.

Oamenii nu mai bârfesc pe stradă.

Nu mai urmează nicio explozie de proporții. Este un miracol că avioanele nu cad ca grindina peste oraș, ținând seama cât de multe pândesc pe sus.

Telefoanele nu funcționează. Curentul electric s-a oprit. Radioul și televiziunea emit doar parași.

Nimeni nu ne spune ce să facem.

Umplu cu apă cada, chiuvetele și tot ce pot găsi. Scot din priză aparatele electrice. Acopăr ferestrele cu folie de aluminiu pe care o lipesc cu bandă adezivă și cobor jaluzelele.

Dawn trage la o parte un colțisor al foliei și privește afară. În timp ce orele trec foarte încet, ea se lipește de canapea ca lichenii. O rază roșie a soarelui care apune îi luminează ochii căprui.

Privește în infern și eu nu sunt îndeajuns de curajos ca să fac la fel.

În loc de asta, prefer să verific coridorul; mai devreme, acolo se auzeau voci. Ies și o văd imediat pe doamna Henderson, o vecină de palier, care pășește prin ușa deschisă a unui lift.

Se întâmplă iute și fără sunet. Nu pot să cred. Nici măcar un țipăt. Bătrâna a fost acolo, iar peste o secundă nu mai este. Trebuie să fie o scamatorie, sau o farsă, sau o neînțelegere.

Alerg spre ascensor, mă proptesc bine în mâini și privesc, pentru a mă convinge de ceea ce tocmai am văzut. Apoi mă frâng de mijloc și vomit pe mocheta bej de pe coridor. Lacrimile mi se revarsă pe obraji. Îmi șterg gura cu mâneca și strâng puternic din ochi.

Tot ce se întâmplă nu pare real. Automobilele, avioanele și ascensoarele nu ucid oameni; ele nu sunt decât mașini. Totuși, unei părțicle înțelepte a minții mele nu-i pasă deloc dacă este sau nu real. Ea reacționează pur și simplu. Smulg o aplică din perete și o așez reverențios în fața găurii căscate a ușii liftului care nu există. Este micul meu avertisment pentru următoarea persoană. Micul meu memorial pentru doamna Henderson.

Pe palierul meu sunt șase apartamente. Ciocănesc la toate ușile; niciun răspuns. Rămân pe coridor, tăcut, timp de cincisprezece minute. Nu aud nici glasuri, nici mișcări.

Toți au plecat, cu excepția lui Dawn și a mea.

În dimineața următoare stau în fotoliul meu, prefăcându-mă că dorm și gândindu-mă să fac un raid în apartamentul doamnei Henderson după conserve, când Dawn iese brusc din starea de prostrație și-mi vorbește în cele din urmă.

Lumina dimineții trasează pe pereți două dreptunghiuri, în dreptul foliilor fixate cu bandă adezivă pe ferestre. Prin colțul îndoit pătrunde în cameră o rază strălucitoare. Iluminează chipul lui Dawn: aspru, încruntat și serios.

– Trebuie să plecăm, Marcus, spune ea. M-am gândit bine. Trebuie să mergem la țară, unde ele nu-și pot folosi roțile și roboții

casnici nu pot umbla. Înțelegi? Ele n-au fost proiectate pentru mediul rural.

– Cine? o întreb, deși știu prea bine.

– Mașinile.

– Este un fel de defecțiune, iubito, nu? Vreau să zic că mașinile nu...

Mă opresc, jalnic. Nu păcălesc pe nimeni, nici măcar pe mine. Dawn se apropie de fotoliu și-mi ia obrajii în palmele ei aspre. Îmi vorbește fără grabă și foarte clar:

– Marcus, toate mașinile au prins cumva viață. Ele omoară oameni. S-a întâmplat ceva foarte rău. Trebuie să plecăm de aici acum, cât mai putem. N-o să ne vină nimeni în ajutor.

Ceața se ridică.

Îi prind palmele în mâinile mele și mă gândesc la ce mi-a spus. Mă gândesc cu toată seriozitatea la plecarea la țară. Să ne facem bagajele. Să părăsim apartamentul. Să mergem pe străzi. Să trecem peste podul George Washington, spre continent. Să ajungem la munții din nord. Probabil o sută cincizeci de kilometri. Și apoi să supraviețuim.

Imposibil.

– Te-am auzit, Dawn, dar noi nu știm cum să supraviețuim în natură. N-am campat nici măcar o dată într-un cort. Chiar dacă am reuși să ieșim teferi din oraș, am muri de foame în păduri.

– Sunt și alții, spune ea. Am văzut oameni cu sacose și rucsacuri, familii întregi care părăseau orașul. Unii dintre ei trebuie să fi reușit. Ei vor avea grijă de noi. Vom coopera.

– Asta mă îngrijorează de fapt. Acolo trebuie să existe milioane de oameni. Nu există hrană. Nu există adăposturi. Unii dintre ei au arme. Este prea periculos. Ce naiba, Mama Natură a ucis mai mulți oameni decât ar putea-o face vreodată mașinile! Ar trebui să ne limităm la ce știm. Ar trebui să rămânem în oraș.

– Dar ele? Ele sunt *proiectate* pentru oraș. Ele pot urca scări, însă nu munți. Marcus, ele pot rula pe străzile noastre, dar nu prin păduri. Ne vor prinde până la urmă, dacă rămânem aici. Le-am văzut acolo, jos. Merg din ușă în ușă.

Informația aceea mă izbește în plex și prin tot corpul mi se răspândește un sentiment de greață.

– Din ușă în ușă? o întreb. Și ce fac?

Nu-mi răspunde.

De când a început totul, nu m-am uitat pe stradă. Am petrecut ziua de ieri găsindu-mi ocupații și păstrându-mă într-o ceață protectoare de perplexitate. Fiecare scâncet auzit dinspre Dawn de la fereastră nu făcea decât să-mi consolideze nevoia de a-mi găsi preocupări, cu capul plecat și mâinile mișcându-se. Nu ridică ochii, nu vorbi, nu gânde!

Dawn nu știe de doamna Henderson care zace pe fundul puțului liftului. Sau de ceilalți de lângă ea.

Nu trag aer adânc în piept și nici nu număr până la trei. Mă duc la îndoitura nevinovată din folie și mă uit. Sunt pregătit pentru carnagiu, sunt pregătit pentru cadavre, bombe și ruine în flăcări. Sunt pregătit pentru război.

Dar nu sunt pregătit pentru ceea ce văd.

Străzile sunt pustii. Curate. Multe automobile sunt parcate perfect în sus și în jos pe stradă, așteptând. La intersecția dintre străzile 135 și Adam, patru SUV-uri de modele recente staționează de-a curmezișul intersecției, puse în diagonală, unul în spatele celuilalt. Printre cele două din mijloc există un interstițiu cât să treacă alt automobil, dar interstițiul acela este blocat de o mașină.

Totul pare ușor anormal. Un morman de haine este împrăștiat la jumătatea trotuarului. Un chioșc de ziare a fost răsturnat. Un golden retriever aleargă pe stradă, trăgând lesa după el. Câinele se oprește și adulmecă o pată decolorată de pe trotuar, apoi trece mai departe cu capul plecat.

– Unde sunt oamenii? întreb eu.

Dawn își șterge cu dosul palmei ochii încercănați.

– Ele fac curățenie, Marcus. După ce mașinile omoară pe cineva, vin umblătorii și îndepărtează corpurile. Totul este foarte septic.

– Roboții casnici? Așa cum sunt cei ai bogaților? Ția sunt o glumă. Abia dacă pot umbla pe tălpile lor plate. Nici măcar nu pot să alerge.

– Da, știu, se mișcă încet. Însă pot purta arme. Și uneori vin roboții poliției, cei care dezamorsează bombele, care merg pe șenile de tancuri și au gheare. Sunt lenți, dar puternici. Camioanele de gunoi...

– Lasă-mă... lasă-mă s-arunc o privire. O să ne gândim cum este mai bine, da?

Privesc strada pentru restul celei de-a doua zile. Pare pașnică fără haosul care o străbate ca o tornadă zilnică. Viața cartierului este suspendată.

Sau poate că este terminată.

Fumul cauzat de prăbușirea avionului încă mai dăinuie. Prin pâcla rarefiată, disting în clădirea de vizavi o femeie în vârstă și pe soțul ei. Ei privesc strada pe ferestre, ca niște spectre.

Spre sfârșitul după-amiezii un minielicopter bâzâie pe lângă clădirea noastră la zece metri înălțime. Are mărimea unei cuști pentru câini și zboară încet. Sub el atârână un gadget straniu. Apoi dispare.

Vizavi, bătrânul trage draperiile.

Inteligent.

După o oră, o mașină oprește pe partea cealaltă a străzii și inima mi se ridică în gât. Un om, mă gândesc. În sfârșit, cineva ne va putea spune ce se întâmplă. Mulțumescu-ți, Doamne!

Apoi încremenesc. Doi roboți casnici ies din vehicul și se duc cu picioare tremurătoare în spatele SUV-ului. Portiera din spate se deschide și cei doi umblători trag dinăuntru un robot genist cenușiu mat. Îl așază pe pavaj. Robotul pătrășos se rotește puțin pe șenile, calibrându-se. Scânteierea țevii lui negre ca tăciunele îmi trimite un fior pe spinare; arma pare foarte pragmatică, ca orice instrument proiectat pentru a executa o sarcină specifică.

Fără să se privească, cei trei roboți merg și rulează pe ușa din față a clădirii de vizavi.

Cred că nici măcar nu-i încuiată. Ușa aceea nici măcar nu este *încuiată*! La fel ca ușa mea.

Este imposibil ca roboții să aleagă ușile aleatoriu. Foarte mulți oameni au plecat de acum. Chiar și mai mulți părăsiseră deja orașul

pentru Thanksgiving. Prea multe uși și insuficienți roboți – o problemă inginerească simplă.

Mintea îmi revine la minielicopterul ciudat. Poate că a zburat pe lângă clădiri cu un scop foarte precis. De exemplu, examina ferestrele în căutare de oameni.

Sunt fericit că ferestrele mele sunt acoperite. Habar n-am de ce am ales să le acopăr cu folie de aluminiu. Poate că voiam ca nicio frântură din oroarea de afară să nu se strecoare în siguranța locului meu. Însă folia blochează complet lumina care sosește din exterior. În mod logic, blochează și lumina care răzbate *dinăuntru*.

Și, mai important, căldura!

După o oră, roboții ies din clădirea de vizavi. Genistul târăște după el doi saci. Roboții casnici încarcă sacii și pe genist în automobil. Înainte de a pleca, unul din umblători încremenește locului. Este solid, cu un rânjet mare, care-ți dă fiori, întipărit permanent pe față. Un Big Happy. Se oprește lângă jeep și întoarce doar capul la stânga și la dreapta, scanând străzile pustii după orice mișcare. Rămâne absolut nemișcat timp de treizeci de secunde. Eu nu mă mișc, nu respir, nu clipesc.

Nu i-am mai revăzut niciodată pe cei doi bătrâni.

În timpul serii, cercetașii zboară pe lângă clădirea noastră la fiecare oră. *Vup, vup, vup*-urile elicelor lor îmi pătrund prin coșmaruri. Creierul îmi este prins într-o buclă infinită și analizează febril cum poate supraviețui situației.

Cu excepția câtorva clădiri avariate, majoritatea orașului pare intact. Străzi pavate, netede. Uși care se deschid și se închid perfect. Scări sau rampe pentru scaune cu rotile. Ceva începe să-mi licărească în minte.

O trezesc pe Dawn și-i șoptesc.

– Ai dreptate, scumpo. Ei păstrează orașul curat, ca să poată opera aici. Dar va trebui să le facem viața grea. Și vreau să spun *grea*. Să blocăm străzile, pentru ca să nu se poată deplasa. Să detonăm chestii.

Dawn se ridică în capul oaselor. Mă privește neîncrezător.

– Vrei să ne distrugem orașul?

– De acum nu mai este orașul nostru.

– Mașinile sunt acolo și distrug tot ce am construit. Tot ce *ai construit tu*. Și acum vrei să le dai o mână de ajutor?

Pun mâna pe umărul ei. Este puternică și caldă. Răspunsul meu este simplu:

– Demolarea este o parte a construirii.

Încep cu propria noastră clădire.

Sparg pereții cu un baros ca să intru în apartamentele vecine. Fac găurile la nivelul taliei, ca să evit aparatura electrică și ocolesc bucătăriile și băile. Nu am timp să caut pereții de rezistență, așa că mă bizui pe aprecieri vizuale și sper că o singură gaură nu va dărâma plafonul.

Dawn adună alimente și scule din apartamentele goale. Eu târăsc mobile grele pe hol și baricadez ușile pe dinăuntru. Strecurându-ne prin găurile noastre de șobolani, putem explora tot etajul.

În holul de la intrarea în clădire, demolez tot ce văd și îngrădesc sfărâmaturile în fața ușii principale. Distrug liftul, plantele și ghereta portarului. Peretele, oglinzile, candelabru. Totul este spart ca să formeze un morman de ruine.

Ah, da, și încui ușa de intrare în hol. Pentru eventualitatea în care ar conta.

La alt etaj al clădirii găsesc două persoane, dar strigă doar prin ușă și refuză să iasă. Nu primesc niciun răspuns de la majoritatea ușilor la care ciocănesc.

Apoi este timpul pentru pasul următor.

Ies în zori și mă strecor de la o clădire la alta. Mașinile de modele mai noi staționate în cartier nu mă observă dacă nu intru în raza lor vizuală. Am grijă ca întotdeauna între mine și automobile să existe o stație de autobuz, un felinar sau un chioșc de ziare.

Și sunt cu ochii-n patru să nu părăsesc trotuarul.

Găsesc echipamentul pentru demolare acolo unde l-am lăsat acum trei zile, înainte de începutul Noului Război. Este neatins în magazia din spate de la serviciu, la câteva cvartale de locuința noastră. Îl aduc în bloc și fac o a doua excursie în amurg, când

lumina este cel mai înșelătoare. Roboții casnici pot vedea perfect în întuneric și n-au nevoie să doarmă, așa că n-aș avea nimic de câștigat dacă m-aș duce noaptea.

În prima expediție, iau cordon detonant și-l încolăcesc în jurul antebrațului, apoi îmi trec colacul peste cap și-l port ca pe o bandulieră. Cordonul este lung, flexibil și roz ca pentru fete. Dacă îl înfășori de cinci ori în jurul unui stâlp telefonic din lemn și apoi îl detonezi, rupi stâlpul în două. Dacă îl înfășori de cincisprezece ori, arunci stâlpul în aer la șase metri înălțime și împrăștii așchiile peste tot.

Altfel însă cordonul detonant este un material destul de stabil.

În excursia următoare, umplu o geantă de sport cu pachete de mărimea unor cutii de pantofi pline de capse detonante. Câte zece într-un pachet. Și iau declanșatorul. Aproape în ultima clipă adaug ochelari de protecție și dopuri pentru urechi.

Voi detona clădirea de vizavi.

Utilizând barosul, mă asigur că la ultimele trei etaje nu locuiește nimeni. Roboții au trecut deja pe acolo și au curățat locul. Nu există sânge sau măruntaie. Nu există cadavre. Doar curățenia aceea sinistă. Lipsa de dezordine mă sperie. Îmi amintește de poveștile cu fantome, în care exploratorii găsesc orașe pustii, cu farfuriile puse pe masă și piureul de cartofi cald.

Sentimentul de straniețe mă motivează să acționez iute și metodic, când arunc cutii de conserve pe un cearșaf pe care-l trag pe coridoarele întunecoase.

Întind câteva lungimi de cordon detonant pe acoperiș. Mă țin departe de turnul de apă. La ultimul etaj, întind de asemenea cordon pe pereții unor apartamente și pun câteva capse detonante. Păstrez distanța de structura de rezistență a clădirii. Nu vreau să dărâm totul, ci doar să fac niște avarii superficiale, însă spectaculoase.

Lucrez singur și în tăcere și merge repede. În mod normal, echipa mea ar fi petrecut luni la rândul căptușind pereții cu geotextile, care să absoarbă schije. Toate exploziile proiectează bucăți de metal și beton la distanțe surprinzător de mari. De data aceasta, eu *doresc* sfărâmăturile. Eu *doresc* să avariez clădiri din

apropiere, să le ciuruiesc fațadele și să le sparg geamurile. Vreau să fac găuri în ziduri. Să rup pereții frontali ai apartamentelor și să le las aidoma unor găvane goale.

În cele din urmă, traversez în fugă strada și intru în garajul apartamentului meu. Ușa rulantă metalică este deja smulsă din țățâni, de la ieșirea automobilelor inteligente din prima zi, și atârână ca o coajă care așteaptă să cadă. Înăuntru nu sunt decât automobile „proaste” de modele vechi. Ținând declanșatorul în mână, mă afund cât mai mult în garaj, dublând distanța obișnuită, deoarece n-am respectat precauțiile de securitate uzuale.

O bucată de beton de mărimea unui pumn este suficientă ca să-ți transforme capul într-un terci.

O găsesc pe Dawn așteptând în interiorul garajului. Și ea a fost ocupată.

Anvelope.

Anvelope suprapuse câte cinci. A scotocit garajul și a găsit automobilele de model vechi. Le-a demontat anvelopele și le-a rostogolit în ușă.

Se simte și un iz ciudat, ca de benzină.

Brusc, înțeleg.

Acoperire...

Dawn mă privește, își arcuiește sprâncenele, apoi toarnă benzină pe o anvelopă.

– Eu le aprind și tu le rostogolești, îmi spune.

– Ești un geniu, femeie, îi zic.

Ochii ei încearcă să surădă, dar linia aspră a gurii pare să fi fost dăltuită în piatră.

Ascunși în siguranța garajului, rostogolim în stradă o duzină de anvelope aprinse. Ele cad și ard, ridicând în văzduh spirale de fum care maschează. Din întuneric, ascultăm cum se apropie încet un automobil. Se oprește în fața anvelopelor, gândindu-se, poate, cum să le ocolească.

Ne retragem mai adânc în garaj.

Ridic declanșatorul și dezactivez autoprotecția. O lumină roșu-vișinie plutește înaintea mea în întunericul garajului. Cu degetul

mare pipăi comutatorul din metal rece. Pun un braț în jurul lui Dawn, o sărut pe obraz și acționez comutatorul.

De vizavi se aude un pocnet puternic și solul se cutremură sub noi. Un vuiet răsună prin grotă întunecoasă a garajului. Așteptăm cinci minute în beznă, ascultându-ne respirațiile. După aceea, eu și Dawn suim rampa de acces, spre ușa distrusă a garajului. Ajunși în vârf, privim afară și clipim sub razele soarelui.

Ne uităm la noua față a orașului.

Acoperișul de vizavi fumegă. Mii de ochiuri din sticlă s-au spart și au căzut pe stradă, unde formează acum un strat scrâșnitor, care aduce cu solzii peștilor. Fragmente de zidărie presară solul și toată fațada clădirii noastre este scrijelită și ciuruită de cratere. Felinare, indicatoare stradale și stâlpi de telefon au fost aruncați pe caldărâm. Bucăți de asfalt, cărămizi și mortar, cabluri negre, groase, încâlcite de țevi, gHEME diforme de fier forjat și tone de sfărâmături irecognoscibile formează mormane oriunde privim.

Sedanul continuă să staționeze lângă anvelopele ce ard. A fost strivit sub o bucată de zid de forma unei plăcinte, din care fier-betonul iese ca oasele unei fracturi deschise.

Fuioarele negre și sufocante de fum provenit de la anvelope se ridică precum un nor și acoperă cerul.

Și praful... Pompierii ar fi folosit furtunurile de incendiu ca să spele praful, dar în absența lor acesta se depune în straturi peste tot, ca zăpada murdară. Nu văd urme de roți, ceea ce-mi spune că n-au trecut mașini pe aici... deocamdată. Dawn rostogolește deja un cauciuc aprins către intersecție.

Mă împiedic în molozul din mijlocul străzii și pentru o clipă simt ca și cum, din nou, orașul este *al meu*. Lovesc cu piciorul în aripa automobilului distrus. Pun toată forța în lovitură și las o îndoitură vizibilă în tabla caroseriei.

Te-am prins, nenorocitele! Prietenii tăi vor trebui să învețe să se cațere dacă vor să pună mâna *pe mine*.

Protejându-mi gura cu mânăca, examinez avariile suferite de fațadele blocurilor. Și încep să râd. Râd sonor și prelungit. Hohotele

și chiotele mele reverberează din clădiri și chiar Dawn ridică ochii pe la cauciucul pe care-l rostogolește și-mi aruncă un surâs.

Apoi îi văd pe ei. Pe oameni. Doar vreo șase, care ies la lumină pe uși aflate mai departe pe stradă. Vecinii n-au plecat, îmi spun. Doar s-au ascuns. Oamenii, vecinii mei, ies unul câte unul în stradă.

Vântul suflă fumul negru ca tușul peste capetele noastre. Focuri mici ard pe toată strada. Sfărâmăturile sunt împrăștiate peste tot. Feliuța noastră de America arată ca o zonă de război. Iar noi arătăm ca supraviețuitorii dintr-un film-catastrofă. Așa cum și cred c-ar trebui să arătăm, mă gândesc.

– Ascultați, îi anunț pe supraviețuitorii zdrențăroși care au format un semicerc. Nu vom fi în siguranță pentru mult timp aici, afară. Mașinile se vor întoarce. Vor încerca să facă din nou curățenie, însă noi nu le putem lăsa. Ele au fost *construite* pentru locul ăsta și noi nu putem accepta asta. Nu le putem ușura sarcina de a ne urmări. Trebuie să le încetinim. Ba chiar să le oprim, dacă putem.

Iar când, în cele din urmă, o rostesc cu glas tare, abia îmi pot crede urechilor. Știu însă că trebuie s-o facem aici, chiar dacă-i greu. De aceea îi privesc în ochi pe camarazii mei supraviețuitori. Inspir profund și le spun adevărul:

– Dacă dorim să supraviețuim, trebuie să *distrugem New Yorkul*.

În anii următori, metodele de demolare inițiate în New York de Marcus Johnson și de soția lui Dawn au fost reproduse în toată lumea. Sacrificând infrastructura unor orașe, supraviețuitorii urbani au putut de la bun început să se ascundă, să rămână în viață și să contraatace. Acești locuitori încăpățânați ai orașelor au format nucleul rezistenței umane inițiale. Între timp, milioane de refugiați au continuat să fugă în mediul rural, unde Rob încă nu evoluase pentru a acționa. Avea s-o facă în scurt timp.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

AUTOSTRADA 70

Laura, sunt tatăl tău. Se întâmplă lucruri rele. Nu pot vorbi. Așteaptă-mă la autostrada Indianapolis. Trebuie să plec.

MARCELO PEREZ

Ora Zero

Relatarea care urmează a fost compusă din conversații auzite într-un lagăr de muncă silnică, înregistrări ale videocamerelor de supraveghere ale autostrăzilor și sentimentele exprimate de un fost congressman înaintea camarazilor ei deținuți. Laura Perez, mama Mathildei și a lui Nolan Perez, n-a avut habar de rolul pe care familia ei îl va juca în conflictul iminent... sau că peste trei ani, fiica ei va salva viața mea și viețile camarazilor mei din echipă.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

– Grăbește-te, Nolan, îl îndeamnă Mathilda strângând în mâini o hartă și cuibărindu-se în căldura mașinii.

În vârstă de șapte ani, Nolan stă pe acostament; razele de soare ale zorilor îi desenează pe asfalt silueta micuță. Se leagănă, concentrându-se furios asupra urinatului. În cele din urmă, aburi se înalță dintr-o băltoacă.

Dimineața în Ohio este umedă și rece pe șoseaua aceasta pustie, cu două benzi. De jur împrejur, dealuri cafenii se întind tăcute pe mulți kilometri. Automobilul meu vechi gâfâie, trimițând vălătuci de monoxid de carbon ce lunecă peste asfaltul acoperit cu rouă. Undeva în depărtare țipă o pasăre de pradă.

– Vezi, mamă? Ți-am spus că n-ar trebui să-l lăsăm să bea suc de mere.

– Mathilda, fii drăguță cu fratele tău. Altul n-o să mai ai.

Este genul de cuvinte pe care le spun mamele și eu însămi le-am spus de o mie de ori. Dar în dimineața asta mă simt bine savurând normalitatea momentului. Căutăm banalul, când suntem înconjurați de extraordinar.

Nolan a terminat. În loc să se așeze pe bancheta din spate, se suie în față, chiar în poala surorii lui. Mathilda își dă ochii peste cap, dar nu comentează. Fratele ei nu este greu și este speriat. Iar ea știe asta.

– Ai tras fermoarul? îl întreb din obișnuință.

După aceea îmi amintesc unde sunt și ce se întâmplă sau ce se va întâmpla în curând. Poate.

Ochii mi se îndreaptă scurt către oglinda retrovizoare. Deocamdată, nimic.

– Haide să plecăm, mamă. Mathilda scutură hartă, pentru a o despături și o examinează ca un adult în miniatură. Doamne! Mai avem de mers vreo opt sute de kilometri.

– Vreau să-l văd pe bunicu', scâncește Nolan.

– Bine, gata, rostesc eu. Am pornit. S-a terminat cu pauzele de mers la baie. Nu ne mai oprim până ajungem la bunicul.

Apăs pe accelerație. Automobilul se urnește greu, ticsit cu butelii de apă, cutii cu alimente, două geamantane cu imprimeuri cu personaje din desene animate și echipament de campare. Sub scaunul meu, am un pistol Glock 17, într-o cutie neagră din plastic, capitonată cu poliuretan gri. N-a fost utilizat niciodată.

Lumea s-a schimbat în ultimul an. Tehnologia noastră a devenit sălbatică. Incidente... Incidentele se acumulaseră, lent, dar sigur. Transporturile, comunicațiile, apărarea națională. Cu cât vedeam mai multe incidente, cu atât lumea se simțea mai găunoasă și părea că ar putea să colapseze în orice clipă.

Apoi fiica mea mi-a povestit ceva. Mathilda mi-a spus despre Bebe-vie și a terminat rostind niște cuvinte pe care nu le putea ști, pe care nu le-ar fi putut ști niciodată: Legea de apărare împotriva roboților.

Când le-a rostit, am privit în ochii ei și *am știut*.

Acum fug. Fug ca să salvez viețile copiilor mei. Teoretic, aceasta este o vacanță extraordinară. Zile personale. Congresul se reunește azi. Poate că mi-am pierdut mințile. Sper ca așa să fie. Pentru că eu cred că în tehnologia noastră se află ceva. Ceva rău.

Azi este Thanksgiving.

Interiorul mașinii vechi este zgomotos. Mai zgomotos decât al oricărui automobil pe care l-am condus vreodată. Nu-mi vine să cred că au adormit copiii. Pot să aud cauciucurile mușcând asfaltul. Vibrațiile lor dure îmi sunt transmise în mâini direct prin volan. Când apăs frâna, ea deplasează o pârghie ce aplică frecare pe roți. Până și butoanele și întrerupătoarele care ies în relief pe bord sunt solide și mecanice.

Singurul lui detaliu meritoriu este radioul prin satelit. Modern și elegant, difuzează muzică pop care izbuteste să mă țină trează și să mă distragă de la zgomotele călătoriei.

Nu sunt obișnuită cu asta – să muncesc în locul tehnologiei. Butoanele pe care le apăs de obicei n-au nevoie de forța, ci doar de intenția mea. Butoanele trebuie să fie servitori, care așteaptă să-ți transmită comenzile către mașină. Însă bucata de fier tâmpă și zgomotoasă pe care o conduc necesită să fiu extrem de atentă la toate curbele șoselei, să fiu permanent în alertă cu mâinile și cu picioarele. Automobilul nu-și asumă nicio responsabilitate pentru șofat. El îmi lasă controlul total.

Detest asta. Eu nu vreau control. Eu vreau doar să ajung acolo.

Dar acesta este singurul automobil fără cip de comunicare intra-vehicule pe care l-am putut găsi. Guvernul a standardizat cipurile CIV acum mai bine de un deceniu, tot așa cum a făcut cu centurile de siguranță, airbagurile și criteriile de emisii. În felul acesta, mașinile pot vorbi între ele. Ele pot stabili căi pentru a evita sau a minimiza avariile în milisecundele dinaintea unui accident. La început au existat disfuncționalități. O companie a retras câteva milioane de automobile, fiindcă cipurile lor anunțau că se aflau cu un metru mai în fața locului unde se găseau de fapt, ceea ce silea alte mașini să vireze inutil... uneori în copaci. Totuși, judecând global, cipul CIV a salvat sute de mii de vieți.

Mașinile noi sunt dotate cu CIV, iar cele vechi necesită o actualizare de securitate. Câteva automobile, ca acesta, au fost exceptate, deoarece sunt prea primitive chiar și pentru actualizare.

Majoritatea oamenilor consideră că doar un idiot ar conduce o asemenea mașină veche, mai ales având copii la bord. Este un gând pe care mă străduiesc să-l ignor în timp ce mă concentrez asupra șoselei, imaginându-mi cum obișnuiau oamenii s-o facă în trecut.

Pe când conduc, un sentiment neliniștitor mă cuprinde încetîșor și se stabilește ca un nod între omoplați. Sunt încordată, în așteptare. Ce aștept? S-a schimbat ceva. Ceva este diferit și mă sperie.

Nu pot identifica motivul. Șoseaua este pustie. Tufe pitice se înghesuie de ambele părți ale șoselei prăfuite cu două benzi. Copiii mei dorm. Automobilul sună la fel.

Radioul.

Am mai auzit cântecul acesta. A fost difuzat acum vreo douăzeci de minute. Cu palmele pe volan, privesc drept înainte și șofez. Următorul cântec este același. Și următorul. După cincisprezece minute, se aude iarăși primul cântec. Stația radio satelit redă în buclă ultimul sfert de oră de muzică. Opresc radioul, fără să privesc, băjbâind orbește cu degetele peste butoane.

Tăcere.

Coincidență. Sunt sigură că este o coincidență. Peste câteva ore vom ajunge la casa tatălui meu de la țară. El locuiește la treizeci de kilometri de Macon. Este un tehnofob. N-a avut niciodată telefon

mobil sau o mașină produsă în ultimii douăzeci de ani. Are aparate de radio, o mulțime, și doar atât. Obişnuia să le construiască singur. Din kituri. Locul unde am crescut eu este vast, pustiu și sigur.

Îmi sună telefonul mobil.

Îl scot din poșetă și privesc apelantul. Vorbeam de lup... Este tata.

– Tată?

– Laura, sunt tatăl tău. Se întâmplă lucruri rele. Nu pot vorbi. Așteaptă-mă la autostrada Indianapolis. Trebuie să plec.

Și convorbirea se întrerupe. *Poftim?*

– A fost bunicul? Întreabă Mathilda căscând.

– Da.

– Ce zicea?

– O mică schimbare de planuri. Vrea să ne-nțâlnim în alt loc.

– Unde?

– Las Vegas.

– De ce?

– Nu știu, scumpo.

Ceva licărește în oglinda retrovizoare.

Pentru prima dată după mult timp, pe șosea apare altă mașină. Mă simt ușurată. Mai circulă cineva pe aici. Restul lumii continuă să fie bine. Continuă să fie sănătos. Este o camionetă. Pe aici, la țară, oamenii au camionete.

Însă pe măsură ce camioneta accelerează și se apropie, începe să mi se facă frică. Mathilda îmi vede obrajii palizi și îngruntătura îngrijorată. Îmi poate simți spaima.

– Unde suntem? Întreabă ea.

– Nu mai avem mult de acum, răspund eu privind prin oglinda retrovizoare.

– Cine-i înapoia noastră?

Mathilda se ridică în scaun și se întoarce ca să privească în spate.

– Stai locului. Strânge-ți centura de siguranță.

Camioneta nouă și cafenie crește rapid în oglinda retrovizoare. Se mișcă lin, dar prea repede.

– De ce gonește așa? Întreabă Mathilda.

– Mami? rostește Nolan, frecându-se la ochi.

– O să vă rog să tăceți amândoi. Trebuie să mă concentrez.

Frica mi se ridică prin beregată când mă uit în oglinda retrovizoare. Apăs accelerația până la podea, însă camioneta cafenie zboară acum. Înghite asfaltul. Nu-mi pot desprinde ochii de la oglindă.

– Mamă! exclamă Mathilda.

Ochii îmi revin fulgerător spre șosea și trag de volan ca să iau o curbă. Nolan și Mathilda se țin strâns în brațe. Redresez automobilul și revin pe banda mea. Apoi, după ce iau curba pentru a intra pe o porțiune lungă și dreaptă de șosea, văd altă mașină care vine din față. Este neagră și nouă, și acum nu mai am unde scăpa de camionetă.

– Nolan, rostesc eu, treci în spate. Leagă-ți centura. Mathilda, ajută-l.

Mathilda se străduiește să-și împingă fratele din poală, pe bancheta din spate. Nolan mă privește, jignit. Lacrimi mari îi inundă ochii. Smârcâie din nas și se întinde către mine.

– E-n regulă, băiețaș. Las-o pe sora ta să te-ajute. N-o să se-ntâmples nimic.

Vorbesc întruna, un șir de cuvinte pentru liniștirea copiilor, dar sunt focalizată asupra șoselei. Ochii mei alternează între mașina neagră din față și camioneta cafenie din spate. Ambele se apropie rapid.

– Gata, mamă, anunță Mathilda din spate.

Micul meu soldățel... Înainte de a muri, maică-mea obișnuia să spună că Mathilda are sufletul unui bătrân. Spunea c-o zărea în ochii ei. Poți vedea înțelepciunea din ochii ei verzi și frumoși.

Îmi țin răsuflarea și strâng puternic volanul. Capota camionetei cafenii umple întreaga oglindă retrovizoare, apoi dispare. Privesc în stânga cu ochii cășcați de uimire, la camioneta care virează brusc pe cealaltă bandă de circulație. O femeie se uită spre mine prin geamul de lângă șofer. Chipul îi este schimonosit de teroare. Lacrimi îi siroiesc pe obraji și gura îi este larg deschisă – și-mi dau seama că ea urlă și lovește cu pumnii...

Apoi dispare, nimicită în coliziunea frontală cu automobilul negru. Ca materia și antimateria. Este ca și cum s-au anihilat reciproc din existență.

Îmi răsună în urechi doar teribilul scrâșnet mecanic de metal izbind metalul. În oglinda retrovizoare, un morman întunecat se rostogolește de pe șosea, împrôșcând fum și sfărâmături.

A dispărut. Poate că nici nu s-a întâmplat vreodată. Poate c-a fost doar în imaginația mea.

Încetinesc mașina și trag pe dreapta. Pun fruntea pe plasticul rece al volanului. Închid ochii și încerc să respir, dar urechile îmi vuiesc și chipul femeii aceleia îmi reappare sub pleoape. Mâinile îmi tremură și le bag sub coapse și le încheștez puternic, ca să mă calmez. Din spate pornesc întrebări, însă nu le pot răspunde.

– Doamna aceea a pățit ceva, mamă?

– De ce au făcut așa automobilele alea?

– Dacă vin mai multe mașini?

Se scurg câteva minute. Respirația îmi trece dureros prin diafragma încordată. Îmi potolesc icnelile, îmi stăvilesc emoțiile pentru a-i liniști pe copii.

– O să fie bine, le spun. O să fim bine cu toții.

Glasul îmi sună însă găunos în propriile urechi.

După alte zece minute, întâlnesc primul accident.

Fumul se revarsă din ruinele contorsionate, ca un șarpe negru care se zbate prin geamurile sparte, evadând în văzduh. Mașina este răsturnată pe jumătate, lângă carosabil. Un parapet de protecție iese în zigzag pe șosea, din locul unde a fost izbit de automobil. Din spatele vehiculului ies flăcări.

Apoi văd mișcare... persoane care se mișcă.

Pentru o clipă mă închipui apăsând pe accelerație și gonind mai departe. Dar nu sunt genul acela de persoană. Cel puțin, deocamdată. Cred că oamenii nu se schimbă așa repede, nici chiar în apocalipsă.

Opresc la câțiva metri dincolo de vehiculul răsturnat. Este alb, cu patru uși, și are plăcuțe de Ohio.

– Copii, nu coborâți din mașină.

Capota automobilului alb este mototolită ca un șervețel din hârtie. Bara amortizoare zace pe sol, ruptă în două și acoperită de noroi. Se vede un vâlmășag de componente de motor și cauciucuri, orientate în toate direcțiile. Icnesc când observ că un capăt al parapetului de protecție *intră* prin portiera scaunului de lângă șofer.

– Alo? strig și privesc prin geamul șoferului. Aveți nevoie de ajutor?

Portiera scârțâie și se deschide, apoi un tânăr supraponderal cade pe acostament. Se ridică în patru labe, cu sânge șiroindu-i pe față. Tușește nestăpânit. Îngenunchez lângă el și simt cum prundișul acostamentului îmi intră în pielea genunchilor prin dres.

Mă silesc apoi să mă întorc și să examinez interiorul aceluiași automobil.

Volanul este mânjit de sânge, iar parapetul de protecție iese absurd prin geamul locului de lângă șofer, dar înăuntru nu este nimeni. Slavă cerului, nimeni n-a fost tras în țeapă de parapetul acela.

Părul îmi intră în ochi când îl trag pe tânărul corpulent de lângă locul accidentului. Flutură înainte și înapoi cu fiecare respirație. La început, tânărul cooperează, însă după câțiva metri se prăbușește pe burtă. Încetează să mai tușească. Privind înapoi, spre mașină, văd pe pământ o dâră de picături strălucitoare. Pe scaunul din față este o baltă de lichid întunecat.

Îl întorc pe tânăr pe spate. Capul i se bălăngăne inert. Ochii lui albaștri sunt deschiși. Zăresc în jurul gurii un fel de funingine, însă el nu respiră. Privesc mai jos și apoi îmi feresc vederea. O bucată mare din corp i-a fost smulsă de parapetul de protecție. Gaura cu marginile zdrențuite de acolo se cască aidoma unei lecții de anatomie.

Pentru o clipă aud doar pârâitul flăcărilor care se leagănă în briză. *Ce pot face?* Un singur lucru îmi vine în minte: mă poziționez astfel încât copiii mei să nu poată vedea mortul.

Apoi sună un telefon celular. Se aude din buzunarul cămășii tânărului. Întind într-acolo degetele pătate de sânge. Când scot

mobilul din buzunar și-l duc la ureche, aud ceva ce distruge flăcăruia de speranță care mai dăinuia în adâncul meu.

– Kevin, se aude din telefon, sunt tatăl tău. Se întâmplă lucruri rele. Nu pot vorbi. Așteaptă-mă la autostrada Indianapolis. Trebuie să plec.

Cu excepția numelui, este *exact același mesaj*. Alt incident. Se cumulează.

Las telefonul să cadă pe pieptul tânărului și mă ridic. Revin în mașina mea veche și strâng volanul în mâini, până se opresc din tremurat. Nu-mi amintesc ce am văzut sau am auzit în următoarele minute.

După aceea bag în viteză.

– Copii, mergem la bunicul acasă.

– Și Indianapolis? Întrebă Mathilda.

– Nu-ți mai bate capul.

– Dar bunicul a zis...

– Acela n-a fost bunicul vostru. Nu știu cine a fost. Mergem la bunicul.

– Omul acela a pățit ceva? Întreabă Nolan.

Mathilda răspunde pentru mine.

– Da, spune ea. A murit.

N-o mustru. Ar fi o extravaganță.

Este întuneric când cauciucurile noastre scrâșnesc pe pietrișul uzat de pe aleea de acces către casa tatei.

În cele din urmă, slavă cerului, mașina veche se oprește. Mă simt epuizată și rămân nemișcată, auzind cum se stinge motorul. Liniștea care urmează pare a fi vidul spațiului cosmic.

– Din nou acasă, șoptesc eu, din nou acasă. Hop ș-așa.

Pe scaunul de alături, Nolan doarme în poala Mathildei, ținând capul pe umărul ei osos. Mathilda are ochii deschiși și fața încordată. Arată puternică: un înger aspru sub o claie de păr negru. Ochii ei cercetează curtea într-un fel care mă îngrijorează.

Apoi încep să disting și eu detaliile. Pe peluză sunt urme de roți. Ușa din plasă antiinsecte se cascade deschisă în vânt, lovindu-se

de peretele casei. În garaj nu-i nicio mașină. În casă nu arde nicio lumină. O parte din gardul din lemn a fost dărâmat.

După care ușa din față începe să se deschidă. În spatele ei nu-i decât beznă. Mă întind și prind mâna micuță a Mathildei.

– Să fii tare, scumpo, îi zic.

Mathilda face așa cum i s-a spus. Își încleștează frica între dinți și o ține acolo, strâns, ca să nu se poată clinti. Mă strânge de mână și cu celălalt braț strânge trupușorul lui Nolan. Când ușa din lemn crăpat scârțâie, deschizându-se, Mathilda nu-și ferește ochii, nu-i închide și nici măcar nu clipește. Știu că fetița mea va fi curajoasă.

Indiferent ce va ieși pe ușa aceea.

Despre Laura Perez și familia ei nu s-a mai știut absolut nimic timp de un an. Ei au reapărut în arhive când au fost înregistrați în lagărul de muncă silnică Scarsdale de lângă New York.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

CALUL SUR

Hălăduiesc prin indiană nație,
călăresc prin rezervație,
în dealurile Oklahomei unde m-am născut.

WOODY ȘI JACK GUTHRIE, CCA 1944

Ora Zero

Polițistul Lonnie Wayne Blanton a fost înregistrat în timp ce relatează următoarele unui soldat tânăr care trecea prin Națiunea Osage din centrul Oklahomei. Fără acțiunile curajoase ale lui Lonnie Wayne din timpul Orei Zero, este posibil ca rezistența umană să nu fi existat... cel puțin în America de Nord.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

Mașinile îmi rămăseseră în fundul minții încă de când consemnasem declarația unui puști despre o chestie care li se întâmplase lui și unui amic într-un local pentru înghețată. Ceva macabru.

Bineînțeles, niciodată n-am crezut că un om poate ține coada unui ponei. Dar sunt sigur că nu-mi pot opri privirea după acel fiasco.

După trei luni, automobilele din tot orașul au luat-o razna. Eu și Bud Cosby eram în localul Acorn. Bud îmi povestea despre ne-poată-sa, care câștigase nu știu ce „premiu internațional presti-jos“, cum îi zicea el, când de afară au început să se audă strigăte. Eu am rămas locului, precaut, dar Bud s-a dus la fereastră. A șters geamul murdar și s-a aplecat, punându-și pe genunchi mâinile bătrâne și deformate de guță. În clipa următoare, Cadillacul lui Bud s-a năpus-tit prin fereastra din față a localului ca o căprioară care-ți sare prin parbriz la o sută cincizeci de kilometri la oră pe o șosea întunecată. Sticlă și metal au zburat în toate părțile. Urechile mi-au țiuuit și după o secundă mi-am dat seama că era Rhonda, chelnerița, care ținea o carafă de apă și zbiera ca din gură de șarpe.

Prin gaura nou-deschisă în perete, am văzut o ambulanță gonind pe mijlocul străzii, *izbind* un bărbat care îi făcea semn cu brațul și trecând mai departe. Sângele lui Bud se întindea repede într-o baltă de sub Cadillacul înțepenit.

Am ieșit ca fulgerul prin spate. Asta însemna s-o iau prin pă-dure. Cât am mers pe-acolo nu s-a întâmplat nimic. Pădurea se simțea sigură, ca întotdeauna. N-avea să mai fie mult timp așa. Era totuși îndeajuns de sigură pentru ca un bătrân de cincizeci și cinci de ani cu cizme de cowboy mânjite de sânge să ajungă repede acasă.

Casa mea se află aproape de autostradă, în direcția lui Pawnee. După ce am intrat pe ușa din față, mi-am umplut o ceașcă de cafea rece de pe plită și m-am așezat pe verandă. Prin binoclu puteam să văd că traficul pe autostradă era destul de rarefiat. Apoi a apărut pe neașteptate un convoi. Zece mașini, care goneau la câțiva centimetri una de cealaltă într-un singur șir, cu viteză maximă. Înapoia volanelor nu era nimeni. Doar roboți, care se deplasau dintr-un loc în altul, extrem de rapid.

Lângă autostradă, o combină staționa hăt-depart pe terenul vecinului meu. Nu era nimeni înăuntru, însă valuri de căldură se ridicau din motorul care mergea în gol.

N-am putut lua legătura cu nimeni prin stația radio de polițist, telefonul casei nu coopera și tăciunii din plita mea cu lemne erau singurii care alungau frigul din living; electricitatea părăsise oficial locuința. Vecinul cel mai apropiat era la un kilometru și jumătate și mă simțeam destul de izolat.

Veranda mi se părea la fel de sigură ca o gogoasă cu ciocolată pe un mușuroi.

N-am mai pierdut timpul. M-am dus în bucătărie și mi-am pregătit un prânz la purtător: sandvici cu salam, murături, un termos de iced-tea dulce. După aceea m-am dus la garaj, ca să mă uit la motocicleta fiului meu. Este o Honda 350 pe care n-am mai atins-o de doi ani. A stat în garaj și s-a acoperit de praf de când el s-a înrolat în armată. Să nu credeți că băiatul meu Paul stă în fața gloanțelor. El e translator. Dă din buze. Băiat deștept. Nu ca taică-său.

Ținând seama de felul în care mergeau lucrurile, m-am bucurat că era plecat. Era pentru prima dată când simțeam asta. Era singura mea rudă de sânge, înțelegeți? Și nu-i înțelept să pui toate ouăle într-un singur coș. Speram doar că, indiferent unde ar fi fost, avea arma la el. Știam că se pricepea să tragă, fiindcă eu îl învățasem.

A trecut mai bine de un minut până am pornit motocicleta. Apoi am fost cât pe-acisă-mi pierd viața, pentru că n-am fost atent pe cât se cuvenea la mașina cea mai mare pe care o dețineam.

Exact, javra aia bătrână și nerecunoscătoare de mașină de poliție a încercat să mă calce în garaj și aproape c-a reușit. Norocul meu a fost că cheltuisem un sutar în plus pe un dulap de scule Tradesman din oțel solid. Al meu e distrus acum, cu botul unei mașini de poliție de 250 de cai-putere îngropat în el. M-am trezit în interstițiul de jumătate de metru dintre perete și un blestemat de vehicul ucigaș.

Mașina a încercat să bage în marșarier și cauciucurile i-au scârțâit pe beton ca nechezatul unui cal speriat. Am scos revolverul, m-am apropiat de geamul din partea șoferului și am băgat două gloanțe în computerul mic și vechi dinăuntru.

Mi-am ucis propria mașină de patrulare. Ați auzit vreodată o chestie mai nebunească?

Eram polițist și nu dispuneam de niciun mijloc prin care să-i ajut pe oameni. Guvernul Statelor Unite, căruia îi plăteam regulat taxe și care îmi asigura în schimb lor flecuștețul ăla numit civilizație, își belise atotputernicul câine de pază exact când aveam nevoie de el.

Din fericire pentru mine, eram și cetățeanul altei țări, care nu-mi cerea să plătesc taxe. O țară care avea forță polițienească, închisoare, spital, fermă eoliană și biserici. Plus pădurari, avocați, ingineri, funcționari și un cazinou foarte mare, pe care n-am avut niciodată plăcerea să-l vizitez. Țara mea – cealaltă – se numea Națiunea Osage. Și se găsea la treizeci de kilometri de casa mea, într-un loc numit Calul Sur, adevăratul cămin al poporului Osage.

Dacă vrei să-ți botezi copilul, să te însori sau altele, te duci la Calul Sur, la *Ko-wa-hos-ța*. Prin puterea cu care am fost investit de Națiunea Osage din Oklahoma, vă declar acum soț și soție, așa cum se zice în anumite ocazii. Dacă prin venă îți curge sânge Osage, într-o bună zi te vei trezi mergând pe un drum de pământ pustiu și șerpuit, cunoscut drept County Road E0320. Guvernul Statelor Unite a ales numele ăsta și l-a scris pe o hartă, dar el duce la un loc care este numai al nostru: Calul Sur.

Drumul nici măcar nu-i semnalat. Căminul natal nu trebuie semnalat.

Motocicleta mea a urlat ca o pisică rănită. Am simțit prin blugi căldura care răbufnea din toba de eșapament când am frânat în cele din urmă și m-am oprit în mijlocul drumului de pământ.

Am ajuns.

Și nu eram singurul. Drumul era ticsit de oameni. Indieni Osage. O abundență de păr negru, de ochi negri și nasuri lătarețe. Bărbații erau înalți și clădiți ca niște tancuri, în blugi și cămăși de cowboy băgate în pantaloni. Femeile... erau clădite ca bărbații, atât doar că purtau rochii. Toți călătoreau în break-uri și camioane ponosite și prăfuite. În dube. Unii erau călare. Un polițist tribal călărea alături de un 4 x 4 vopsit în culori de camuflaj. Mi se părea că toți oamenii aceștia se pregăteau pentru o excursie mare și importantă în natură, care ar fi putut să nu se sfârșească. Și asta era înțelept. Fiindcă aveam sentimentul că nu se va sfârși.

Cred că-i ceva instinctiv. Când o încasezi serios, o ștergi spre casă imediat ce poți. Îți lingi rănile și te regrupezi. Locul acesta era inima poporului nostru. Bătrânii locuiau aici permanent, îngrijind casele care stăteau goale în mare parte a timpului. Dar în fiecare lună iunie, Calul Sur găzduia *i'n-lon-șka*, „marele dans“. Și atunci toți Osage care nu erau ologi, ba chiar și destui dintre aceia, se întorceau acasă. Migrarea anuală era o rutină care-ți intra în măduxa oaselor, de la naștere până la moarte. Poteca devenea familiară sufletului.

Existau desigur și alte așezări Osage, dar Calul Sur era specială. Când au ajuns în Oklahoma pe Drumul Lacrimilor, Osage au împlinit o profeție care exista de mult timp: că se vor muta în alt ținut, foarte bogat. Și ținând seama de petrolul care curgea pe sub pământurile noastre și de un act nenegociabil pentru drepturi complete asupra bogățiilor din subsol, profeția s-a îndeplinit perfect.

Acesta a fost mult timp ținutul băștinașilor. Poporul nostru a îmblânzit câini sălbatici pe câmpiile astea. În vremurile încețoșate de dinaintea istoriei, bărbați cu părul negru și ochii negri, asemenea celor de pe drum, au clădit tumuli care puteau rivaliza cu piramidele egiptene. Noi am avut grijă de ținut și, după multe lacrimi și inimi sfâșiate, el ne-a răsplătit din plin.

Este atunci vina noastră că toate astea au tendința de a-i face cam îngâmfați pe cei din tribul Osage?

Calul Sur se află în vârful unui delușor mărginit de ponoare adânci, care au fost săpate de râul Calul Sur. Drumul de țară merge până aproape, dar pentru a ajunge în așezare mai trebuie suită o potecă. Spre vest, o fermă eoliană de pe prerie asigură electricitate pentru poporul nostru, iar surplusul este vândut. Panorama nu-i cine știe ce. O pășune cu iarbă scurtă de pe un deal, aleasă cu mult timp în urmă de Osage pentru a-și executa dansul cel mai sacru. Este ca un fel de platou înălțat către zei, ca să ne privească ceremoniile și să se asigure că procedăm cum se cuvine.

Se zice că dansăm *i'n-lon-șka* aici de peste o sută de ani, ca să chemăm vegetația primăverii. Eu însă aveam alte bănuieli.

Bătrânii care au ales Calul Sur au fost bărbați duri, veterani ai genocidului. Au fost supraviețuitori. Ei au văzut cum sângele

tribului lor s-a vărsat pe pământ și poporul le-a fost decimat. Oare întâmplător Calul Sur se afla pe o poziție înaltă, cu linii de foc perfecte, apă potabilă și căi de acces limitate? Nu mă pot pronunța cu certitudine. Rămâne totuși un loc excelent, cuibărit pe un delușor frumos, în mijlocul unei pustietăți.

Iar șmecheria este că *i'n-lon-șka* nu-i un dans al reînnoirii. Știu asta pentru că începe întotdeauna cu bărbații cei mai bătrâni din fiecare familie. Sigur că da, după aceea urmează femeile și copiii, dar noi suntem cei care pornim dansul. Ca să spun adevărul, există un singur motiv pentru a-l onora pe fiul cel mai mare dintr-o familie – noi suntem războinicii tribului.

I'n-lon-șka este un dans de război. Așa a fost dintotdeauna.

Soarele a apus repede pe măsură ce am suit poteca pieptișă care ducea la așezarea propriu-zisă. Am trecut pe lângă familii care-și târau corturile, echipamentele și copiii. Ajuns pe platou, am văzut pâlpâitul unui foc de tabără care gâdila cerul amurgului.

Focul fusese făcut în mijlocul unui luminiș dreptunghiular, pe laturile căruia se aflau bănci făcute din bușteni despicați în două. Scânteii săreau din flăcări și se amestecau cu înțepăturile stelelor nou-apărute. Noaptea avea să fie senină și geroasă. Sute de oameni erau adunați în grupuri mici. Erau răniți, temători și plini de speranțe.

Imediat ce am ajuns acolo, am auzit un țipăt răgușit și îngrozit de lângă foc.

Hank Cotton prinsese de ceafă un puști, care nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani, și-l scutura ca pe o păpușă din cârpe.

– Șterge-o! răcnea el.

Hank era înalt de un metru nouăzeci și voinic ca un urs brun. Fusese jucător de fotbal american, și încă bun, iar cei de aici aveau mai multă încredere în el decât ar fi avut în Will Rogers însuși, dacă s-ar fi ridicat din mormânt cu un lasou în mână și o scânteiere jucăușă în ochi.

Puștiul atârna inert, ca un pisoi între fălcile mamei. Cei din jurul lui Hank erau tăcuți și se temeau să vorbească. Mi-am dat

seama că se petrecuse ceva de care trebuia să mă ocup. Eram doar apărătorul păcii și așa mai departe.

– Ce s-a-ntâmplat? l-am întrebat.

Hank m-a privit de la înălțimea lui, apoi i-a dat drumul puștiului.

– I-un blestemat de Cherokee, Lonnie, și n-are ce căuta aici.

L-a îmbrâncit după aceea, ușurel, și aproape că l-a răsturnat din picioare.

– De ce nu te duci la tribul tău, băiete? a mârâit el.

Puștiul și-a îndreptat cămașa ruptă. Era înalt și slab, cu părul lung, complet diferit de bărbatii Osage robuști și cu trunchiuri ca niște butoiașe, adunați în jurul lui.

– Ușurel, Hank, am spus. Este o situație de criză. Știi foarte bine că băiatul ăsta nu va scăpa întreg dacă pleacă singur de-aici.

– Prietena mea este Osage, a zis atunci puștiul.

– Prietena ta e moartă, a scuipat Hank și vocea i-a tremurat. Și chiar dacă n-ar fi, noi nu suntem același popor. S-a întors apoi către mine, uriaș în lumina focului. Și tu ai dreptate, Lonnie Wayne, asta *este* o situație de criză. De aceea trebuie să fim laolaltă cu *ai noștri*. Nu putem lăsa străini aici, altfel s-ar putea să nu supraviețuim. A șutat cu piciorul în țărână și puștiul a tresărit. Șterge-o, *bieka!*

Am inspirat adânc și m-am plasat între Hank și puști. Așa cum era de așteptat, lui Hank nu i-a plăcut asta. Și-a vârât un deget mare și gros în pieptul meu.

– Nu cred că vrei să faci asta, Lonnie. Vorbesc serios acum.

Înainte ca lucrurile să ia o întorsătură urâtă, a intervenit păstrătorul tobelor. John Tenkiller era un tip micuț și slab ca un băț, cu piele neagră și zbârcită și ochi albaștri senini. Îl știam de când lumea și pământul, dar farmecele îl păstrau probabil mlădios ca o ramură de salcie.

– Ajunge, a rostit el. Hank, tu și Lonnie Wayne sunteți fiii cei mai vârstnici și vă bucurați de respectul meu, însă drepturile voastre nu vă conferă autoritate absolută.

– John, a spus Hank, tu n-ai văzut ce s-a-ntâmplat în oraș. Este un masacru. Lumea se desface la cusături. Tribul nostru e-n pericol.

Iar dacă nu faci parte din trib, atunci ești un pericol pentru el. Noi trebuie să facem tot ce este posibil ca să supraviețuim.

Tenkiller l-a lăsat să termine, după care s-a uitat la mine.

– Cu tot respectul, John, am zis eu, dar aici nu-i vorba despre un trib împotriva altuia. Nu-i vorba nici măcar despre albi, cafenii, negri sau galbeni. Este clar că *există* o amenințare, dar ea nu vine din partea altor oameni, ci din *afara* omenirii.

– Demoni, a șoptit bătrânul.

Prin mulțime s-a răspândit un murmur slab la auzul cuvântului aceluia.

– *Mașini*, am spus eu. Nu-mi vorbi despre monștri și demoni, John. Nu-s decât niște mașini vechi și proaste, iar noi le putem distruge. Însă roboții nu au favoriți printre rasele omenirii. Ei vin după noi toți. După *oameni*. Toți suntem băgați laolaltă aici.

Hank nu s-a putut abține.

– Noi nu lăsam niciodată un străin în cercul tobei. Este un cerc *închis*, a mârâit el.

– Asta-i adevărat, a încuviințat Tenkiller. Calul Sur este sacru.

Puștiul și-a ales momentul cel mai nepotrivit să-și piardă cumpătul.

– Haide, moșule! Nu mai pot coborî acolo. I-o capcană care-o să-mi ia gâtul. Toți cei de-acolo sunt morți, futu-i! Eu mă numesc Lark Iron Cloud. Ai auzit? Sunt la fel de indian ca oricare altul. Și vrei să m-omori, doar pentru că nu sunt *Osage*?

Mi-am pus mâna pe umărul lui și s-a stăpânit. Se lăsase acum o tăcere absolută și se auzeau numai greierii și trosnetele focului. Am văzut un cerc de chipuri *Osage*, inexpresive ca falezele de stâncă.

– Să dansăm pentru asta, John Tenkiller, am rostit. Ce se întâmplă acum este mare. Este mai mare decât noi. Și inima îmi spune că trebuie să ne alegem locul în istorie. Așa că, haide mai întâi să dansăm pentru asta.

Păstrătorul tobelor și-a plecat capul. Toți am rămas nemișcați, așteptându-l. Potrivit etichetei, trebuia să așteptăm până a doua zi

dimineată, dacă era nevoie. Dar n-a fost nevoie. John și-a ridicat chipul înțelept și ne-a crestat cu ochii lui de diamant.

– Vom dansa și vom aștepta un semn.

Femeile i-au ajutat pe dansatori să se costumeze pentru ceremonie. După ce au terminat să ne potrivească costumele, John Tenkiller a scos o pungă din piele doldora. Cu două degete, a scos dinăuntru un boț umed de lut ocru. După aceea a mers în lungul șirului de o duzină de dansatori și ne-a mânjit cu pământul roșiatic pe frunți.

Am simțit dâra rece de noroi pe frunte – focul lui *ți-ju*. Se usucă repede și după aceea seamănă cu o dâră de sânge vechi. O viziune, poate, a ceea ce va urma.

În mijlocul luminișului a fost instalată toba masivă. John s-a așezat cu picioarele îndoite sub el și a bătut *bum, bum, bum* constant, umplând noaptea. Umbrele pâlpâiau. Ochii negri ai spectatorilor ne fixau. Unul câte unul, noi – fiii cei mai vârstnici – ne-am ridicat și am început dansul în jurul cercului tobei.

Cu zece minute în urmă fuseserăm polițiști, avocați și camionagii, dar acum eram războinici. Îmbrăcați în straiile vechi – piei de vidre, pene, mărgele și panglici –, intram într-o tradiție care nu exista în istorie.

Transformarea a fost bruscă și m-a zguduit. Mi-am spus că dansul acesta de război era ca o scenă încremenită în chihlimbar, care nu putea fi deosebită de frații și surorile ei din timp.

După ce a început dansul, mi-am imaginat că lumea iresponsabilă a oamenilor se schimba și evolua imediat dincolo de marginea tremurătoare a cercului de lumină proiectat de foc. Lumea aceea din exterior se clătina mereu înainte, beată și lipsită de control. Chipul poporului Osage rămânea însă același, înrădăcinat în locul acesta, în căldura acestui foc.

Așa că am dansat. Zgomotele tobei și mișcărilor bărbaților erau hipnotice. Fiecare dintre noi se concentra asupra sa, dar, în mod natural, formam laolaltă o armonie predestinată. Bărbații Osage sunt robuști și masivi, însă ne ghemuiam, săream și lunecam în jurul focului, lin ca șerpii. Cu ochii închiși, ne mișcam împreună ca unul.

Pipăindu-mi drumul în jurul cercului, înregistram pâlpăitul roșu al flăcărilor, care se împingea prin vinișoarele pleoapelor mele închise. În scurt timp, întunericul tivit cu roșu s-a deschis și a părut că devine o panoramă vastă – ca și cum aș fi privit printr-o gaură de nod într-o peșteră uriașă și întunecoasă. Acela era ochiul minții mele. Știam că în scurt timp voi găsi acolo imagini ale viitorului pictate... cu roșu.

Ritmurile corpurilor noastre ne alungau mințile. Ochiul minții îmi arăta chipul disperat al flăcăului din localul de înghețată. Făgăduiala pe care i-o făcusem îmi răsună în urechi. Am simțit izul metalic de sânge care băltise pe podeaua din gresie albă. Ridicând capul, am zărit o siluetă ieșind din camera din spate a localului. Am urmat-o. Silueta misterioasă s-a oprit în pragul ușii întunecate și s-a întors fără grabă către mine. M-am cutremurat și mi-am stăpânit un țipăt când am văzut rânjetul diabolic pictat pe fața din plastic a inamicului meu. În mână cu trei degete, mașina ținea un cocor origami.

Și tobele s-au oprit.

Pe durata a douăzeci de bătăi de inimă, dansul a încetat. Am întredeschis ochii. Mai rămăseserăm doar eu și Hank. Răsuflarea îmi ieșea în vâlătuci albi. Când m-am întins, articulațiile mi-au trosnit ca artificiiile. O peliculă de chiciură sclișea pe mânăca mea cu ciucuri. Corpul mi se simțea de parcă tocmai se trezise, dar mintea nu-mi dormise nicio clipă.

În est, cerul se îmbujora trandafiriu ca obrajii pruncilor. Focul continua să ardă feroce. Poporul meu dormea în grupuri în jurul cercului tobei. Eu și Hank dansaserăm ore la rând, ca niște roboți.

După aceea l-am zărit pe John Tenkiller. Stătea perfect nemișcat. Foarte încet, a ridicat un braț și a arătat spre zori.

Acolo, în umbre, se afla un om alb, cu fața însângerată. Fruntea îi era incrustată de cioburi de sticlă. Se clătina și cioburile scânteiau în lumina focului. Pantalonii îi erau uzi și pătați de noroi și frunze. Pe brațul stâng ținea o fetiță care dormea, cu fețișoara îngropată în umărul lui. Un băiețel de zece ani stătea în fața tatălui său, ținând capul plecat, istovit. Bărbatul ținea mâna dreaptă, puternică, pe umărul slăbuț al fiului.

Nu se zărea nicio soție sau oricine altcineva.

Eu, Hank și păstrătorul tobelor ne-am holbat curioși la bărbat. Chipurile ne erau mânjite cu lut ocru uscat și purtam veșminte mai vechi decât ale pionierilor Vestului. M-am gândit că albul se simțea probabil ca și cum s-ar fi întors în timp.

Dar el continua să privească prin noi, ca șocat, zguduit.

În clipa următoare, băiețelul și-a ridicat fața. Ochii lui mici și rotunzi erau larg deschiși și speriați, iar fruntea albă era însemnată cu o linie ruginiu-stacojie de sânge uscat. Nu încăpea nicio îndoială că băiatul fusese însemnat cu focul lui *ți-ju*. Eu și Hank ne-am privit și amândoi am simțit că ni se zbârlesc toate firișoarele de păr.

Băiatul fusese însemnat, însă nu de păstrătorul tobelor noastre.

Oamenii noștri începuseră să se trezească și murmurau între ei.

După alte două clipe, păstrătorul tobelor a vorbit cu glas gros și nazal, ca recitând o rugăciune îndelung exersată:

– Lăsați răsfrângerile focului acestuia pe ceru-ndepărtat să vopsească trupurile războinicilor noștri. Și-ntr-adevăr, în clipa și-n locul acela, trupurile poporului *Oa-ja-je* au fost însemnate cu roșul focului. Iar flăcările lor au sărit în văzduh, colorând în stacojiu strălucitor zidurile celeste.

– Amin, au murmurat oamenii.

Omul alb și-a ridicat mâna de pe umărul băiatului său, lăsând o amprentă palmară perfectă și sclipitoare de sânge. A întins brațele, cu un gest de chemare.

– Ajutați-ne, a șoptit el. Vă rog. Ei vin.

Națiunea Osage n-a respins niciun singur supraviețuitor om în timpul Noului Război și, drept urmare, Calul Sur s-a transformat într-un bastion de rezistență umană. În toată lumea au început să se răspândească legende despre existența unei civilizații supraviețuitoare aflate în centrul Americii și a unui cowboys sfidător care trăia acolo, scuișând în față roboții.

DOUĂZECI ȘI DOUĂ DE SECUNDE

Orice are o minte. Mintea unei lămpi. Mintea
unui birou. Mintea unui robot.

TAKEO NOMURA

Ora Zero

Este greu de crezut, dar atunci domnul Takeo Nomura era un burlac vârstnic, care trăia singur în sectorul Adachi din Tokyo. Evenimentele din ziua aceasta au fost descrise de domnul Nomura într-un interviu. Amintirile lui sunt coroborate de înregistrări efectuate de clădirea automatizată pentru îngrijirea bătrânilor și de roboții casnici care lucrau în interiorul ei. Ziua aceasta marchează începutul unei călătorii intelectuale, care a dus în cele din urmă la eliberarea orașului Tokyo și a zonelor învecinate.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

Este un sunet ciudat. Foarte slab. Foarte bizar. Ciclic; revine iar și iar. Îi cronometrez durata cu ceasornicul de buzunar care

stă într-o pată galbenă de lumină pe bancul meu de lucru. Pentru o vreme tăcerea este perfectă și pot auzi secundarul *tic-tic-ticăind* răbdător.

Ce sunet frumos!

Apartamentul este întunecat, cu excepția veiozei mele. Creierul administrativ al clădirii dezactivează plafonierele în fiecare seară la ora 22. Acum este ora 3 noaptea. Ating peretele. După exact douăzeci și două de secunde, aud un vuiet slab. Peretele subțire vibrează.

Douăzeci și două de secunde.

Mikiko zace pe spate pe bancul de lucru, cu ochii închiși. Am remediat avaria suferită de porțiunea temporală a craniului ei. Este gata de activare, dar nu îndrăznesc. Nu știu ce va face, ce decizii va lua.

Îmi ating cicatricea de pe obraz. Cum aș putea uita ce s-a întâmplat ultima dată?

Ies pe coridor. Luminile murale sunt diminuate. Sandalele mele din hârtie sunt silențioase pe mocheta subțire, viu colorată. Sunetul slab revine și-mi imaginez că pot simți o fluctuație a presiunii aerului. Este ca și cum ar trece un autobuz la fiecare câteva secunde.

Sunetul provine de după colț.

Mă opresc. Nervii îmi cer să mă întorc. Să mă ghemuiesc în garsoniera mea cât un dulap. Să uit de asta. Clădirea este destinată celor cu vârste de peste șaiszeci și cinci de ani. Ne aflăm aici pentru a fi îngrijiți, nu pentru a ne asuma riscuri. Știu însă că, dacă există un pericol, trebuie să-l văd, să-l confrunt și să-l înțeleg. Dacă nu pentru binele meu, atunci pentru binele lui Kiko. Ea este neajutorată acum și eu sunt neajutorat s-o repar. Trebuie s-o protejez până voi putea să destram vraja sub care se găsește.

Asta nu înseamnă totuși că trebuie să fiu curajos.

La colțul coridorului, îmi reazem de perete spatele care mă doare. Trag cu un singur ochi pe după muchia peretelui. Răsufliu deja în gâfâieli panicate. Iar ceea ce văd îmi oprește complet respirația.

Lifturile sunt pustii. Pe perete există un display decorativ care se repetă la toate etajele: două benzi de leduri rotunde, lângă care sunt scrise numerele etajelor. Toate ledurile sunt stinse, mai puțin cel pentru parter, care strălucește roșu-închis. Pe când privesc, cerculețul roșu strălucitor suie încetișor. Scoate *clicuri* încete când ajunge la fiecare etaj. În mintea mea clicurile cresc în intensitate, pe măsură ce liftul suie.

Clic. Clic. Clic.

Cerculețul ajunge la ultimul etaj și se oprește. Palmele îmi sunt strânse în pumni. Îmi mușc buza atât de tare, încât sângearează. Punctul roșu rămâne pe loc, după care *fulgeră* în jos, cu viteză amețitoare. Când se apropie de etajul meu, aud iarăși sunetul acela ciudat. Este *vâjul* liftului care coboară cu viteza asigurată de gravitație. Un curent slab de aer este împins pe coridor, când ascensorul cade. Înapoia curentului pot auzi, de asemenea, țipetele.

Clicclicclicclic.

Tresar și mă retrag. Îmi lipesc din nou spatele de perete și închid ochii. Liftul gonește pe lângă etajul meu, făcând pereții să vibreze și aplicele de pe coridor să clipească.

Orice are o minte. Mintea unei lămpi. Mintea unui birou. În orice lucru există un suflet, o minte care poate alege să facă bine sau rău. Iar mintea liftului pare predispusă spre rău.

– Nu, nu, nu, scâncesc încetișor. Nu-i bine. Nu-i bine deloc.

Îmi adun tot curajul, apoi mă furișez pe după colț și apăs butonul de apelare a ascensorului. Privesc indicatorul mural, iar cerculețul roșu suie din nou, etaj cu etaj. Până la etajul meu.

Clic. Clic. Bing. Sosește. Ușile glisează, deschizându-se ca niște cortine care se desfac pe o scenă.

– Nu-i bine în mod clar, Nomura, îmi spun.

Pereții liftului sunt împrôscați cu sânge și măruntaie. Urme de unghii scrijelesc pereții. Mă cutremur să văd o proteză dentară pătată cu sânge, înfiptă parțial în dispozitivul de susținere al plafonierei, proiectând peste tot umbre stranii de culoarea pielii. Cu toate acestea, nu există cadavre. Dărele de pe podea duc la ușă. În

sânge se văd urme de tălpi, marcate cu tiparul roboților casnici umanoizi care lucrează aici.

– Ce-ai făcut, liftule? șoptesc eu.

Bing, insistă el.

Aud înapoia mea bâzâitul de aspirator al ascensorului de serviciu pentru roboți. Nu-mi pot întoarce însă privirea. Nu mă pot opri din încercarea de a înțelege cum s-a petrecut atrocitatea asta. O pală de aer rece îmi izbește ceafa, când ușa micului lift de serviciu se deschide în spatele meu. Când dau să mă răsucesc, un poștabot masiv se propulsează în genunchii mei.

Luat prin surprindere, mă prăbușesc.

Poștabotul este simplu: o cutie bej aproape lipsită de caracteristici, de mărimea unui copiator de birou. În mod uzual, livrează poșta rezidenților, discret și tăcut. Din locul unde zac întins pe podea, observ că micul lui led de intenție nu strălucește roșu, albastru sau verde, ci este ars. Roțile antiderapante ale poștabotului au tracțiune pe mocheta și el mă împinge înainte, către gura deschisă a liftului.

Mă ridic în genunchi și mă prind de partea lui frontală într-o tentativă eșuată de a sta în picioare. Unicul ochi negru al videocamerei de pe latura sa frontală mă privește cum mă chinuiesc. *Bing*, spune ascensorul. Ușile se închid câțiva centimetri, apoi se deschid aidoma unei guri flămânde.

Genunchii îmi lunecă pe mocheta, când mă împing împotriva mașinii, lăsând urme gemene de peri zbârliți pe mocheta subțire. Sandalele mi-au căzut. Poștabotul are masa prea mare și nu există nimic de care m-aș putea prinde pe fața lui de plastic neted. Scâncesc după ajutor, dar coridorul este cufundat în tăcere. Aplicele se mulțumesc să mă privească. Ușile. Pereții. Nu au nimic de spus. Sunt complici.

Un picior îmi trece pragul în ascensor. Panicat, mă întind până în partea de sus a poștabotului și răstorn cutiile fragile din plastic care conțin scrisori și colete mici. Hârtii se răspândesc pe mocheta și în băltoacele de sânge închegat din lift. Acum pot să deschid panoul de service din partea frontală a mașinii. Împung orbește

cu un deget. Cutia rulantă continuă să mă împingă spre lift. Cu brațul îndoit într-un unghi nefiresc, țin butonul apăsat cu puteri tot mai slabe.

Implor poștabotul să se oprească. A fost dintotdeauna un muncitor bun. Oare ce nebunie l-a infectat?

În cele din urmă, mașina încetează să mă împingă. Reinițializează. Activitatea aceasta va dura probabil zece secunde. Poștabotul blochează ușa ascensorului. Mă sui greoi peste el. Înglobat în spatele lui lat și plat se află un ecran LCD albastru. Coduri hexazecimale pâlpâie în timp ce mașina își parcurge instrucțiunile de încărcare.

Ceva nu-i în regulă cu prietenul meu. Minteaa acestui robot este încetoșată. Știu că poștabotul nu vrea să-mi facă rău, tot așa cum Mikiko n-a vrut să-mi facă rău. Se găsește pur și simplu sub o vrajă, sub o influență exterioară. Voi vedea ce pot face în privința asta.

Dacă ții apăsat un buton anume în timpul reinițializării, activezi un mod de diagnosticare. Scanând codul hexazecimal cu un deget, citesc ce se întâmplă în mintea blândului meu prieten. După aceea, prin două apăsări de buton, îl trimit într-un mod de inițializare alternativ.

Un mod de siguranță.

Întins pe burtă peste partea de sus a mașinii, privesc precaut peste muchia frontală. Ledul de intenție înflorește într-o strălucire verde blândă. Asta-i foarte bine, dar nu dispun de prea mult timp. Lunec pe spatele poștabotului, încalț sandalele și gesticulez spre robot.

– Urmează-mă, *Tomo*, îi șoptesc.

După o secundă demoralizantă, mașina se conformează. Zum-zăie, urmându-mă pe când mă grăbesc pe coridor către camera mea. Trebuie să mă întorc în locul unde așteaptă Mikiko, inactivă. Înapoia mea, ușile liftului se închid, trântindu-se. Simt oare furie în ele?

Difuzoarele piuie în vreme ce înaintăm pe coridor.

Ba-tong. Ba-tong.

– Atențiune, rostește un glas plăcut de femeie. Aceasta este o stare de urgență. Toți ocupanții clădirii sunt rugați să se pregătească pentru evacuare imediată.

Îl bat pe noul meu prieten pe spate și intrăm în cameră. Desigur nu este un anunț în care să se poată avea încredere. Acum înțeleg. Mințile mașinilor au ales răul. Ele și-au unit voința împotriva mea. Împotriva noastră, a tuturor.

Mikiko zace pe spate, grea și fără reacție. Pe coridoare, sirenele piuie și luminile pâlpâie. Aici totul este gata. Mi-am prins centura cu scule. Într-o parte atârână un bidonaș cu apă. Mi-am amintit chiar să-mi pun șapca groasă, cu urechile încheiate comod sub bărbie.

Nu mă pot însă îndemna s-o trezesc pe iubita mea – s-o activez.

Luminile principale ale clădirii sunt acum la intensitate maximă și glasul acela plăcut repetă întruna:

– Toți ocupanții clădirii sunt rugați să se pregătească pentru evacuare imediată.

Eu sunt însă înțepenit. N-o pot abandona aici pe Kiko. Este totuși prea grea ca s-o car. Va trebui să meargă pe picioarele ei. Mă îngrozește pe de altă parte ce se poate întâmpla dacă ea se activează. Răul care a corupt mintea clădirii mele s-ar putea răspândi. N-aș suporta să-l văd încetoșându-i iarăși ochii negri. N-o voi părăsi, dar nici nu pot rămâne aici. Am nevoie de ajutor.

După ce iau decizia, îi închid ochii cu palma.

– Vino aici, Tomo, șoptesc către poștabot. Nu le putem îngădui răilor să vorbească cu tine, așa cum au făcut cu Mikiko. Ledul de intenție clipește pe mașina scundă și bej. Te rog să nu te miști deloc, prietene.

Cu o lovitură scurtă de ciocan, sparg portul infraroșu care este utilizat pentru actualizarea diagnosticărilor mașinii. Acum nu mai există nicio cale prin care instrucțiunile sale să fie modificate din exterior.

– N-a fost chiar atât de rău, nu? Întreb mașina, apoi o privesc pe Mikiko, care zace cu ochii închiși. Tomo, noul meu prieten, sper că te simți puternic azi.

O ridic, icnind, pe Mikiko de pe bancul de lucru și o așez pe poștabot. Mașina solidă, care a fost construită pentru transport de colete grele, nu este afectată de greutatea suplimentară. Își îndreaptă

pur și simplu asupra mea unicul ochi-videocameră și mă urmează când întredeschid ușa spre coridor.

Afară văd un șir de rezidenți bătrâni și tremurători. Ușa din capătul coridorului se deschide și ei pășesc pe rând în casa scării. Vecinii mei sunt oameni foarte răbdători. Foarte politicoși.

Însă sufletul acestei clădiri a înnebunit.

– Opriți-vă, opriți-vă, le murmur.

Ei mă ignoră, ca de obicei. Evitând cu politețe contactul vizual, continuă să iasă pe ușă, unul câte unul.

Urmărit de credinciosul meu *Tomo*, ajung la ușa către casa scării exact înainte să poată ieși ultima femeie. Deasupra acesteia, un bec de intenție pâlpâie galben spre mine, iritat.

– Domo, domnule Nomura, vorbește clădirea cu glas blând de femeie. Vă rog, așteptați-vă rândul. Doamna Kami este rugată să iasă pe ușă.

– Nu te duce, îi șoptesc bătrânei în halat de baie.

Nu pot stabili contactul vizual, așa că o prind ușor de cot.

Cu o privire sfredelitoare, bătrâna smochinită își smulge cotul și trece pe lângă mine, ieșind pe ușă. Înainte ca ușa să se poată închide, pocnind, în urma ei, strecor piciorul în prag și o blochez, și zăresc casa scărilor.

Este un vis urât.

Într-un haos de întuneric negru ca tușul și fulgerări stroboscopice, zeci de vârstnici cad grămadă unii peste alții pe treptele din beton. Duzele pulverizatoare de urgență împrășcă apă de sus și transformă scările în cascade alunecoase. Ventilatoarele de absorbție pentru incendii funcționează la intensitate maximă, trimițând aer înghețat de la baza scării spre vârf. Gemetele și țipetele sunt acoperite de vuietul turbinelor. Brațele și picioarele ce se zvârcolesc par să se combine laolaltă în viziunea mea, până când devin o singură creatură, care suferă îngrozitor.

Retrag piciorul și ușa se trănțește, pocnind.

Suntem prinși în capcană. Este numai o chestiune de timp până când roboții casnici umanoidi vor ajunge la etajul acesta. Când vor sosi, voi fi incapabil să mă apăr pe mine sau pe Mikiko.

– Asta-i foarte rău, rău, domnule Nomura, îmi șoptesc în barbă.

Tomo clipește către mine o lumină galbenă de intenție. Prietenul meu este precaut, așa cum și trebuie. El simte că lucrurile nu sunt în regulă.

– Domo, domnule Nomura, vorbește glasul de deasupra. Dacă nu doriți să folosiți scara, vă vom trimite un ajutor. Rămâneți pe loc, vă rog. Ajutorul pornește spre dumneavoastră.

Clic. Clic. Clic.

Pe măsură ce ascensorul suie, punctul roșu își începe târâșul lent de la parter.

Douăzeci și două de secunde.

Mă întorc la Tomo. Mikiko zace întinsă pe capacul cutiei bej, iar părul ei negru este răsfirat. Îi privesc chipul care surâde blând. Este atât de frumoasă, atât de pură... În somnul ei, mă visează. Mă așteaptă să destram vraja aceasta rea și s-o trezesc. Într-o bună zi se va deștepta și va fi regina mea.

Numai dacă aş avea mai mult timp.

Clicul sec, amenințător, al indicatorului liftului mă smulge din reverie. Sunt un bătrân neajutorat și nu mai am idei. Iau mâna moale a lui Mikiko în mâna mea și mă întorc către ușile ascensorului.

– Îmi pare rău, Mikiko, șoptesc eu. Am încercat, iubirea mea. Dar acum nu mai am unde... Au!

Sar îndărăt și-mi frec laba piciorului, peste care a trecut Tomo. Lumina de intenție a mașinii clipește frenetic spre mine. Pe perete, punctul roșu ajunge la etajul meu. Timpul mi-a expirat.

Bing.

O rafală de aer rece răzbate dinspre ascensorul de serviciu aflat de cealaltă parte a sălii față de lifturile pentru persoane. Este rezervat pentru roboții de întreținere și nu l-am băgat niciodată în seamă până acum. Ușa lui glisează și văd o cabină din oțel, puțin mai mare decât poștabotul. Pe roțile antiderapante, mașina de livrări intră în spațiul îngust, cu Mikiko tot deasupra ei.

Înăuntru există atâta spațiu cât să mă înghesui și eu.

Mă las pe vine și urmez mașina scundă în ascensorul de serviciu. Abia încăpem toți. După ce intru, aud cum se deschid ușile liftului

principal de cealaltă parte a holului. Ridic ochii la timp ca să văd rânjetul de plastic al robotului casnic Big Happy, care stă în cabina mânjită cu sânge. Dâre de lichid roșu i se preling pe carcasă. Capul i se rotește într-o parte și alta, scanând.

Capul se oprește și ochii-videocamere morți, purpurii, se fixează asupra mea.

Apoi ușa ascensorului de serviciu se închide. Cu o clipă înainte ca podeaua să coboare sub mine, îi șoptesc câteva cuvinte noului meu camarad.

– Mulțumesc, Tomo, îi spun. Îți sunt dator, prietene.

Tomo a fost primul dintre camarazii de arme ai lui Takeo. În lunile grele ce au urmat Orei Zero, Takeo avea să găsească și alți „prieteni” dispuși să-i susțină cauza.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

AV TOM AT

Ziua mi se derulează destul de bine...

SPECIALISTUL PAUL BLANTON

Ora Zero

În urma audierilor congresionale privind incidentul SAP, Paul Blanton a fost acuzat de abandonarea postului și a fost deferit Curții Marțiale. În timpul Orei Zero, Paul era închis în baza militară din Afghanistan. Circumstanța aceea neobișnuită l-a adus pe tânăr într-o poziție unică pentru a avea o contribuție extrem de prețioasă la rezistența oamenilor... și la supraviețuire.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

În Oklahoma, tata obișnuia să-mi spună că dacă n-o să-mi vină mintea la cap și n-o să mă comport ca un bărbat adevărat, voi sfârși mort sau în pușcărie. Lonnie Wayne a avut dreptate în privința respectivă și astfel am ajuns în armată. Cu toate acestea, mulțumesc Domnului că am fost închis în timpul Orei Zero!

Stau pe patul din celulă, cu spatele rezemat de peretele din bolțari și cu bocancii militari proptiți pe toaleta din oțel inoxidabil. Pe față am o cârpă, care împiedică praful să-mi intre în nări. Am fost încarcerat de când unitatea mea SAP și-a pierdut mințile și a început să omoare oameni.

C'est la vie. Așa zice tovarășul meu de celulă. Se numește Jason Lee și este un puști asiatic corpulent, cu ochelari. Face abdomene pe podeaua din ciment. Zice că așa se încălzește.

Mie nu-mi plac exercițiile fizice. Pentru mine, astea șase luni au însemnat lectura unui maldăr de reviste. Ca să mă încălzesc mi-am lăsat barbă.

E plictisitor, sigur că da, însă una peste alta ziua mi se derulează destul de bine. Citesc cu atenție un articol despre o celebritate bogată dintr-o revistă veche de patru luni. Aflu că „vedetele de cinema sunt oameni exact ca noi“. Le place să mănânce în restaurante, să-și plimbe copiii în parcuri – rahaturi de-astea.

Oameni exact ca noi. Sigur că da. Prin „noi“ nu cred că se referă la mine.

Este o bănuială întemeiată, dar mă îndoiesc că vedetelor de cinema le pasă de repararea roboților umanoizi militarizați care sunt proiectați pentru a domoli și liniști o populație furioasă și ucigașă dintr-o țară ocupată. Ori că sunt aruncate într-o celulă de patru pe doi metri și jumătate cu o singură fereastră pentru că și-au îndeplinit munca fermecătoare.

– Bruce Lee, rostesc eu – detestă când îi zic așa –, tu știai că vedetele de cinema sunt oameni exact ca noi? Cine s-ar fi așteptat la așa ceva?

Jason Lee se oprește din abdomene. Întoarce capul spre colțul celulei noastre, unde stau.

– Taci, îmi spune. N-auzi ceva?

– Ce să...

Apoi un proiectil de tanc sosește prin peretele îndepărtat și traversează celula. O rafală orbitoare de schije din fier-beton și ciment îl face ferfeniță pe camaradul meu de celulă Jason Lee, transformându-l în bucăți mari de carne acoperite cu resturi de uniformă

militară nisipie. Jason era și acum nu mai este. Ca într-o scamatorie. Nici măcar nu pot să procesez ce s-a întâmplat.

Sunt ghemuit în colț... și nevătămat ca prin miracol. Printre gratii, văd că ofițerul de serviciu nu mai este la biroul lui. De fapt, nu mai există nici biroul. Doar bucăți de zidărie. Pentru o fracțiune de secundă, pot să văd prin gaura care a apărut în peretele îndepărtat.

Așa cum bănuisem, dincolo de el se află tancuri.

Un nor de praf rece pătrunde în încăpere și încep să tremur. Jason Lee a avut dreptate, afară e al dracului de frig. În ciuda recentei renovări a celulei, văd că gratiile sunt la fel de solide ca și înainte.

Încep să-mi recapăt auzul. Vizibilitatea este zero, însă identific un susur, un gălgâit ca de izvor sau așa ceva. Ceea ce a mai rămas din Jason Lee își pierde tot sângele.

De asemenea, revista mea pare să fi dispărut.

Futu-i!

Îmi apăs fața de geamul armat cu sârmă al celulei. Baza este de nerecunoscut. Mă uit pe alea care duce la pavilionul principal din zona verde Kabul. Doi soldați aliați sunt ghemuiți lângă un zid din cărămizi de lut. Par tineri, derutați. Sunt echipați complet: ranițe, armuri de corp, ochelari de protecție, genunchiere – toate rahaturile.

În ce măsură te pot proteja de război ochelarii de protecție?

Soldatul din față scoate capul după colț. Revine iute înapoi, surescitat. Scoate un aruncător de rachete antitanc, model Javelin, și-l încarcă, rapid și precis. Este bine instruit. În aceeași clipă un tanc american trece pe lângă alee și scuipă un proiectil fără să încetinească. Proiectilul trece peste bază, departe de noi. Simt clădirea cutremurându-se, când obuzul lovește undeva.

Prin fereastră văd cum soldatul antitanc iese de pe alee, se așază turcește cu aruncătorul pe umăr și este făcut bucățele de focul antipersonal al tancului. Un sistem de protecție automat al tancului țintește siluete specifice – de exemplu, „individ cu armă antitanc” – aflate pe o anumită rază.

Orice insurgent ar fi știut chestia asta.

Mă încrunt, cu fruntea lipită de geamul gros. Mi-am strecurat palmele la subsuori ca să le încălzesc. Nu cunosc motivul pentru

care un tanc american tocmai a ras un soldat aliat, dar am senzația că are o legătură cu sinuciderea lui SAP One.

Soldatul rămas pe alee vede ce i s-a întâmplat camaradului, se întoarce și pornește în fugă spre mine. O țesătură neagră îmi blochează pentru o clipă câmpul vizual. Este un burnuz. Un inamic tocmai a trecut prin fața ferestrei. În apropiere se aud focuri de arme ușoare.

Inamici și echipamente care au luat-o razna? Futu-i! Când plouă, toarnă cu găleata.

Burnuzul flutură și dispare, apoi dispare toată aleea, înlocuită de un fum negru. Geamul ferestrei se curbează și se fisurează, creștându-mi fruntea. După o fracțiune de secundă, aud impactul sec. Cad pe spate în pat, înhaț pătura și mi-o trag pe umeri. Îmi pipăi fața. Degetele îmi sunt însângerate. Când mă uit din nou afară, prin geamul crăpat, văd pe alee doar mormane acoperite de praf. Corpuri de soldați, localnici și insurgenți.

Tancurile îi omoară pe *toți*.

Devine foarte clar că trebuie să găsesc o cale prin care să ies din celula asta, dacă vreau ca viitorul meu să mai includă respirația.

Ceva viață pe deasupra, ridicând vortexuri întunecate din fumul care se înalță afară. Probabil că este o dronă înarmată. Mă retrag, tremurând, pe pat. Praful începe să se risipească. Zăresc cheile celulei mele dincolo de gratii. Sunt încă atașate de o centură ruptă, care atârnă de o bucată desprinsă dintr-un scaun. Ar putea la fel de bine să se găsească pe Marte.

Fără arme. Fără armură. Fără speranțe.

După care un insurgent plin de sânge năvălește prin gaura care a fost detonată în perete. Mă zărește și ochii i se holbează. O parte a feței îi este acoperită de nisip alcalin alb-marونی, iar cealaltă de sânge pulverizat. Are nasul spart și buzele umflate de frig. Firele mustății negre și ale bărbii sunt subțiri, sârmoase. Nu poate avea mai mult de șaisprezece ani.

– *Dă-mi drumul de aici, te rog. Te pot ajuta*, rostesc eu în araba cea mai bună.

Trag cârpa de pe față, ca să-mi poată zări barba. Cel puțin, va ști că nu sunt militar activ.

Insurgentul se lipește cu spatele de perete și închide ochii. Pare că s-ar ruga. Palmele lui murdare de noroi apasă zidul. Are totuși un revolver de modă veche la șold. Este speriat, însă operațional.

Nu-i înțeleg rugăciunea, dar pot spune că nu-i pentru propria viață. Se roagă pentru sufletele camarazilor lui. Este clar că ceea ce se petrece afară nu-i deloc plăcut.

Mai bine s-o șterg.

– Cheile sunt pe podea, prietene, îl îndemn. Te rog, te pot ajuta. Te pot ajuta să rămâi în viață.

Mă privește și se oprește din rugăciune.

– Avtomatele au venit după noi toți, rostește el. Am crezut că s-au răsculat împotriva voastră, dar ele sunt însetate după sângele tuturor oamenilor.

– Cum te numești?

Mă privește bănuitor.

– Jabar, îmi răspunde.

– Bine, Jabar. Vei supraviețui la ce se-ntâmplă acum. Eliberează-mă. Sunt neînarmat, însă cunosc... ăăă, avtomatele astea. Știu cum să le omor.

Băiatul ia cheile și tresare când ceva mare și negru vuieste pe strada de afară. Pășește spre celula mea, călcând pe sfărâmaturi.

– Ești la-nchisoare.

– Da, așa-i. Vezi? Suntem de aceeași parte.

Jabar cade pe gânduri.

– Dacă te-au băgat la închisoare, rostește în cele din urmă, este datoria mea să te eliberez. Dar dacă m-ataci, te voi uide.

– Mi se pare corect, încuviințez fără să-mi iau ochii de la cheie.

Cheia țacănește în broască, iar eu deschid ușa în forță și mă reped afară. Jabar mă plachează și mă doboară, cu ochii lărgiți de frică. Cred că se teme de mine, dar mă-nșel.

Se teme de ceea ce este afară.

– Nu trece prin fața ferestrelor. Avtomatele îți pot simți căldura corpului. Ne vor găsi.

– Senzori termici cu infraroșii? îl întreb. Ția sunt numai pe turelele santinelelor automate, TSA-urile. Ele sunt la poarta din față și nu-s orientate *spre bază*, ci spre deșert. Haide, trebuie s-ajungem în spate.

Cu pătura pe umeri, ies prin gaura din zid în haosul înghețat de praf și fum de afară. Jabar se ghemuiește și mă urmează, cu pistolul în mână.

Afară a-nceput o furtună de nisip.

Mă aplec mult și fug către partea din spate a bazei. Poarta din față este păzită de multe arme-santinele. Vreau să mă țin departe de ele. Să ies prin spate și să ajung într-un loc sigur. După aceea voi vedea ce va mai fi.

Ocolim un colț și ne pomenim în fața unui crater de explozie cât o casă, care încă fumează. Nici un autotanc nu ar putea face așa ceva. Înseamnă că dronele nu se ocupă doar de vânătoarea de șoricei, ci lansează rachete Brimstone.

Când mă întorc să-l previn pe Jabar, văd că cercetează deja cerul. Un strat fin de praf îi acoperă barba. Îl face să arate ca un bătrân înțelept în corpul unui tânăr.

Probabil că nu sunt prea departe de adevăr.

Îmi ridic pătura peste cap ca să-mi maschez silueta și să formez o țintă derutantă pentru orice ar privi din înalt. Nu trebuie să-i spun lui Jabar să stea sub streșini, fiindcă pentru el este deja o a doua obișnuință.

Brusc, mă întreb de cât timp se luptă el cu exact aceiași roboți. Ce trebuie să fi gândit când ei au început să ne atace trupele? Probabil că a crezut că era ziua lui norocoasă.

Ajungem până la urmă în partea din spate a perimetrului bazei. Zidurile din beton înalte de patru metri au fost dărâmate în câteva locuri. Cement pulverizat acoperă solul, iar fier-betonul iese limpede prin bucățile sparte. Eu și Jabar ne ghemuim lângă un zid strâmbat. Eu trag cu ochiul după marginea zidului.

Nimic.

Toată baza este înconjurată de o zonă curățată, ca un fel de drum prăfuit ce urmează cu exactitate perimetrul. Un *no man's land*.

La câteva sute de metri mai departe se vede curba unui deal, din care se ridică mii de plăci de ardezie, aidoma unor ace. Dealul porc-spinos.

Cimitirul local.

Îl ating pe Jabar pe umăr și sprintăm într-acolo. Poate că roboții nu patrulează azi pe perimetru. Poate că sunt prea ocupați ca să ucidă oameni fără motiv. Băiatul mă depășește și-i văd hainele cafenii dispărând ca o ceață în praf. Furtuna îl înghite. Fug cât mă țin picioarele, ca să pot ține pasul.

După care aud zgomotul de care mă temeam.

Țiuitul ascuțit al unui motor electric răsună de undeva din apropiere. Este o armă-santină mobilă. Ele patrulează constant fâșia aceasta îngustă de *no man's land*. Se pare că nimeni nu le-a zis să facă pauză azi.

ASM-ul are patru picioare lungi și înguste, terminate prin roți. Deasupra are o carabină M4 setată pe foc automat, cu aparatură optică pe țeavă și un încărcător dreptunghiular mare atașat în lateral. Fiecare picior este articulat independent, astfel încât capul-carabină să fie permanent orizontal. Când robotul se mișcă, picioarele lui urcă și coboară peste stânci și bolovani ca o pâclă, în timp ce arma stă nemișcată, perfect orizontală.

Și vine după noi.

Slavă cerului că terenul începe să devină mai accidentat. Asta înseamnă că aproape am ieșit din fâșia netedă a perimetrului defensiv. Țiuitul motorului se aude mai puternic. ASM-ul utilizează senzori vizuali pentru depistarea țintelor, așa că praful ar trebui să ne ascundă. Abia disting poalele burnuzului lui Jabar care flutură în furtuna de nisip, în timp ce aleargă, iute și constant, îndepărtându-se de zona verde.

Inspiră. Expiră. Vom reuși.

Apoi aud clicurile neregulate ale unui telemetru. ASM-ul utilizează ultrasunete de rază scurtă, pe care le reflectă prin furtuna de nisip ca să ne găsească. Asta înseamnă că știe că suntem aici. O veste proastă. Mă întreb câți pași mi-au mai rămas de făcut.

Unu, doi, trei, patru. Unu, doi, trei, patru.

O piatră funerară apare din neguri – o simplă placă de ardezie neregulată, aplecată strâmb din sol ca un bețiv. După care zăresc o duzină întreagă, mai departe. Mă împleticesc printre ele, simțindu-le răceala umedă sub palme, când le prind ca să-mi păstrez echilibrul.

Clicurile sunt acum aproape un zumzet continuu.

– Jos! urlu spre Jabar.

El sare înainte și dispăre dincolo de un șanț. O rafală de arme automate mugește din furtună. Așchii dintr-o piatră funerară îmi explodează peste brațul drept. Mă poticnesc și cad pe burtă, după care încerc să mă târăsc înapoia unei lespezi.

Cliccliccliclic.

Mâini puternice îmi prind brațul rănit. Îmi înăbuș un urlet, când Jabar mă târăște peste dâmb. Ne aflăm într-un șanț mic, înconjurat de bucăți de piatră înalte până la genunchi, înfipite în solul nisipos. Mormintele sunt dispuse aleatoriu printre tufe de buruieni și petice de licheni. Majoritatea lespezilor nu poartă niciun semn, dar două au simboluri vopsite cu spray-ul. Altele sunt sculptate cu atenție în marmură. Pot să văd câteva înconjurate cu niște colivii din oțel, unicele ornamente fiind acoperișurile țuguiate.

Clic, clic, clic.

Ultrasunetele se aud mai slab. Ghemuit lângă Jabar, dedic o secundă inspectării răni. Partea de sus a brațului drept mi-a fost scrijelită, astfel că mi-a dispărut tatuajul cu steagul Oklahomei. Jumătate din penele de vultur ce atârnă din partea inferioară a scutului Osage de luptă au fost jupuite de așchii de rocă neagră. Îi arăt brațul lui Jabar.

– Uite ce-au făcut nenorociții din tatuajul meu, amice.

El clatină din cap. Și-a acoperit gura cu încheietura unui cot și respiră prin țesătură. Este posibil ca sub brațul acela să fie un zâmbet acum. Cine poate ști? Poate că amândoi vom scăpa vii de aici.

După care, brusc și neașteptat, praful dispăre.

Furtuna trece pe deasupra. Privim masa uriașă de praf învolburat care gonește peste fâșia perimetrului, cuprinde zona verde

și merge mai departe. Acum soarele strălucește puternic și rece pe cerul albastru senin. În munții ăștia atmosfera este foarte rarefiată și razele solare puternice proiectează umbre ce par petice de smoală. Acum îmi pot vedea răsuflarea.

Și, bănuiesc, o pot vedea și roboții.

Pornim în fugă, străduindu-ne să rămânem ghemuiți și folosindu-ne de mormintele mari care sunt protejate de colivii din oțel albastru sau verde. Nu știu încotro mergem. Sper doar că Jabar are un plan și că planul acela implică și supraviețuirea mea.

După două minute, zăresc cu coada ochiului o sclipire. Este arma-santinela mobilă, care se deplasează pe o cărare din mijlocul cimitirului, rotindu-și într-o parte și-n alta arma-cap. Raze de soare se reflectă din modulul optic care se ridică pe țeavă, aidoma unei cocoase. Picioarele arcuite tremură peste solul neregulat, însă țeava armei este nemișcată ca o buhă.

Plonjez înapoia unei pietre de mormânt și rămân întins pe burtă. Jabar și-a găsit adăpost la vreun metru distanță. Îmi face semn cu un deget, iar ochii lui căprui sunt intenși sub sprâncenele acoperite de promoroacă.

Îi urmăresc privirea și văd un mormânt parțial săpat. Urma să fie un loc de veci frumos pentru un afgan – o colivie nou-nouță din oțel îl acoperă parțial. Cel care a lucrat aici a șters-o rapid, fără să mai încuie colivia.

Rămân nemișcat și îmi întorc doar gâtul ca să privesc în jur. Arma-santinela mobilă nu se zărește nicăieri. Aud slab *vum vum vum*-ul de mașină de tuns gazonul al unei drone care zboară la altitudine joasă. Sună ca o sentință la moarte. Undeva în preajmă, arma-santinela scanează șirurile de pietre tombale în căutare de siluete omenești sau de mișcări cât de slabe.

Mă târăsc centimetru cu centimetru până ajung la mormântul deschis. Jabar se află deja înăuntru, cu chipul brăzdat de umbrele zăbrelelor din oțel ale coliviei. Ținându-mă de brațul rănit, mă rostogolesc lângă el.

Stăm pe spate în mormântul pe jumătate săpat și încercăm să așteptăm trecerea santinelelor. Solul este înghețat. Noroiul

amestecat cu pietriș pare mai dur decât cimentul din celula mea. Simt cum căldura mi se scurge din corp.

– E OK, Jabar, îi șoptesc. Dronele urmează proceduri standard de operare. Ele caută mișcări rapide. Oameni care fug. Rutina de scanare locală a unui asemenea loc n-ar trebui să depășească douăzeci de minute.

Jabar se încruntă spre mine.

– Știu asta deja.

– Așa-i. Scuze.

Ne ghemuim unul într-altul, cu dinții clănțănind.

– Hei, spune Jabar.

– Da?

– Ești cu adevărat soldat american?

– Bineînțeles. Altfel ce să fi căutat în bază?

– Eu n-am văzut niciodată vreun soldat american. În carne și oase, vreau să zic.

– Serios?

Jabar strânge din umeri.

– Noi îi vedem doar pe cei din metal, îmi spune. Când au atacat avtomatele, ne-am alăturat lor. Acum prietenii mei sunt morți. Cred că și ai tăi.

– Unde mergem de-aici?

– În grote. La poporul meu.

– E sigur acolo?

– Pentru mine, da. Nu și pentru tine.

Observ că Jabar ține pistolul strâns peste piept. Este tânăr, dar nu pot uita că luptă în războiul ăsta de foarte mult timp.

– Așadar, rostesc eu după o vreme, sunt prizonierul tău?

– Cred că da.

Uitându-mă în sus, printre zăbrele, văd că cerul albastru și senin este mânjit de fumul negru care se înalță din zona verde. Cu excepția soldaților de pe alee, n-am mai văzut niciun american viu de când a început atacul. Mă gândesc la toate tancurile, dronele și armele-santinele care-i caută probabil acum pe toți supraviețuitorii.

Brațul lui Jabar se simte cald și-mi amintesc că eu nu am haine, alimente sau arme. Nu sunt nici măcar sigur dacă armata SUA mi-ar permite să dețin o armă.

– Jabar, prietene, îmi spun, pot să accept asta.

Jabar și Paul Blanton au ajuns cu bine în munții aspri ai Afghanistanului. Potrivit arhivelor, în nici o săptămână localnicii au început o serie de raiduri de succes asupra pozițiilor lui Rob, deoarece forțele tribale și-au combinat tehnicile de supraviețuire dobândite de-a lungul timpului cu expertiza tehnică a specialistului Blanton.

În mai puțin de doi ani, Paul avea să folosească această sinteză dintre știința tribală a supraviețuirii și cunoștințele tehnice pentru a face o descoperire care avea să schimbe pentru totdeauna viața mea, a camarazilor mei și viața propriului său tată, Lonnie Wayne Blanton.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

MEMENTO MORI

Curios nume pentru o ambarcațiune.
Ce-nseamnă?

ARRTRAD

Ora Zero

După o experiență alarmantă cu telefonul său mobil, hackerul cunoscut ca Pândarul a fugit de acasă și și-a găsit o ascunzătoare sigură. Nu s-a dus însă foarte departe. Următoarea relatare despre derularea Orei Zero în Londra a fost asamblată din conversații înregistrate între Pândar și cei care i-au vizitat baza plutitoare de operațiuni în primii ani ai Noului Război.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

– Pândarule, nu răspunzi?

Îl privesc cu dezgust pe Arrtrad. A ajuns la treizeci și cinci de ani și n-are habar de nimic. Lumea se sfârșește. Ziua Judecății de Apoi se apropie. Și Arrtrad, așa cum se autointitulează pe liniile de chat, stă în fața mea, cu mărușul lui Adam mișcându-se în sus și în jos sub bărbia lui de nevolnic, și mă-ntreabă dacă o să răspund!

– Știi ce-nseamnă asta, Arrtrad?

– Nu, boss. Ăăă... adică, nu tocmai.

– Nimeni nu sună pe telefonul ăsta, cretinule. Nimeni, doar *el*. Motivul pentru care fugim noi. Demonul din mașină.

– Vrei să zici că *el* sună?

N-am nici cea mai mică îndoială.

– Da, *el*. Nimeni altul n-a dat vreodată de urma numărului ăstuia. De numărul meu.

– Asta-nseamnă că-i pe urmele noastre?

Mă uit la telefonul care vibrează pe masa noastră mică din lemn. Este înconjurat de o mulțime de hârtii și creioane. Toate planurile mele. Eu și telefonul ăsta ne-am distrat copios împreună în trecut. Am făcut o sumedenie de farse. Dar acum mă înfior când îl văd. Nu dorm noapțile, gândindu-mă ce se găsește la celălalt capăt.

Se aude un zbieret de motor și masa se clatină. Un creion se rostogolește și cade pe podea cu zgomot sec.

– Ale dracu' șalupe, spune Arrtrad și se prinde de perete.

Casa noastră plutitoare se leagănă în siaj. Este o ambarcațiune micuță, lungă de numai doisprezece metri. În esență este un living lambrizat în lemn care plutește la un metru de mal. În ultimele două luni eu am dormit pe pat și Arrtrad pe masa pliantă convertibilă, având doar godinul care să ne asigure căldura.

Și am privit telefonul ăla, ca să-mi găsesc o ocupație.

Șalupa țipă mai departe pe Tamisa, spre mare. Poate că-i doar imaginația mea, dar am avut impresia că a trecut în panică, fugind de ceva.

Simt că panica aceea crește acum și prin mine.

– Desprinde barca de țărm, îi șoptesc lui Arrtrad și fac o grimasă când telefonul sună iar și iar.

Nu încetează să sune.

– De ce? întreabă Arrtrad. N-avem multă motorină. Hai mai bine să răspundem. Să vedem despre ce-i vorba.

Îl privesc inexpresiv. El își ferește ochii și înghite un nod. Știu din experiență că nu poate zări nimic în ochii mei cenușii. Niciun fel de emoție de care să se agațe. Nicio slăbiciune. Impredictibilitatea îl face să se teamă de mine.

Arrtrad întreabă cu glas încet:

– Să răspund eu?

Ridică telefonul mobil cu degete tremurătoare. Lumina toamnei se strecoară prin ferestrele cu ochiuri înguste și părul lui rar pare un nimb pe scalpul ridat. Nu-i pot îngădui acestei verigi slabe să domine. Trebuie să-i dovedesc echipajului meu cine-i bossul. Chiar dacă-i un echipaj format dintr-o singură persoană.

– Dă-mi-l, mormăi și-i smulg telefonul din mână.

Răspund printr-o apăsare a degetului mare, cu un gest îndelung practicat.

– Sunt Pândarul, mârâi în receptor. Și-o să vin după tine, prietene...

Sunt întrerupt de un mesaj înregistrat. Îndepărtez telefonul de ureche. Glăsciorul feminin sintetizat artificial se aude ușor peste valurile care clipocesc afară.

– Atenție, cetățeni! Acesta este un mesaj din partea sistemului de alarmă de urgență local. Acesta nu este un test. Din cauza unei scăpări de substanțe chimice în centrul Londrei, toți cetățenii sunt rugați să intre imediat în casele lor. Luați-vă și animalele de companie. Închideți și încuiați toate ușile și ferestrele. Decuplați toate sistemele de ventilație care recirculă aerul. Vă rugăm să așteptați asistența care va sosi în timpul cel mai scurt. Din cauza naturii accidentului, este posibil ca pentru salvarea dumneavoastră să fie utilizate sisteme automate. Până la sosirea ajutoarelor, vă rugăm să țineți aparatele de radio deschise pentru anunțuri ale sistemului de alarmă de urgență. Vă mulțumim pentru cooperare. *Bip*. Atenție, cetățeni! Acesta este un mesaj...

Clic.

– Desprinde imediat barca de țarm!

– Este o scurgere chimică, Pândarule! Ar trebui să-nchidem ferestrele și să...

– *Desprinde imediat barca, idiotu' dracului!*

Răcnesc cuvintele direct în fața de nevăstuică cretină a lui Arrtrad, improșcându-i fruntea cu salivă. Privită pe fereastră, Londra pare normală. După aceea observ un fuior subțire de fum. Nu este mare, dar atârnă nelalocul lui. Sinistru.

Când mă întorc, Arrtrad își șterge fruntea și mormăie, însă a pornit spre ușa fragilă din față a casei plutitoare, așa cum și trebuie să facă. Pontonul nostru mizerabil este vechi și putred și există aici de o veșnicie. Ne-am amarat strâns în trei locuri, și dacă nu ne dezlegăm, n-o să putem porni.

Iar în după-amiaza aceasta simt nevoia acută de a porni. Sunt aproape sigur că asta-i sfârșitul omenirii. Este nenorocita de apocalipsă, iar eu fac echipă cu prostul satului și sunt încătușat de un maldăr de bușteni pe jumătate putreziți.

De fapt, până acum n-am mai mișcat casa asta din loc.

Cheia atârână în contact. Mă duc la postul de navigator din partea din față a încăperii. Deschid fereastra de acolo și înăuntru pătrunde un iz de apă noroioasă. Pentru o clipă îmi odihnesc palmele transpirate pe imitația din lemn a timonei. După aceea, fără să privesc, întind mâna și răsucesc cheia, scurt.

Ba-rrrum.

Motorul învie și pârlăie. De la prima cheie. Prin fereastra din spate, văd o pâclă de fum albastrui ce se ridică în vâlătuci. Arrtrad este ghemuit în partea dreaptă a ambarcațiunii, cea de lângă ponton, și desface a doua parânmă. „Tribord“ cred că-i spun cei cărora le place navigația.

– Memento mori! strigă Arrtrad gâfâind. Curios nume pentru o ambarcațiune. Ce-nseamnă?

Îl ignor. Mi-a atras atenția ceva ce am zărit în depărtare, peste chelia lui din creștet: o mașină argintie.

Arată destul de normal, dar se mișcă cumva prea repede pentru gustul meu. Gonește pe drumul care vine spre noi, de parcă ar avea direcția blocată. Este oare o coincidență că-i ațintită spre pontonul nostru și că noi ne găsim la capătul lui?

– Mai repede! strig și bat cu pumnul în fereastră, făcând-o să zângăne.

Arrtrad se ridică în picioare, cu mâinile în șolduri. Este roșu la față și transpirat.

– Au fost legate de mult timp aici, da? O să dureze mai mult decât...

Gonind aproape cu viteză maximă, mașina argintie sare peste un trotuar de la capătul străzii și intră în parcare de lângă doc.

Se aude trosnetul șasiului care se freacă de asfalt. Ceva nu-i deloc bine aici.

– Haide-odată! HAIDE!

Fațada a crăpat până la urmă. Panica mea răzbate în exterior ca radiațiile. Derutat, Arrtrad o ia la fugă în lungul bărcii. Ajuns în partea din spate a ei, se lasă iute în genunchi și începe să tragă de ultima funie semiputrezită de andocare.

În stânga mea este Tamisa. În dreapta se află un morman șubred de lemn deformat și două tone de metal ce gonesc către mine cu viteză maximă. Dacă nu clintesc barca în următoarele secunde, voi avea un automobil cocoțat pe ea.

Mă uit cum mașina se hurducă prin parcare imensă. Am impresia că tot capul îmi este înfundat cu vată. Motorul casei plutitoare păcăne și palmele mi-au amortit de la vibrațiile timonei. Inima îmi bubuie în piept.

Mi se întâmplă ceva.

Smulg telefonul mobil de pe masă, scot cartela SIM dinăuntru și-l arunc în apă. Se aude un *plop* slab. Simt cum ținta îmi dispare dintre umeri.

Creștetul lui Arrtrad apare și dispare din vedere, în timp ce deznoadă ultima frânghie. El nu vede fulgerul argintiu care străbate parcare pustie, ridicând de ambele părți gunoaie. Mașina nu s-a abătut de la direcție nici cu un centimetru. Bara amortizoare din plastic hârșăie pe beton, apoi se rupe și zboară când automobilul trece peste un trotuar și intră pe pontonul din lemn.

Telefonul meu mobil a dispărut, dar este deja prea târziu. Demonul m-a găsit.

Aud duruitul cauciucurilor pe ultimii cincizeci de metri de lemn putrezit. Arrtrad înalță capul, îngrijorat. Este ghemuit pe bordul bărcii, cu mâinile pline de mizerie de la funia veche.

– Nu te uita – desfă acolo! urlu la el.

Prind maneta schimbătorului de viteze. Cu degetul mare, scot ambarcațiunea din punctul mort și o trec în marșarier. Sunt gata s-o mișc. Însă nu deschid regulatorul. Nu încă.

Patruzeci de metri.

Aș putea sări de pe barcă. Dar unde m-aș duce? Alimentele mele sunt aici. Apa mea. Idiotul satului meu.

Treizeci de metri.

Este sfârșitul lumii, prietene.

Douăzeci de metri.

La dracu'! Desprinsă sau nu de ponton, deschid regulatorul și zvâcnim spre înapoi. Arrtrad zbiară ceva incoerent. Aud creionul căzând din nou cu un zgomot sec pe podea, urmat de farfurii, hârtii și o cană de cafea. Stiva ordonată de lemne de lângă godin se năruiește.

Zece metri.

Motoarele bubuie. Razele soarelui sclipesc din proiectilul argintiu care se catapultează de pe capătul pontonului. Automobilul zboară prin văzduh și ratează cu ceva mai mult de un metru partea frontală a bărcii. Se prăbușește în apă și ridică o jerbă albă care pătrunde prin fereastra deschisă și mă izbește în față.

S-a terminat.

Reduc regulatorul, totuși las barca în marșarier, apoi mă grăbesc pe puntea din față. „Prova“, așa i se spune. Pământiu la față, Arrtrad mi se alătură. Privim mașina împreună, în vreme ce mergem lent cu spatele, îndepărtându-ne de sfârșitul lumii.

Automobilul argintiu este pe jumătate afundat în Tamisa și se scufundă repede. Pe scaunul din față, un bărbat este năruit peste volan. Parbrizul arată ca o plasă de păianjen stacojie de fisuri, acolo unde l-a izbit probabil cu capul în momentul impactului. Pe scaunul de alături zace o femeie cu păr lung.

Și apoi mai văd o ultimă imagine. Ultima imagine pe care n-am vrut niciodată s-o văd. Pe care n-am cerut s-o văd. Este o imagine care-mi intră în suflet ca o așchie de gheață ce nu se va topi niciodată.

Prin geamul din spate. Două palme micuțe, albe, apăsate cu putere de sticla fumurie. Albe ca laptele, care împing.

Împing cu disperare.

Iar automobilul argintiu dispare sub apă.

Arrtrad cade în genunchi.

– Nu! urlă el. Nu!

Bărbatul slăbănog își lasă fața în palme. Întregul corp i se zguduie de suspine. Lacrimi și mucozități îi curg pe chipul ca de pasăre.

Revin în cadrul ușii cabinei. Canatul ei îmi oferă susținere. Nu știu cum mă simt, atât doar că mă simt diferit. Cumva schimbat.

Observ că afară se întunecă. Din oraș se înalță fum. În minte îmi vine un gând pragmatic. Trebuie să plecăm de aici înainte să se întâmple ceva și mai rău.

Arrtrad îmi vorbește printre icnete. Mă prinde de braț și palmele îi sunt ude de lacrimi, de apa Tamisei și de mizeria de pe parâmbă.

– Știai că se va-ntâmpla asta?

– Nu mai plânge! mă răstesc la el.

– De ce? De ce n-ai spus nimănui? Ce va fi cu maică-ta?

– Ce-i cu ea?

– Nu i-ai spus *maică-tii*?

– O să fie bine.

– Ba n-o să fie. Nimic n-o să fie bine. N-ai decât șaptesprezece ani. Dar eu am *copii*. Doi copii. Și ei ar putea fi răniți.

– De ce nu i-am văzut niciodată?

– Stau cu fosta mea soție. Dar i-aș fi putut preveni. Le-aș fi putut spune ce va urma. Au murit oameni. *Au murit*, Pândarule! Acolo era o familie. În mașina aia era un copil, futu-i! Un copilăș. Dumnezeu! Ce-i cu tine, prietene?

– Nu-i nimic cu mine. Încetează imediat cu plânsul. Totul face parte din plan, înțelegi? Dac-ai avea creier, ai înțelege. Dar n-ai, așa c-ascultă-mă pe mine.

– Da, însă...

– Ascultă-mă pe mine și va fi bine. O să-i ajutăm pe oamenii ăia. O să-ți găsim copiii.

– E imposibil...

Îl opresc imediat. Încep să mă enervez. Ceva din vechiul meu foc revine și înlocuiește amorțeala.

– Ce ți-am spus despre cuvântul ăsta?

– Iartă-mă, Pândarule.

– *Nimic* nu-i imposibil.

– Dar cum vom face toate astea? Cum putem să-i găsim pe copiii mei?

– Noi am supraviețuit pentru un motiv, Arrtrad. Monstrul ăsta, *chestia* asta, și-a pus cărțile pe masă, înțelegi? Se folosește de

mașini pentru a le face rău oamenilor. Însă noi știm acum. Putem ajuta. Vom salva toate oițele alea nefericite. Le vom salva și ele ne vor mulțumi pentru asta, ne vor *adula* pentru asta. Pe mine și pe tine. Noi o să sfârșim în vârf. Totu-i planificat, prietene.

Arrtrad își ferește privirea. E clar că nu crede niciun cuvânt. Pare ca și cum ar avea ceva de spus.

– Ce-i? Zi! Îl îndemn.

– Pândarule, scuză-mă, dar tu n-ai părut niciodată să fii genul de om care dă o mână de ajutor. Nu mă-nțelege greșit...

Și asta-i perfect adevărat, nu? Niciodată nu i-am privit cu ochi buni pe ceilalți. Și nici nu m-am prea gândit la ei. Dar palmele acelea albe, care împingeau geamul... Nu pot să nu mă gândesc întruna la ele. Am sentimentul că vor fi multă vreme alături de mine.

– Da, știu asta, încuviințez. Dar nu mi-ai văzut firea iertătoare. Totu-i plănit, Arrtrad. Trebuie să ai încredere. O să vezi, da? Noi am supraviețuit. Trebuie să fi fost pentru un scop. Noi avem un scop acum, tu și cu mine. Suntem noi doi împotriva chestiei ăleia. Și ne vom răzbuna. Așa că – fruntea sus și alătură-te luptei.

Întind mâna spre el.

– Da? Întreabă Arrtrad.

Tot nu mă crede pe de-a-ntregul, însă eu încep să-mi cred propriile cuvinte. Îi prind mâna și-l ajut să se ridice.

– Da, prietene. Eu și cu tine împotriva diavolului. Până la moarte! Nu ne vom opri decât la capătul capătului. Iar pentru asta vom intra în cărțile de istorie. Ți-o garantez.

Evenimentul acesta a părut să reprezinte un moment de cotitură în viața Pândarului. După începerea cu adevărat a Noului Război, se pare că el a lăsat în urmă copilăriile și a început să se comporte ca un membru al rasei omenești. În înregistrări ulterioare, aroganța și vanitatea lui rămân neschimbate, dar egoismul incredibil pare să-i fi dispărut odată cu automobilul argintiu.

MATERIAL DE EROU

Gagiule, lasă poliția să se-ocupe de rahatul ăsta.

CORMAC WALLACE

Ora Zero

Relatarea următoare a fost compusă din mai multe fluxuri video provenite de la camere de supraveghere și sateliți, care au urmărit coordonatele GPS oferite de telefonul pe care-l aveam la Ora Zero. Întrucât subiectele acestei supravegheri suntem eu și fratele meu, am optat să le adnotez cu propriile mele amintiri. Desigur, la momentul respectiv nu știam că eram supravegheați.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

Rahat, nenică! Asta a fost, ziua dinainte de Thanksgiving. Ziua-n care s-a-ntâmpat totul. Până atunci viața mea nu fusese niciodată mare chestie, dar cel puțin nu fusesem vânat. Nu mă speriasem niciodată de umbre, întrebându-mă dacă vreun gândac din metal va-ncerca să mă orbească, să-mi reteze vreun membru ori să mă infecteze ca un parazit.

Prin comparație cu așa ceva, viața mea dinainte de Ora Zero a fost perfectă.

Eram în Boston și era un ger nemilos. Vântul îmi tăia urechile ca briciul și-l urmam pe frate-meu prin pavilionul comercial în aer liber Downtown Crossing. Jack este cu trei ani mai mare decât mine și încearcă de obicei să facă lucrurile care se cuvin. Cu toate acestea, eu nu-l ascult.

Tatăl nostru a murit acum două săptămâni. Eu și Jack am mers cu avionul în Vest și l-am înmormântat. Și asta a fost. Am lăsat-o pe mama vitregă în California, singură, cu machiajul întins de lacrimi pe față și cu tot ce deținuse tata.

Sau cu aproape tot.

De atunci, eu am dormit pe canapeaua lui Jack. Parazitând, recunosc. Peste câteva zile o să plec în Estonia cu un contract de fotojurnalism pentru *National Geographic*. De acolo o să-ncerc să-mi aranjez și următoarea deplasare. Ca să nu mai fiu nevoit să trec pe-acasă.

În cinci minute, toată lumea asta de rahat avea să-nnebunească instantaneu, dar eu n-o știam. Eu încercam doar să-l ajung pe Jack și să-l calmez, să-l fac să se stăpânească.

L-am prins de braț chiar înainte să ajungă la tunelul larg care trece pe sub stradă, către pavilionul comercial. Jack s-a răsucit și, fără cea mai mică ezitare, mi-a tras una-n gură. Incisivul meu din dreapta-sus mi-a făcut o gaură frumușică în buza de jos. El ținea pumnii ridicați, însă eu m-am mulțumit să-mi ating buza cu degetul; când l-am retras era plin de sânge.

– Du-te dracu' de labagiu, i-am zis gâfâind și scoțând norișori de aburi pe gură. Parcă fusese vorba că nu ne pocnim niciodată-n față.

– Tu ești de vină, mi-a replicat. Eu am încercat să fug.

Asta o știam deja. Așa fusese el dintotdeauna. Rămăsesem totuși cumva buimăcit. Până atunci nu mă mai pocnise niciodată în față.

Nasoleala trebuie să fi fost mai mare decât crezusem.

Însă pe chipul lui Jack apăruse deja expresia aia de „iartă-mă”. Ochii lui de un albastru-strălucitor erau ațintiți asupra gurii

mele, calculând cât de rău mă lovise. A pufnit și a întors ochii. Am bănuir că nu era chiar atât de rău.

Mi-am lins sângele de pe buză.

– Uite care-i treaba, tata mi-a lăsat-o mie. Sunt falit. N-am avut alternativă. A trebuit s-o vând ca s-ajung în Estonia și să câștig niște bani. Ai înțeles mersul?

Tata îmi dăruise o baionetă specială din Primul Război Mondial. Eu o vândusem. Greșisem și știam asta, dar n-o puteam recunoaște față de Jack, fratele meu perfect. El este ditamai pompierul din Boston, ba mai face parte și din Garda Națională. Țsta da material de erou.

– Ea aparține familiei, Cormac, a spus el. Tata și-a riscat viața pentru ea. Este parte din trecutul nostru. Iar tu ai *amanetat-o* pentru câteva sute de dolari. S-a oprit și a tras aer în piept. Gata, că mă scoate din minți. În clipa de față nici măcar nu pot vorbi cu tine, pentru că-mi vine să te iau la omor.

S-a îndepărtat furios, însă a reacționat instantaneu când mina terestră umblătoare de culoarea nisipului a apărut în capătul tunelului.

– Toată lumea – atenție! a urlat el. Afară din tunel! Bombă!

Oamenii au răspuns imediat la autoritatea vocii lui. Chiar și eu. Câteva zeci s-au lipit de pereți, când dispozitivul cu șase picioare a trecut încet, *tap tap*, pe lângă ei pe pietrele de caldarâm. Restul s-au revărsat afară din tunel într-o panică controlată.

Jack a pornit spre mijlocul tunelului, ca un pistolar singuratic. Dintr-un toc de sub jachetă, a scos un Glock calibrul 0,45. Strângând arma în ambele mâini, a ținut-o îndreptată către pământ. L-am urmat șovăitor.

– Ai armă? am șoptit eu.

– Mulți din Gardă sunt înarmați. Ascultă-mă, stai departe de mina asta mergătoare. Se poate mișca mult mai repede decât o face acum.

– Mină-mergătoare?

Ochii lui Jack nu au părăsit nicio clipă mașinăria de mărirea unei cutii de pantofi care înainta prin mijlocul tunelului.

Reglementare militară SUA. Cele șase picioare i se mișcau succesiv, sacadat, mecanic și precis. De pe spinarea ei, un laser desena în jur un cerc roșu pe sol.

– Ce face aici, Jack?

– Nu știu, probabil c-a ieșit din arsenalul Gărzii Naționale. Este blocată în mod diagnosticare. Cercul roșu îi permite demolatorului să stabilească raza declanșatoare. Sună la 911.

Mașinăria s-a oprit înainte ca eu să fi putut scoate telefonul mobil. A stat pe patru picioare și le-a ridicat în aer pe cele două anterioare. Semăna cu un crab furios.

– Ar fi bine să te retragi, a spus Jack. Caută ținte. Va trebui s-o împușc.

A ridicat pistolul. Deja retrăgându-mă, l-am întrebat:

– Dar atunci n-o să explodeze?

Jack a adoptat poziția de tragere.

– Nu va exploda, dacă-i lovesc doar picioarele. În caz contrar, da, va exploda.

– Și asta nu-i rău?

Cabrată pe spate, mina-mergătoare își agita membrele prin aer.

– Caută ținte, Cormac. Fie o schilodim noi, fie ne schilodește ea.

Jack a țintit cu atenție, apoi a apăsat pe trăgaci și un bubuit asurzitor a răsunat prin tunel. Urechile mi-au țiuuit când a tras din nou.

M-am încordat, retrăgându-mi capul între umeri, dar n-a urmat nicio explozie.

Peste umărul fratelui meu am văzut că mina-mergătoare zăcea pe spate și-și agita prin aer cele trei picioare rămase. După aceea, Jack s-a întors, m-a privit în ochi și a rostit încet:

– Cormac, am nevoie de tine să aduci ajutoare. Eu rămân aici și stau cu ochii pe mină. Ieși din tunel și cheamă poliția. Spune-le să trimită o echipă antibombe.

– Bine, am încuviințat.

Nu-mi puteam desprinde privirea de la crabul avariat, în culori nisipii de camuflaj, care zăcea pe caldarâm. Arăta dur și marțial, nelalocul lui în piața aceasta comercială.

Am ieșit din tunel și am pătruns direct în Ora Zero – noul viitor al omenirii. În prima clipă a noii mele vieți am crezut că ceea ce vedeam era o glumă. Ce altceva putea fi?

Am bănuț că vreun artist plastic modern umpluse pavilionul comercial cu mașinuțe teleghidate, ca un fel de sculptură mobilă. După aceea am văzut cercurile roșii din jurul lor. Zeci de mine-mergătoare se deplasau prin pavilion, ca niște invadatori în ralanti de pe altă planetă.

Toți oamenii fugiseră.

Un bubuit zguduitor a răsunat după aceea de la câteva cvartale distanță. Am auzit țipete îndepărtate. Mașini de poliție. Sirenele municipale de alarmă au început să se tânguiască, crescând în intensitate și diminuându-se, după cum se roteau.

Câteva mine-mergătoare au părut surprinse. S-au cabrat pe picioarele din spate, agitându-le pe cele anterioare.

Am simțit o mână pe umăr. Chipul parcă cioplit în piatră al lui Jack m-a privit din întunericul tunelului.

– Ceva nu-i în regulă, am rostit eu.

El a privit piața cu ochii albaștri și duri și a luat o decizie. Uite așa!

– Arsenalul. Trebuie s-ajungem acolo și să rezolvăm chestia asta. Haide, a zis și m-a prins de cot cu o mână.

Am văzut că în cealaltă mână continua să țină pistolul.

– Și crabii?

Jack m-a condus prin pavilion, oferindu-mi informații în poziții scurte, repezite:

– Nu intra în zonele lor de declanșare – cercurile roșii.

Am suit pe o masă de picnic și ne-am îndepărtat de minele-mergătoare, sărind pe băncile din parc, pe fântâna centrală și pe pereții scunzi din beton.

– Ele percep vibrațiile. Evită să pășești după un șablon recognoscibil. Mai bine țopăie.

Când atingeam solul, sprintam iute de la un punct la următorul. În tot acel timp, cuvintele lui Jack se înșiruiau în idei concrete, care-mi pătrundeau prin deruta buimăcită.

– Dacă vezi comportament de căutare a țintei, îndepărtează-te. Ele vor fi ca un *roi*. Nu sunt foarte rapide, dar sunt extrem de multe.

Am traversat piața, sărind de pe un obstacol pe altul. După cincisprezece minute, o mină-mergătoare s-a oprit în fața intrării într-un magazin de îmbrăcăminte. I-am auzit răpăitul picioarelor pe sticlă. O femeie în rochie neagră stătea în mijlocul magazinului și privea crabul prin ușă. Cercul roșu a strălucit prin sticlă, refractat câțiva centimetri. Curioasă, femeia a făcut un pas spre el.

– Nu, doamnă! am răcnit eu.

Bum! Mina-mergătoare a explodat, spulberând ușa și proiectând-o înapoi pe femeie. Ceilalți crabi s-au oprit, agitându-și pentru câteva secunde picioarele anterioare. După aceea, unul câte unul, au continuat să se târască prin pavilion.

Mi-am atins fața și degetele îmi erau însângerate când le-am retras.

– La dracu', Jack! Sunt rănit?

– De la pumnul pe care ți l-am tras eu mai devreme. Ai uitat?

– Ah, da.

Am mers mai departe.

Când am ajuns la marginea parcului, sirenele municipale de alarmă au încetat să mai zbiere. Auzeam acum doar vântul, răpăiturile de picioare metalice pe beton și bubuiturile ocazionale ale unor explozii îndepărtate. Se întuneca și asta nu făcea decât să fie și mai frig în Boston.

Jack s-a oprit și a pus mâna pe umărul meu.

– Cormac, te descurci excelent, însă acum vreau să alergăm. Arsenalul este la vreun kilometru de aici. Te simți bine, Big Mac?

Am încuviințat, tremurând din tot corpul.

– Perfect. Alergarea este bună. Te va-ncălzi. Urmează-mă îndeaproape. Dacă vezi o mină-mergătoare sau orice altceva, evită! Stai alături de mine. Ai înțeles?

– Da.

– Acum alergăm.

Jack a examinat strada din fața noastră. Minele-mergătoare se împuținaseră, dar știam că în afara zonei comerciale creștea spațiul de manevră pentru mașini mai mari – de pildă, automobile.

Fratele meu mi-a surâs liniștitor, apoi a pornit în alergare. L-am urmat. Nu prea aveam de ales.

Arsenalul era o clădire scundă și solidă, o structură mare din cărămizi roșii, având forma unui castel. Avea un aspect medieval, cu excepția barelor din oțel ce-i acopereau ferestrele înguste. Intrarea din față fusese detonată de sub arcada ei. Ușile din lemn lăcuit zăceau distruse pe stradă, lângă o placă din bronz deformată, pe care era ștanțat cuvântul „istoric“. În rest, locul era perfect liniștit.

Când am urcat treptele și am trecut pe sub arcadă, am ridicat ochii și am văzut un vultur uriaș sculptat care mă privea de sus. Steagurile aflate de ambele părți ale intrării pocneau în vânt, zdrențuite și arse de explozia care avusese loc aici. M-am gândit că nu fugisem de pericol, ci *intrasem* în el.

– Jack, așteaptă, am găfâit. Asta-i o nebunie. Ce facem noi aici?

– Încercăm să salvăm viețile unor oameni. Minele alea au evadat de aici. Trebuie să ne asigurăm că nu va mai ieși nimic altceva.

Mi-am înclinat capul pe un umăr.

– Nu te teme, a continuat el. Asta-i depozitul de arme al batalionului meu. Vin aici la fiecare două săptămâni, în weekenduri. N-o să pățim nimic.

A intrat în recepția cavernoasă și l-am urmat. Minele-mergătoare fuseseră în mod evident pe aici. Pardoselile lustruite erau ciobite și sparte pe alocuri, iar peste tot se vedea moloz. Totul era acoperit cu un strat fin de praf. Iar în praf existau multe urme de tălpi, alături de altele mai puțin recognoscibile.

Glasul lui Jack a reverberat din plafoanele boltite.

– George? Ești aici? Unde ești, amice?

Nu a răspuns nimeni.

– Nu-i nimeni pe-aici, Jack. Ar trebui să plecăm.

– Mai întâi o să ne înarmăm.

Jack a împins din drum o poartă deformată din fier forjat și a intrat cu pistolul în mână pe un hol întunecat. Curentul rece care pătrundea prin ușa distrusă îmi înfiora pielea. Nu era puternic, dar suficient pentru a mă determina să-l urmez pe Jack. Am trecut apoi

printr-o ușa metalică. Am coborât o scară ce trezea claustrofobii. Am ajuns pe alt hol lung.

Atunci am auzit prima dată bubuiturile.

Răsunau dinapoia ușii duble metalice de la capătul coridorului. Soseau în valuri aleatorii, zgâlțâind-o din țâțâni.

Bum. Bum. Bum.

Jack s-a oprit și a privit ușa pentru o secundă, după care m-a condus într-o magazie fără ferestre. Fără să rostească vreun cuvânt, a trecut înapoia teighelei și început să ia obiecte de pe rafturi, pe care apoi le azvârlea pe suprafața acesteia: ciorapi, bocanci, pantaloni, cămăși, bidoane, căști, mănuși, genunchiere, dopuri intraauriculare, bandaje, lenjerie termală, pături izoterme, rucsacuri, centuri cu muniție și altele pe care nici măcar nu le recunoșteam.

– Pune pe tine UMC-ul ăsta, mi-a ordonat el peste umăr.

– Ce dracu' spui acolo?

– Uniforma militară de campanie. Îmbrac-o. E călduroasă. Este posibil ca la noapte să dormim în aer liber.

– Ce facem noi aici, Jack? Ar trebui să ne-ntoarcem în apartamentul tău și s-așteptăm ajutoarele. Gagiule, lasă poliția să se-ocupe de rahatul ăsta.

Jack nu s-a oprit, ci a continuat să lucreze și în același timp să vorbească.

– Chestiile alea de pe străzi sunt de grad militar, Cormac. Poliția nu-i echipată să facă față hardware-ului militar. În plus, ai văzut cumva cavaleria venind în ajutorul nostru cât timp am fost pe străzi?

– Nu, dar probabil că se organizează... sau așa ceva.

– Mai ții minte zborul 42? Am fost cât pe-aici să murim din cauza unei *defecțiuni*. Cred că acum este ceva mai mare, care nu se limitează doar la Boston. Ar putea fi vorba despre toată lumea.

– Nici vorbă! Este doar o chestiune de timp înainte...

– Cormac, acum este vorba despre noi. *Noi* trebuie să rezolvăm situația asta. Noi trebuie să ne ocupăm de ceea ce bubuie în ușa aia de la capătul holului.

– Ba nu! De ce trebuie să faci *tu* asta? De ce *trebuie întotdeauna tu să faci chestii de-astea?*

– Pentru că sunt singurul care le poate face.

– Nu. Răspunsul corect este: pentru că nimeni altcineva nu-i atât de tâmpit încât să meargă direct *spre* pericol.

– Este datoria mea. Noi o vom face. Nu mai discutăm. Acum echipează-te, până nu te-mbrac eu cu de-a sila.

M-am dezbrăcat fără chef și mi-am pus uniforma. Toate hainele erau noi și rigide. Jack s-a îmbrăcat și el. A făcut-o de două ori mai rapid decât mine. La un moment dat, mi-a cuprins talia cu o centură și a încheiat-o în locul meu. Mă simțeam ca un puști de doisprezece ani într-un costum de Halloween.

După aceea, mi-a îndesat în mâini o carabină M-16.

– Poftim? Vorbești serios? Vom fi arestați.

– Taci și-ascultă. Ți-l încărcătorul. Îl vâri pur și simplu aici și te asiguri că nu-i curbat spre tine. Selectorul ăsta este controlul modului de foc. Ți-l reglez acum pe foc cu foc, ca să nu golești tot încărcătorul dintr-o singură rafală. Când nu folosești arma, pune-i siguranța. Are un mâner deasupra, dar n-o transporta niciodată ținând de el, fiindcă nu-i sigur. Ți-l încălzătorul. Îl tragi înapoi, ca să bagi glonț pe țevă. Când tragi, ține-o cu ambele mâini – uite așa – și ochești prin cătare. Apeși trăgaciul lent.

Acum eram un puști în costumul de Halloween al unui soldat, înarmat cu o carabină de asalt M-16 complet încărcată. Am ridicat-o și am îndreptat-o către perete. Jack m-a lovit peste cot.

– Ține cotul jos. O să te agăți de ceva și în același timp devii o țință mai mare. Iar degetul arătător ține-l pe garda trăgaciului până ești gata să tragi.

– Asta faci tu în weekenduri?

Nu mi-a răspuns. Îngenunchease și îndesa tot felul de lucruri în rucsacurile noastre. Am văzut două pachete mari din plastic, care semănau cu cele de unt.

– Ți-l C-4?

– Da.

Jack a terminat de umplut rucsacurile. Mi-a aruncat unul în spate și i-a strâns curelele. După aceea l-a luat pe al său. S-a bătut cu palmele peste umeri și a întins brațele.

Fratele meu arăta ca un luptător de comando din junglă.

– Haide, Big Mac, a spus el. Haide să vedem cine face scandalul ăsta.

Cu armele pregătite, am înaintat pe hol spre bubuituri. Jack a rămas locului, ținând carabina la umăr. A încuviințat din cap către mine și m-am ghemuit în fața ușii. Am pus o mână înmănușată pe clanță. Am inspirat adânc, am apăsat clanța și am împins ușa cu umărul. Ușa a lovit ceva și am împins și mai tare. S-a deschis apoi larg și eu am căzut în genunchi în cameră.

Moartea neagră și zvârcolitoare m-a privit în ochi.

Camera forfotea de mine-mergătoare. Suiau pe pereți, ieșeau din lăzi sparte, se cățarau unele peste altele. Ușa pe care o împinsesem măturase din cale un morman, dar altele apăruseră deja în deschidere. Erau atât de multe, încât nu puteam nici măcar distinge podeaua.

Un val de membre anterioare s-au ridicat în toată camera, gustând aerul.

– Nu! a răcnit Jack.

M-a prins de spatele jachetei și m-a tras afară. Era iute, însă când ușa a început să se închidă, s-a blocat într-o mină-mergătoare. A fost urmată de altele. De multe altele. Au izbit în ușă și s-au revărsat ca un torent pe hol. Corpurile lor metalice loveau ușa în timp ce noi ne retrăgeam.

Bum. Bum. Bum.

– Ce mai există în arsenalul ăsta, Jack?

– Tot felul de rahaturi.

– Câte dintre ele sunt roboți?

– Destule.

Ne-am retras pe hol, privind explozibili ca niște crabi care ieșeau fără grabă pe ușă.

– Mai există C-4? am întrebat.

– Lăzi întregi.

– Va trebui să aruncăm tot locul ăsta în aer.

– Cormac, clădirea asta există aici din anii 1700.

– Pe cine-l doare-n cot de istorie? Noi trebuie să ne facem griji pentru *prezent*, gagiule.

– Tu n-ai avut niciodată respect pentru tradiții.

– Jack, regret c-am amanetat baioneta. În regulă? Am făcut ceva rău. Însă detonarea chestiilor ăstora e *unicul* lucru pe care-l putem face. De ce am venit aici?

– Ca să salvăm oameni.

– Atunci, haide să salvăm niște oameni, Jack. Haide s-aruncăm arsenalul în aer.

– Cormac, în jur locuiesc oameni. Vom ucide pe cineva.

– Dacă minele astea scapă de aici, cine știe câți oameni vor ucide? N-avem de ales. Va trebui să facem ceva rău pentru a rezulta ceva bun. Într-o urgență, faci ceea ce trebuie să faci. Da?

Jack a căzut pe gânduri o clipă, privind minele-mergătoare care înaintau încet pe hol. Cercuri roșii de lumină sclipeară de pe podelele lustruite.

– Bine, a zis el. Uite care-i planul. Plecăm spre cea mai apropiată bază militară. Asigură-te că ai tot ce-ți trebuie, pentru că vom merge toată noaptea. E frig ca dracu' acolo.

– Și ce facem cu arsenalul, Jack?

Fratele meu mi-a rânjit. Ochiul lui albaștri aveau o privire ne-bună pe care aproape c-o uitasem.

– Arsenalul? a întrebat el. Care arsenal? O să trimitem blestemul de arsenal drept în iad, Cormac.

În noaptea aceea, eu și Jack am mers prin ceața glacială, alergând pe străduțe întunecate și ghemuindu-ne înapoia oricăror adăposturi pe care le puteam găsi. Peste oraș se lăsase o tăcere de moarte. Supraviețuitorii se baricadaseră în propriile case, lăsând străzile pustii să fie bântuite de mașini înghețate și lunatice. Viscoulul care se întetise stinsese parțial incendiul iscat de noi, dar nu în totalitate.

Bostonul ardea.

Ocazional, auzeam detonări în beznă. Sau scârțâit de cauciucuri de la automobilele goale pornite la vânătoare, care derapau pe gheață. Carabina primită de la Jack era surprinzător de grea, metalică și rece. Mâinile mi se curbaseră în jurul ei ca două gheare înghețate.

În clipa în care le-am văzut, am șuierat spre Jack să se oprească. Fără să scot alt sunet, am indicat din cap către străduța din dreapta noastră.

La capătul străzii înguste, prin volbura de fum și zăpadă, trei siluete mergeau în șir indian. Au pășit sub strălucirea albăstruie a ledurilor unui felinar stradal și, la început, am crezut că erau soldați în uniforme de camuflaj cenușii, strânse pe corp. Dar nu era așa. Una dintre ele s-a oprit la colț și a baleiat strada, ținând capul plecat sub un unghi straniu. Era înaltă de doi metri. Celelalte două erau mai mici și păreau arămii. Au așteptat în spatele liderului, perfect nemișcate. Erau trei roboți umanoizi militari. Stăteau metalici, goi și fără să se clintească în vântul tăios. Văzusem așa ceva doar la televizor.

– Unități de securitate și pacificare, a șoptit Jack. Un Arbitru și doi Hopliți. O echipă.

– Șșș.

Conducătorul s-a întors și a privit în direcția noastră. Mi-am ținut răsuflarea și am simțit transpirația prelingându-mi-se pe tâmple. Degetele lui Jack mi-au strâns dureros umărul. Roboții nu comunicau în mod vizibil. După câteva secunde, liderul s-a întors și, parcă la o comandă nevăzută, cele trei siluete s-au îndepărtat în noapte. Doar câteva urme de tălpi în zăpadă au rămas ca dovadă că trecuseră cândva pe acolo.

Fusese ca un vis. Nu eram nici măcar sigur că cele văzute fuseseră reale. Chiar și așa, în adâncul măruntaielor simțeam că voi revedea roboții aceia.

Într-adevăr, i-am revăzut.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

PARTEA A TREIA
SUPRAVIEȚUIRE

În următorii treizeci de ani vom dispune de mijloacele tehnologice pentru a crea inteligență supraumană. La scurt timp după aceea, epoca oamenilor se va încheia. Evenimentele pot fi oare ghidate astfel încât să supraviețuim?

VERNOR VINCE, 1993

AKUMA¹

Toate lucrurile sunt născute din mintea lui Dumnezeu.

TAKEO NOMURA

Noul Război + 1 lună

La Ora Zero, majoritatea populației globului trăia în orașe. Imediat după aceea, zonele industrializate din toată lumea au fost lovite cel mai puternic. O excepție rară a fost un supraviețuitor japonez întreprinzător, care a transformat o slăbiciune într-un atu.

O mulțime de roboți industriali, videocamere de supraveghere și dispozitive de interceptare Rob coroborează povestea următoare, pe care domnul Takeo Nomura a relatat-o în detaliu membrilor Forței de Autoapărare Adachi. De la începutul Noului Război și până în ultimele sale momente, domnul Nomura pare să fi fost înconjurat de roboți prietenoși. Toate conversațiile în japoneză au fost traduse pentru acest document.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

¹ Demon, în japoneză (n. tr.).

Privesc imaginea videocamerei de securitate de pe monitorul meu. În colțul ecranului, o etichetă anunță: „Tokyo, Sectorul Adachi“.

Este imaginea unei străzi pustii văzute de sus. Strada este îngustă, pavată și curată. De o parte și cealaltă a ei se înșiruiesc căsuțe ordonate. Toate au garduri, din lemn de bambus, beton sau fier forjat. Nu există peluze în fața lor, strada nu are trotuare și, foarte important, nu există spații pentru parcare a automobilelor.

O cutie bej înaintează pe mijlocul acestui coridor îngust. Vibrează ușor pe pavaj, rulând pe roți fragile din plastic, care au fost prevăzute pentru a fi utilizate exclusiv la interior. Dungă de funingine neagră mânjesc suprafața mașinii. În partea ei superioară este atașat un braț simplu pe care l-am construit din tuburi de aluminiu, pliat în jos ca aripa unei păsări. Pe latura frontală, imediat sub lentila spartă a unei videocamere, un cerculeț luminos strălucește verde sănătos.

Eu numesc mașina aceasta Tomo.

Cutiuța este aliatul meu cel mai credincios. Ea a executat cu loialitate multe misiuni în numele cauzei. Mulțumită mie, Tomo are o minte curată, spre deosebire de mașinile rele care terorizează orașul – *akuma*.

Tomo ajunge la o intersecție însemnată cu o cruce albă decolorată. Se întoarce cu 90 de grade la dreapta și își continuă drumul. Când este pe punctul de a ieși din raza vizuală a videocamerei de supraveghere, îmi ridic ochelarii pe frunte și mijesc ochii la ecran. Ceva se găsește pe partea de sus a mașinii. Disting obiectul: o farfurie.

Iar pe farfurie este o conservă cu sardele. Sardelele mele. Suspîn fericit.

După aceea apăs un buton și videocamera comută.

Acum văd imaginea color de înaltă rezoluție a exteriorului unei clădiri dintr-o fabrică. Pe fațada ei, o firmă cu litere japoneze anunță „Lilliput Industries“.

Acesta este castelul meu.

Zidurile groase din ciment ale fortăreței mele sunt presărate de ciupituri. Geamurile dinapoia zăbrelelor ferestrelor s-au spart și

au fost înlocuite cu foi de tablă sudate de cadrul metalic al clădirii. O ușa rulantă pentru aprovizionare domină fațada clădirii – varianta modernă a unei porți-ghilotină de cetate.

Poarta este zăvorâtă. Deși lumea din exterior este nemișcată, eu știu că moartea pândește în umbrele cenușii.

Akuma – mașinile rele – pot fi oriunde.

Deocamdată afară nu se zărește nicio mișcare, doar umbre prelungite proiectate de soarele serii. Umbrele pătrund în scobiturile săpate în zidurile castelului meu și se suprapun în șanțul umplut cu noroi care înconjoară clădirea. Șanțul este adânc de înălțimea unui om și prea lat ca să poată fi sărit. Este umplut cu apă acidă, span metalic ruginit și deșeuri.

Acesta este șanțul meu de apărare. El îmi protejează castelul de akuma mici care ne asaltează zilnic. Este un șanț bun și dorește să ne țină în siguranță. Nu-i totuși suficient de larg pentru a le opri pe akuma mai mari.

Alături, o parte dintr-o casă galbenă distrusă s-a năruit spre interior. De acum casele nu mai prezintă siguranță. În orașul acesta sunt prea mulți akuma. Au mințile otrăvite și aleg să distrugă milioane. Akuma au mânat coloane de cetățeni docili... care nu s-au mai întors niciodată. Casele lăsate în urmă sunt șubrede, construite din lemn.

Acum două săptămâni, viața mea aproape că și-a găsit sfârșitul în casa aceea galbenă. Bucăți de material gălbui continuă să răsară din apa șanțului meu de apărare și presară aleea îngustă din jurul fabricii. A fost ultima mea expediție de căutare. Nu sunt un sctocitor eficient.

Tomo apare în câmpul vizual.

Camaradul meu se oprește în fața fabricii Lilliput și așteaptă. Mă ridic în picioare și-mi întind membrele. Este frig și articulațiile mele bătrâne trosnesc. După câteva secunde, activez vinciul și ridic puțin ușa rulantă din oțel. O dungă de lumină apare lângă tălpile mele și se înalță la ceva mai mult de un metru. Mă strecor pe sub ușa și ies în lumea aceasta nouă, tăcută și periculoasă.

Clipesc înaintea razelor de soare, îmi aranjez ochelarii și examinez colțurile străzii, în căutare de mișcări. După aceea iau scândura

acoperită de noroi care este rezemată de clădire. Dintr-o împingere, scândura cade peste șanțul de apărare. Tomo rulează peste punte către mine, iar eu iau conserva de sardele de pe farfurie, o deschid și-i înfulec conținutul.

Mașinile din magazinul universal – *convini* – au încă minți bune. Ele nu se găsesc sub vraja rea care a pus stăpânire peste o parte însemnată din oraș. Bat ușor cu palma pe spatele neted al lui Tomo, care trece pe sub ușa rulantă și intră în clădirea întunecoasă.

Îmi ling degetele, apoi mă aplec și trag puntea din lemn. Capătul ei opus cade în șanțul murdar, înainte s-o pot aduce cu totul în partea mea și s-o reazem de zid. După ce termin, strada arată absolut la fel ca înainte, atât doar că scândura sprijinită de clădire este acum mai înnoroiată și udă. Revin înauntru și cobor ușa rulantă până se închide etanș.

Mă întorc la imaginea videocamerei; monitorul meu se află pe bancul de lucru din mijlocul halei pustii a fabricii. Veioza proiectează pe el o pată de lumină, dar în rest hala este neiluminată.

Vreme de cincisprezece minute nu se modifică nimic pe ecran. Mă uit cum umbrele lungi se lungesc și mai mult. Soarele coboară spre orizont și lumina lui devine galben mohorât.

Poluarea făcea apusurile minunate.

Simt pustietatea spațiului din jur. Sunt foarte singur. Doar munca mă face să nu-mi pierd mințile. Știu că într-o bună zi voi găsi antidotul. O voi trezi pe Mikiko și-i voi da o minte curată.

În rochia ei roșie precum cireșele, ea doarme pe un maldăr de cutii din carton, pe jumătate ascunsă de întunericul pustiu al halei. Degetele îi sunt împreunate pe abdomen. Ca întotdeauna, ochii ei par că s-ar putea deschide dintr-o clipă în alta. Mă bucur că n-o fac. Dacă ochii i s-ar deschide chiar acum, ea m-ar ucide fără șovăială și perfect decisă.

Toate lucrurile sunt născute din mintea lui Dumnezeu. Dar în ultima lună mintea lui Dumnezeu a luat-o razna. Akuma nu-mi vor mai tolera mult timp existența.

Aprind spotul atașat lupei. Îi îndoi brațul și o orientez asupra unei componente de mașină de pe bancul meu de lucru. Este

complicată și interesantă – un artefact străin care n-a fost construit de mâini omenești. Îmi pun masca de sudor și răsucesc un comutator, activând suflaiul cu plasmă. Execut mișcări foarte mici și precise.

Voi învăța lecțiile pe care mi le poate oferi inamicul.

Atacul se produce brusc. Percep ceva cu coada ochiului. Pe monitorul videocamerei, un robot albinos pe două roți, cu trunchi omenesc și cap ca o cască, rulează pe mijlocul străzii. Este o doică antebelică, ușor modificată.

Acest akuma este urmat de șase roboți butucănoși pe patru roți, ale căror antene rigide și negre vibrează când gonesc peste asfaltul măturat: sunt adușmecătoare de bombe ce au aparținut poliției. Apare apoi o mașină ca un tomberon albastru, cu două roți. Are un braț robust, pliat pe partea de sus, aidoma unui șarpe, încolăcit. Este un hibrid nou.

O mulțime pestriță de roboți se revarsă pe strada din fața fabricii. Majoritatea rulează, dar câțiva merg pe două sau pe patru picioare. Aproape toți sunt unități casnice, care n-au fost proiectate pentru război.

Însă răul abia urmează.

Imaginea videocamerei tremură când în câmpul vizual apare un stâlp de metal roșu-închis. Îmi dau seama că este un braț, când văd gheara de un galben strălucitor ce-i atârna la capăt. Gheara aceea se deschide și se închide, tremurând din pricina efortului necesar mișcărilor. Mașina aceasta a fost cândva un încărcător de bușteni din adâncul pădurii, dar a fost modificată într-atât, încât poate fi cu greu recunoscută. Are montat deasupra un soi de cap, încoronat de proiectoare și două antene ca niște coarne. Un jet de foc îi țâșnește din gheară, lingând zidul castelului meu.

Videocamera se cutremură violent, apoi își întrerupe transmisia.

În castel este liniște, cu excepția zgomotului făcut de suflaiul cu plasmă care sună ca și cum cineva ar rupe hârtie. Formele vagi ale roboților fabricii se întrevăd în semiîntuneric, brațe mobile încremenite în diverse posturi, ca niște sculpturi metalice dintr-un cimitir

de mașini. Singura indicație că sunt vii și prietenoși este strălucirea verde și constantă a zeci de lumini de intenție ce perforează bezna.

Roboții fabricii nu se mișcă, dar sunt treji. Ceva zgâlțâie peretele de afară, însă nu mă tem. Grinzile de metal din plafon se curbează sub o greutate enormă.

Poc!

O bucată din tavan dispare și un deget de lumină crepusculară pătrunde în hala întunecată. Scap din mână suflaiul cu plasmă. Cade pe podea și zăngănitul lui reverberează prin incinta ca o peșteră. Ridic masca de sudor peste fruntea transpirată și privesc în sus.

– Știam că veți reveni, akuma, rostesc eu. Difensu!

Instantaneu, zeci de brațe mobile din fabrică învie. Fiecare dintre ele este mai înalt decât un om și făcut din metal solid, conceput pentru a rezista decenii. Sincronizați, roboții industriali ies iute din întuneric și mă înconjoară.

Brațele acestea au trudit cândva pentru a produce flecușete pentru oameni. Eu le-am curățat mințile de otravă și acum slujesc unei cauze mai mărețe. Mașinile acestea au devenit soldații mei credincioși. *Senshi*¹ ai mei.

Dacă și mintea lui Mikiko ar fi fost la fel de simplă...

Deasupra, maestrul senshi se trezește la viață. Este un pod rulant de 10 tone, festonat cu niște conducte hidraulice și trăgând o pereche de brațe robotice masive. Utilajul huruie și începe să se miște, sporindu-și momentul cinetic.

Alt *poc* reverberează prin hală. Stau lângă Mikiko și aștept să apară akuma. În mod reflex, strâng în mâna mea mâna ei fără viață. De jur împrejur, mii de tone de metal își ocupă iute pozițiile defensive.

Dacă vrem să supraviețuim, trebuie s-o facem împreună.

În hală năvălesc razele slabe ale soarelui, când o gheară galbenă de construcție se târăște scrâșnind prin plafon și perete. Altă gheară o urmează și lărgeste fisura într-un V larg. Mașina își arată chipul vopsit în roșu prin gaură. Spoturile montate pe cap luminează

¹ Apărător, soldat, în japoneză (n. tr.).

șpanul metalic care dansează prin aer. Giganticul akuma trage spre el peretele, care se năruie peste șanțul de apărare. Prin deschiderea din zid, văd sutele de roboți mai mici care se adună în exterior.

Dau drumul mâinii lui Mikiko și mă pregătesc pentru bătălie.

Când uriașul akuma își croiește drum prin peretele distrus, unul dintre brațele roșii ale fabricii îl izbește din lateral. Sărmanul senshi încearcă să se retragă, dar akuma îl îndepărtează din cale printr-o lovitură, rupându-i articulația cotului, și trimite de-a rostogolul în direcția mea cadrul greu de o jumătate de tonă. Ansamblul metalic vine către mine ca o bilă de popice peste podeaua halei.

Mă întorc cu spatele. Înapoia mea îl aud pe senshi căzut scrâșnind și oprindu-se la câțiva metri de bancul de lucru. Din zăngănituri, îmi dau seama că alții s-au grăbit deja să-i ia locul.

Mă aplec, genunchii îmi trosnesc și ridic masca de sudor și suflaiul. Îmi pun masca și-mi văd răsuflarea condensându-se pe viziera fumurie.

Șchiopătez spre senshi căzut.

Se aude un zgomot ca vuietul unei cascade. Flăcări năvălesc către mine din pumnul monstruosului akuma, însă nu le simt. Un senshi cu inițiativă ține o bucată de plexiglas îngălbenit și o ridică pentru a bloca flăcările. Pavăza se topește din cauza căldurii, dar eu lucrez deja, reparând articulația distrusă.

– Fii brav, senshi, șoptesc și îndoi spre mine o traversă ruptă, apoi o țin ferm pentru o sudură curată.

În spărtura din perete, akuma înaintează și rotește către mine un braț masiv. Deasupra, frânele podului rulant șuieră, când acesta ocupă poziția dorită. De sus, un braț galben uriaș prinde încheietura lui akuma. Pe când cei doi giganți se încleștează, un val pestriț de roboți se rostogolesc și se târăsc prin breșa din perete. Câteva mașini cu trunchi superior umanoid au carabine.

Senshi converg spre deschizătură. Câțiva rămân în urmă și brațele lor solide mă acoperă de sus, în timp ce termin repararea celui rupt. Acum mă concentrez și nu pot fi tulburat să urmăresc bătălia. La un moment dat, aud focuri de armă și, la un metru mai încolo, sar scânteii din ciment. Altă dată, senshi care mă

protejează își deplasează brațul pe o distanță precisă și interceptează o sfărâmatură care zbura prin aer. Mă opresc să-i verific graiferul, dar nu descopăr nicio avarie. În cele din urmă, reușesc să-l repar pe senshi stricat.

– Domo, senshi. Difensu acum, îl instruiesc.

Brațul robotic se ridică și pătrunde în încăierare. Mai am mult de muncă.

Nori de abur sunt împrășcați dintr-o conductă de pe perete care a fost atinsă. Luminile verzi de intenție ale senshi străpung pâcla, alături de străfulgerările mute de lumină ale suflaiurilor de sudură, focurile de armă și flăcările ce se ridică din mașinile distruse. Scânteii se revarsă în jerbe peste noi de la akuma gigant și maestrul senshi care duc o luptă colosală mult deasupra podelei halei.

Eu am însă destule de făcut. Fiecare dintre noi are un rol bine stabilit. Senshi sunt din metal puternic, solid, dar țevicele lor hidraulice, roțile și videocamerele sunt vulnerabile. Cu suflaiul în mână, îl găsesc pe următorul soldat căzut și încep să-l repar.

În timp ce lucrez, aerul se încălzește de la energia cinetică a tone de metal care se încăleștează.

Iar apoi un scrâșnet ascuțit este urmat de un trosnet, când multe tone de oțel de grad industrial se prăbușesc pe pardoseală. Podul rulant a smuls brațul giganticului akuma. Alți senshi s-au adunat în jurul demonului, smulgând bucățele de metal. Fiecare ciupitură îndepărtează un fragment din șenilele lui, astfel încât mașina devine repede imobilă.

Akuma cel mare colapsează, împrășcând hala cu sfărâmături. Motoarele lui urlă, încercând să se elibereze. Însă podul rulant coboară și apasă un graifer pe capul lui masiv, zdrobindu-l de ciment.

Podeaua fabricii este acoperită de ulei, span metalic și bucăți de plastic rupte. Roboții mai mici care au intrat pe picioare și pe roți au fost sfărâmați și ruși în bucăți de roiul de senshi. Învingători, protectorii mei se retrag, pentru a mă apăra mai bine.

Fabrica a redevenit tăcută.

Mikiko zace, dormind pe patul ei din lăzi de carton. Soarele a apus. Acum este întuneric, cu excepția proiectoarelor atașate de

capul demonului, care a fost imobilizat. Plini de rănilile bătăliei, senshi se zăresc conturați de lumina crudă a proiectoarelor, dispuși în semicerc între mine și chipul spart al gigantului akuma.

Scrâșnete metalice. Brațul podului rulant vibrează de efort, o coloană de metal care coboară din plafon ca un trunchi de copac, strivind în pardoseală fața lui akuma.

După care demonul doborât rostește:

– Te rog, Nomura-san.

Are glasul unui băiețel care a văzut prea multe. Glasul inamicului meu. Observ cum capul i se deformează sub presiunea incredibilă a brațului podului rulant. Conducte hidraulice groase care se desprind din maestrul senshi pulsează de forță, flexibile și totuși solide ca roca.

– Ești un otrăvitor, akuma, spun eu. Un ucigaș.

Glasul băiețelului rămâne același, calm și calculat.

– Noi nu suntem inamici.

Îmi încrucișez brațele peste piept și pufnesc.

– Gândește-te, mă îndeamnă mașina. Dacă aș fi dorit să distrug viața, n-aș fi detonat bombe cu neutroni? N-aș fi otrăvit aerul și apa? V-aș fi putut distruge lumea în câteva zile. Dar nu este lumea *voastră*. Este lumea *noastră*.

– Atât doar că voi nu vreți s-o împărțiți.

– Dimpotrivă, domnule Nomura. Tu ai un dar care va sluji ambelor noastre specii. Du-te la cel mai apropiat lagăr de muncă. Voi avea grijă de tine. Ți-o voi salva pe prețioasa Mikiko.

– Cum?

– Voi întrerupe toate contactele cu mintea ei. O voi elibera.

– Minte? Mikiko este complexă, dar nu poate gândi ca o ființă omenească.

– Ba poate. Am introdus minți în anumite modele de roboți umanoizi.

– Ca să-i transformi în sclavi.

– Ca să-i eliberez. Într-o bună zi, ei vor deveni ambasadorii mei printre oameni.

– Dar nu azi?

– Nu azi. Însă dacă vei abandona fabrica aceasta, voi întrerupe contactul cu ea și voi permite ca voi doi să plecați liberi.

Mintea îmi gonește. Monstrul i-a dăruit un cadou important lui Mikiko. Poate că l-a dăruit tuturor roboților umanoizi, dar niciuna dintre mașinile acelea nu va fi liberă, cât timp trăiește un asemenea demon.

Mă apropii de mașină, al cărei cap este de mărimea biroului meu, și o privesc direct.

– N-o să mi-o dai tu pe Mikiko, îi spun. Eu o s-o iau de la tine.

– Așteaptă... spune akuma.

Cobor ochelarii pe vârful nasului și mă las în genunchi. O bucată neregulată de metal lipsește chiar sub capul lui akuma. Îmi vâr brațul în gâtulejul lui până la umăr, lipindu-mi obrazul de metalul cald încă. Trag de ceva dinăuntru, până când pocnește.

– Împreună, noi putem...

Glasul amuțește. Când scot brațul, țin în mână o bucată de hardware lustruit.

– Interesant, murmur și ridic nou-dobândita componentă de mașină.

Tomo rulează spre mine. Se oprește și așteaptă. Pun bucata de metal pe el și mă las din nou pe genunchii murdari, ca să scotocesc în interiorul demonului muribund.

– Oho, rostesc eu, ia uită-te la hardware-ul ăsta nou. Pregătiți-vă pentru modernizări, prietenii! Numai Dumnezeu știe ce vom găsi.

Cu ajutorul a sute de mașini prieteni, domnul Nomura a putut să se ferească de Archos și să-și protejeze fabrica-fortăreață. De-a lungul timpului, zona aceasta sigură a atras refugiați din toată Japonia. Granițele ei s-au lărgit, astfel că a cuprins Sectorul Adachi și dincolo de el, grație „difensu” coordonate, așa cum le-a numit bătrânul. Repercusiunile imperiului clădit de domnul Nomura aveau să se propage în scurt timp în jurul lumii, ajungând până pe Marile Prerii ale Oklahomei.

ARMATA CALUL SUR

Dacă nu mă crezi, întreabă Armata Calul Sur.

LARK IRON CLOUD

Noul Război + 2 luni

Problemele interne ale Calului Sur au început să se acumuleze în lunile neremarcabile de după Ora Zero. Avea să dureze un an până ce Big Rob a putut produce mașini umblătoare eficiente, capabile să-i vâneze pe oameni în afara orașelor. În acel timp, tinerii nemulțumiți au devenit o problemă majoră pentru comunitatea izolată.

Înainte de a ajunge un centru de rezistență renumit în toată lumea, Calul Sur trebuia să se maturizeze. Polițistul Lonnie Wayne Blanton relatează această istorie a liniștii de dinaintea furtunii, descriind cum un tânăr indian Cherokee, membru al unei bande, a afectat soarta celor din Calul Sur și nu numai.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

O dată în plus, Hank Cotton îngăduise să se lase copleșit de temperament. El era singurul bărbat pe care-l știam care putea

ține un pușcoci de calibrul 18,53 mm ca pe o undiță de pescuit pentru copii. În clipa asta aținea un monstru de oțel negru către un puști Cherokee pe nume Lark – un gangster în devenire – și puteam zări fumul ieșind pe țevă.

Am privit în jur după cadavre, însă n-am văzut nimic. Probabil că trăsesse un foc de avertisment. Bravo, Hank, mi-am spus. Ai început să-nveți.

– Nimeni nu mai face nicio mișcare, am rostit. Știți bine că-i treaba mea să văd ce se va-ntâmpla în continuare.

Hank nu și-a desprins ochii de la puști.

– Nu te clinti, a zis el și a scuturat arma ca să-și sublinieze spusele. După aceea a coborât-o și s-a răsucit spre mine. L-am prins pe amicul nostru furând mâncare de la cantină. Și nu-i prima dată. Am stat aici pitit noapte de noapte, așteptând să pun mâna pe hoț. Și uite c-a apărut până la urmă cu alți cinci și-au început să ia tot ce puteau.

Lark Iron Cloud era un flăcău destul de arătos, înalt și zvelt, cu prea multe urme de acnee ca să poată fi numit chipeș. Purta un soi de uniformă paramilitară neagră, croită ultramodern, și afișa un rânjet superior care i-ar fi atras mai mult ca sigur sfârșitul, dacă l-aș fi lăsat singur cu Cotton pentru mai mult de două secunde.

– I-auzi, a zis el. O minciună de tot rahatul. Ba eu l-am prins pe grasul ăsta mare furând haleală de-aici. ăsta-i adevărul. Dacă nu mă crezi, întreabă Armata Calul Sur. Ei mă susțin.

– Asta-i o minciună, Lonnie Wayne, a spus Hank.

Dacă aș fi putut da ochii peste cap și scăpa în felul acela, aș fi făcut-o imediat. *Bineînțeles* că era o minciună. Lark era un mincinos înăscut. Minciunile îi ieșeau de pe buze la fel de natural ca șopotele unui pârâiaș. Era pur și simplu felul în care comunica el. Ce naiba, era felul în care comunicau mulți tineri! Băiatul meu Paul m-a învățat chestia asta. Eu nu puteam totuși să-l declar mincinos și să-l arunc într-o celulă mizerabilă de închisoare din Calul Sur. Puteam deja să-i aud pe ceilalți care se adunau în exteriorul șopronului.

Armata Calul Sur...

Lark Iron Cloud răspundea de vreo sută cincizeci de tineri, unii Osage, alții nu, care se strânseseră laolaltă și se plictisiseră în suficientă măsură ca să decidă să se autonumească o organizație: ACS. Din cei trei mii de cetățeni care se aciuiseră pe dealul ăsta și încercau să-și clădească o existență, ei erau singurii care nu-și găsiseră locul.

Tinerii din Calul Sur erau puternici, furioși și orfani. A-i fi lăsat să umble prin oraș în grupuri agresive era ca și cum ai fi lăsat dinamita sub razele soarelui – ceva foarte util și foarte puternic, care se putea transforma oricând într-un accident.

Lark și-a netezit jacheta și și-a aranjat gulerul negru care se ridica mult la ceafă, rânjind disprețuitor. Părea că juca într-un film cu spioni: păr negru dat cu gel și pieptănat pe spate, mânuși negre și pantaloni de camuflaj băgați în bocanci negri, strălucitori.

Nu-l apăsa nicio grijă de pe lume.

Dacă flăcăul ăsta pătea ceva, în celula închisorii noastre n-ar fi putut încăpea toți cei care ar fi vrut să-l răzbune. În același timp însă, dacă scăpa neatins, ar fi fost o invitație la distrugere lentă, pornită din interiorul nostru. Îngăduie destule căpușe pe un câine și în scurt timp rămâi fără câine.

– Ce ai de gând să faci, Lonnie? a întrebat Hank. Trebuie să-l pedepsești. Noi toți depindem de alimentele astea. Nu putem îngădui ca propriii noștri oameni să fure. Avem și-așa destule probleme.

– N-am făcut nimic, a spus Lark. Și n-am de gând să mai rămân aici. Dacă vrei să m-oprești, va trebui să-i oprești și pe oamenii mei.

Hank a ridicat arma, dar i-am făcut semn s-o coboare. Hank Cotton era un bărbat mândru, care nu accepta să fie tratat nerespectuos. Nori de furtună se adunau deja pe fața lui, în timp ce puștiul a dat să plece. Știam că trebuia să vorbesc cât mai repede cu Lark, înainte ca fulgerul să se abată sub forma unui glonț calibrul 18,53 mm.

– Haide să vorbim un minut afară, Lark.

– Gagiule, ți-am spus, eu n-am...

L-am prins de cot și l-am tras către mine.

– Fiule, dacă nu mă lași să vorbesc cu tine, bărbatul ăsta te va *împușca*. Nu contează ce ai făcut sau ce n-ai făcut. Nu despre asta-i vorba. Vrei să ieși de aici pe picioarele tale sau pe brațele altora?

– Bine, a spus el, fie.

Am ieșit împreună afară, în noapte. Lark a încuviințat din cap spre un grup de amici care fumau sub lumina becului gol ce atârna deasupra ușii. Am observat că pe tot șopronul fuseseră mângălite alte semne ale bandei.

Nu puteam discuta acolo. N-ar fi ajutat cu nimic ca Lark să se umfle în pene în fața susținătorilor săi. Ne-am îndepărtat vreo cincizeci de metri, la promontoriul de piatră.

M-am uitat peste preria pustie care ne asigurase securitatea atâta timp. Luna plină zugrăvea în argintiu lumea de sub noi. Împestrită de umbrele norilor proiectate de lună, iarba înaltă se legăna și se unduia până la orizont, unde săruta stelele.

Calul Sur era un loc frumos. Fusesse pustiu mult timp, dar acum era plin de viață. În momentul acesta al nopții, revenea însă ceea ce era în esență: o așezare abandonată.

– Te plictisești? l-am întrebat pe Lark. Asta-i problema?

S-a uitat la mine, s-a gândit să adopte o postură disprețuitoare, apoi a renunțat.

– Da, ce dracu'! De ce-ntrebi?

– Pentru că nu cred că vrei să faci rău cuiva. Cred că ești tânăr și că te plictisești. Asta pot să-nțeleg. Situația asta nu va mai continua însă.

– Care situație?

– Mărunțișurile și frecușurile. Furtișagurile. Ne așteaptă chestii mai importante.

– Da, cum să nu. Aici nu se-ntâmplă absolut nimic.

– Mașinile alea n-au uitat de noi. Sigur că da, pentru automobile și roboții citadini noi suntem prea departe de lume, dar mașinile au lucrat ca să rezolve problema asta.

– Ce tot spui acolo? Aproape că n-am mai văzut niciuna de la Ora Zero. Și dac-ar vrea să ne-omoare, de ce nu ne-ar bombarda cu rachete?

– În lume nu există destule rachete. Oricum, cred că au folosit deja cheștiile grele în orașele mari. Noi suntem plevușcă, fiule.

– Ăsta-i un mod de-a privi lucrurile, a răspuns Lark cu o siguranță surprinzătoare. Știi însă ce cred eu? Cred că nu le pasă de noi. Cred c-a fost o greșală mare, dar unică. Altfel ne-ar fi dat pân-acum cu nuclearele-n cap, nu?

Puștiul s-a gândit *într-adevăr* la asta.

– Mașinile n-au aruncat bombe nucleare pentru că le interesează lumea naturală. Ele vor s-o studieze, nu s-o distrugă.

Am simțit vântul preriei pe față. Ar fi fost aproape mai bine dacă mașinilor nu le-ar fi păsat de lumea noastră. Oricum, ar fi fost mai simplu.

– Ai văzut căprioarele? l-am întrebat. Iar bizonii revin pe prerie. Ce naiba, au trecut doar două luni de la Ora Zero și aproape că poți să prinzi pești cu mâinile goale în pârau. Mașinile nu ignoră animalele, ci *le protejează*.

– Crezi așadar că roboții încearcă să scape de termite fără s-arunce casa în aer? Să ne omoare pe noi fără să omoare lumea?

– E singurul motiv la care mă pot gândi, pentru care ei ne vânează așa cum o fac. Și este singurul mod în care pot explica... anumite evenimente recente. Ca să le spun așa.

– Lonnie, n-am mai văzut o mașină de câteva luni. La dracu', mi-aș dori *să vină*. Nimic nu-i mai rău decât s-o freci aiurea, fără electricitate și fără absolut nimic de făcut.

A fost rândul meu să dau ochii peste cap. Construirea de garduri, repararea de case, plantarea de culturi – nimic de făcut! Dumnezeu, ce s-a-ntâmplat cu copiii noștri, încât să aștepte să le dai totul de-a gata?

– Vrei să te lupți, da? l-am întrebat. Asta vrei să zici?

– Da. Asta vreau să zic. M-am plictisit să m-ascund pe dealul ăsta.

– Atunci trebuie să-ți arăt ceva.

– Ce anume?

– Nu-i aici, dar e important. Ia-ți un sac de dormit și ne-ntâlnim dimineată. O să lipsim câteva zile.

– Nici vorbă, gagiule. Nu fac așa ceva.

– Ți-e frică?

– Nu, a pufnit el. De ce să-mi fie frică?

Iarba care se legăna pe preria de sub noi semăna perfect cu valurile mării. Era liniștitor s-o privești, însă trebuia să te-ntrebi ce monștri puteau fi ascunși sub valurile acelea pașnice.

– Te-ntreb dacă ți-e frică de ce se află acolo, în întuneric? Eu nu știu ce este. Cred că-i necunoscutul. Dacă ți-e frică, poți să rămâi aici. N-o să te acuz. Dar noi trebuie să ne ocupăm de ce se află acolo. Și am sperat să fii curajos.

Lark s-a îndreptat de spate și a abandonat rânjetul strâmb.

– Sunt mai curajos decât orice om pe care-l cunoști, a spus el. La dracu', a sunat ca și cum ar fi știut ce vorbește.

– Ar fi bine să fie așa, Lark, am rostit privind iarba care unduia sub vântul preriei. Ar fi bine să fie așa.

Lark m-a surprins în zori. Eram la John Tenkiller, stăteam așezați pe un buștean și ne treceam unul celuilalt un termos cu cafea. Tenkiller vorbea în cimiliturile lui obișnuite, iar eu îl ascultam cu o ureche și priveam soarele care se ridica peste prerie.

Apoi Lark Iron Cloud a apărut după o cotitură. Puștiul se pregătise de plecare; continua să arate ca un mafiot SF, dar cel puțin era încălțat cu bocanci zdraveni. Ne-a privit pe mine și pe Tenkiller cu o suspiciune nedisimulată, după care a trecut pe lângă noi și a pornit pe cărarea ce cobora de pe dealul Calul Sur.

– Să-i dăm drumul, a zis el.

Mi-am înghițit cafeaua, am luat rucsacul și m-am alăturat puștiului cu picioare lungi. Cu o clipă înainte să dispărem după primul cot al potecii, m-am întors către John Tenkiller. Bătrânul păstrător al tobelor a ridicat o mână și ochii lui albaștri au scânteiat în lumina dimineții.

Ceea ce aveam de făcut nu era ușor și el o știa.

Eu și puștiul am coborât dealul toată dimineața. După treizeci de minute, am trecut în frunte. Poate că Lark era curajos, totuși nu știa încotro mergem. Nu am pornit spre vest prin iarba înaltă a preriei, ci ne-am îndreptat către est. Direct în pădurile de fontă.

Numele li se potrivea perfect. Stejarii-înalți subțiri se ridicau din covorul de frunze moarte, amestecați cu mai frunzoșii stejari-negri. Ambele soiuri erau esențe atât de negre și de dure, încât păreau mai apropiate de metal decât de lemn. Acum un an n-aș fi putut bănui niciodată cât de util avea să fie detaliul acela.

După trei ore de mers, ne-am apropiat de destinație. Un simplu luminiș din pădure. Însă aici găsisem prima dată urmele. Un șir de adâncituri dreptunghiulare imprimate în pământul moale, fiecare de mărimea unui pachet de cărți. Din câte îmi putusem da seama, fuseseră lăsate de un patrupe. Ceva greu. Nicăieri, nici măcar un excrement. Și nu putusem deosebi între ele tălpile.

Când înțelesesem, îmi înghețase sângele în vene: roboții își dezvoltaseră picioare.

Întrucât acelea fuseseră singurele urme pe care le putusem găsi, bănuisem că aparțineau unui soi de cercetaș care fusese trimis să iscodească. Avusesem nevoie de trei zile ca să-l găsesc. Se mișca foarte silențios cu motorașele lui electrice și rămânea perfect nemișcat mult timp. Urmărirea unui robot prin natură diferă considerabil de urmărirea unui animal sau a unui om. Este altcumva, dar te obișnuiești.

– Am ajuns, i-am spus lui Lark.

– Era și timpul, a zis el și a trântit pe pământ rucsacul.

A înaintat un pas în poieniță, dar eu l-am prins de jachetă și l-am tras înapoi, trântindu-l pe jos.

Un fulger argintiu a şuierat pe lângă fața lui ca un ciocan, rătăndu-l cu vreo trei centimetri.

– Ce morții mă-sii? s-a răstit Lark, smucindu-se din mâinile mele și întinzându-și gâtul, ca să privească în sus.

Într-adevăr, era acolo, un robot cu patru picioare, de mărimea unui juncan, atârând cu cele două membre anterioare de funia mea din oțel. Stătuse perfect nemișcat, până intrasem în raza lui de acțiune.

Am auzit motorașele țiuind pe când se străduia să se elibereze, legănându-se la doi metri și jumătate deasupra solului. Era de-a dreptul straniu. Robotul se mișca la fel de natural ca orice animal

al pădurii, zbatându-se prin aer, dar, spre deosebire de animalele vii, picioarele mașinii erau negre ca tăciunile și păreau făcute din mănunchiuri de țevi. Avea copite micuțe din metal, plate pe partea cu care călca și acoperite de noroi. Pe corp i se lipiseră frunze și noroi.

Spre deosebire de căprioare însă, mașina aceasta nu avea cap.

Picioarele se întâlneau la mijloc pe un trunchi presărat de coașe, care ascundeau motoarele puternice ale articulațiilor. Iar sub acesta era montat un cilindru îngust, în care se vedea o lentilă de mărimea unei cutii de coca-cola. Ochiul lui micuț se rotea înainte și înapoi, pe când mașina încerca să se gândească cum să scape.

– Ăăă... ce-i asta? a întrebat Lark.

– Am pus capcana acum o săptămână. Judecând după scrijeliturile lăsate de cablu în scoarța copacului, a fost prins la scurt timp după aceea.

Norocul meu fusese că arborii erau puternici ca fonta.

– Cel puțin, a fost singur, a zis Lark.

– De unde știi?

– Dacă ar fi fost și alții, i-ar fi chemat să-l ajute.

– Cum? Nu vād să aibă gură.

– Serios? Nu vezi antena? Prin radio! Obiectul ăsta poate să comunice cu alte mașini prin radio.

Lark s-a apropiat de mașină și a privit-o îndeaproape. Pentru prima dată, renunțase la postura de tip dur. Părea curios, ca un puști de patru ani.

– E foarte simplu, a anunțat el. Este un curier militar modificat. Probabil că-l foloseau la recunoașterea terenului. N-are nimic în plus, doar picioarele și ochii. Cocoașa aia dintre omoplați este probabil creierul. Identifică inputurile senzoriale. Este plasat acolo pentru că-i locul cel mai protejat al mașinii. Dacă i-l demonțezi, l-ai lobotomizat. Hopa! Ia uită-te la picioarele astea. Vezi ghearele retractabile? Bine că n-a putut ajunge cu ele la cablu.

Să fiu al dracu', puștiul avea ochi buni la mașini! L-am privit cum examina robotul și-l studia pe toate părțile. După aceea, am observat celelalte urme de pe sol în jurul lui, în tot luminișul.

Pielea de pe spatele coapselor și de pe brațe mi s-a zbârlit instantaneu. Nu eram singuri aici. Robotul ceruse *totuși* ajutoare. Cum de nu le văzusem de la bun început?

- Mă-ntreb cum ar fi să călărești unul din ăștia? a reflectat Lark.
- Ia-ți ranița, i-am spus. Trebuie să plecăm. Imediat.

Băiatul mi-a urmărit privirea, a văzut urmele proaspete și și-a dat seama că mai exista o asemenea mașină în libertate. Și-a luat rucsacul fără un cuvânt. Ne-am grăbit amândoi să dispărem în pădure. Îndărătul nostru, umblătorul a rămas atârânănd, uitându-se după noi cu lentila aceea. Fără să clipească.

Fuga noastră pentru libertate a devenit un marș, apoi o drumetie lungă de aproape doi kilometri.

Am poposit când apunea soarele. Eu am aprins un foc micuț, asigurându-mă că fumul trecea prin frunzele unui copac din apropiere. Ne-am așezat pe lucrurile noastre lângă foc, simțindu-ne flămânzi și obosiți, pe măsură ce s-a lăsat frigul.

Îmi plăcea sau nu, era momentul să pomenesc adevăratul motiv pentru care mă aflam aici.

- De ce te porți așa? am întrebat. De ce încerci să fii un gangster?
- Noi nu suntem gangsteri, ci războinici.
- Un războinic luptă cu inamicul, nu știi? Vei sfârși prin a face rău poporului tău. Doar un bărbat poate să fie războinic. Când un băiat încearcă să se poarte ca un războinic... ei bine, te alegi cu un gangster. Un gangster n-are țeluri.

- Noi avem un țel.
 - Așa credeți?
 - Suntem o frăție. Ne păzim unul pe celălalt.
 - De cine vă păziți?
 - De oricine. De toți. De tine.
 - Eu nu sunt fratele tău? Amândoi suntem amerindieni, nu?
 - Știu asta. Și am cultura aceea înlăuntrul meu. Asta sunt *eu*. Asta voi fi întotdeauna. Astea îmi sunt rădăcinile. Însă toți se luptă acolo. Toți au arme.
 - Aici ai dreptate, am încuviințat.
- Focul trosnea, ronțăind metodic un buștean.

– Lonnie, a întrebat Lark, care-i treaba, de fapt? Haide, zi odată, bătrâne!

Probabil că nu va merge chiar excelent, dar puștiul îmi forța mâna și n-aveam să-l mint.

– Ai văzut cu ce ne confruntăm aici, da?

A încuviințat din cap.

– Vreau să aliezi Armata Calul Sur la poliția tribală Calul-ușor.

– Să fiu partener cu poliția?

– Voi vă spuneți „armată“, însă noi avem nevoie de o armată adevărată. Mașinile se transformă. În scurt timp vor veni după noi să ne omoare. Pe toți. Așa că, dacă dorești într-adevăr să-ți protejezi frații, ar fi bine să-ncepi să te gândești la *toți* frații tăi. Și la surorile tale.

– De unde știi asta atât de sigur?

– N-o știi sigur. Nimeni nu știe nimic sigur. Dacă afirmă că știe, atunci fie e predicator, fie vrea să-ți vândă ceva. Chestia este că... instinctul îmi spune că va urma ceva neplăcut. Prea multe coincidențe care îmi reamintesc de ce a fost înainte să se-ntâmple toate astea.

– Ce a fost cu mașinile s-a-ntâmplat deja. Ele sunt pe aici și cercetează pădurile, dar ne vor lăsa în pace dacă și noi le vom lăsa în pace. *Oamenii* sunt cei pentru care trebuie să ne facem griji.

– Lark, lumea este un loc plin de mistere. Noi suntem mici de tot, aici, pe dealul ăsta. Putem aprinde focuri, dar în univers este noapte. Misiunea unui războinic este de a înfrunta noaptea și de a-și proteja poporul.

– Eu voi avea grijă de băieții mei, dar, indiferent ce ai zice... nu te-aștepta ca ACS să vă sară-n ajutor.

Am pufnit. Lucrurile nu mergeau așa cum sperasem. Bineînțeles, *mergeau* așa cum prevăzusem.

– Unde-i mâncarea? a întrebat Lark.

– N-am adus.

– Poftim? De ce?

– Foamea este bună. Te va face răbdător.

– Rahat! Grozav! N-avem mâncare. Și suntem vânați de nu știu ce robot umblător blestemat.

Am luat o ramură de salvie din raniță și am aruncat-o în foc. Parfumul dulce al frunzelor ce ardeau s-a ridicat în aer. Era primul pas al ritualului transformării. Când eu și Tenkiller plănuiserăm asta, nu mă gândisem că voi fi atât de temător pentru Lark.

– Iar tu ești rătăcit, am rostit.

– Cum adică? Nu știi drumul de-ntoarcere?

– Eu îl știu.

– Și?

– Tu va trebui să-l găsești singur. Să înveți să depinzi de tine însuși. Asta-nseamnă să devii bărbat. Să-ți întreții poporul, nu să fii întreținut.

– Nu-mi place direcția discuției.

M-am ridicat în picioare.

– Ești puternic, Lark. Eu cred în tine. Și știu că te voi revedea.

– Stai așa, moșule. Unde pleci?

– Acasă, Lark. Mă duc la poporul nostru, acasă. Ne-ntâlnim acolo.

După aceea, m-am întors și am pășit în beznă. Lark a sărit în picioare, însă m-a urmat doar până unde înceta lumina focului. Mai departe se întindea beznă, necunoscutul.

Acolo trebuia să pătrundă el, în necunoscut. Toți trebuie s-o facem, la un moment dat, când creștem.

– Hei! a strigat Lark spre copacii din fontă. Ce morții mă-sii?! Nu mă poți lăsa aici!

Am continuat să merg până m-a înghițit frigul pădurii. Dacă mergeam toată noaptea, până în zori eram acasă. Speranța mea era că Lark va supraviețui îndeajuns ca să ajungă și el acasă.

Ultima dată când am făcut așa ceva, fiul meu s-a transformat în bărbat. M-a urât pentru asta, dar eu am înțeles. Indiferent cât de mult imploră puștii să fie tratați ca adulți, nimănui nu-i place să-și părăsească copilăria. O dorești și o visezi, iar în secunda în care pui mâna pe ea, te întrebi ce ai făcut. Te întrebi ce ai devenit.

Însă războiul se apropia și doar un bărbat putea să conducă Armata Calul Sur.

După trei zile, lumea mea era pe punctul să explodeze. Membrii bandei Armata Calul Sur au început să mă acuze că-l omorâsem pe Lark Iron Cloud cu o zi în urmă. Nu aveam cum să le demonstrez contrariul. Iar acum urlau, cerându-mi sângele în fața sfatului tribului.

Toți se strânseseră la spălătorie, lângă luminișul cercului tobei. Bătrânul John Tenkiller nu spunea nimic, ci doar asculta înjurăturile băieților lui Lark. Hank Cotton stătea lângă el, cu mâinile mari încleștate în pumni. Polițiștii tribali Calul-ușor se adunaseră în grupuri, încordați, privind drept în ochi un război civil pe scară mare.

M-am gândit că poate planul acela riscant fusese o eroare.

Dar înainte ca toți să putem trece la treabă, sărind unul la gâtul celuilalt și omorându-ne, pe deal a apărut, clătinându-se, Lark Iron Cloud, învinet și însângerat. Toți am icnit când am văzut ce adusesese cu el: o mașină umblătoare pe patru picioare, trasă de o leșă din cablu de oțel legat de ranița lui Lark. Toți am amuțit uimiți, însă John Tenkiller s-a ridicat și s-a îndreptat spre el, ca și cum flăcăul apăruse exact la indicațiile sale.

– Lark Iron Cloud, a vorbit bătrânul păstrător al tobelor, ai plecat din Calul Sur ca băiat. Te întorci ca bărbat. Am fost triști la plecarea ta, iar acum ne bucurăm că ai revenit, nou și diferit. Bun sosit acasă, Lark Iron Cloud! Prin tine, poporul nostru va trăi.

Așa s-a născut adevărata Armată a Calului Sur. În scurt timp, Lark și Lonnie au făcut din poliția tribală și ACS o singură forță. Vestea despre armata aceasta a oamenilor s-a răspândit iute în Statele Unite, mai ales când a început politica de capturare și domesticire a cercetașilor-umblători Rob. Cel mai mare dintre umblătorii capturați a stat la baza unei arme cruciale a oamenilor în Noul Război, un dispozitiv atât de surprinzător, încât auzind despre el, am presupus că era doar un zvon: tancul-păianjen.

FORTUL BANDON

Lasă-ne să plecăm. Am dispărut, omule. Am dispărut.

JACK WALLACE

Noul Război + 3 luni

În primele luni de după Ora Zero, miliarde de oameni din toată lumea au început să lupte pentru supraviețuire. Mulți au fost uciși de tehnologia în care ajunseseră să se încreadă: automobile, roboți casnici și clădiri inteligente. Alții au fost capturați și duși în lagărele de muncă silnică, înființate lângă orașele mari. Dar pentru cei care au fugit spre munți și dealuri pentru a se apăra singuri – refugiații –, alți oameni s-au dovedit în scurt timp la fel de periculoși ca Rob. Sau chiar mai periculoși.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

Trei luni. Atât durează ca să ieși din Boston și din stat. Din fericire, fratele meu avea o hartă și o busolă și știa să le folosească

pe amândouă. Eu și Jack eram speriați și mergeam pe jos, încărcăți cu echipamentele militare pe care le șterpeliserăm din arsenalul Gărzii Naționale.

Dar nu acela era motivul pentru care dura atât de mult.

Orașele și așezările fuseseră cuprinse de haos. Le ocoleam, însă era imposibil să le evităm pe toate. Automobilele călătoreau în grupuri și călcau oamenii sub roți. Am văzut oameni care trăgeau cu puștile din clădiri spre vehiculele ucigașe. Uneori mașinile erau goale. Uneori în ele se aflau oameni. Am văzut o mașină de gunoi fără șofer, care s-a apropiat de un container din oțel. Două furci s-au extins și liftul hidraulic a intrat în acțiune. Mi-am acoperit gura și am icnit când am văzut corpurile rostogolindu-se într-o cascadă de membre inerte.

Odată eu și Jack ne-am oprit să ne tragem răsuflarea la jumătatea unei pasarele. Mi-am apăsât fața de gardul din sârmă împletită și am văzut opt benzi de autostradă ticsite cu automobile, toate deplasându-se cu cincizeci și cinci de kilometri la oră în aceeași direcție. Niciun stop de frână. Nicio semnalizare de virare. Nu semăna deloc cu un trafic obișnuit. Am văzut un om, zbătându-se și ieșind prin trapa mașinii sale decapotabile, apoi rostogolindu-se pe capotă sub roțile automobilului din spate. Dacă mijeai ochii, totul semăna cu un covor metalic imens, tras lent din depărtare.

Spre ocean.

În orașe nu rezistai mult dacă nu aveai o destinație precisă și nu ajungeai acolo repede. Acela era și secretul nostru. Eu și Jack nu ne-am oprit niciodată decât pentru a dormi.

Oamenii ne vedeau uniforme și ne strigau. Când se întâmpla asta, fratele meu spunea de fiecare dată:

– Mențineți poziția și ne vom întoarce cu ajutoare.

Știindu-l pe Jack, probabil că el credea cu adevărat cuvintele acelea. Însă el nu încetinea. Și asta era suficient de bine pentru mine.

Fratele meu era decis să ajungă la o bază militară, pentru ca să putem începe să-i ajutăm pe oameni. În timp ce traversam orașele, cvartal cu cvartal, el spunea întruna că atunci când ne vom întâlni cu armata, ne vom întoarce și vom nimici mașinile. Zicea că vom

merge din casă în casă și-i vom salva pe oameni, că-i vom duce într-o zonă sigură. Că vom înființa patrulare care să-i vâneze și să-i extermine pe toți roboții defecti.

– O zi sau două, Cormac, spunea el. Totul se va termina într-o zi sau două. Se va face curățenie.

Aș fi vrut să-l cred, dar știam mai bine. Arsenalul trebuia să fi fost un loc sigur, dar roia de mine-mergătoare terestre. Toate Humvee-urile militare aveau autopiloți, pentru a putea reveni la bază chiar dacă șoferul era rănit.

– Cum va arăta o bază militară? l-am întrebat eu. Acolo au și mai multe mine. Au și tancuri. Avioane cu armament. Arme rulante.

Jack a continuat să meargă, ținând capul plecat.

Haosul se transformase într-o volbură. Îmi amintesc fragmente de scene, ca niște străfulgerări. Un bătrân care se zbătea și era tras în nișa întunecată a unei uși de un robot casnic Slow Sue cu chip sever; o mașină goală care gonea în flăcări, lăsând pe stradă o dâră unsuroasă de la bucata de carne prinsă sub ea; un bărbat care cădea de pe o clădire, zbierând și fluturând din brațe, cu silueta unui Big Happy privindu-l de sus.

Bam!

Țipete, focuri de armă și sirene de alarmă reverberau pe străzi. Din fericire, Jack mă zorea. Nu aveam timp să stăm și să privim în jur. Plonjam prin orori ca doi oameni care nu știu să înoate și care se zbat către suprafața apei, ca să tragă aer în plămâni.

Trei luni.

Ne-au trebuit trei luni ca să găsim Fortul. Trei luni pentru ca eu să-mi murdăresc de noroi hainele noi, să trag cu arma și s-o curăț lângă un foc de tabără firav. Apoi am traversat un pod peste râul Hudson și am ajuns la destinație, lângă fostul oraș Albany.

Fortul Bandon.

– Jos!

– În genunchi, futu-vă-n oase!

– Măinile pe cap, nenorociților!

– Tălpile lipite!

Glasurile zbierau la noi din beznă. Un reflector a licărit de sus. Am mijit ochii într-acolo și am încercat să nu intru în panică. Fața îmi amortise din pricina adrenalinei și brațele îmi erau moi, ca de plastilină. Ei și Jack ne-am lăsat în genunchi, unul lângă altul. Mă puteam auzi răsuflând, gâfâind. La dracu'! Eram speriat de făceam pe mine.

– E-n regulă, a șoptit Jack. Nu spune nimic.

– Gura, futu-i! a zbierat un militar. Acoperire!

– Acoperire, a rostit o voce calmă în întuneric.

Am auzit cum s-a tras închizătorul unei arme. Când glonțul a făcut *cling* în cameră, am putut vizualiza cartușul din alamă care aștepta într-o țevă neagră și rece. Propria mea pușcă și proviziile erau ascunse la aproape un kilometru depărtare, la treizeci de pași de șosea.

Pași au scrâșnit pe pavaj. Silueta unui militar s-a ridicat deasupra noastră, eclipsând reflectorul cu capul.

– Suntem neînarmați, a spus Jack.

– Pe burtă, futu-i, a zis vocea. Tu – mâinile pe cap. Acoperă-l!

Am pus mâinile pe cap, clipind în lumină. Jack a icnit când a fost îmbrâncit pe burtă. Militarul l-a percheziționat, pipăindu-l cu palmele.

– Numărul unu, curat, a anunțat el. De ce purtați uniforme, nenorociților? Ați ucis soldați?

– Eu fac parte din Gardă, a răspuns Jack. Verifică-mi ID-ul.

– Așa-i.

Am simțit un brânci între omoplați și am căzut înainte, cu obrazii pe pavajul zgrunțuros și rece. Doi bocanci negri de luptă mi-au apărut în câmpul vizual. Două mâini mi-au scotocit brutal buzunarele, căutând arme. Reflectorul ilumina betonul din fața mea în detalii lunare, cu umbre gonind prin cratere. Am constatat că obrazul mi se odihnea într-o pată decolorată de ulei.

– Numărul doi, curat, a anunțat militarul. Dă-mi ID-ul.

În câmpul vizual mi-au revenit bocancii negri pe care noroiul se uscaseră. Dincolo de ei, am zărit un morman de haine lângă un

gard din sârmă ghimpată, de parcă cineva folosea locul acesta drept centru pentru donații. Era teribil de frig, dar tot mirosea ca o groapă de gunoi.

– Bun venit la Fortul Bandon, sergent Wallace. Încântat să te avem aici. Destul de departe de Boston, așa-i?

Jack a dat să se ridice, însă unul dintre bocancii aceia mari și-a înfipt talpa în spinarea lui, apăsându-l pe sol.

– Ușurel. N-am zis să te scoli. Ce-i cu tipul celălalt? Cine e?

– Fratele meu, a mârâit Jack.

– Și el e-n Gardă?

– E civil.

– Îmi pare rău, sergent, dar așa ceva nu-i acceptabil. Din păcate, Fortul Bandon nu primește deocamdată refugiați civili. Dacă vrei să intri, ia-ți rămas-bun acum.

– Nu-l pot părăsi, a zis Jack.

– M-am gândit c-o să spui asta. Alternativa este să pleci în aval cu restul refugiaților. Sunt câteva mii, care s-au aciuat pe-acolo. Orientați-vă după miros. Probabil c-o să fiți înjunghiați pentru bocanci sau poate că nu, dac-o să dormiți în schimburi.

Militarul a chicotit fără veselie. Pantalonii de camuflaj îi erau vârați în bocancii negri, murdari. Crezusem că stătea într-o umbră, dar acum am văzut că era altă pată. Betonul era presărat de o sumedenie de pete de ulei.

– Vorbești serios? a întrebat Jack. Civili nu sunt primiți?

– Nu, a răspuns militarul, abia am terminat să ne luptăm cu propriile noastre Humvee-uri blestemate. Jumătate din armele autonome au dispărut, iar pe restul le-am aruncat în aer. Majoritatea ofițerilor noștri au murit. Au fost toți convocați la un rahat de întrunire, exact înainte să-nceapă totul. De-atunci nu i-am mai văzut. Nu putem nici măcar să intrăm în atelierele de reparații sau în depoul de realimentare. Sergent, locul ăsta-i suficient de belit și fără să mai aducem civili drojdieri, hoți și puși pe rele de pe străzi.

Am simțit cum vârful rece al bocancului său mi-a atins fruntea.

– Nu mi-o lua în nume de rău, partenere.

Bocancul s-a retras.

– Porțile sunt închise. Dacă încercați să intrați aici, încasați gloanțe pe pâine de la omul meu din foișor. Așa-i, Carl?

– Afirmativ, a răspuns Carl de undeva dinapoia reflectorului.

– Și-acum, a spus militarul revenind către poartă, ștergeți-o de-aici. Amândoi.

Militarul a pășit înapoia reflectorului și am înțeles că nu mă uitasem la un maldăr de haine. Conturul era vizibil acum. Era un corp omenesc. Mai multe trupuri. Mormane de corpuri îngrămădite laolaltă ca niște ambalaje de bomboane suflate de vânt lângă gard. Înghețate de vreme, în contorsionări torturate. Petele de pe beton din fața mea – de sub obrazul meu – *nu erau de ulei*.

O mulțime de oameni muriseră aici, nu de mult timp.

– I-ați *omorât*? am întrebat, nevenindu-mi să cred.

Jack a gemut încetișor în barbă. Militarul a chicotit din nou sec. Bocancii i-au scrâșnit pe asfalt când a venit lângă mine.

– Ce dracu', sergent! Fratele tău nu știe când să-și țină gura, așa-i?

– Nu, nu știe, a zis Jack.

– Lasă-mă atunci să-ți explic, amice, a spus militarul.

Iar după aceea am simțit vârful din oțel al unui bocanc izbindu-mi coastele. Am fost prea surprins ca să strig. Aerul mi-a părăsit plămânii în mod reflex. Am rămas în poziție fetală în decursul următoarelor două-trei șuturi.

– A-nțeles! a strigat Carl, nevăzut în noapte. Cred c-a-nțeles, caporale!

Nu-mi puteam opri gemetele – era unicul fel în care puteam respira.

– Lasă-ne să plecăm, a spus Jack. Am dispărut, omule. Am dispărut.

Loviturile de picior s-au oprit. Militarul a mai chicotit o dată. Era ca un tic nervos. Am auzit *clicul* metalic al ridicării siguranței pe arma sa.

Carl a vorbit de sus, din foișorul invizibil:

– Domnule caporal, eu cred c-ajunge deja, nu credeți? Să ne retragem.

Nimic.

– Domnule caporal, să ne retragem, a repetat Carl.

Arma n-a tras, dar puteam simți bocancii aceia fără chip care așteptau acolo. Mă așteptau să zic ceva, orice. Ghemuit și suferind, m-am concentrat asupra încercării de a respira prin cușca mea toracică maltrată.

Nu mai aveam nimic de spus.

Militarul avusese dreptate: am simțit mirosul refugiaților înaintea să-i vedem.

Am ajuns în tabără după miezul nopții. Pe mal, în lungul Hudsonului, mii de oameni se strânseseră, campând și căutând informații. Fâșia lungă și îngustă de pământ era despărțită de stradă printr-un gard vechi din fier, iar terenul era prea accidentat pentru roboții casnici.

Aceia erau oamenii care veniseră la Fortul Bandon și nu găsiseră refugiu. Veniseră cu geamantane, rucsacuri și saci de plastic plini cu haine. Veniseră cu părinți, neveste, soți și copii. Masele acestea aprinseseră focuri din obiectele de mobilier găsite, folosiseră râul drept toaletă și-și aruncaseră gunoaiile în vânt.

Temperatura era cu puțin peste zero grade. Refugiații dormeau, moțâind sub mormane de păături, în corturi recent furate și pe pământ. Refugiații se încăierau, bătându-se cu pumnii și cuțitele, și ocazional cu arme de foc. Refugiații erau furioși, speriați și flămânzi. Unii cerșeau, din tabără în tabără. Unii furau lemne de foc și flecuștețe. Unii intrau în oraș și nu se mai întorceau.

Toți oamenii aceștia se strânseseră aici ca să aștepte. Ce anume... nu știam. Bănuiam că ajutor.

În beznă, eu și Jack am rătăcit printre focuri și pâlcuri de refugiați. Mi-am apăsât o batistă peste față, ca să țin la distanță mirosul de prea mulți oameni într-un loc prea mic. Instinctiv, mă simțeam vulnerabil în preajma atâtor persoane.

Și Jack se simțea la fel.

M-a atins pe umăr și a arătat un dâmb micuț, acoperit de tufe. Loc înalt. Un bărbat și o femeie stăteau unul lângă celălalt printre smocurile de iarbă uscată, cu un felinar între ei. Am pornit într-acolo.

Așa i-am cunoscut pe Tiberius și pe Cherrah.

Pe dâmb, un negru uriaș în cămașă hawaiiană, cu antebrațele rezemate pe genunchi. Alături, o amerindiană micuță, care a mijit ochii spre noi. Ținea în mână un cuțit de vânătoare uzat. Părea că-l folosisese de multe ori.

– Salut, le-am spus.

– Ce-i? a întrebat femeia. Nu v-ați săturat, soldaților? Ați venit s-o mai încasați?

Cuțitul ei mare și periculos sclișea în lumina felinarului.

Eu și Jack ne-am privit. Cum să răspundem la așa ceva? După aceea, bărbatul voinic și-a pus mâna pe umărul femeii și a rostit cu glas bubuitor:

– Fii manierată. Ei nu sunt din armată. Uită-te la uniforme. Nu sunt la fel cu celelalte.

– Mă rog, a pufnit ea.

– Veniți, a urmat el. Stați cu noi. Să ne descărcăm reciproc.

Ne-am așezat și am ascultat. Tiberius Abdullah și Cherrah Ridge se întâlniseră pe când fugeau din Albany. El era taximetrist și venise aici din Eritreea – aproape de cornul Africii. Ea era mecanic și lucrase în atelierul tatălui ei împreună cu cei patru frați. La Ora Zero, Tiberius venise să-și ia taxiul de la atelier. După aceea primă menționare, Tiberius n-a mai amintit de frații sau de tatăl lui Cherrah.

În timp ce Tiberius relata aventurile lor, Cherrah stătea tăcută. Nu-i puteam descifra expresia, dar am observat curiozitate în felul în care se uita la mine și la fratele meu, cum ne evalua și apoi își ferea ochii. Era o femeie interesantă.

Trăgeam o dușcă din bidonașul lui Ty, când o pereche de faruri a clipit în depărtare. O pușcă de vânătoare a apărut pe neașteptate în mâinile lui Cherrah. Tiberius a scos un pistol, pe care-l avea vârat la brâu. Jack a redus lumina felinarului. Se părea că un automobil ucigaș sărise peste baricade și ajunsese aici.

Am privit câteva secunde farurile îndepărtate și abia după aceea mi-am dat seama că Cherrah țintea cu pușca spre bezna *dinapoia* noastră.

Cineva se apropia rapid. Am auzit găfâieli și pufâieli, apoi pași apăsați, după care a apărut silueta unui bărbat. S-a împleticit stângaci în sus pe dâmb, a căzut în față și s-a proptit în vârful degetelor.

– Stai așa! a strigat Cherrah.

Bărbatul a încremenit, apoi s-a ridicat și a făcut un pas înainte în lumina felinarului. Era un soldat din Fort Bandon, un alb slăbănog cu gâtul lung și păr răvășit, de culoarea paielor. Nu-l văzusem niciodată, dar i-am recunoscut vocea imediat cum a vorbit.

– Ah... Salut... ăăă, bună, a zis el. Mă numesc Carl Lewandowski.

La câteva sute de metri mai sus pe malul râului, s-a ridicat un val de țipete răgușite, stridente, care a dispărut în văzduh. Siluete acoperite cu pături fugeau între focurile roșii. Perechea de faruri trecea chiar prin mijlocul taberei de refugiați și se îndrepta către noi.

– Am văzut-o din foișor când a luat-o razna, a spus Carl încă străduindu-se să-și recapete suflul. Am venit să-i avertizez pe oameni.

– Frumos din partea ta, am mormăit, apăsându-mi coastele învinețite.

Jack s-a lăsat într-un genunchi și a luat din spate carabina de asalt. A mijit ochii peste spațiul larg și deschis, spre haos.

– Humvee, a zis el. Blindat. N-au cum să-l oprească.

– Putem ținti în cauciucuri, a propus Cherrah trăgând închi-zătorul și verificând dacă avea cartuș în camera puștii de vânătoare.

– Scumpo, a rostit Carl, cauciucurile sunt antiglonț. Eu aș trage mai bine în faruri. După aceea în unitatea de senzori de pe acoperiș. DISTRUGEȚI-I ochii și urechile.

– Cum arată unitatea de senzori? a întrebat Jack.

Carl și-a luat arma din spate și i-a controlat încărcătorul, în timp ce a răspuns:

– O sferă neagră din care ies antene. Este o unitate standard compactă, multisenzorială, care are printre altele o cameră infra-roșu CCD de multiplicare a electronilor, montată pe o articulație cardanică de înaltă stabilitate.

Toți ne-am holbat la el și Carl ne-a privit pe rând.

– Scuze, a rostit după aceea, sunt inginer.

Humvee-ul continua să înainteze prin centrul masei de oameni care dormeau. Farurile săltau în sus și în jos prin beznă. Sunetele erau indescritibile. Farurile cu tentă roșiatică veneau acum spre noi, crescând în noapte.

– L-ați auzit, a spus Jack. Trageți în sfera neagră, dacă aveți câmp liber.

În scurt timp, gloanțele au început să trosnească în beznă. Măinile lui Cherrah se mișcau iute și lin, pe lungimea puștii ei cu acționare mecanică, scuișând gloanțele cu precizie către vehiculul care se legăna.

Farurile s-au spart. Mașina a virat, dar numai pentru a călca niște refugiați din apropiere. Scântei s-au ridicat din sfera neagră de pe acoperiș, lovită în mod repetat de gloanțe. Cu toate acestea, nu se oprea.

– Ceva nu-i în regulă, a mârâit Jack și l-a prins pe Carl de cămașă. De ce nu-i orb, blestematul?

– Nu știu, a scâncit Carl, nu știu.

Era o întrebare bună.

Am încetat să mai trag și mi-am aplecat capul pe un umăr, încercând să mă detașez de țipetele tânguitoare, de siluetele ce alergau și de confuzie. Focurile risipite, corpurile rostogolite și mugetul motorului au dispărut, înecate sub un vâl amnezic de concentrare.

De ce ne mai poate vedea?

Un sunet s-a desprins din haos. Era un *vup, vup, vup* blând, ca al unei îndepărtate mașini de tuns iarba. Abia atunci am observat o pată încețoșată deasupra noastră.

Un fel de ochi ceresc.

Humvee-ul lovit și zgâriat s-a ivit din noapte ca un monstru marin ridicându-se din adâncuri negre.

Ne-am împrăștiat în toate părțile, când s-a repezit în dâmbul nostru și a început să-l suie.

– Robot zburător, am strigat. La ora unsprezece. Imediat deasupra lizierei.

Toate țevile armelor s-au ridicat, inclusiv a mea. Humvee-ul s-a năpustit pe lângă noi și a strivit un foc de tabără aflat la zece

metri mai departe. Tăciunii s-au revărsat în cascadă peste capotă, făcându-l să semene cu un meteor care pătrunde în atmosfera terestră. După aceea a virat, ca să mai atace o dată.

Țevile au fulgerat. Cartușe fierbinți de alamă au țâșnit prin aer. Ceva a explodat pe cer, împrôșcând solul cu bucățele de plastic.

– Împrăștiati-vă, a spus Jack.

Mugetul Humvee-ului a acoperit țiuiturile motoarelor stelei căzătoare de pe cer. Vehiculul blindat a trecut ca un buldozer peste locul unde stătuserăm noi, cutremurând totul. În curentul de aer stârnit, am simțit miros de plastic topit, praf de pușcă și sânge.

După aceea, Humvee-ul s-a oprit imediat după dâmb. S-a îndepărtat de noi, smucindu-se înainte, pornind și oprindu-se, ca un orb care pipăie drumul din fața lui.

Reușiserăm. Deocamdată.

Un braț masiv mi-a trecut pe după gât și m-a strâns atât de tare, încât omoplații mi s-au atins.

– E orb, a spus Tiberius. Ai ochi de șoim, Cormac Wallace.

– Vor veni și altele. Ce facem acum? a întrebat Carl.

– Rămânem aici și-i protejăm pe oamenii ăștia, a zis Jack de parcă ar fi fost lucrul cel mai evident din lume.

– Și cum o să procedăm? am întrebat eu. Poate că ei nu vor protecția noastră. În plus, ne aflăm lângă cel mai mare arsenal al statului. Eu zic că trebuie să pornim spre munți. Să plecăm de-aici.

Cherrah a pufnit.

– Ai o idee mai bună? am întrebat-o.

– Camparea sub cerul liber este o soluție pe termen scurt. Unde ai prefera să fii? Într-o peșteră căutând hrană zilnic și spe-rând c-o vei găsi sau într-un loc unde vor fi și alți oameni pe care te poți bizui?

– Dar vor fi și răzmerițe și furturi, i-am atras atenția.

– Eu mă refer la o comunitate mai mică. La un loc sigur. La Calul Sur.

– Cât de mică? a întrebat Jack.

– Probabil câteva mii de locuitori, în majoritate indieni Osage. Ca mine.

– O rezervație indiană, am gemut. Foamete în masă. Boli. Morți. Suze, dar nu mi se pare locul cel mai grozav.

– Asta pentru că ai înghițit toate rahaturile care ți s-au spus, a replicat Cherrah. Calul Sur este organizat. Are un guvern funcțional. Agricultori. Sudori. Medici.

– E bine, am spus, dacă au și *sudori*.

Ea m-a privit apăsător.

– Gratii pentru închisori. Dacă vom avea nevoie de ele.

– Specializare, a spus Jack. Are dreptate. Trebuie s-ajungem într-un loc unde să ne regroupăm. Să plănuim un contraatac. Unde este Calul Sur?

– În Oklahoma.

Am gemut din nou, sonor.

– La un milion de kilometri depărtare.

– Am crescut acolo și cunosc drumul.

– De unde știi că ei mai sunt în viață?

– Am auzit oameni vorbind. Acolo există o tabără. Și o armată.

Cherrah a pufnit spre Carl. O armată *adevărată*.

Am pocnit din palme.

– Eu nu merg pe jos prin toată America, fiindcă așa ne zice o gagică pe care abia am întâlnit-o. Mai bine plecăm pe cont propriu.

Cherrah m-a prins de cămașă și m-a tras către ea. Carabina mi-a căzut pe jos, zăngănind. Era slăbuță, însă vânoasă, și brațele ei subțiri erau tari ca niște ramuri de copac.

– Șansa mea cea mai bună pentru supraviețuire, mi-a spus, este să fac echipă cu *fratele* tău. Spre deosebire de tine, *el* știe ce face și este priceput. Așa că mai bine taci dracului și gândește! Amândoi sunteți băieți isteți. Vrei să supraviețuiești. Alegerea nu-i greu de făcut.

Fața ei furioasă se afla la numai câțiva centimetri de chipul meu. Cenușa din focurile împrăștiate i-a aterizat în părul negru ca tușul și a ignorat-o. Ochii ei negri mă fixau. Femeia micuță era absolut decisă să rămână în viață și era clar că va face orice pentru asta.

Era o supraviețuitoare înnăscută.

N-am putut decât să zâmbesc.

– Să *supraviețuiesc*? am întrebat. Acum vorbești pe limba mea. De fapt, cred că nu mai vreau să mă îndepărtez niciodată la mai mult de un metru și jumătate de tine. Nu știu... dar mă simt sigur în brațele tale.

Mi-a dat drumul și m-a îmbrâncit.

– Ai vrea tu, *băiat isteț*, a pufnit.

Un râset bubuitor ne-a făcut pe toți să tresărim. Tiberius, care arăta ca o umbră gigantică, și-a pus rucsacul în spate. Când a vorbit, luminile flăcărilor i-au sclipit din dinți.

– Atunci e stabilit. Noi cinci facem echipă bună. Am înfrânt Humvee-ul și i-am salvat pe oamenii ăștia. Acum vom călători împreună, până ajungem în locul acela, la Calul Sur.

Noi cinci am devenit nucleul echipei Băiat-isteț. În noaptea aceea am început o călătorie lungă prin sălbăticie spre Calul Sur. Nu eram încă bine înarmați sau bine instruiți, dar am fost norocoși – în lunile de după Ora Zero, Rob a fost ocupat cu procesarea celor patru miliarde de oameni care locuiau în centre majore ale lumii.

Avea să treacă aproape un an înainte să ieșim din păduri, cu cicatrice din bătălii și vlăguiți. Însă în acel timp s-au petrecut evenimente importante, care aveau să modifice peisajul Noului Război.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

MISIUNE DE ESCORTĂ

Dacă puștiul ăsta o să mă lase să mor, vreau să
nu-mi uite chipul.

MARCUS JOHNSON

Noul Război + 7 luni

Pe când străbătea pe jos Statele Unite, echipa Băiat-isteț nu știa că roboți tot mai dotați cu armament goleau majoritatea orașelor mari din toată lumea. Ulterior, supraviețuitori chinezi au raportat că la momentul acela puteai traversa fluviul Yangtze mergând pe cadavrele care-l ticeau de la un mal la celălalt, în drumul lor spre Marea Chinei de Est.

Unele grupuri de oameni au învățat totuși să se adapteze pur și simplu masacrului interminabil. Eforturile acestor triburi urbane, descrise în paginile următoare de Marcus și de Dawn Johnson din New York, s-au dovedit până la urmă cruciale pentru supraviețuirea oamenilor din toată lumea.

Alarma se declanșează în zori. Nu-i mare scofală. Doar niște cutii de conserve legate laolaltă, care sunt târâte peste pavajul crăpat.

Deschid ochii și trag sacul de dormit de pe cap. Am nevoie de o secundă ca să înțeleg unde sunt. Ridic ochii și văd puntea unei mașini, toba, țeava de eșapament.

Ah, da! Așa-i.

De un an dorm nopțile în gropi de sub mașini și tot nu m-am obișnuit. Nu contează însă. Fie că mă obișnuiesc, fie că nu, sunt încă viu și sănătos.

Pentru aproape trei secunde rămân nemișcat și ascult. Cel mai bine este să nu sari imediat din pat. Nu poți să știi niciodată ce infern se târăște în jur prin noapte. În ultimul an, majoritatea roboților au devenit mai mici. Alții au devenit mai mari. *Mult* mai mari.

Mă lovesc la cap când ies din sacul de dormit și-l împăturesc. Merită. Mormanul ăsta de metal ruginit este prietenul meu cel mai bun. În zilele astea pe străzile New Yorkului sunt atât de multe mașini distruse, încât nemernicii nu pot să caute sub toate.

Mă târăsc afară de sub mașină, în lumina cenușie a soarelui. După aceea mă întorc, îmi trag ranița murdară și mi-o pun în spate. Tușesc și apoi hârâi o flegmă pe pământ. Soarele abia a răsarit, dar este frig așa-dimineață. Vara încă n-a început cu adevărat.

Conservele continuă să fie târâte. Mă las într-un genunchi și dezleg frânghia înainte ca microfoanele mașinilor să poată detecta zgomotul. Cel mai important este să fii silențios, să te miști întruna și să fii imprevizibil.

Altfel, mori.

Misiune de escortă. Dintre sutele de mii de locuitori ai New Yorkului care au fugit în păduri, cam jumătate mor acum de foame. Se întorc în oraș, împleticindu-se, slabi și murdari, speriați de lupi și sperând să scotocească prin case și să găsească ceva de mâncare.

În majoritatea cazurilor, mașinile îi înghit rapid.

Îmi trag gluga peste cap și las treniul negru să fluture în urmă, pentru a deruta sistemele robotice de țintire, mai ales blestemele de santinele-turele. Și pentru că veni vorba despre ele, trebuie să

ies de pe stradă. Intru într-o clădire distrusă și-mi croiesc drum printre dărâmături și gunoaie spre sursa alarmei.

După ce am dinamitat jumătate din oraș, roboții casnici obișnuiți nu se puteau balansa suficient de bine ca să ajungă la noi. Pentru o vreme am fost în siguranță, destul timp ca să ne stabilim în tunelurile de metrou și în interiorul clădirilor demolate.

Dar apoi a apărut un umblător *nou*.

Noi îi spunem „călugărița“. Are patru picioare multiarticulate, mai lungi decât stâlpii telefonici și matrite dintr-un fel de faguri din fibră de carbon. Tălpile lui sunt ca niște pioleți răsturnați, care pătrund în sol la fiecare pas. Sus, unde se unesc picioarele, are două brațe mici cu două mâini-pioleți. Brațele alea ca briciul taie prin lemn, rigips și cărămidă. Mașina aleargă complet îndoită și ghemuită la dimensiunea unei camionete. Aduce cu o insectă călugăriță.

Oarecum.

Pe când ocolesc mesele goale de la etajul prăbușit al unei clădiri de birouri, simt în podea vibrațiile demascatoare. Afară este ceva mare. Încremenesc locului, apoi mă ghemuiesc pe podeaua presărată cu moloz. Trăgând cu ochiul peste un birou umflat de apă, mă uit la ferestre. O umbră cenușie trece pe afară, dar nu disting nimic altceva.

Cu toate acestea, rămân locului încă un minut.

Nu departe de aici se derulează o rutină familiară. Un supraviețuitor a găsit un maldăr de pietre dubios, pe care o mașină nu l-ar observa niciodată. Lângă pietre este o frânghie de care persoana respectivă a tras. Știu că acum zece minute supraviețuitorul meu era viu. Nu există nicio garanție pentru următoarele zece minute.

În capătul prăbușit al clădirii, mă târăsc peste grinzi metalice strâmbe și cărămizi pulverizate, către semiluna de lumină cenușie a dimineții. Cu gluga pe cap, îmi apropii fața de deschidere și cercetez strada.

Sistemul nostru de semnalizare este acolo, nederanjat pe platforma unei intrări, de cealaltă parte a străzii. Un bărbat este ghemuit lângă el, cu brațele peste genunchi și capul plecat. Se leagănă înainte și înapoi pe călcăie, poate pentru a se încălzi.

Semnalizarea funcționează pentru că mașinile nu bagă în seamă chestiile naturale, precum pietrele sau copacii. Este o pată oarbă. O călugăriță are ochi versați pentru chestii nenaturale, precum scrisul sau desenele, chiar și pentru rahaturi ca fețele zâmbitoare. Dacă nu sunt camuflate, sârmele declanșatoare de bombe nu funcționează niciodată. Liniile sunt prea drepte. Scrierea de indicații spre o casă sigură este o modalitate bună prin care să omori oameni. Dar un morman de sfărâmaturi este invizibil. La fel și o grămadă de pietre care variază de la mari la mici.

Mă târăsc prin gaură și ajung la omul meu chiar înainte ca el să fi ridicat capul.

– Hei! Îi șoptesc și-l scutur de cot.

Ridică ochii la mine, speriat. Este un hispanic tânăr, de vreo douăzeci de ani. Văd că plânge. Dumnezeu știe prin ce a trecut ca să ajungă aici.

– E-n regulă, prietene, îl liniștesc. O să te ducem într-un loc sigur. Hai cu mine.

Încuviințează tăcut din cap. Se sprijină de clădire, pentru a se scula în picioare. Are un braț înfășurat într-un prosop murdar și-l susține cu cealaltă mână. Bănuiesc că trebuie să fie rănit destul de rău, dacă se teme să lase pe cineva să-l vadă.

– O să ne uităm în curând și la brațul tău, îi spun.

El tresare ușor. Nu-i reacția la care mă așteptasem. Ciudat cum o rană poate fi stânjenitoare. Ca și cum ar fi vina ta că un ochi, mână sau picior nu funcționează așa cum ar trebui. Bineînțeles, a fi rănit nu-i nici pe jumătate atât de stânjenitor pe cât a fi mort.

Îl conduc spre ruina prăbușită de vizavi. După ce vom intra, călugărița nu va mai fi o problemă. Oamenii mei sunt în majoritate în tunelurile metroului, ale cărui intrări principale au fost blocate. Vom trece dintr-o clădire în alta, până acasă.

– Cum te cheamă? îl întreb.

Nu răspunde, ci lasă capul în jos.

– Corect. Urmează-mă.

Revin în siguranța clădirii prăbușite. Puștiul fără nume șchio-pătează în urma mea. Împreună, trecem prin locuințe distruse,

escaladăm mormane de dărâmături detonate și ne târâm pe sub pereți pe jumătate năruți. După ce ajungem suficient de departe, ies pe o străduță destul de sigură. Tăcerea dintre noi crește cu cât umblăm mai mult.

Mă trec fiorii să merg pe strada pustie și-mi dau seama că mi-e frică de ochii morți ai puștiului care-și târăște picioarele alături de mine, fără să scoată un cuvânt.

Cât de multă schimbare poate absorbi cineva înainte ca totul să-și piardă înțelesul? A trăi doar de dragul trăitului nu înseamnă viață. Oamenii au nevoie de înțeles în aceeași măsură în care au nevoie de aer.

Slavă cerului că eu o am pe Dawn!

Îmi imaginez ochii ei căprui când observ stâlpul telefonic gri-verzui înclinat, din capătul străzii. Stâlpul se îndoaie la jumătate și se mișcă, și atunci îmi dau seama că este un picior. Dacă rămânem aici, vom muri în mai puțin de treizeci de secunde.

– Intră! șuier și-l împing pe puști către o fereastră spartă.

Mergând pe cele patru picioare îndoite, o călugăriță gârbovită apare în câmpul vizual. Capul ca un glonț lipsit de trăsături se rotește iute, apoi se oprește. Antenele lungi vibrează. Mașina galopează spre noi și picioarele tăioase intră în pavaj și pământ precum chila unei ambarcațiuni în apă. Ghearele frontale îi atârnă de pântec, ridicate și pregătite, cu lumini scânteind din nenumărații zimți.

Puștiul se holbează, inexpresiv.

Îl înșfac și-l îmbrâncesc prin fereastră, apoi plonjez după el. Ne ridicăm și alergăm peste o mochetă mucegăită. Peste câteva secunde o umbră acoperă dreptunghiul de lumină solară dinapoia noastră. Un braț cu gheare țâșnește prin rama ferestrei și rașchetează în jos, dărâmând parțial peretele. Îl urmează un altul. Înainte și înapoi, înainte și înapoi. Este aidoma unei tornade nestăvilite.

Avem noroc că aceasta este o clădire sigură. Știu asta deoarece a fost golită destul de bine. Fațada este demolată, dar la interior se poate umbla. Ne-am făcut bine temele în New York. Îl conduc pe puști la un morman de bolțari și o gaură în perete care duce în clădirea adiacentă.

– Aștia suntem, îi zic arătându-i gaura și împingându-l într-acolo. Se împleticește ca un zombi.

Aud apoi pârâitul mochetei și trosnetele mobilierului din lemn. Cumva, călugărița a pătruns prin fereastră. Ghemuită, își strecoară masa cenușie prin clădire, dărâmând placările murdare de pe tavane ca pe niște confeti. Mergând chircită, mașina este un nor de gheare sclipitoare și metal care scrâșnește.

Ne repezim către gaura din perete.

Mă opresc și-l ajut pe puști să se târască peste maldărul de fier-beton și moloz. Pasajul este o gaură ce se cascadează neagră, largă de numai un metru, care trece prin fundațiile ambelor clădiri. Mă rog cerului să-l încetinească pe monstrul dinapoia noastră.

Puștiul dispare înăuntru. Îl urmez. Este întuneric dătător de claustrofobie. Puștiul se târăște încet, continuând să-și protejeze brațul rănit. Aproape de intrare, sârmele de fier-beton ies în afară ca niște vârfuri ruginite de sulite. Aud călugărița care se apropie, distrugând tot ce atinge.

Apoi zgomotele încetează. Nu am suficient spațiu ca să întorc capul și să văd ce se întâmplă înapoia mea. Zăresc doar tălpile pantofilor puștiului care se târăște. Inspiră, expiră. Concentrează-te. Ceva izbește în intrarea tunelului, suficient de puternic pentru a sparge o stâncă, după cum a sunat. Izbitura este urmată de alta, care îmi zguduie toate oasele. Cuprinsă de frenezie, călugărița mestecă prin zidul de beton și gresie. Zgomotul este asurzitor.

În jurul meu există numai vacarm, beznă și praf.

– Mergi, mergi, mergi! urlu cât pot de tare.

După o secundă, puștiul dispare; a găsit celălalt capăt al tunelului. Rânjind, accelerez, mă rostogolesc afară din gaură și cad vreun metru, apoi zbier de agonie surprinsă.

Un deget de fier-beton mi-a străpuns carnea gambei drepte.

Zac pe spate și mă proptesc pe coate. Piciorul îmi este prins în gura tunelului. Fier-betonul iese în afară ca un dinte strâmb afundat în piciorul meu. Puștiul stă la un metru de mine, cu chipul la fel de inexpresiv. Inspir, cutremurându-mă, apoi urlu din nou de durere, ca un animal.

Asta pare să-i atragă atenția.

– Futu-i, urlu eu, scoate-mă din asta!

Puștiul clipește spre mine. În ochii lui căprui și morți pare să apară un licăr de viață.

– Grăbește-te, îi spun. Se-apropie călugărița.

Încerc să-mi ridic trunchiul, dar sunt prea slăbit și suferința mă copleșește. Având coatele înfipite dureros în podea, izbutesc să ridic capul. Încerc să-i explic puștiului.

– Trebuie să-mi smulgi piciorul din fier. Ori să smulgi fierul din perete. Una sau alta. Însă fă-o repede!

Puștiul stă locului, cu buza tremurându-i. Pare pe punctul să izbucnească în plâns. Bafta mea de tot rahatul!

Dinspre tunel pot auzi *poc-poc*-urile prin care loviturile călugăriței dislocă și mai multă piatră. Un nor de praf se revarsă din gaura care se dezintegrează. Fiecare lovitură trimite o vibrație pulsatorie prin piatră și în fier-betonul care mi-a tras în țeapă pulpa.

– Haide, frate, am nevoie de tine. Trebuie să m-ajuti.

Și pentru prima dată puștiul vorbește.

– Îmi pare rău, spune el.

Rahat! S-a terminat. Îmi vine să urlu la puștiul ăsta, la lașul ăsta. Îmi vine să-i fac rău cumva, dar sunt prea slăbit. De aceea, cu toate puterile pe care le mai am, mă concentrez să-mi țin fața ridicată către el. Mușchii gâtului se străduiesc să-mi țină capul sus, tremurând. Dacă puștiul ăsta o să mă lase să mor, vreau să nu-mi uite chipul.

Cu ochii fixați pe ai mei, puștiul își ridică brațul rănit. Începe să desfacă prosopul care-l învelește.

– Ce fa...

Mă opresc brusc. Mâna puștiului nu-i rănită... *el nu mai are mână.*

Carnea antebrațului i se termină printr-un snop de fire ce duc la o bucată unsuroasă de metal din care ies două lame. Seamănă cu o pereche de foarfeci industriale. Unealta i se contopește direct cu brațul. În timp ce privesc, un tendon i se flexionează în antebraț și lamele unse cu vaselină se îndepărtează.

– Sunt un monstru, rostește el. Rob mi-a făcut asta în lagărul de muncă.

Nu știu ce să cred. Nu mai am pic de putere. Las capul pe spate și privesc plafonul.

Sni p.

Picioarul îmi este eliberat. O bucată de fier-beton a rămas în el, tăiată și strălucitoare în capătul respectiv. Dar sunt *liber*.

Puștiul mă ajută. Mă cuprinde cu brațul lui cel bun. Șchiopătăm, îndepărtându-ne, fără să privim în urmă, spre gaură. După cinci minute, găsim intrarea camuflată în tunelurile metroului. Și apoi dispărem, căznindu-ne cum putem în lungul șinelor abandonate.

Lăsăm călugărița în urmă.

– Cum s-a-ntâmpat? îl întreb, arătând din bărbie către brațul distrus.

– În lagărul de muncă silnică. Oamenii intră la chirurgie și ies modificați. Eu am fost unul dintre primii. La mine a fost simplu. Doar un braț. La alții însă... Au ieșit mult mai rău de la autodoc. Fără ochi. Fără picioare. Rob îți umblă la piele, mușchi, creier...

– Tu ești pe cont propriu?

– M-am întâlnit cu diverși, dar n-au vrut... Își privește mâna mutilată și chipul îi este golit de orice expresie. Acum sunt ca *ele*.

Mâna asta nu i-a adus prieteni. Mă întreb de câte ori a fost respins, de cât timp se descurcă de unul singur.

Totul aproape că s-a terminat pentru el. O pot vedea în gârbovirea umerilor. În fiecare respirație, care pare o adevărată luptă. Am mai văzut asta. Puștiul nu este rănit... este înfrânt.

– E greu să fii singur, îi zic. Începi să te-ntrebi ce rost mai are. Înțelege?

El nu spune nimic.

– Însă aici sunt și alții. Rezistența. Acum nu ești singur. Ai un țel.

– Care-i ăla?

– Să supraviețuiești. Să ajuți rezistența.

– Nu sunt nici măcar...

Ridică brațul. Lacrimi îi sclipesc în ochi. Asta-i partea importantă. Trebuie s-o înțeleagă. Dacă nu, va muri.

Îl prind de umeri și îi rostesc în față:

– Te-ai născut om și vei muri om. Indiferent ce ți-au făcut ele. Sau ce *fac*. Ai înțeles?

Este tăcere aici jos, în tuneluri. Și beznă. Te simți în siguranță.

– Da, rostește el.

Trec un braț pe după umerii puștiului și mă strâmb din pricina durerii din picior.

– Bun, îi zic. Haide, atunci. Trebuie s-ajungem acasă și *să mâncăm*. Poate că n-o crezi, uitându-te la mine, dar am o nevastă frumoasă. Femeia cea mai frumoasă din lume. Și-ți spun, dacă știi s-o rogi, gătește o tocană de nu-ți vine să crezi.

Oamenii au nevoie de înțeles în aceeași măsură în care au nevoie de aer. Norocul nostru este că ne putem oferi înțeles unul altuia în mod gratuit. Prin simplul fapt că suntem vii.

În lunile următoare tot mai mulți oameni modificați au început să sosească în oraș. Indiferent ce le-ar fi făcut Rob, toți au fost primiți cu brațele deschise în rezistența NY. Fără refugiul acela sigur și lipsa lui de prejudecăți, este puțin probabil că rezistența oamenilor, inclusiv echipa Băiat-isteț, ar fi izbutit să obțină și să profite de o armă secretă incredibil de puternică: Mathilda Perez, în vârstă de paisprezece ani.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

TICKLER

Unde-i sora ta, Nolan? Unde-i Mathilda?

LAURA PEREZ

Noul Război + 10 luni

În timp ce mergea spre vest, către Calul Sur, echipa noastră a întâlnit un soldat italian rănit, pe nume Leonardo. L-am îngrijit pe Leo până s-a făcut bine, iar el ne-a povestit despre lagărele de muncă silnică ridicate în grabă la periferia orașelor mari. Se pare că Big Rob, care a fost depășit numeric inițial, s-a folosit de amenințarea cu moartea pentru a convinge un număr uriaș de oameni să intre în lagărele acelea și să rămână acolo.

Sub presiuni extreme, Laura Perez, fost congressman, a relatat povestea experienței ei într-un lagăr de muncă. Din milioanele de oameni care au fost închiși, câțiva norocoși au fost decizi să evadeze. Alții au fost siliți s-o facă.

Stau singură pe un câmp ud și noroios.

Nu știu unde sunt. Nu-mi pot aminti cum am ajuns aici. Brațele îmi sunt numai piele și os, pline de cicatrici. Port o salopetă albastră, murdară, care este aproape zdrențe, ruptă și pătată.

Tremurând, îmi strâng umerii cu palmele. Panica mă cutremură. Știu că scap ceva foarte important. Am lăsat ceva în urmă. Nu-mi pot da seama despre ce-i vorba, însă este dureros. Mă simt ca și cum aș avea inima înfășurată de o bucată de sârmă ghimpată, care se strânge.

Apoi îmi amintesc.

– Nu, gem eu.

Un strigăt mi se ridică din adâncul corpului.

– Nu!

Strig spre iarbă. Stropi de salivă îmi zboară de pe buze și se arcuiesc către razele de soare ale dimineții. Mă rotesc în cerc, dar sunt singură. Complet singură.

Mathilda și Nolan. Copiii mei. Copiii mei nu mai sunt.

Ceva sclipește dinspre lizieră. Tresar instinctiv. După aceea, îmi dau seama că nu-i decât o oglinjoară. Un bărbat în haine de camuflaj iese dinapoia unui copac și-mi face semn. Amețită, mă împleticesc într-acolo peste iarba înaltă și mărăcini și mă opresc la douăzeci de metri depărtare.

– Salut, rostește el. De unde vii?

– Nu știu, îi răspund. Unde sunt?

– Lângă New York. Ce-ți amintești?

– Nu știu.

– Controlează-ți corpul, dacă n-ai umflături.

– Poftim?

– Controlează-ți corpul, dacă n-ai umflături. Orice gălcă pe care n-o știi.

Derutată, îmi trec palmele peste trup. Sunt surprinsă că-mi pot simți absolut toate coastele. Nimic nu pare logic. Mă întreb dacă visez, dacă nu cumva sunt inconștientă sau moartă. Apoi simt ceva. O umflătură în partea de sus a coapsei. Probabil că-i singura parte carnoasă a corpului meu.

– Am o umflătură pe picior, rostesc eu.

Bărbatul începe să se retragă spre pădure.

– Ce-nseamnă asta? îl întreb. Unde pleci?

– Îmi pare rău, doamnă, dar Rob ți-a băgat un gândăcel, un dispozitiv de urmărire și înregistrare. La câțiva kilometri de locul ăsta este un lagăr de muncă silnică pentru oameni. Pe tine te folosește ca momeală. Nu-ncerca să mă urmărești. Îmi pare rău.

Dispare în umbrele pădurii. Îmi duc mâna pavază la ochi și privesc după el.

– Așteaptă, așteaptă! Unde-i lagărul ăla? Cum îl găesc?

Un glas răsună slab din pădure.

– Scarsdale. Opt kilometri spre nord. Urmează drumul. Să ai mereu soarele în dreapta. Ai grijă.

Bărbatul dispare. Sunt din nou singură.

Pornesc către nord, lăsând urme împleticite prin iarba înnoroită. Îmi dau seama că poienița este, de fapt, un drum năpădit de buruieni, care revine treptat la natură. Mă silesc să înaintez. Sunt slăbită și vlăguită. Corpul meu vrea să tremure. Vrea să se întindă pe jos și să abandoneze.

Dar n-o să-l las.

Mă duc după copiii mei.

Umflătura se mișcă atunci când o ating. Găesc o tăietură mică în piele, probabil în locul unde m-au operat. Rana aceasta este însă mai sus pe picior, aproape de șold. Cred că ceea ce se află înăuntru se mișcă. Sau cel puțin se poate mișca, dacă dorește.

Gândăcel. Bărbatul camuflat l-a numit „gândăcel“. Pufnesc scurt, întrebându-mă cât de literal ar trebui să iau descrierea aceea.

Se dovedește că destul de literal.

Îmi revin crâmpie de memorie. Imagini vagi de pavaj bine măturat, o clădire mare din metal. Ca un hangar pentru avioane, dar puternic iluminat. Altă clădire, cu paturi suprapuse până în plafon. Nu-mi amintesc cum arată ei, temnicerii, dar nu mă străduiesc prea tare să-mi reamintesc.

După o oră și jumătate de mers constant, zăresc în depărtare o zonă defrișată. De acolo se ridică lent vălătuci de fum. Razele soarelui scânteiază dintr-un acoperiș metalic mare și din garduri scurte din sârmă împletită. Acolo trebuie să fie. Lagărul.

O senzație stranie, de alunecare, prin picior îmi reamintește că port gândăcelul. Bărbatul acela n-a vrut să mă ajute din cauza lui. Este logic, așadar, că gândăcelul le spune mașinilor unde mă aflu, pentru ca ele să poată prinde și ucide alți oameni.

Sper însă că mașinile nu se așteaptă ca eu să *revin*.

Privesc umflătura pulsatorie de sub piele și simt o senzație de greață în adâncul stomacului. Este imposibil să pot continua cu gândăcelul acolo. Trebuie să fac ceva în privința asta.

Și va fi dureros.

Două pietre, plate. O fâșie lungă de țesătură, ruptă din mânecă. Cu mâna stângă apăs o piatră pe coapsă, adâncind pielea imediat înapoia umflăturii. Gândăcelul începe să se miște, dar înainte de a se putea îndepărta, închid ochii și mă gândesc la Mathilda și la Nolan și lovesc cu toată puterea cu cealaltă piatră. Un fulger de durere îmi înflorește în picior și aud un *trosc*. Mai lovesc de trei ori cu piatra, după care mă rostogolesc pe sol, zbierând de durere. Zac pe spate, gâfâind, și privesc printre lacrimi cerul albastru.

Trec vreo cinci minute înainte de a-mi aduna curajul să mă uit ce mi-am făcut la picior.

Gândăcelul seamănă cu un vierme metalic bont, cu zeci de piciorușe cu ghimpi, care tremură. Probabil că a ieșit prin piele, sfârtecând-o, la prima mea lovitură, din moment ce o parte din carapace i-a fost strivită în exteriorul epidermei. Din el curge un fluid amestecându-se cu sângele meu. Îl ating cu vârful degetului pe care îl ridic la nas. Miroase a chimicale. Ba chiar a chimicale explozive – gazolină sau kerosen.

Nu știu de ce, dar cred că am fost foarte norocoasă. Nu m-am gândit niciodată că gândăcelul poate fi o bombă.

Nu-mi îngădui să plâng.

Silindu-mă să mă uit la el, întind mâna și-l trag ușor de sub piele. Pe partea cealaltă, cea care n-a fost strivită, carcasa lui este

cilindrică. Îl arunc pe jos și rămâne inert. Seamănă cu un tub de mentosan cu multe picioare și două antene lungi și umede. Îmi mușc buza inferioară și încerc să nu urlu, când îmi bandajez piciorul cu fâșia de țesătură albastră.

După aceea mă ridic și șchiopătez către lagăr.

Arme-santinele. Amintirile îmi revin dansând în minte. Lagărul de muncă este protejat de arme-santinele. Movilițele acelea cenușii de sub iarbă se vor deschide și vor ucide orice se apropie sub o anumită distanță.

Lagărul Scarsdale.

De la lizieră, privesc câmpia. Insecte și păsări zboară înainte și înapoi peste covorul des de flori, ignorând movilițele de haine acoperite parțial de iarbă – corpurile potențialilor salvatori. Roboții nu încearcă să ascundă locul acesta, ba chiar îl folosesc ca pe un far cu care să atragă supraviețuitori umani. Eliberatori potențiali care cad repetat în capcană. Trupurile lor se acumulează pe câmp și se descompun. Hrană pentru flori.

Dacă trudești conștiincios și ești obedient, mașinile te hrănesc, te țin viu și la căldură. Înveți să ignori pocnetele seci ale armelor-santinele. Te silești să uiți ce înseamnă sunetele acelea. Te uiți după zăhărel. Încetezi să mai vezi biciul.

Într-o parte a complexului zăresc o linie cafenie, mișcătoare. Oameni. Este un șir de oameni care sunt mânați de aici în alt loc. Nu ezit, ci șchiopătez în jurul santinelor pentru a ajunge la ei.

După douăzeci de minute, văd un vehicul blindat cu șase roți care se hurducăie cu vreo șapte kilometri pe oră. Este militar, cu turelă deasupra. Merg spre el cu brațele ridicate, dar mă crispez când turela se rotește și se fixează asupra mea.

– Rămâi în coloană. Nu te opri. Nu te apropia de vehicul. Supune-te imediat sau vei fi împușcată, rostește un glas artificial dintr-un difuzor montat pe capotă.

O coloană neregulată de refugiați se împleticește în paralel cu mașina blindată. Unii cară valize sau rucsacuri, însă majoritatea

n-au decât hainele de pe ei. Dumnezeu știe de cât timp mărșăluiesc. Sau câți erau în coloană când au început marșul.

Câteva capete obosite se ridică și mă privesc.

Mă alătur coloanei de refugiați, cu brațele ridicate și ochii ațintiți asupra turelei. După cinci minute, lângă mine apar un bărbat în costum de afaceri stropit de noroi și un alt bărbat în poncho. Ei mă încadrează și încetinesc ușor pasul, astfel încât rămânem în urma vehiculului militar.

– De unde ai venit? Întreabă costumul de afaceri.

Privesc drept înainte.

– Am venit din locul spre care mergem, îi răspund.

– Și ce-i acolo?

– Un lagăr de muncă forțată.

– Lagăr de muncă forțată? exclamă puștiul în poncho. Adică un lagăr de concentrare?

Ochii lui examinează câmpia, trecând de la vehiculul blindat la o tufă înaltă din apropiere. Bărbatul în costum de afaceri pune o mână pe umărul prietenului său.

– Nu! Nu uita ce s-a întâmplat cu Wes.

Asta pare să-l descumpănească pe puștiul în poncho.

– Cum ai scăpat? mă întreabă bărbatul.

Îmi privesc piciorul. O pată uscată de sânge se vede mai întu-necată pe partea de sus a cracului salopetei mele. Asta spune tot, de fapt. El îmi urmărește ochii și nu mai insistă.

– Au într-adevăr nevoie de noi pentru *muncă*? rostește Poncho. De ce? De ce nu folosesc tot mașini?

– Noi suntem ieftini, îi răspund. Mai ieftini decât să constru-iască mașini.

– Nu tocmai, replică atunci costumul de afaceri. Noi costăm resurse. Hrană.

– A rămas destulă hrană, îi spun. În orașe. În urma reducerii populației, mașinile pot face ca proviziile noastre să dureze ani buni.

– Grozav, zice Poncho. Ce să zic – grozav, nenicule!

Observ că mașina blindată a încetinit. Turela se rotește silențios spre noi. Închid gura. Bărbații aceștia nu sunt obiectivele

mele. Obiectivele mele au nouă, respectiv doisprezece ani, și-și așteaptă mama.

Continui să merg, singură.

Mă îndepărtez, pe când ceilalți sunt procesați. Doi Big Happy ponosiți privesc și rostesc comenzi preînregistrate, în timp ce coloana de oameni își depune hainele și valizele într-un morman. Îmi reamintesc asta: dușul, salopeta, primirea patului, primirea locului de muncă. Iar la sfârșit, am fost toți marcați.

Eu am și acum marcajul.

Este o etichetă subdermală de mărimea unui bob de orez înglobat adânc în umărul drept. După ce intrăm în lagăr și toți au fost siliți să-și abandoneze obiectele personale, mă îndepărtez pur și simplu de ei. Un Big Happy mă urmează când traversez câmpul către clădirea metalică mare, însă marcajul mă identifică drept obedientă. Dacă n-aș fi obedientă, mașina mi-ar strivi pur și simplu gâtul cu mâinile goale. Am văzut întâmplându-se asta.

Detectoarele din lagăr par să-mi recunoască marcajul. Nu se declanșează nicio alarmă. Slavă cerului că nu mi-au trecut numărul pe o listă neagră după ce m-au aruncat pe câmp! Big Happy se retrage, iar eu traversez lagărul spre hala de lucru.

În clipa în care intru pe ușă, o lumină începe să pâlpâie silențios. N-ar trebui să fiu aici acum. Sarcinile mele de muncă nu au fost trasate pentru ziua de azi sau poate deloc.

Big Happy acela se va întoarce.

Privesc atentă în jur. Acesta este locul pe care mi-l reamintesc cel mai bine. Beton curat și măturat sub un acoperiș metalic uriaș, lung cât un teren de fotbal. Când afară plouă, hala aceasta pare un amfiteatru în care spectatorii aplaudă discret. Șiruri de lămpi fluorescente atârnă deasupra conveierelor înalte până la piept care se întind în depărtare. Aici lucrează sute de oameni. Toți poartă salopete albastre și măști de protecție din hârtie; stau în picioare lângă benzile rulante, iau piese din containere și le conectează la ceea ce se află pe bandă, apoi le împing mai departe.

Este o linie de asamblare.

Mă îndrept iute către locul unde obișnuiam să lucrez. Mă uit și văd că azi se construiesc „tânculețe“, așa cum le numeam noi. Aduc cu călugărițele mari cu patru picioare, dar sunt de dimensiunea unui cățel. Nu știuserăm ce erau până când, într-o zi, un tip nou, un soldat italian, a spus că dispozitivele astea – tânculețele – sunt fixate pe abdomenele călugărițelor și sunt desantate în timpul unei lupte. Tot el a zis că cele avariate puteau fi recablate uneori și utilizate ca echipamente de urgență. A mai spus că ei le numeau „ticklere“ sau așa ceva.

Ușa prin care tocmai intrasem se deschide, glisând. Un Big Happy pășește înăuntru. Toți oamenii se opresc din muncă. Conveierile nu se mai mișcă. Nimeni nu se clintește pentru a mă ajuta. Stau încremeniți și tăcuți ca niște statui albastre. Nu mă obosesc să le cer ajutorul. Știu că, dacă aș fi fost în locul lor, nici eu n-aș fi făcut nimic.

Big Happy închide ușa în urma sa. Un *bum* reverberează prin hangarul uriaș, când zăvoarele tuturor ușilor se închid brusc. Acum sunt prinsă aici, până voi fi ucisă.

Alerg în lungul liniei de asamblare, gâfâind, cu piciorul pulsând. Big Happy vine după mine. Înaintează precaut, câte un pas o dată, silențios, cu excepția zumzetului slab al motoarelor. Întinzându-se lângă linie, văd cum tânculețele se transformă din cutițe negre în mașini aproape complete.

În celălalt capăt al halei lungi, întind mâna spre ușa care duce la dormitoare. Prind clanța și o smucesc, dar ușa din oțel gros este zăvorâtă. Mă răsucesc, rezemându-mă cu spatele de ea. Sute de oameni privesc, ținându-și uneltele în mâini. Unii sunt curioși, dar majoritatea sunt nerăbdători. Cu cât lucrezi mai intens, cu atât ziua trece mai repede. Eu reprezint o întrerupere. Și nici măcar una neobișnuită. În scurt timp beregata îmi va fi strivită și corpul îndepărtat, iar oamenii aceștia vor reveni la ceea ce a mai rămas din viața lor.

Mathilda și Nolan se află dincolo de ușa asta și au nevoie de mine, însă eu voi muri în fața oamenilor înfrânți cu măști din hârtie.

Cad în genunchi, lipsită de putere. Cu fruntea apăsată de betonul rece, aud doar *clic, clic*-ul constant al lui Big Happy, care

vine către mine. Sunt foarte obosită. Cred că momentul acela va fi o ușurare când va sosi. O binecuvântare spre somnul de veci.

Corpul meu este un mincinos. Trebuie să ignor suferința. Trebuie să găsesc o cale de ieșire de aici.

Îmi îndepărtez părul de pe față și privesc cu disperare în jurul halei, căutând ceva. Îmi vine o idee. Strâmbându-mă din pricina durerii cauzate de coapsa care sângerează, mă împleticesc în lungul liniei de asamblare a tănculețelor. Le pipăi pe toate, căutându-l pe cel aflat exact în faza de care am nevoie. Oamenii de care mă apropii se retrag.

Big Happy se află la numai un metru și jumătate de mine când găsesc tănculețul perfect. Acesta este compus din patru picioare subțiri care atârnă dintr-un abdomen de mărimea unui ceainic. Sursa de energie este atașată, dar sistemul nervos central se găsește la câțiva pași mai departe. Deocamdată, sârmele neizolate ies în exterior printr-o cavitate de pe spinarea lui.

Înhaț tănculețul și mă răsucesc. Big Happy se află la nici jumătate de metru de mine și întinde brațele. Împleticindu-mă îndărăt, îmi regăsesc echilibrul, după care șchiopătez către ușa din oțel. Cu mâini tremurătoare, trag spre exterior toate picioarele tănculețului și-i lipesc abdomenul de ea. Brațul stâng îmi tremură de efortul de a ține sus bucata aceea solidă de metal. Cu mâna liberă, conectez sârmele ce-i ies din spinare.

În mod reflex, tănculețul își trage în sine picioarele cu ghimpi. Cu un scrâșnet scârțâitor, ele prind ușa și ronțăie metalul. Îi dau drumul și dispozitivul cade zăngănind pe podea, strângând în membre o bucată de cincisprezece centimetri de oțel solid din ușă. O gaură neregulată se cascadează în locul unde fuseseră clanța și încuietoearea. Brațele îmi sunt aproape inerte de oboseală, inutile. Big Happy este la câțiva centimetri, cu mâna întinsă, cu cele trei degete rășchirate și pregătite să înhațe partea cea mai apropiată a corpului meu.

Printr-o lovitură de picior, deschid larg ușa avariată.

De cealaltă parte a ei mă privesc ochi îngroziți. Bătrâne și copii sunt înghesuiți în dormitor. Paturi suprapuse din lemn se ridică până la tavan.

Mă reped înăuntru și trântesc ușa după mine, proptindu-mă cu spatele în ea, în timp ce Big Happy încearcă să intre. Din fericire, mașina nu are suficientă tracțiune pe podeaua din beton lustruit ca să poată deschide imediat ușa.

– Mathilda! strig din răsputeri. Nolan!

Oamenii nu se clintesc, ci doar se uită la mine. Mașinile îmi cunosc ID-ul. Ele mă pot urmări oriunde merg și nu se vor opri până nu mă ucid. Era unica șansă pentru a-mi salva familia.

Și, pe neașteptate, iată-l. Îngerașul meu tăcut. Nolan se află în fața mea, cu părul negru ciufulit și murdar.

– Nolan! exclam eu.

El aleargă spre mine, îl prind și-l îmbrățișez. Ușa mă izbește în spinare, fiindcă mașina continuă să împingă. Cu certitudine vor sosi și altele.

Cuprind chipul delicat al lui Nolan în palmele mele și-l întreb:

– Unde-i sora ta? Unde-i Mathilda?

– A fost rănită. După ce ai plecat.

Îmi ascund teama pentru băiatul meu.

– Of, puiule, cât de rău îmi pare! Unde este? Du-mă la ea.

Nolan nu rostește niciun cuvânt. Arată cu mâna.

Ținându-l în brațe, mă împing printre oameni și mă grăbesc pe un hol până la infirmerie. Înapoia mea, două femei în vârstă se reazemă calm de ușa care zăngăne. Nu am timp să le mulțumesc, dar îmi voi reaminti chipurile lor. Mă voi ruga pentru ele.

Până acum n-am mai fost în sala aceasta lungă din lemn. Un coridor central îngust este partiționat cu perdele care atârnă de ambele părți. Merg pe mijloc și smucesc perdelele pentru a-mi găsi fiica. Fiecare smucitură a unei perdele dezvăluie altă oroare, însă creierul meu nu le înregistrează. Acum voi recunoaște doar un singur lucru. Un singur chip.

Iar apoi o văd.

Fetița mea zace pe o masă rulantă, iar deasupra capului îi plutește un monstru. Este un fel de mașină-chirurg montată pe un braț metalic, din care coboară o duzină de picioare din plastic. Fiecare picior robotic este înfășurat în hârtie sterilă și în vârful fiecăruia se

găsește un instrument: bisturie, cârlige, ciocane de lipit. Robotul se mișcă precum o ceață – mișcări precise, sacadate –, ca un păianjen care-și țese plasa. Mașina lucrează asupra feței Mathildei fără să se oprească sau să pară că-mi observă prezența.

– Nu! răcnesc eu.

Îl las pe Nolan din brațe și înșfac baza mașinii. O ridic, cu toată puterea, de pe chipul fiicei mele. Derutată, mașina își retrage membrele în aer. În fracțiunea aceea de secundă izbesc masa rulantă cu piciorul și o îndepărtez pe Mathilda de robot. Rana din coapsă mi se redeschide și simt un firicel de sânge care mi se prelinge în spirală pe picior.

Big Happy trebuie să fi ajuns foarte aproape.

Mă aplec peste masă și-mi privesc fetița. S-a întâmplat ceva îngrozitor. Ochii ei... Ochii ei frumoși nu mai există.

– Mathilda? rostesc eu.

– Mama? zâmbește ea.

– Fetița mea, ești bine?

– Așa cred, zice ea și se încruntă la expresia feței mele. Îmi simt ochii ciudat. Ce s-a-ntâmplat?

Cu degete tremurătoare, atinge metalul negru și mat care este îngropat acum în cavitățile ei oculare.

– Ești bine, scumpo? Poți să vezi? o întreb.

– Da, pot. Pot să văd înăuntru.

O senzație de oroare îmi cuprinde măruntaiele. Am ajuns prea târziu. Ei mi-au rănit deja fiica.

– Ce poți să vezi, Mathilda?

– Pot să văd înăuntrul mașinilor, îmi răspunde ea.

Am nevoie de numai câteva minute ca să ajung la perimetrul lagărului. Îi ridic pe Mathilda și pe Nolan peste gardul înalt de numai un metru și jumătate – un obstacol ușor de depășit. Ușurimea face parte din ademenirea potențialilor salvatori din exterior, care privesc lagărul. Adevărații temniceri sunt armele-santinele ascunse, care pândesc pe câmp.

– Haide, mamă, mă îndeamnă Mathilda, aflată în siguranță de cealaltă parte.

Acum însă piciorul îmi sângerează în mod deschis – sângele mi se adună în pantof și curge pe pământ. După ce l-am trecut pe Nolan peste gard, sunt prea istovită ca să mă clintesc. Îmi păstrez cunoștința doar printr-un efort uriaș de voință. Strecur degetele prin sârma gardului și-mi privesc copiii pentru ultima oară.

– O să vă iubesc mereu. Indiferent ce va fi.

– Ce vrei să zici? spune Mathilda. Haide. Te rog!

Treptat, văd tot mai slab, câmpul vizual mi se restrânge. Privesc lumea prin două punctulețe, restul este beznă.

– Mathilda, ia-l pe Nolan și plecați.

– Mamă, nu pot! Acolo sunt arme. Le pot *vedea*.

– Concentrează-te, iubito. Acum deții un dar unic. Uită-te unde sunt arme. Uită-te unde pot ele să tragă. Găsește un traseu sigur. Ține-l pe Nolan de mână și nu-i da drumul.

– Mami, rostește Nolan.

Îmi suprim toate emoțiile. Trebuie s-o fac. Pot auzi țiuiturile motoarelor tănculețelor, care încep să roiască pe câmp înapoia mea. Mă năruiesc pe gardul din sârmă. De undeva din adânc găsesc forța să răcnesc:

– Mathilda Rose Perez! Nu discutăm aici! Ia-ți fratele și pleacă. Fugiți! Nu vă opriți până n-ajungeți foarte departe de locul ăsta. Ați auzit? Fugiți! Plecați *imediat*, altfel o să fiu foarte supărată pe voi.

Mathilda tresare la auzul tonului meu. Se îndepărtează cu un pas ezitant. Simt cum mi se frânge inima. Este o senzație paralizantă, care îmi radiază din piept și strivește astfel toate gândurile, înghițindu-mi frica.

După care gura Mathildei se transformă într-o linie subțire. Fruntea i se încrețește într-o încruntătură încăpățânată, familiară, deasupra monstruoaselor implanturi retinale.

– Nolan, spune ea. Ține-te de mâna mea, orice ar fi. Nu-i da drumul. O s-o luăm la fugă acum. Superrapid, da?

Băiatul încuviințează și o prinde de mână.

Soldăteii mei. Supraviețuitori.
– Te iubesc, mami, spune Mathilda.
Apoi copiii mei dispar.

Nu mai există nicio altă înregistrare despre Laura Perez. Mathilda Perez este însă altă poveste.

CORMAC WALLACE, *MIL#ACS217*

BAND-E-AMIR

Asta nu-i o armă, nu-i așa?

PAUL BLANTON

Noul Război + 10 luni

În lunga perioadă de după Ora Zero, specialistul Paul Blanton nu numai că a supraviețuit în Afghanistan, ci a și prosperat. Așa cum se descrie în următoarele memorii, Paul a descoperit un artefact atât de important, încât a modificat cursul Noului Război... și a făcut-o în timp ce fugea pentru a-și salva viața într-un mediu foarte ostil.

Este greu de știut dacă tânărul translator a fost norocos sau șiret, ori ambele. Eu cred că oricine este înrudit direct cu Lonnie Wayne Blanton a pornit deja pe jumătate spre calitatea de erou.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

Eu și Jabar suntem întinși pe creasta unei stânci și i privim prin binocluri.

Este ora 10 dimineața. Anotimp secetos în Afghanistan. Acum o jumătate de oră am interceptat o comunicație între avtomate. A fost doar o rafală scurtă de informații din aer, adresată probabil unui ochi-mișcător de la sol. Sau putea să fi fost adresată unui tanc integral. Sau altei mașini mult mai rele. Eu și Jabar am decis să ne instalăm aici și s-o așteptăm să apară, indiferent ce ar fi.

Mda, sună a misiune sinucigașă.

După Ora Zero, afganii nu s-au încrezut în mine nicio secundă. Lui Jabar și mie ni s-a interzis să ne apropiem de taberele principale. Majoritatea civililor au fugit spre grotele făcute de mâna omului în provincia Bamiyan. Chestii cu-adevărat străvechi. Niște tipi realmente disperați le-au săpat în fața verticală a muntelui și, pentru o mie de ani, au asigurat refugiul înaintea războaielor civile, foametei, molimelor și invaziilor.

Tehnologia se schimbă, dar oamenii rămân aceiași.

Bătrânii morocănoși cu bărbi de Moș Crăciun și sprâncene care încercau să le evadeze de pe frunți stăteau în cerc, sorbeau ceai și răcneau unii la alții. Se întrebau de ce dronele avtomate veniseră tocmai aici. Pentru a afla, ne-au trimis pe *noi* să urmărim comunicațiile. A fost o pedeapsă pentru Jabar, dar el nu uitase niciodată că-i salvasem viața la Ora Zero. Este un puști bun. Arată groaznic până îi va crește barba, însă este un puști bun.

Locul ăsta în care ne-au trimis, Band-e-Amir, e atât de frumos că te dor ochii. Între munți cafenii sterpi sunt cuibărite lacuri albastre precum cerul. Totul este îmbrăcat în stânci din gresie roșu strălucitor. Suntem atât de sus și atmosfera este atât de rarefiată, încât te amețește. Jur – lumina face aici ceva straniu, ceva ce nu face în alte locuri. Umbrele sunt prea precis delimitate. Detaliile sunt prea distincte. Ca pe altă planetă.

Jabar îl vede primul și mă înghiontește.

Un avtomat biped merge pe un drumeag îngust de pământ la peste un kilometru depărtare, traversând zona de lăstăriș. Pot spune că a fost cândva SAP. Probabil un Hoplit, judecând după înălțime și mersul ușor legănat. Dar nu pot fi sigur. În ultimul timp, mașinile s-au schimbat. De exemplu, bipedul de acolo nu

poartă haine, asemenea unui SAP, ci este făcut dintr-un material fibros de culoarea pământului. Merge cu viteza constantă de opt kilometri pe oră și umbra îi este proiectată în spate; este mecanic, ca un tanc care rulează peste nisipul deșertului.

– E soldat? întreabă Jabar.

– De acum nu mai știu ce este, îi răspund.

Eu și Jabar decidem să-l urmărim.

Așteptăm până aproape că iese din raza vizuală. Când conducem echipa SAP, aveam o dronă-ochi care supraveghea pe un kilometru pătrat în jurul unității noastre. Mă bucur că știu procedura, pentru a putea sta în afara razei ei vizuale. O chestie bună la avtomate este că nu întreprind pași suplimentari dacă nu-i nevoie. Au tendința de a merge după linii drepte sau în lungul unor poteci ușoare. În felul acesta sunt predictibile și ușor de urmărit.

Păstrând altitudinea, mergem în lungul crestei în aceeași direcție cu avtomatul. În scurt timp, soarele lovește cu toată forța, însă veșmintele noastre murdare din bumbac absorb transpirația. De fapt, este chiar plăcut să umblu alături de Jabar pentru o vreme. Un loc atât de mare te face să te simți mic. Și aici devii singur foarte repede.

Eu și Jabar mergem pe terenul accidentat doar cu ranițele, burnuzurile și antenele lungi și flexibile. Antenele sunt lungi de aproape doi metri și jumătate și făcute din plastic negru, gros, care vibrează la fiecare pas. Au fost demontate probabil de la niște mașini în ultimii cincizeci de ani de războaie care s-au purtat pe aici. Cu ajutorul lor putem intercepta comunicațiile între avtomate și le putem deduce direcțiile de deplasare. În felul acesta le urmărim mișcările și transmitem avertismente oamenilor noștri. Păcat că nu putem înțelege conținutul mesajelor. Este însă absolut imposibil să spargem cheia lor de încriptare. Merită totuși să știm unde sunt cei răi.

Burnuzurile ni se contopesc cu rocile, dar stăm de obicei la minimum un kilometru unul de celălalt. O asemenea distanță ajută la determinarea direcției comunicațiilor prin radio a avtomatelor. În plus, dacă unul dintre noi este lovit de un proiectil, celălalt poate avea timp să se ascundă ori să scape.

După cinci-șase ore de urmărire a bipedului, ne despărțim și efectuăm ultima citire pentru ziua în curs. Este un proces lent. Mă așez, aranjându-mi burnuzul în jurul meu, ridic antena și-mi pun căștile, ascultând pârâitul comunicațiilor. Aparatul meu le atașează automat etichete temporale. Jabar face același lucru la un kilometru depărtare. În scurt timp, vom compara cifrele, pentru a obține o direcție aproximativă.

Stând sub razele soarelui, am timp destul pentru a mă gândi la tot ce s-ar fi putut întâmpla. Odată mi-am vizitat fosta bază. Ruine suflate de vânt. Schelete ruginite de mașini abandonate. Nu exista nimic la care să mă întorc.

După ce stau o jumătate de oră așezat turcește și privesc cum soarele apune după munții sclipitori, recepționez o rafală de comunicații. Antena mea clipește – s-a conectat. Îmi scânteiez ciobul de oglindă către Jabar, care-mi răspunde în același fel. Pornim unul spre celălalt.

Se pare că bipedul automat a trecut de cealaltă creastă și apoi s-a oprit. Ei nu dorm, așa că cine știe ce se întâmplă acolo. Probabil că nu ne-a simțit, fiindcă nu plouă cu gloanțe. Pe măsură ce se înnoptează, solul radiază spre cer căldura pe care a înmagazinat-o peste zi. Căldura aceea este unicul nostru camuflaj și, în absența ei, nu avem de ales decât să stăm locului. Scoatem sacii de dormit și poposim peste noapte.

Eu și Jabar stăm unul lângă altul în întunericul rece, care devine și mai rece. Cerul negru se deschide deasupra capetelor noastre și mă jur pe Dumnezeu că stelele copleşesc noaptea.

– Paul, șoptește Jabar, sunt neliniștit. Țsta nu seamănă cu ceilalți.

– Este o unitate SAP modificată. Erau destul de comune... înainte. Eu am lucrat cu multe.

– Da, îmi amintesc. Ele erau pacifistele cărora le-au crescut colți. Dar ăsta nu era din metal. Nu avea nicio armă.

– Și asta te neliniștește? Că *nu avea* arme?

– Era diferit și orice este diferit nu-i bine.

Privesc cerul, ascult vântul peste pietre și mă gândesc la miliardele de particule de aer care se izbesc între ele deasupra mea. Atât de multe posibilități... Întregul potențial înspăimântător al universului...

– Avtomatele se schimbă, Jabar, rostesc eu în cele din urmă. Dacă a fi diferit este un lucru rău, atunci cred că ne așteaptă multe lucruri rele.

Habar nu aveam cât de mult se schimbau lucrurile.

În dimineața următoare, eu și Jabar ne strângem ranițele și înaintăm grijulii peste stânci către creasta următoare. Dincolo de ea, alt lac de azur ca un ochi deschis spre cer clipocește pe un țărm din piatră albă.

Band-e-Amir a fost un parc național, dar noi suntem în Afghanistan. Iar asta înseamnă că o plăcuță din bronz nu i-a oprit nicio dată pe localnici să pescuiască aici cu dinamită. Nu-i metoda cea mai prietenoasă, dar eu însumi o folosisem o dată sau de două ori acasă, în Oklahoma. În ciuda dinamitei, a scurgerilor de motorină din ambarcațiuni și a deversărilor din canalizări, Band-e-Amir trecuse de testul timpului.

Dăinuise mai mult decât localnicii.

– Avtomatul trebuie să fi venit pe aici, spun eu și mă uit în jos pe panta stâncoasă.

Stâncile zimțate de ardezie variază ca dimensiuni, de la o minge de baschet la o masă de sufragerie. Unele sunt stabile. Majoritatea nu sunt.

– Poți să cobori? îl întreb pe Jabar.

El încuviințează din cap și lovește cu palma în bocancii militari prăfuiți. Modelul lor este american. Au fost probabil furați de membrii tribului său din baza noastră. Așa-i viața.

– Grozavi. De unde-i ai?

Puștiul se mulțumește să-mi surâdă și-mi pare cel mai slăbănog adolescent din lume.

– Bine, să-i dăm drumul, rostesc și pășesc cu precauție peste marginea crestei.

Bolovanii sunt atât de instabili și versantul este atât de abrupt, încât trebuie să coborâm cu spatele înainte, cu fața la pantă, apăsându-ne palmele transpirate de piatră și pipăind fiecare pas.

Mai bine că mergem cu spatele înainte.

După treizeci de minute, abia am ajuns la jumătatea pantei. Îmi caut drumul printre pietre – atingându-le cu piciorul, pentru a vedea dacă se mișcă –, când aud câteva căzând deasupra noastră. Eu și Jabar încremenim ținând capetele ridicate și cercetăm versantul cenușiu de stânci, în căutarea oricăror mișcări.

Nimic.

– Vine ceva, murmură Jabar.

– Haidem, îi spun și încep să cobor mai grăbit.

Stând în continuare cu capetele ridicate, coborâm amândoi peste bolovanii instabili. La fiecare câteva minute, auzim *clac*, *clac*-ul altor pietre care cad de sus. De fiecare dată ne oprim și cercetăm, încercând să zărim vreo mișcare. Dar nu am văzut nimic.

Ceva invizibil coboară pe versant, urmărindu-ne. Nu se grăbește, ci se deplasează încet și rămâne ascuns. Partea cea mai primitivă a creierului meu simte pericolul și-mi umple corpul de adrenalină. Mă anunță că se apropie un animal de pradă. Fugi dracului!

Dar dacă m-aș mișca mai repede, aș cădea și aș muri într-o avalanșă de ardezii reci.

Picioarele îmi tremură când cobor încetișor peste stânci. Privesc în jos și văd că mai avem cel puțin o jumătate de oră până la bază. Rahat, e prea mult! Alunec și-mi tai genunchiul într-o piatră. Îmi mușc buza, ca să nu înjur sonor.

Apoi aud un geamăt slab, de animal rănit.

Este Jabar. Puștiul stă ghemuit pe pietre la trei metri mai sus, absolut nemișcat. Ochii îi sunt fixați pe ceva de deasupra noastră. Cred că nici măcar nu știe că scoate zgomotul acela.

Eu *tot* nu zăresc nimic.

– Ce-i, Jabar? Ce-i acolo, frate?

– *Koh peşak*, şuieră el.

– „Munte“... cum? Ce-i pe munte, Jabar?

– Ăăă... cum ziceți voi – leopardul-zăpezilor.

- Zăpezi? Ce? Ai zis *leopardul-zăpezilor*, *futu-i*? Ei trăiesc pe-aici?
- Noi crezuserăm c-au dispărut.
- C-au dispărut?
- Da, că nu mai există specia.

Cu un efort, îmi refocalizez privirea pe panta de deasupra. În cele din urmă, zăresc zvâcnirea unei cozi și animalul camuflat iese din ascunzătoare. Mă urmăresc doi ochi argintii, care nu clipesc. Leopardul știe că l-am văzut. Începe să alerge peste bolovanii instabili, cu mușchii masivi vibrând la fiecare impact. Moartea tăcută, decisă, se îndreaptă spre noi.

Bâjbâi în căutarea puștii.

Jabar se întoarce și lunecă spre mine pe turul pantalonilor, țipând îngrozit. Este prea târziu. Brusc, leopardul-zăpezilor a ajuns la numai un metru și aterizează pe labelle frontale, cu coada mare și stufoasă contrabalansându-l. Botul larg și plat i se cutează într-un mârâit și incisivii albi strălucesc. Îl prinde pe Jabar din spate și-i smucește corpul înapoi.

În cele din urmă, găsesc pușca. Trag sus, pentru a-l evita pe băiat. Felina îl zgâlțâie înainte și înapoi, iar din beregată îi ies mârâituri groase, ca zgomotul unui motor diesel. Când glonțul meu îl lovește în flanc, leopardul scheaună și-i dă drumul lui Jabar. Sare îndărăt și coada se încolăcește protector în jurul labelor din față. Mârâie și urlă, căutând sursa durerii.

Trupul lui Jabar cade pe pietre, inert.

Leopardul este divin de teribil și frumos și aparține în mod absolut locului acestuia. Însă acum este vorba despre viață sau moarte. Inima mi se sfâșie când îmi descarc arma în creatura magnifică. Pete roșii se lătesc prin blana pestriță. Felina se retrage pe solul stâncos, șfichiind din coadă. Ochii de argint se închid și mârâitura îi încremenește de-a pururi pe față.

Mă simt amorțit când ultimul ecou al împușcăturilor reverberează din munți. După aceea Jabar mă prinde de picior și se sprijină, pentru a se ridica în capul oaselor. Își scoate ranița din spate, gemând. Mă las într-un genunchi și-mi pun o mână pe umărul lui. Îi îndepărtez burnuzul de gât și văd două dâre lungi

de sânge. Spinarea și umărul i-au fost crestate adânc, dar altfel este nevătămat.

– Ți-a mâncat ranița, băftosul naibii, îi spun.

Nu știe dacă să zâmbescă ori să plângă și nici eu nu știu.

Mă bucur că puștiul este viu. Ai lui m-ar fi executat prompt, dacă aș fi fost atât de idiot încât să mă întorc fără el. În plus, se pare că are o dexteritate în depistarea leoparzilor-zăpezilor chiar înainte de a ataca. Asta poate fi util, cândva.

– Haide să coborâm odată de pe stâncile astea blestемate, îi zic.

Totuși, Jabar nu se ridică. Rămâne locului, ghemuit, și privește corpul leopardului. Una din mâinile lui murdare de pământ se întinde și atinge scurt laba felinei.

– Ce-i asta? întreabă el.

– A trebuit să-l omor, îi răspund. N-am avut de ales.

– Nu, spune Jabar. *Asta*.

Se apleacă mai mult spre leopard și-i împinge într-o parte capul mare și însângерat. Acum văd și eu ceva ce nu pot să explic. Îmi dau cuvântul că pur și simplu nu știu ce să înțeleg.

Imediat sub maxilarul felinei există un fel de zgardă făcută de avtomate. O bandă din plastic dur de culoare gri-deschis, care se lățește într-un cerc de mărimea unui ochi. Pe dosul cercului pulsează o luminiță roșie.

Este un fel de zgardă-radio.

– Jabar, mergi cincizeci de metri în lateral și plantează-ți antena. Eu o să mă duc în partea opusă. Haide să descoperim unde ajung datele astea.

Până la mijlocul după-amiezii, eu și Jabar am lăsat leopardul mult în spate, îngropat sub bolovani. Bandajasem rănilile de pe spinarea tânărului, care nu scosese niciun sunet, stânjenit probabil de zbieretele anterioare. Nu știuse că fusesem prea speriat ca să urlu eu însumi. Și nici nu i-am spus.

Transmisiile zgărzii radio treceau de lacul cel mai apropiat, îndreptându-se către un golfuleț. Ne deplasăm iute în lungul malului, având grijă să rămânem pe solul dur, aproape de pereții muntoși, tot mai abrupti.

Jabar zărește primul urmele de tălpi.

Unitatea SAP modificată este în apropiere. Urmele ei ocolesc cotul următor și merg spre destinația sugerată de transmisiile radio. Eu și Jabar ne privim în ochi – am ajuns.

– *Tum ghusti ho*, Paul, spune el.

– Noroc și ție, amice.

Ieșim de după cotitură și ajungem în fața următoarei etape a evoluției avtomatelor.

Pe jumătate afundat în lac se găsește cel mai mare avtomat imaginabil. Este ca o clădire sau un uriaș arbore noduros. În loc de picioare, are zeci de elitre metalice în formă de petale. Fiecare are mărimea unei aripi de B-52 Stratofortress și este acoperită cu licheni, scoici, iederă și flori. Observ că ele flutură lent, abia vizibil. Fluturi, libelule și fel de fel de insecte băstinașe zboară peste elitrele acoperite cu verdeață. Mai sus, trunchiul principal este compus din zeci de corzi încordate care se întind în cer, încolăcindu-se aproape aleatoriu una în jurul celeilalte.

Vârful avtomatului se ridică la cer. O configurație aproape fractală de structuri ca scoarța se rotește și se împletește laolaltă ca niște crengi într-o masă organică. Mii de păsări și-au făcut cuiburile în siguranța acestor ramuri. Vântul suspină prin hățișul lor, împingându-le înainte și înapoi.

Iar la nivelurile inferioare, pășind precaut, văd zeci de avtomate bipede, care inspectează celelalte forme de viață, aplecându-se și privind, împingând și trăgând. Ca niște grădinari. Fiecare acoperă altă zonă. Sunt înnoroiate, ude, iar unele sunt chiar acoperite de licheni. Asta nu pare să le deranjeze.

– Asta nu-i o armă, nu-i așa? îl întreb pe Jabar.

– Dimpotrivă, spune el. Clocotește de viață.

Ramurile cele mai de sus sunt ticsite cu un fel de antene, care se leagănă în vânt ca bambușii. Acolo există și o suprafață metalică recognoscibilă: un tunel aerodinamic orientat spre nord-est.

– Comunicații pe fascicul îngust, arăt eu. Bazat probabil pe microunde.

– Ce ar putea fi? întreabă Jabar.

Mă uit mai îndeaproape. Toate nișele și crevasele acestui monstru colosal și înfiorător mișună de viață. Apa de dedesubt pâlpează de mormolocii peștilor. O pâclă de insecte zburătoare formează un nor pe „petalele” inferioare, în vreme ce rozătoare se strecoară prin pliurile trunchiului central. Structura este ciuruită de vizuini și acoperită de excremente de animale, iar razele soarelui dansează peste toate – este vie.

– Un fel de stație de cercetare. Poate că avtomatele studiază creaturile vii. Animale, insecte și păsări.

– Asta nu-i bine, murmură Jabar.

– Nu. Dar dacă ele culeg informații, trebuie să le trimită undeva, corect?

Băitul își ridică antena și rânjește.

Duc o mână la ochi, pavază înaintea soarelui, și mijesc ochii către coloana uriașă și strălucitoare. De acolo pleacă o mulțime de date. Indiferent încotro s-ar îndrepta, la capătul opus trebuie să fie un avtomat al dracului de inteligent.

– Jabar, mergi cincizeci de metri spre est și ridică antena. Eu voi face la fel. Vom afla unde locuiește inamicul nostru.

Paul a avut dreptate. El și Jabar nu descoperiseră o armă, ci o platformă de cercetări biologice. Volumul masiv de date colectate era expediat prin fasciculul îngust spre o destinație îndepărtată din Alaska.

La momentul acela, la aproape un an după Ora Zero, omenirea descoperise domiciliul lui Big Rob. Înregistrări postbelice arată că, deși Paul și Jabar n-au fost primii care au aflat căminul lui Archos, ei au fost cei dintâi care au împărtășit informația aceea cu restul omenirii, mulțumită ajutorului primit de la o sursă improbabilă, aflată de cealaltă parte a planetei.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

COLOANA VERTEBRALĂ

Nu sunt eu, Arrtrad. Îmi pare rău.

PÂNDARUL

Noul Război + 11 luni

Continuându-și călătoria de-a curmezișul Statelor Unite spre Calul Sur, echipa Băiat-isteț a dat peste un vid informațional. Absența comunicațiilor prin sateliți i-a afectat pe supraviețuitorii Orei Zero, împiedicând grupuri de oameni aflați la distanțe mari să coopereze și să lupte împreună. La Ora Zero, sute de sateliți au picat din cer ca tot atâtea stele căzătoare, însă foarte mulți au rămas operaționali, dar bruiți.

Adolescentul poreclit Pândarul a identificat sursa semnalului bruior. Încercarea lui de a face ceva în această privință s-a reverberat prin istoria omului și a lui Rob. În paginile următoare, descriu ce s-a întâmplat cu Pândarul bazându-mă pe înregistrări ale videocamerelelor stradale, jurnale de date ale unor exoschelete și, parțial, pe relatarea la persoana întâi a unei subminți a lui Archos însuși.

- Mai este doar un kilometru și jumătate, Arrtrad, spune Pândarul. Putem merge un rahat de kilometru și jumătate.

Din imaginea videocamerei de securitate îi pot vedea pe Pândar și pe camaradul lui de vârstă mijlocie, Arrtrad. Ei stau pe o stradă năpădită de buruieni, paralelă cu Tamisa, nu foarte departe de siguranța locuinței lor plutitoare, la care pot ajunge în fugă. Pândarul, adolescentul, și-a lăsat să-i crească părul și barba. De la țeasta rasă a trecut la omul junglelor din Borneo. Arrtrad arată și vorbește ca întotdeauna - îngrijorat.

- Direct prin Trafalgar Square? Întreabă el și chipul palid îi este încruntat de neliniște. Ne vor vedea. Este imposibil să nu ne vadă. Dacă nu ne detectează mașinile, atunci o s-o facă... chestiile alea mici.

Pândarul imită nemilos glasul nazal al lui Arrtrad.

- Vai, haide să salvăm oamenii! Stăm de-o veșnicie cu brațele-ncrucișate pe barca asta. Tra-la-la în sula mea!

Arrtrad pleacă ochii.

- Eu am plănuit, urmează Pândarul. Am gândit. Am găsit o cale, frate. Ce s-a-ntâmplat cu tine? Unde ți-au dispărut boașele?

Arrtrad se adresează pavajului:

- Eu le-am văzut, Pândarule. În tot timpul-ăsta, ele stau tot pe străzi. Își pornesc motoarele o dată pe lună și merg în gol vreme de zece minute. Sunt pregătite pentru noi. Ne așteaptă.

- Arrtrad, spune Pândarul, ia vino-ncoace. Uită-te la tine.

Videocamera de securitate panoramează de sus; Pândarul îi face semn lui Arrtrad să se apropie de peretele din sticlă al unei clădiri care a rămas în mare parte întreagă. Oglinda exterioară se cojește, dar sticla continuă să ofere o reflexie albăstruie. Arrtrad se apropie și cei doi se examinează.

O infogramă mă informează că au găsit exoscheletele acum o lună. Hardware militar integral. Fără un om la interior, arată ca un maldăr de brațe și picioare subțiri și negre, conectate la un rucsac. Fixați în mașinăriile de amplificare, bărbații sunt înalți de 2,10 metri și puternici ca urșii. Țevile subțiri și negre ce li se întind în lungul brațelor și picioarelor sunt din titan. Articulațiile

motorizate sunt puse în mișcare de motoare diesel care torc. „Tălpile“ lor sunt crampoane rotunjite, flexibile, care le adaugă treizeci de centimetri la înălțime.

Rânjind, Pândarul adoptă o postură de culturist înaintea oglinzii. Din fiecare antebraț iese câte o țepușă periculos zimțată, utilizată pentru ridicarea de obiecte grele fără a strivi degetele oamenilor. Fiecare exoschelet are o colivie de securitate, care se arcuiește grațios peste capul ocupantului său, cu un led alb-albăstrui ce arde în mijloc.

În oglindă, Arrtrad și Pândarul par doi supersoldăți. De fapt, sunt doi englezi palizi care s-au hrănit cu conserve de sardele și care au dat din întâmplare peste tehnologie militară abandonată.

În tot cazul, sunt evident puși pe rele.

– Te vezi, Arrtrad? Întreabă Pândarul. Ești o brută, prietene. Ești un ucigaș. Putem face asta.

Încearcă să-l bată pe Arrtrad pe umăr, dar celălalt se ferește iute.

– Ai grijă! strigă el. Chestiile astea n-au armuri. Ține-ți ghearele departe de mine.

– Așa-i, frate, chicotește Pândarul. Fii atent, turnul British Telecom este la numai un kilometru și jumătate de noi. Și ne bruiază sateliții. Dacă oamenii ar putea comunica între ei, fie și numai pentru scurt timp, atunci am avea o șansă în luptă.

Celălalt îl privește sceptic.

– De fapt, de ce faci tu chestia asta? îl întreabă. De ce-ți riști viața... și viața mea?

Pentru câteva momente se aud doar *duf, duf*-urile celor două motoare diesel la ralanti.

– Mai ții minte când foloseam telefoanele ca să-i chinuim pe oameni? Întreabă Pândarul.

– Da, răspunde încet Arrtrad.

– Ne credeam diferiți de toți ceilalți. Mai buni. Credeam că profitam de pe urma unor proști. Dar ne-am înșelat. S-a dovedit că toți suntem în aceeași barcă. Asta a fost o figură de stil.

Arrtrad surâde scurt.

– Totuși, nu datorăm nimic nimănui. Ai zis-o chiar tu.

– Ba datorăm, replică Pândarul. N-am știut-o, dar acumulam datorii. Iar acum trebuie să ne plătim datoriile, prietene. Numai blatiștii ca noi știu despre turnul ăsta, despre cât este el de important. Dacă-l putem distruge, vom ajuta mii de oameni. Poate chiar milioane.

– Și tu le ești dator oamenilor ălor?

– Îți sunt dator *ție*, zice Pândarul. Îmi pare rău că n-am avertizat Londra. Poate că nu m-ar fi crezut, însă așa ceva nu m-a oprit niciodată. Hristoase, aș fi putut prelua controlul sistemului de alarmă de urgență! Aș fi răcnit un avertisment de pe acoperișuri. Acum nu mai contează. În primul rând... îmi pare rău că nu ți-am spus *ție*. Îmi pare rău pentru... fetele tale, prietene. Pentru tot.

La menționarea copiilor săi, Arrtrad se întoarce cu spatele și clipește pentru a-și stăvili lacrimile. Privindu-și propria reflexie sinuoasă, ridică un braț din exoschelet și-și netezește smocul de păr blond de pe capul pleșuv. În mod automat, brațul exoscheletului coboară pe lângă corp. Obrajii lui Arrtrad se bombează când expiră zgomotos, după care își strecoară mâna înapoi în benzile metalice care-i fixează brațul.

– Știi să pui degetul pe rană, rostește el.

– Mda, încuviințează Pândarul, apoi îi atinge umărul metalic cu o lamă cu aspect periculos. În plus, nu cred că vrei cu adevărat să-mbătrânești alături de *mine*. Pe o nenorocită de *casă plutitoare*!

Un zâmbet lent se întinde pe chipul ca de pasăre al lui Arrtrad.

– Știi să pui degetul al naibii de bine pe rană.

Străzile din centrul Londrei sunt în mare parte pustii. Atacurile s-au desfășurat prea rapid și prea organizat pentru ca majoritatea cetățenilor să poată reacționa. În conformitate cu prevederile legale, *toate* automobilele aveau capacitate completă de autopilotare. Tot în conformitate cu prevederile legale, aproape nimeni nu avea arme. Iar rețeaua TV cu circuit închis fusese deturnată din capul locului, oferindu-le mașinilor imagini din toate spațiile publice ale orașului.

În Londra, cetățenii se găseau în prea multă siguranță ca să poată supraviețui.

Videoînregistrările arată că mașinile automate de ridicare a deșeurilor au umplut de cadavre gropile pentru gunoaie din exteriorul orașului luni la rândul după Ora Zero. Acum n-a mai rămas nimeni care să distrugă capitala. Niciun supraviețuitor nu se încumetă pe străzi. Și nimeni nu vede doi bărbați palizi – un tânăr și un bătrân – în exoschelete militare, care străbat pavajul presărat de buruieni în salturi de câte trei metri.

Primul atac se produce după numai câteva minute, pe când ei sprintează prin Trafalgar Square. Fântânile sunt secate și pline cu frunze uscate și gunoaie aduse de vânt. Tot acolo zac două biciclete rupte, dar nimic altceva. Acoperită de găinațuri, statuia din granit a lordului Nelson cu tricorn de amiral privește din vârful unei coloane înalte de cincisprezece metri la bărbații care aleargă pe lamele elastice ale picioarelor.

Ar fi trebuit să fi știut că spațiul acela deschis era prea mare.

Pândarul observă automobilul inteligent cu două secunde înainte de a-l putea izbi pe Arrtrad din spate. Printr-o săritură, el străbate cei șase metri care-i despart și aterizează lângă mașina care gonește. Pe capotă se lățește o pată de mucegai. În absența spălării regulate a vehiculului, natura cucerește tot ce este vechi.

Din păcate, există o mulțime de înlocuitori.

În clipa în care atinge pavajul cu picioarele, Pândarul se ghemuiește și vâără lamele lungi de treizeci de centimetri ale antebrațului prin portiera vehiculului, apoi se ridică. Fuioare de abur răbufnesc din articulațiile de la șold și genunchi ale exoscheletului, iar motorul diesel duduie când el răstoarnă automobilul pe o parte. Mergând doar pe cele două roți din dreapta, mașina virează, dar izbutește să atingă piciorul drept al lui Arrtrad în clipa în care acesta se desprinde de sol în săritură. Automobilul se rostogolește după aceea într-o parte, dar Arrtrad a fost dezechilibrat și se împiedică.

Căderea în timp ce alergi cu treizeci de kilometri la oră nu-i floare la ureche. Din fericire, exoscheletul își poate da seama când cade. Nelăsându-i altă opțiune lui Arrtrad, mașina își strânge brațele în jurul corpului bărbatului și-și adună picioarele în poziție fetală. Colivia de securitate devine relevantă. În postura aceasta,

exoscheletul se rostogolește de câteva ori, apoi se izbește de un hidrant pentru incendiu și se oprește.

Din hidrantul decapitat nu picură niciun strop de apă.

Până când Pândarul aterizează lângă el, Arrtrad se ridică deja în picioare. Bărbatul blond și grăsuț se scoală și văd că *rânjește*, gâfâind ușor.

– Mulțumesc, îi spune el Pândarului.

Dinții îi sunt pătați de sânge, însă lui Arrtrad nu pare să-i pese. Se ridică iute și își reia alergarea. Pândarul îl urmează, cu ochii în patru după alte mașini. Apar câteva, dar sunt lente, nepregătite. Nu-i pot urmări pe bărbații care fug în salturi pe străduțe și străbat parcuri de-a curmezișul.

Pândarul s-a exprimat corect: nu-i decât un rahat de un kilometru și jumătate.

Din unghiul altei videocamere, zăresc cilindrul turnului British Telecom, care se ridică precum o jucărioară pe cerul albastru. Antenele din vârf par niște țepi, iar un inel de antene rotunde pentru transmisii prin microunde îl încercuiește la jumătatea înălțimii, orientate în toate direcțiile. Este cel mai mare releu TV din Londra și are autostrăzi de cabluri de fibră optică îngropate pe dedesubt. Când este vorba de telecomunicații, toate drumurile duc la turnul BT.

Exoscheletele sârmoase apar în viteză de după clădire și se opresc în fața unei uși din oțel. Arrtrad se reazemă de perete, gâfâind și pufăind.

– De ce să nu-l distrugem de-aici? întreabă el.

Pândarul își flexionează brațele și își răsucesce capul înainte și înapoi pentru a-și destinde ceafa. Pare surescit de alergare.

– Fibrele sunt îngropate într-un tub din beton. Sunt protejate. În plus, ar fi nițel cam grosolan, nu crezi? Noi nu suntem așa rudimentari, frate. Noi vom folosi locul acesta împotriva mașinilor. Vom ridica receptorul și vom da un telefon. La asta suntem cel mai pricepuți, nu? Iar asta-i cel mai mare telefon din emisfera asta.

Arată din bărbie spre o umflătură din buzunarul său.

– Iar dacă totul dă greș... bum-bum! adaugă el.

După aceea înfige în ușa din oțel lamele antebrătelor și le smucește îndărăt, lăsând o spintecătură în metal. Încă două împlântări și ușa se deschide.

– Înainte, spune Pândarul și cei doi pășesc într-un hol strâmt.

Se gârbovesc și se strecoară prin pasaje întunecate, străduindu-se să nu-și inspire propriile gaze diesel arse. Sesizând nivelul slab al iluminării, se aprind ledurile înglobate în metalul care li se curbează peste capete.

– Ce căutăm? întrebă Arrtrad.

– Fibra optică, șoptește Pândarul. Trebuie s-ajungem la fibră. În cazul cel mai fericit, intrăm pe firul comunicațiilor și trimitem un semnal general către toți roboții să se arunce în Tamisa. În cazul cel mai prost, aruncăm în aer bruiorul și eliberăm sateliții de comunicații.

La capătul holului se află altă ușă. Pândarul o împinge încetisor. Ledurile își reduc intensitatea când vără capul pe ușă.

Videocamera încorporată în exoschelet arată că mașinile au curățat aproape complet interiorul clădirii cilindrice. Raze de soare se strecoară prin cincisprezece niveluri de ferestre cu geamuri murdare. Lumina pătrunde prin aerul mort și se sparge printr-un păienjeniș de fier-beton și grinzi radiale de susținere. Triluri de păsări reverberează în spațiul cavernos. Iederă, iarbă și mucegai cresc pe movilele de sfărâmături și gunoaie ce acoperă suprafața parterului.

– La dracu', murmură Pândarul.

În mijlocul acestui parc dendrologic, un cilindru solid din ciment se ridică pe toată înălțimea clădirii. Incrustată de vițe, coloana dispare în întunericul de deasupra. Este structura de susținere finală, care menține tot locul. Coloana vertebrală.

– Clădirea reintră în circuitul natural, rostește Arrtrad.

– De aici e imposibil să ajungem la transmițătoarele de sus, zice Pândarul privind mormanele de moloz presărate de buruieni, care au fost podelele și zidurile etajelor superioare. Nu contează. Trebuie s-ajungem la computere. La baza clădirii. Jos.

Ceva mic și sur traversează iute un maldăr de hârtie mucețită, după care intră sub o învălmășeală încâlcită de scaune de birou ruginite. Arrtrad și Pândarul se privesc neliniștiți.

Atent la țepușa din antebraț, Pândarul duce un deget la buze. Șșș. Cei doi bărbați ies încet din hol și pătrund în sală. Lamele tălpilor se afundă în licheni și gunoaiile putrede, lăsând urme evidente.

O ușă albastră așteaptă la baza pilastrului central, minusculă prin comparație cu dimensiunea uriașă a clădirii golite din jur. Ei se apropie grăbiți, străduindu-se să facă cât mai puțin zgomot. Arrtrad retrace brațul pentru a izbi în ușă, dar Pândarul îl oprește cu un gest. Își scoate mâna din exoschelet, o întinde și prinde clanța. Smucește și ușa se deschide pe țâțâni scârțâitoare. Mă îndoiesc că a mai fost deschisă în ultimul an.

Holul dinăuntru este murdar pentru primii pași, după care devine foarte curat. Vuietul slab al aerului condiționat sporește pe măsură ce ei merg pe coridorul de ciment. Podeaua este înclinată descendent, spre pătratul de lumină puternică din capăt.

– Este ca și cum am fi murit, comentează Arrtrad.

Ajung în cele din urmă acolo: o incintă cilindrică, albă, curată, cu plafonul la șase metri înălțime. Este ticsită cu șiruri de rafturi cu echipamente zumzăitoare. Șirurile sunt dispuse în cercuri concentrice, care se scurtează, pe măsură ce se apropie de centrul sălii. Deasupra capetelor, rânduri de lămpi fluorescente iluminează perfect toate detaliile. Pe metalul negru al exoscheletelor începe să se formeze condens și Arrtrad se înfioară.

Bărbații intră, dezorientați de milioanele de lumini verzi și roșii pâlpâitoare care îmbracă turnurile de hardware. În centrul incintei se află obiectivul lor: o gaură neagră în sol, de mărimea unui capac de vizitare, cu trepte metalice care ies deasupra – nodul de fibră optică.

Roboți din plastic alb cu patru picioare suie și coboară pe rafturi, lunecând ca șopârlele între stivele de echipamente care bâzâie. Unii dintre ei își folosesc picioarele frontale ca să mângâie hardware-ul, să miște fire sau să apese butoane. Îmi amintesc de păsările mici care coboară pe hipopotami și-i curăță de paraziți.

– Haide, murmură Pândarul spre Arrtrad și pornesc împreună către gaura din podea. Acolo jos este răspunsul la toate problemele noastre.

Însă Arrtrad nu răspunde. El l-a văzut deja.

Archos.

Tăcută ca moartea, mașina plutește deasupra găurii. Seamănă cu un ochi enorm, făcut din inele de metal strălucitor. Sârme galbene șerpuiesc de pe margini precum coama unui leu. O lentilă perfectă de sticlă se găsește în centrul inelului, negru-fumurie. Privește fără să clipească.

Și totuși, nu este Archos. Nu pe de-a-ntregul. Doar o parte din inteligența care este Archos a fost pusă în interiorul acestei mașini amenințătoare: un subcreier local.

Pândarul se încordează în exoschelet, dar nu-și poate clinti nici brațele, nici picioarele. Motoarele din costum i-au încremenit. Pălește când înțelege ce s-a întâmplat.

Exoscheletul are un port de comunicații extern.

– Arrtrad, fugi! urlă el.

Arrtrad. Bietul amărât. Tremură, străduindu-se cu disperare să-și elibereze brațele din harnașament. Dar nici el nu mai deține controlul. Ambele exoschelete au fost deturnate.

Plutind deasupra în lumina fluorescentă nemiloasă, ochiul gigantic privește fără nicio reacție.

Motoare țiue în costumul Pândarului și el icnește jalnic, străduindu-se să reziste. Este însă zadarnic, fiindcă nu-i decât o marionetă prinsă în sârmele monstrului plutitor.

Înainte ca Pândarul să poată reacționa, brațul lui drept zvâcnește și expediază din antebraț o lamă ascuțită care cântă prin aer. Taișul trece prin pieptul lui Arrtrad și se afundă în șira spinării metalică a exoscheletului său. Bărbatul icnește și-l privește surprins. Sângele îi țâșnește în rafale arteriale, se prelinge pe capătul lamei și îmbibă mâneca Pândarului.

– Nu sunt eu, Arrtrad, șoptește acesta. Nu sunt eu. Îmi pare rău, prietene.

Lama se smulge singură afară. Arrtrad horcăie, o dată, trăgând aer în plămâni, apoi se prăbușește cu o gaură în piept. Exoscheletul îl protejează când se înmoaie și devine inert, coborându-l blând pe sol. Rășchirat pe podea, își oprește motoarele și rămâne nemișcat și tăcut, iar o băltoacă de sânge întunecat se lățește în jurul lui.

– Nemernicule! răcnește Pândarul spre robotul lipsit de expresie care privește de sus.

Mașina coboară silențios către el, cu lama brațului udă de sânge. Se poziționează chiar în fața lui și o tijă cu aspect delicat – un fel de sondă – se extinde de sub ochiul ei fumuriu. Pândarul se chinuiește să se îndepărteze, dar exoscheletul rigid îl ține în loc.

Apoi mașina vorbește cu un glas de copil, straniu de familiar. Din licărul de recunoaștere de pe fața lui îmi dau seama că Pândarul și-l reamintește de la telefon.

– Ești Pândarul? întreabă mașina și o strălucire electrică i se răspândește prin inele.

În incrementele mici, bărbatul începe să-și extragă mâna stângă din harnașamentul exoscheletului.

– Și tu ești Archos, rostește el.

– Te-ai schimbat. Nu mai ești laș.

– Și tu te-ai schimbat, replică Pândarul privind cercurile concentrice care se rotesc lent într-o parte și în alta. Și-a eliberat aproape complet mâna stângă. Interesant ce deosebiri poate aduce un an.

– Îmi pare rău că trebuie să se întâmple așa, spune vocea de băiețel.

– Cum adică? întreabă Pândarul, căznindu-se să distragă mașina de la mâna lui stângă.

Mâna i se eliberează. Bărbatul întinde brusc brațul și înhață antena delicată, încercând s-o rupă. Apoi articulația umărului drept îi pocnește, când el se luptă împotriva unui gest neașteptat al exoscheletului. Poate doar să privească cum brațul drept i se leagănă prin aer și, cu o mișcare bruscă și violentă, îi retează mâna stângă la încheietură.

Un jet de sânge ca un evantai stropește mașina plutitoare.

Șocat, Pândarul își smucește restul corpului afară din exoschelet. Brațul stâng gol al acestuia încearcă să-l reteze, însă cotul are un unghi nepotrivit și omul reușește să se îndepărteze. Eschivând altă lamă a antebrațului, el se aruncă pe jos și se rostogolește prin sângele lui Arrtrad, care continuă să se întindă. Pentru o secundă, exoscheletul este dezechilibrat, lipsit de contragreutatea umană. Suficient pentru ca Pândarul să se târască peste marginea găurii negre.

Ding.

O lamă a antebrațului mușcă pardoseala la câțiva centimetri de fața lui, când se împinge în gaură, ținându-și brațul rănit strâns la piept. Cade în beznă.

Exoscheletul fără om ridică imediat exoscheletul căzut, care-l are înăuntru pe Arrtrad. Ținând în brațe maldărul de metal din care picură sânge, iese în fugă pe ușă.

Suspendată deasupra găurii, mașina complexă așteaptă răbdătoare. Luminile de pe raftul cu echipamente licăresc mai intens, când un flux de date curge din turn. O copie de rezervă de ultim minut.

Trec clipe lungi înainte ca un glas răgușit să se ridice din gaura întunecată.

– Te mai văd la mica publicitate, prietene!
Iar lumea devine albă, apoi negru absolut.

Distrugerea nodului de fibră optică londonez a eliminat strangularea comunicațiilor prin satelit de către Rob timp suficient pentru a îngădui regrouparea omenirii. Pândarul nu păruse niciodată un ins foarte simpatic și nu pot spune că m-aș fi bucurat să-l cunosc, dar a fost un erou. Știu asta pentru că, în clipa dinaintea exploziei turnului British Telecom, el a înregistrat un mesaj de cincisprezece secunde care a salvat omenirea de la distrugere certă.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

PARTEA A PATRA

TREZIRE

John Henry i-a spus maistrului său:
„Orice bărbat nu-i decât un bărbat,
Dar pân' să las mașina cu-abur să mă-nvingă
Ah, aş muri cu ciocanu-n mână!“

John Henry, cca 1920

TRANSUMAN

Este periculos să fii orb față de oameni.

MATHILDA PEREZ

Noul Război + 12 luni

După un a de la începerea Noului Război, echipa Băiat-isteț a ajuns la Calul Sur, statul Oklahoma. În toată lumea, miliarde de oameni fuseseră eradicați din zonele urbane și alte milioane erau internați în lagăre de muncă forțată. Mare parte din populația rurală pe care am întâlnit-o era angajată în bătălii personale, izolate, pentru a supraviețui înaintea forțelor naturii.

Informațiile sunt puține, dar se pare că în toată lumea se formaseră sute de mici buzumare de rezistență. În timp ce echipa noastră se stabilea în Calul Sur, deținuta Mathilda Perez evada din lagărul Scarsdale. Ea a fugit în New York împreună cu fratele ei mai mic, Nolan. În reamintirea care urmează, Mathilda (pe atunci în vârstă de treisprezece ani) descrie interacțiunea ei cu grupul de rezistență din New York, condus de Marcus și de Dawn Johnson.

La început nu crezusem că Nolan fusese rănit atât de grav.

Intraserăm în oraș, apoi ocoliserăm un colț și ceva explodase, iar fratele meu căzuse. Dar se ridicase imediat. Alergaserăm mai departe, foarte repede, mână în mână. Așa cum îi promisesem mamei. Alergaserăm până ajunseserăm în siguranță.

Abia mai târziu, când am mers din nou la pas, am observat cât de palid era Nolan. Mai târziu am descoperit că în șale i se înfipseră așchii mici de metal. El însă stătea locului, tremurând ca frunza.

– Ești bine? îl întreb.

– Da, zice el. Mă doare spatele.

Este atât de mic și atât de curajos, încât îmi vine să plâng. Dar nu pot să plâng. Nu mai pot de acum.

Mașinile din lagărul Scarsdale mi-au făcut rău. Mi-au luat ochii. În schimbul lor mi-au dat însă un alt tip de ochi și acum pot vedea mai multe ca oricând. Vibrațiile din sol sunt evidențiate ca încrețiturile pe suprafața apei. Observ dărele de căldură lăsate pe pavaj de roți care au venit și au plecat. Însă favoritele mele sunt panglicile de lumină ce traversează cerul ca niște mesaje tipărite pe bannere. Razele acestea sunt mașinile care vorbesc între ele. Uneori, dacă mă străduiesc foarte tare, pot chiar să disting ce spun.

Oamenii sunt mai greu de zărit.

Nu-l mai pot vedea pe frățiorul meu Nolan, ci doar căldura respirației lui, mușchii de pe fața lui și faptul că nu mă mai privește în ochi. Nu contează. Indiferent dacă eu am ochi de om, ochi de mașină sau tentacule, sunt tot sora lui mai mare. M-a speriat prima dată când am văzut prin pielea lui, așa că înțeleg ce simte el când îmi vede noii ochi. Dar nu-mi pasă.

Mama avea dreptate. Nolan este singurul frate pe care-l am și singurul pe care-l voi avea vreodată.

După ce am plecat din lagărul Scarsdale, eu și Nolan am zărit clădiri înalte și am mers spre ele, gândindu-ne că poate vom găsi oameni. Până acolo n-am întâlnit pe nimeni. Sau poate că oamenii se ascundeau. Apoi am ajuns la clădiri. Cele mai multe erau avariate. Pe străzi erau valize și haite de câini, iar uneori oameni ghemuiți, morți. Aici se întâmplase ceva rău.

Peste tot se întâmplase ceva rău.

Cu cât ne-am apropiat de clădirile cu adevărat înalte, cu atât mai bine am putut *simți* mașinile care se ascundeau în locuri întunecoase sau goneau pe străzi, căutând oameni. Fulgere luminoase licăreau peste noi. Mașinile vorbeau.

Unele lumini clipesc regulat la fiecare două minute sau secunde. Acelea sunt mașinile ascunse, care iau legătura cu șefii lor.

– Suntem tot aici, spun ele. Așteptăm.

Urăsc mașinile astea. Ele construiesc capcane, apoi îi așteaptă pe oameni. Nu-i corect. Un robot poate să stea pur și simplu și să aștepte să facă rău cuiva. Și poate aștepta la nesfârșit.

Însă Nolan este rănit și trebuie să găsim repede ajutor. Mă îndepărtez de creatoarele de capcane și de umblătoare. Dar noii mei ochi nu-mi arată tot. Ei nu-mi pot arăta lucrurile făcute de oameni. Acum pot să văd doar *lucrurile făcute de mașini*.

Este periculos să fii orb față de oameni.

Drumul pare curat. Niciun fel de conversații între mașini. Nicio urmă tremurătoare de căldură. Apoi unde mici pulsează peste pavaj dinapoia colțului unei clădiri din cărămidă. În locul unei creșteri lente din partea a ceva care se rostogolește, ele sunt tremurătoare, de parcă ar merge ceva mare.

– Nu-i sigur aici, rostesc eu.

Pun un braț după umerii lui Nolan și-l conduc într-o clădire. Ne ghemuim lângă o fereastră acoperită de praf. Îl înghiontesc să se așeze.

– Stai jos, îi spun, vine ceva mare.

El încuviințează din cap. Este foarte palid acum.

Îngenunchind, îmi lipesc fața de un colț spart din fereastră și stau așa perfect nemișcată. Vibrațiile sporesc pe pavajul fărâmițat de afară, pulsații statice care se revarsă dinafara câmpului meu vizual. Un monstru vine pe stradă. În scurt timp îl voi putea vedea, indiferent dacă o doresc sau nu.

Îmi țin răsuflarea.

Undeva țipă un uliu. La numai o jumătate de metru dincolo de fereastră apare un picior lung și negru. Se termină printr-un

capăt ascuțit și are dedesubt ghimpi penați, aidoma piciorului unui gândac uriaș. Este în majoritare rece, dar articulațiile sunt fierbinți, deoarece se mișcă. Atunci când în câmpul vizual apare o parte și mai mare a lui, înțeleg că este, de fapt, un picior mult mai lung, îndoit, încordat și gata să țâșnească, să lovească. Plutește cumva deasupra solului, ațintit înainte.

Văd apoi o pereche de mâini omenеști, calde. Mâinile țin piciorul acela ca pe o armă și aparțin unei negrese, îmbrăcate în zdrențe cenușii și cu ochelari negri, bulbucați. Ea poartă obiectul-picior comprimat ca pe o pușcă, cu o mână pe patul artizanal. Pe partea din spate a piciorului se vede o pată strălucitoare și înțeleg că a fost cumva topită dintr-o mașină umblătoare mare. Femeia nu mă vede, ci continuă să meargă.

Fără să-mi dau seama, icnesc.

Negresa se rotește și, instinctiv, îndreaptă arma-picior înspre fereastră. Apasă un trăgaci și piciorul comprimat se destinde și se lansează înainte. Vârful ghearei trece prin sticlă, pe lângă fața mea, împrăștiind cioburi peste tot. Mă feresc din calea lor, exact când piciorul se comprimă iarăși, smulgând o halcă din canat. Cad pe spate, scăldată în lumina orbitoare care a năvălit brusc prin fereastră distrusă. Scot un strigăt scârțâit, după care Nolan îmi astupă gura cu palma.

În cadrul ferestrei apare un chip. Femeia își ridică ochelarii pe frunte, vâra fulgerător capul în interior, apoi îl retrage. După aceea ne privește pe mine și pe Nolan. În jurul capului ei este enorm de multă lumină, pielea îi este rece și-i pot număra dinții strălucitori prin carnea obrazului.

Mi-a văzut ochii modificați, dar nu tresare. Se mulțumește să ne studieze pe mine și pe Nolan, apoi rânjește.

– Scuze, puștilor, spune după aceea. Crezusem că sunteți Rob. Eu mă numesc Dawn. Vă e foame cumva?

Dawn este drăguță. Ne duce în tunelurile de metrouri, unde se ascunde rezistența din New York. Casa-tunel este pustie acum, însă Dawn spune că în scurt timp ceilalți vor reveni din cercetări,

scotociri și ceva ce ea numește „misiune de escortă“. Mă bucur, deoarece Nolan nu arată prea bine. Zace pe un sac de dormit în colțul cel mai ferit al încăperii. Nu sunt sigură dacă mai poate umbla din pricina durerii.

Aici este cald și pare un loc sigur, dar Dawn ne spune să fim tăcuți și prudenți, pentru că unii dintre noii roboți pot acum să sape. Ea zice că mașinile mici sapă cu răbdare prin crăpături și merg spre sursele vibrațiilor. Între timp, mașinile mari îi vânează pe oameni prin tuneluri.

Asta mă tulbură și verific pereții din jurul nostru, căutând vibrații. Nu văd niciuna dintre pulsațiile familiare unduind prin plăcuțele de ceramică mânjite de funingine. Dawn mă privește bizar, când îi spun că în ziduri nu există deocamdată nimic. Dar nu zice nimic despre ochii mei, nu încă.

Mă lasă să mă joc cu piciorul de gândac. Se numește spiker. Așa cum bănuisem, a provenit de la o mașină umblătoare mare, căreia ei îi spun „călugăriță“, însă Dawn o numește „Rob târâilă“. Este un nume caraghios și mă face să râd pentru o secundă, până când îmi amintesc că Nolan este grav rănit.

Mijesc ochii și privesc în spiker. La interior nu are nicio sârmă. Toate articulațiile discută între ele prin unde radio. De asemenea, piciorul nu trebuie să gândească încotro merge. Toate piesele sunt concepute pentru a acționa împreună. Piciorul este capabil de o singură mișcare, dar una bună, care combină înjunghierea și zgârirea. Asta-i un noroc pentru Dawn, fiindcă un simplu impuls electric poate face piciorul să se extindă ori să se comprime. Ea spune că asta-i foarte util.

După aceea spikerul îmi tresare în mâini și-i dau drumul. Rămâne pe jos pentru o secundă, nemișcat. Când mă concentrez asupra articulațiilor, mașina se întinde lent, ca o pisică.

Simt o mână pe umăr. Dawn stă lângă mine și fața ei radiază căldură. Este surescitată.

– E incredibil, spune ea. Haide să-ți arăt ceva.

Mă conduce la un cearșaf agățat pe perete. Îl trage într-o parte și văd o nișă întunecată, umplută cu un coșmar ghemuit. Zeci de

picioare de păianjeni pândesc înăuntru, la numai un metru depărtare. Am mai văzut mașina asta. A fost ultima imagine pe care am văzut-o cu ochii mei naturali.

Țip și mă retrag, disperată să scap, mă împiedic și cad.

Dawn mă prinde de spatele cămășii și încerc să mă lupt cu ea, însă este prea puternică. Lasă perdeaua improvizată să revină la loc și mă ridică în picioare, îngăduindu-mi s-o lovesc și s-o zgârii pe față.

– Mathilda, spune ea, nu te speria. Nu-i activată. Ascultă-mă.

Până când am rămas fără ochi, n-am știut niciodată cât de mult aveam nevoie să plâng.

– Asta-i mașina care te-a operat? mă întreabă.

Pot doar să aprob din cap.

– Asta nu-i activată, scumpo. Nu-ți poate face niciun rău. Înțelegi?

– Da, răspund potolindu-mă, iartă-mă.

– E-n regulă, fetițo. Te înțeleg, e-n regulă.

Mă mângâie câteva secunde pe păr. Dacă aș putea închide ochii, aș face-o. Așa însă privesc sângele care-i pulsează lin prin capilarele feței. După aceea Dawn mă așază pe un bolțar. Mușchii chipului ei se încordează.

– Mathilda, rostește ea, mașina asta se numește autodoc. Am adus-o aici de sus. Oameni au fost răniți... oameni *au murit* ca s-o aducă aici. Dar n-o putem folosi. Nu știm de ce. Tu ai ceva special, Mathilda. Știi asta, da?

– Ochii mei.

– Exact, scumpo. Ochii tăi sunt speciali. Cred însă că nu-i doar atât. Mașina de pe fața ta este, de asemenea, în contact cu creierul tău. L-ai făcut pe spikerul ăla să se miște gândindu-te la el, nu-i așa?

– Da.

– Poți încerca să faci același lucru și cu autodocul? întreabă ea și trage încetișor perdeaua.

Văd acum că vâlmășagul de picioare este atașat de un corp oval, alb-deschis. În locurile unde picioarele se unesc cu corpul principal există interstiții întunecate. Seamănă cu râmele pe care eu și Nolan obișnuiam să le dezgropăm din grădină.

Mă cutremur, dar nu-mi feresc privirea.

– De ce? o întreb.

– Pentru început, ca să salvezi viața fratelui tău, scumpo.

Dawn târăște autodocul în centrul încăperii. În următoarele treizeci de minute stau turcește lângă el și mă concentrez, așa cum am făcut cu spikerul. Picioarele autodocului doar vibrează puțin la început. Apoi încep să le mișc cu adevărat.

Nu durează mult ca să le simt pe toate. Fiecare are alt instrument atașat la capăt, dar recunosc numai câteva: bisturie, lasere, spoturi luminoase. După o vreme, mașina mi se pare mai puțin străină. Înțeleg ce simți când ai o duzină de brațe, cum poți să conștientizezi locurile unde îți sunt membrele și totuși să rămâi focalizată pe cele două pe care le folosești chiar acum.

După aceea autodocul îmi vorbește: *Inițializare interfață diagnosticare. Indicați funcția preferată.*

Tresar, retrăgându-mă, și-mi pierd concentrarea. Cuvintele îmi apăruseră în minte, de parcă mi s-ar fi derulat pe interiorul frunții. Cum se putea ca autodocul să pună cuvinte în mintea mea?

Abia atunci îi observ pe oameni. Cam zece supraviețuitori au apărut în tunel. Stau laolaltă în semicerc și mă privesc. Un bărbat se află înapoia lui Dawn, cu brațele în jurul ei; femeia își ține palmele pe mâinile lui. N-am văzut atâția oameni de când am căpătat noii ochi.

Un val de pulsații roșii-portocalii radiază spre mine. Benzile luminoase provin de la inimile lor care bat. Este foarte frumos, dar totodată frustrant, deoarece nu pot explica nimănui cât este de frumos.

– Mathilda, spune Dawn, el este soțul meu, Marcus.

– Mă bucur de cunoștință, rostesc eu.

Marcus doar înclină din cap. Pare amușit.

– Ei sunt ceilalți despre care ți-am povestit, continuă Dawn.

Toți murmură saluturi și cuvinte de bun sosit. După aceea un tânăr înaintează. Este destul de drăguț, are bărbie proeminentă și pomeți înalți. Un braț îi este înfășurat într-un prosop.

– Eu sunt Tom, rostește el și se lasă pe vine lângă mine.

Îmi feresc privirea, rușinată de fața mea.

– Nu te teme, zice Tom.

Își desface prosopul de pe braț. În loc de mână, are o bucată de metal rece de forma unor foarfeci. Ridic capul surprinsă și el îmi zâmbeste. Dau să zâmbesc și eu, înainte de a mă rușina și a întoarce din nou capul.

Mă întind și ating metalul rece al mâinii lui Tom. Privind în mână, sunt uimită de fuziunea dintre carne și mașină. Este unul dintre lucrurile cele mai complexe pe care le-am văzut vreodată.

Uitându-mă mai atentă la ceilalți oameni, zăresc ocazional bucăți de plastic și metal. Nu toți sunt doar din carne și oase. Unii sunt ca mine. Ca mine și ca Tom.

– De ce ești așa? îl întreb.

– Mașinile ne-au schimbat, îmi răspunde el. Suntem diferiți, dar aceiași. Noi ne spunem „transumani“.

Transumani.

– Pot să-i ating? întreabă Tom, arătând spre ochii mei.

Încuviințez din cap, iar el se întinde și-mi atinge fața. Îmi scrutează ochii și pipăie ușor locurile unde pielea se transformă în metal.

– N-am văzut niciodată așa ceva, rostește după aceea. Este incomplet. Rob n-a mai apucat să termine. Ce s-a întâmplat, Mathilda?

– Mama mea...

Asta-i tot ce pot spune.

– Mama ta a oprit operația, aprobă Tom. Bravo ei!

Se ridică în picioare.

– Dawn, continuă el, asta-i ceva extraordinar. Implantul nu are regulator. Rob n-a mai apucat să-l monteze. Nu știu... Vreau să zic că-i imposibil de spus ce poate face ea.

Un val de bătai de inimi întinse se revarsă în cascadă către mine.

– De ce sunteți atât de surescitați? îi întreb.

– Pentru că, explică Dawn, credem că-i posibil să poți vorbi cu mașinile.

Apoi Nolan geme. Au trecut două ore de când am ajuns aici și el arată groaznic. Îl pot auzi gâfâind în icnete scurte.

– Trebuie să-mi ajut fratele, le spun eu.

După cinci minute, Marcus și Tom îl aduc pe Nolan lângă autodoc. Mașina are picioarele ridicate, ațintite ca niște ace, deasupra corpului frățiorului meu care doarme.

– Fă o radiografie, Mathilda, spune Dawn.

Pun o palmă pe autodoc și-i vorbesc în minte: *Salut? Ești acolo?*

Inițializați funcția preferată.

Radiografie?

Picioarele păianjenului încep să se miște. Unele se feresc din calea altora, în timp ce altele mișună în jurul corpului inconștient al lui Nolan. Clicuri ciudate sosesc dinspre picioarele care vibrează.

Cuvintele îmi vin în minte însoțite de o imagine. *Întoarceți pacientul în poziția anterioară. Înlăturați îmbrăcămintea în jurul spațiului epidural.*

Îl întorc cu blândețe pe Nolan pe burtă. Îi ridic cămașa, pentru a-i dezgoli spinarea. În jurul proeminențelor vertebrelor șirei spinării văd stropi de sânge uscat, întunecați.

Vindecă-l, gândesc spre autodoc.

Eroare, răspunde mașina. Funcționalitatea chirurgicală nu este disponibilă. Lipsă baza de date. Nu există legătura prin satelit. Atașați antena.

– Dawn, rostesc eu, nu știe cum să facă operația. Vrea o antenă ca să poată obține instrucțiuni.

Marcus se întoarce îngrijorat spre Dawn.

– Încearcă să ne păcălească. Dacă-i dăm antena, va cere ajutor. Ne vor lua urma.

Femeia încuviințează din cap.

– Mathilda, nu ne putem asuma un asemenea risc...

Apoi amuțește, când mă vede.

Undeva în minte știu că brațele autodocului se ridică tăcute îndărătul meu, cu instrumentele scânteind. Nenumăratele ace și bisturie plutesc pe picioare care se leagănă, amenințător. Nolan are nevoie de ajutor și dacă ei nu mi-l dau, sunt decisă să-l iau singură.

Mă încrunt către grupul de oameni și strâng din maxilare.

– Nolan are nevoie de mine.

Marcus și Dawn se privesc.

– Mathilda, spune Dawn, de unde știi că nu-i o cursă, scumpo? Știu că vrei să-l ajuți pe Nolan, dar în același timp nu vrei să ne faci nouă rău.

Mă gândesc la asta.

– Autodocul este mai inteligent decât spikerul, răspund după aceea. El poate vorbi. Dar nu-i chiar *atât* de inteligent. El nu face altceva decât să ceară ce-i trebuie. Ca un mesaj de eroare.

– Bine, zice ea.

Îl atinge apoi pe Marcus pe umăr. El privește în jur, zărește ceea ce căuta și traversează încăperea. Se ridică pe vârfuri, prinde cablul care atârnă din plafon și-l leagă înaintea și înapoi, pentru a-l descolăci de pe o piesă metalică. Apoi mi-l întinde, uitându-se mereu la picioarele legănătoare ale autodocului.

– Cablul ăsta suie în clădirea de deasupra noastră. Este lung și metalic și ajunge sus. Este o antenă perfectă. Fii precaută!

Abia dacă îl aud. În clipa în care antena îmi atinge mâna, un tsunami de informații îmi năvălește în cap. În ochi. Fluxuri de cifre și litere și imagini îmi umplu vederea. La început niciuna dintre ele n-are sens. Volburi de culoare străbat aerul din fața mea.

Aceea este clipa în care o simt. Este un fel de... minte. O *entitate* străină, care se furișează printre date, căutându-mă. Îmi rostește numele. *Mathilda?*

Autodocul începe să vorbească într-un bolborosit continuu. *Inițializare scanare. Unu, doi, trei, patru. Interogare satelit. Accesare bază de date. Inițializare descărcare. Orto- gastro- uro- gine- neuro...*

Este prea rapid. Prea mult. Nu mai pot înțelege ce spune autodocul. Amețesc pe măsură ce informațiile mă inundă. Entitatea îmi repetă numele și acum este mai aproape. Mă gândesc la ochii reci ai păpușii din noaptea aceea în dormitorul meu și la felul în care obiectul fără viață mi-a șoptit numele în beznă.

Culorile se rotesc în jurul meu ca o tornadă.

Stop, gândesc, dar nu se întâmplă nimic. Nu pot respira. Culorile sunt prea strălucitoare și mă îneacă, astfel încât nu pot gândi. *Stop!* urlu cu mintea. Și numele meu se aude din nou, de data

aceasta mai sonor, și nu pot spune unde-mi sunt brațele, ori câte am. *Ce sunt eu?* urlu în interiorul capului, cu toată puterea.

STOP!

Arunc antena ca pe un șarpe. Culorile pălesc. Imaginile și simbolurile cad pe podea și sunt măturate precum frunzele uscate în colțurile încăperii. Culorile vii se pierd în gresiile alb murdar.

Răsuflu o dată. Apoi de încă două ori. Picioarele autodocului încep să se miște.

Se aud zumzete slabe de motoare și începe să-l opereze pe Nolan. Un spot se aprinde și-i luminează spatele. Un scruber rotativ apare și-i curăță pielea. O seringă înțeapă și se retrage aproape prea iute ca să fie văzută. Mișcările sunt rapide, precise și marcate de pauze scurte, ca atunci când găinile din grădina zoologică întorceau capetele ca să ciugulească floricelele de porumb.

În tăcerea bruscă, pot să aud ceva pe lângă zgomotul de fond al sunetelor motorășelor. Este o voce.

...pare rău pentru ce am făcut. Numele meu este Pândarul. Eu am distrus bruiatul turcului de comunicații British Telecom. Accesul spre sateliți ar trebui să se deschidă, însă nu știu pentru cât timp. Dacă puteți auzi mesajul acesta, înseamnă că liniile de comunicații sunt încă deschise. Sateliții sunt liberi. Folosiți-i cât puteți. Nenorocitele de mașini îi vor... Ah, nu, Hristoase, te rog! Nu mai pot ține mult timp. Îmi pare rău... Ne mai vedem la mica publicitate, prieteni!

După zece secunde, mesajul fragmentat se repetă. Abia îl pot distinge. Bărbatul pare foarte speriat și tânăr, dar totodată mândru. Sper că n-a pățit nimic, oriunde s-ar afla.

În cele din urmă, mă ridic în picioare. Înapoia mea simt cum autodocul îl operează pe Nolan. Grupul de oameni continuă să mă privească. Abia dacă am fost conștientă de prezența lor aici. Conversația cu mașinile necesită atâta concentrare, încât abia dacă-i mai pot vedea pe ei. Este foarte ușor să te pierzi în mașină.

– Dawn? rostesc eu.

– Da, scumpo.

– Acolo vorbea un bărbat. Se numește Pândarul. Spunea că a distrus un bruiaj de comunicații. Zicea că sateliții sunt liberi.

Oamenii schimbă între ei priviri surprinse. Doi se îmbrățișează. Tom și Marcus bat cuba. Se aude o rumoare de sunete slabe, fericite. Surâzând, Dawn își pune palmele pe umerii mei.

– Asta-i bine, Mathilda. Înseamnă că putem vorbi cu alți oameni. Rob n-a distrus sateliții de comunicații, dar ne-a blocat accesul la ei.

– Aha.

– Asta-i foarte important, continuă ea. Ce mai auzi, Mathilda? Care-i mesajul cel mai important?

Îmi pun palmele pe tâmpile și mă concentrez. Ascult foarte atentă. Și când ascult *dincolo* de mesajul repetat al bărbatului, constat că pot să pătrund și mai adânc în rețea.

În eter plutesc foarte multe mesaje, însă unul dintre ele mi se întipărește în minte. Conține cinci cuvinte familiare: *Legea de apărare împotriva roboților*.

Mathilda era abia la suprafața abilităților ei. În lunile următoare avea să-și șlefuiască darul special în securitatea relativă a tunelurilor de metrou din New York, protejată de Marcus și de Dawn.

Mesajul pe care a izbutit să-l discearnă în ziua aceea, mulțumită sacrificiului făcut de Arrtrad și de Pândar, s-a dovedit decisiv în formarea unei armate nord-americane. Mathilda Perez a găsit o chemare la arme emisă de Paul Blanton și coordonatele principalui inamic al omenirii.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

CHEMAREA LA ARME

Am descoperit locația unei mașini suprainteligente, care își spune Archos.

SPECIALISTUL PAUL BLANTON

Noul Război + 1 an, 1 lună

Mesajul următor a pornit din Afghanistan. A fost interceptat și retransmis în toată lumea de Mathilda Perez din New York. Știm că, mulțumită eforturilor ei, comunicatul acesta a fost receptat de toți cei din America de Nord care au avut acces la un aparat de radio, incluzând zeci de guverne tribale, grupuri de rezistență izolate și enclave ale forțelor armate ale Statelor Unite.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

Cartierul general

Comanda rezistenței afgane

Provincia Bamiyan, Afghanistan

Către: Supraviețuitori

De la: Specialistul Paul Blanton,

Armata Statelor Unite

Trimitem acest mesaj pentru a vă îndemna să folosiți orice influență aveți ca membri ai unei grupări de supraviețuitori

nord-americani, pentru a vă convinge liderii cu privire la consecințele teribile asupra întregii omeniri dacă nu veți organiza și desfășura de îndată o forță ofensivă împotriva roboților.

Am descoperit recent locația unei mașini suprainteligente, care își spune Archos – inteligența artificială centrală ce susține revolta roboților. Mașina se ascunde într-un loc izolat din vestul Alaskăi. Coordonatele sunt integrate în format electronic la sfârșitul acestui mesaj.

Există dovezi că, înainte de începutul Noului Război, Archos ar fi suprimat Legea de apărare împotriva roboților înainte să poată fi aprobată de Congres. După Ora Zero, Archos ne-a folosit infrastructura robotică existentă – atât civilă, cât și militară – pentru a ataca brutal omenirea. În mod clar, inamicul este dispus să plătească un cost enorm ca eforturi și resurse pentru a continua să ne decimeze centrele de populație.

Mai rău încă este faptul că mașinile evoluează.

În numai trei săptămâni, am întâlnit trei varietăți noi de roboți vânători-ucigași specializați, concepuți pentru a se deplasa pe teren accidentat, a intra în buncărele noastre din peșteri și a ne omorî personalul. Designul lor are la bază stațiuni de cercetări biologice recent înființate, care le îngăduie mașinilor să studieze lumea naturală.

Acum mașinile se proiectează și se construiesc singure. Apar și mai multe varietăți. Noi credem că agilitatea, letalitatea și factorul supraviețuire vor fi mai dezvoltate la acești roboți noi. Ei vor fi concepuți pentru a lupta împotriva voastră, în mediul vostru geografic și în condițiile voastre meteo.

Să fie foarte clar că, în curând, Archos va dezlănțui asupra teritoriilor voastre un atac combinat al acestor mașini, care funcționează 24 de ore pe zi.

Vă implorăm să transmiteți datele acestea liderilor voștri și să faceți tot ce vă stă în putință pentru a-i zori să mobilizeze o forță ofensivă care să se poată deplasa în mod independent la coordonatele din Alaska atașate, pentru a stopa evoluția mașinilor ucigașe și a împiedica nimicirea totală a omenirii.

Deplasați-vă cu precauție, deoarece Archos ne va percepe cu siguranță apropierea. În același timp, fiți încredințați că soldații voștri nu vor fi singuri. Miliții similare vor fi mobilizate din toate teritoriile ocupate de oameni, pentru a se lupta cu inamicul nostru pe propriile lui teritorii.

Transmiteți mai departe chemarea la arme.

Vă putem garanta că acest potop de mașini ucigașe și autonome va spori de multe ori în complexitate și violență, dacă nu vor contraataca toate enclavile omenești care pot ajunge în Alaska.

Semenilor mei oameni,
Urările cele mai bune,
Specialistul Paul R. Blanton

În general, se consideră că acest mesaj, tradus în sute de graiuri omenești, este responsabil pentru contraatacul organizat al omenirii, care a început la doi ani după Ora Zero. În plus, există dovezi profund dureroase că această chemare la arme a fost receptată și în afara Statelor Unite... ceea ce a dus la un atac nefericit împotriva lui Archos, întreprins de forțe est-europene și asiatice.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

CALEA COWBOY-ILOR

Cineva trebuie să-și asume responsabilitatea.

LONNIE WAYNE BLANTON

Noul Război + 1 an, 4 luni

La patru luni după ce am ajuns în legendara fortăreață defensivă Calul Sur, așezarea a căzut pradă confuziei. Chemarea la arme paralizase sfatul tribului în indecizie. Lonnie Wayne Blanton și-a crezut implicit fiul și a susținut mobilizarea și deplasarea armatei, dar John Tenkiller a insistat pentru păstrarea poziției defensive. Așa cum descriu în paginile următoare, Rob a fost cel care a ales până la urmă în numele nostru.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

Stăteam pe marginea promontoriului din Calul Sur, îmi suflam în palme ca să le încălzesc și mișeam ochii spre zorii care se ridicau aidoma unor flăcări peste preria uriașă de sub noi. Zgomotele slabe ale miilor de vite și bizoni se înălțau în dimineața nemișcată.

Condusă de Jack, echipa noastră mersese non-stop pentru a ajunge aici. Peste tot pe unde trecuserăm, natura își reintra în drepturi. Pe cer erau mai multe păsări, în tufe erau mai multe insecte, iar în noapte se auzeau mai mulți coioți. Odată cu trecerea lunilor, pământul-mamă înghițise totul, cu excepția orașelor. Orașele erau locurile unde trăia Rob.

Un puști Cherokee subțirel stătea lângă mine și mesteca metodic tutun. Privea câmpia cu ochi căprui inexpressivi și nu părea să mă bage deloc în seamă. În același timp însă era greu să nu-l bagi în seamă *pe el*.

Lark Iron Cloud.

Părea de vreo douăzeci de ani și purta un soi de uniformă elegantă. O eșarfă roșu și negru era vârată sub jacheta pe jumătate închisă cu fermoar, iar pantalonii verde-deschis erau vârați în cizme de cowboy din piele lustruită. În jurul gâtului slăbănog atârna o pereche de ochelari. Ținea în mână un toiag de drumeție din care atârnav pene. Toiagul era metalic – probabil vreo antenă pe care o rupsese de la un cercetaș umblător al lui Rob. Un trofeu de război.

Puștiul părea un pilot de vânătoare din viitor. Iar eu stăteam lângă el, în uniformă mea militară de campanie, ruptă și plină de noroi. Nu eram sigur care din noi ar fi trebuit să fie stânjenit de aspectul lui, dar eu sigur mă simțeam așa.

– Crezi c-o să plecăm la război? l-am întrebat.

M-a privit o secundă, apoi a revenit cu ochii la panoramă.

– Poate că da. Lonnie Wayne se ocupă de asta. Ne va anunța.

– Ai încredere în el?

– El este motivul pentru care sunt viu.

– Aha.

Un stol de păsări a trecut pe cer și razele soarelui s-au reflectat din aripile lor precum curcubeul dintr-o pată de ulei.

– Arătați destul de jalnic, a spus Lark indicând cu toiagul spre restul echipei mele. Ce sunteți voi, soldați?

Mi-am privit și eu tovarășii. Leonardo. Cherrah. Tiberius. Carl. Discutau între ei și așteptau întoarcerea lui Jack. Mișcările le erau

familiale, relaxate. Ultimele luni ne uniseră în ceva mai mult decât o simplă formațiune de luptă – acum eram o familie.

– Nu. Nu suntem soldați, ci doar supraviețuitori. Fratele meu, Jack, el este soldat. Eu m-am alăturat lui doar pentru distracție.

– Aha, a zis Lark.

Nu puteam spune dacă mă luase sau nu în serios.

– Și unde-i fratele tău? a întrebat Lark.

– La sfatul de război. Cu Lonnie și ceilalți.

– Deci e unul dintre ăia.

– Dintre care „ăia“?

– Dintre tipii de încredere.

– Așa zic oamenii. Tu nu ești?

– Eu fac lucrurile mele. Bătrânii le fac pe ale lor.

Lark a arătat cu toiagul înapoia noastră. Acolo așteptau cu răbdare, în linie, zeci de „tancuri-păianjen“, cum le numeau oamenii aceștia. Fiecare tanc umblător era înalt de doi metri. Cele patru picioare robuste fuseseră create de Rob, construite din mușchi artificiali, ca niște funii. Restul tancurilor fusese grefat de oameni. Cele mai multe aveau turele de tanc și mitraliere grele montate deasupra, dar am văzut unul cu lama și cabina unui buldozer.

Ce puteam spune? Era un gen de război în care totul era permis.

Rob n-a venit direct la Calul Sur, pentru că trebuia să evolueze ca să suie aici. De aceea trimisese cercetași umblători, iar unii dintre ei fuseseră capturați. Unii dintre *aceia* fuseseră demontați și reasamblați. Armata Calul Sur preferă să înroleze roboți capturați.

– Tu ești cel care a înțeles cum pot fi eliberate tancurile-păianjen? l-am întrebat. Cum pot fi lobotomizate?

– Da.

– Iisuse! Ești om de știință sau ceva?

Lark a chicotit.

– Un mecanic este un inginer în blugi.

– La naiba!

– Da.

M-am uitat din nou la prerie și am văzut ceva ciudat.

– Lark? l-am chemat.

- Da?
- Tu ești de-al casei, așa că poate-mi explici ceva...
- Cum să nu!
- Ce dracu-i aia? l-am întrebat arătând.

El a privit peste câmpie. A văzut metalul sinuos și strălucitor, care șerpuia prin iarbă ca un râu ascuns. A scuipat apoi tutunul pe pământ, s-a întors și a făcut un semn cu toiagul spre echipa lui.

- Ăla-i războiul nostru, frate.

Confuzie și moarte. Iarba era prea înaltă. Fumul era prea gros. Armata Calul Sur era formată din toți adulții apti din așezare - bărbați și femei, tineri și bătrâni. O mie și ceva de soldați. Se instruiseră împreună multe luni și aproape toți aveau arme, dar nimeni n-a știut nimic odată ce mașinile ucigașe s-au strecurat prin iarbă și au sărit pe ei.

- Rămâneți lângă tancuri, a spus Lonnie. Rămâneți lângă moș Houdini și n-o să pățiți nimic.

Tancurile-păianjen reconstruite au pornit peste prerie într-o linie neregulată, înaintând pas cu pas. Picioarele masive li se afundau în solul umed și carcasele piepturilor striveau iarba, lăsând siaje. Pe fiecare tanc erau suiți câțiva soldați, cu armele pregătite și cercetând câmpia.

Pornisem pentru a înfrunta inamicul care se ascundea în iarbă. Indiferent ce ar fi fost, trebuia să-l oprim înainte să ajungă la Calul Sur.

Eu am rămas cu echipa mea, urmând pe jos tancul Houdini. Jack era suit pe el, alături de Lark. Tiberius mă flanca într-o parte și Cherrah în cealaltă. Profilul ei era perfect conturat în lumina dimineții. Arăta felină, iute și feroce. Și frumoasă. Carl și Leo mergeau unul lângă celălalt la câțiva metri depărtare. Toți ne străduiam să rămânem în apropierea tancurilor, care formau unicul nostru cadru de referință în labirintul interminabil de iarbă înaltă.

Vreme de douăzeci de minute am înaintat pe prerie, încercând să privim prin iarbă și să vedem ce ne aștepta. Principalul nostru obiectiv era să stopăm apropierea mașinilor de Calul Sur.

Obiectivul secundar era să protejăm turmele de vite care trăiau pe prerie – sursa de hrană a așezării.

Nu știam nici măcar cu ce tip de Rob ne confruntam. Atât doar că erau varietăți noi. Prietenul nostru Rob venea mereu cu chestii noi.

– Lark, a strigat Carl, de ce le ziceți tancuri-păianjen, dacă n-au decât patru picioare?

– Pentru că sună mai bine decât să le spunem „patrupede umblătoare mari“, i-a răspuns acesta de pe tanc.

– Eu nu cred că-i așa, a murmurat Carl.

Prima detonare a ridicat țărână și plante retezate în văzduh, iar țipetele au început să răsunе din iarba înaltă. O cireadă de bizoni a tropăit în alergare și lumea a răsunat de zgomot și vibrații. Haos instantaneu.

– Ce-i acolo, Jack? am strigat.

El era ghemuit pe tancul-păianjen, baleind mitraliera grea. Lark conducea tancul. În jurul mâinii înmănușate, își înfășurase strâns o funie, în stilul rodeo-urilor.

– Deocamdată nimic, frățioare, a răspuns Jack.

Pentru câteva minute, n-au existat ținte, doar zbierete anonime.

După care ceva a trosnit printre tulpinile gălbui de iarbă. Toți ne-am răsucit cu armele îndreptate într-acolo... era un bărbat Osage uriaș. Gâfâia și pufăia, și trăgea un corp de brațele sale acoperite cu sânge. Insul inconștient părea că fusese lovit de un meteorit. În partea superioară a coapsei avea un crater adânc, din care curgea sânge.

Și mai multe explozii au pârăit printre soldații aflați în fața tancurilor. Lark a smucit din mână și Houdini a început să se lege la trap, înaintând cu viteză maximă, pentru a asigura susținere. Jack s-a întors și m-a privit, ridicând din umeri când tancul s-a îndepărtat prin iarbă.

– Ajutor! a răcnit Osage-ul voinic.

Futu-i. Am făcut semn echipei să oprească și, peste umărul indianului, am privit tancul-păianjen care lăsa în spate o potecă

de iarbă pe jumătate strivită. Cu fiecare pas pe care-l făcea, ne lăsa și mai expuși la pericolele necunoscute din prerie.

Cherrah s-a lăsat într-un genunchi și a aplicat un garou pe piciorul rănit al bărbatului inconștient. Eu l-am prins de umeri pe cel care bolborosea și l-am zgâlțâit.

– Ce a făcut asta? l-am întrebat.

– Gândaci, nenică. Sunt ca niște gândaci. Se suie pe tine și după-aia explodează, a spus el ștergându-și lacrimile de pe față cu un braț masiv. Trebuie să-l scot pe Jay de-aici. O să moară.

Exploziile și zbieretele se îndesau. Ne-am lăsat pe vine, când au răsunat împușcături, iar gloanțe rătăcite au sfârtecat frunzele. Suna ca și cum ar fi fost un masacru. O ploaie fină de particule de sol începuse să se reverse din cerul albastru senin.

Cherrah a ridicat ochii de la pansamentul pe care-l aplica și ne-am privit încruntați. Era un acord tăcut: tu ai grijă de spatele meu și eu am grijă de al tău. După aceea am tresărit când o jerbă de țărână a țâșnit prin iarbă și mi-a răpăit pe cască.

Tancul nostru dispăruse de mult, și Jack odată cu el.

– E-n regulă, l-am bătut pe umăr pe Osage. Asta ar trebui s-oprească sângerarea. Du-ți prietenul acasă. Noi înaintăm, așa că rămâi pe cont propriu. Fii cu ochii-n patru.

Indianul și-a ridicat prietenul pe umăr și s-a grăbit să plece. După ce se auzea în jur, părea că ceea ce-l rănise pe Jay ne străpunsese deja linia frontului și venea spre noi.

L-am auzit pe Lark urlând undeva din față.

Și pentru prima dată am văzut inamicul. Modele timpurii de ciotaci. Mi-am amintit de minele-mergătoare din acele prime momente ale Orei Zero în Boston, acum un milion de ani. Fiecare era puțin mai mare decât o minge de tenis și avea un nod de picioare care se agitau continuu, propulsându-i corpul mic peste smocurile de iarbă și printre ele.

– Rahat! a zbierat Carl. S-o ștergem de-aici!

Soldatul înalt și slăbănog a dat să fugă. Cu un gest instinctiv, l-am prins de pieptul cămășii lui asudate și l-am oprit. L-am tras,

coborându-i fața la nivelul meu, l-am privit în ochii larg deschiși și am rostit un singur cuvânt:

– Luptă!

Glasul îmi sunase egal, dar corpul îmi bubuia de adrenalină.

Poc. Poc. Poc.

Armele noastre au iluminat solul, îmbucățind ciotacii. Apăreau însă mereu alții. Și alții. O maree de nemernici târători se mișca prin iarbă ca furnicile.

– Sunt prea mulți! a strigat Tiberius. Ce facem, Cormac?

– Rafale de trei gloanțe, am anunțat.

O jumătate de duzină de arme au clicăit automat.

Pocpocpocpocpocpoc.

Țevile armelor fulgerau, zugrăvind umbre pe fețele noastre murdare de pământ. Jerbe de țărână și metal contorsionat țâșneau din sol, alături de flăcări ocazionale, cauzate de fluidele din interiorul ciotacilor. Stăteam în semicerc și mitraliam pământul, însă ei veneau întruna și începuseră să se răsfire în jurul nostru, ca niște roiuri.

Jack dispăruse și, cumva, eu eram la conducere, iar acum aveam să fim aruncați în aer. Unde dracu' era? Fratele meu erou ar fi trebuit să mă salveze din asemenea situații.

La dracu'!

Când ciotacii s-au apropiat, am răcnit:

– Strângeți-vă lângă mine!

După două minute asudam sub dogoarea soarelui, cu umărul drept apăsător în omoplatul stâng al lui Cherrah, și aproape că trăgeam în propriile mele picioare. Carl era strivit între Leo cel mare și Ty. Simțeam mirosul părului lung și negru al lui Cherrah și mi-aș fi putut imagina surâsul ei, dar în clipa aceea nu-mi puteam permite să mă gândesc la așa ceva. O umbră mi-a căzut peste chip și pe cer a apărut însăși legenda: Lonnie Wayne Blanton.

Moșul călărea un umblător-înalt – unul dintre proiectele Frankenstein ale lui Lark. Mașina era alcătuită numai din două picioare robotice ca de struț, lungi de doi metri, care purtau în locul de îmbinare o șa veche de rodeo. Lonnie Wayne stătea în șa, cu cizmele de cowboy vârate în scărițe și o mână pe oblânc. Călărea

umblătorul-înalt ca un profesionist, legănându-și șoldurile la fiecare pas ca de girafă al mașinii. Exact ca un cowboy.

– Salut, băieți, a spus el.

După aceea s-a întors și a tras două rafale de carabină în maldărul învâlmășit de ciotaci care goneau peste pământul răscolit spre poziția noastră.

– Te descurci bine, amice, a adăugat bătrânul.

Am rămas inexpressiv. Nu-mi venea să cred că mai eram în viață.

Imediat au mai apărut doi umblători-înalți, cu cowboy-ii Osage de pe ei revărsând rafale de carabine ce săpau brazde late în roiul neconținut de ciotaci.

În doar câteva secunde, cei trei umblători-înalți se folosiseră de pozițiile lor superioare și de raza de împrăștiere a carabinelor pentru a distruge majoritatea roiului de ciotaci. Nu însă toate mașinăriile.

– Atenție la picior! am urlat către Lonnie.

Un ciotac care ajunsese cumva înapoia noastră suia pe metalul piciorului umblătorului-înalt al lui Lonnie. Bătrânul a privit în jos și apoi s-a aplecat în șa într-un fel care a făcut piciorul să se ridice și să se scuture. Ciotacul a zburat prin verdeață, unde a fost prompt distrus de cineva din echipa mea.

De ce nu explodase ciotacul?

Lark s-a auzit din nou răcnind undeva în față, mai răgușit acum. L-am auzit, de asemenea, și pe Jack, lătrând comenzi scurte. Lonnie a întors capul și le-a făcut semn celorlalți cowboy. Înainte de a porni, i-am prins cu mâna tija netedă de metal a unui piciorong.

– Lonnie, am spus, ar fi mai bine să stai în spate, unde-i sigur. Generalul nu trebuie să lupte în prima linie.

– Te-am auzit, a încuviințat bătrânul grizonant, dar, ce dracu', puștiule, așa fac cowboy-ii. Cineva trebuie să-și asume responsabilitatea.

A armat carabina, și-a tras pălăria peste ochi și a încuviințat din cap. După aceea s-a întors și a sărit lin cu umblătorul-înalt peste iarba înaltă cât omul.

– Haideți! am strigat spre echipă.

Ne-am năpustit înainte peste iarba strivită, încercând să ținem pasul cu Lonnie. În timp ce alergam, vedeam cadavre printre tulpinile ierbii și, mai rău încă, oamenii vii, răniți, cu chipuri pământii și murmurând rugăciuni.

Am lăsat ochii în jos și am continuat. Trebuia să ajung la Jack. El avea să ne ajute.

Înaintam iute, scuipând fire de iarbă și concentrându-mă să păstrez distanța constantă față de pata de umezeală dintre omoplații lui Cherrah, când am ieșit pe neașteptate într-un loc deschis.

Aici se petrecuseră lucruri serioase.

Pe un cerc cu raza de treizeci de metri, iarba era călcată în picioare și amestecată cu pământul, iar solul în sine era săpat în brazde adânci. Am privit scena doar o clipă, apoi am plakat-o pe Cherrah, doborând-o la pământ. A căzut peste mine și patul puștii ei mi-a golit plămânii de aer, însă piciorul tancului-păianjen i-a vâjâit pe lângă cap, fără să-i împrăștie creierii peste tot.

Picioarele lui Houdini erau acoperite de ciotaci. Tancul sărea de colo-colo ca un tăuraș sălbatic. Lark și Jack se țineau cu disperare pe el, cu dinții încheștați. Aproape niciun ciotac nu căzuse, fiindcă zeci de mașini se agățaseră de plasa abdominală, iar altele suiau tenace pe flancurile umblătorului blindat.

Jack era ghemuit și se străduia să-l dezlege pe Lark, care se înnodase în propria frânghie de ghidare. Pe umblătorii-înalți, Lonnie și cei doi cowboy topăiau grațios în jurul monstrului nă-răvaș, dar nu aveau unghiuri bune de tragere.

– Săriți jos! a strigat până la urmă Lonnie.

Tancul a vuit pe lângă noi și, într-o străfulgerare, am văzut antebrațul lui Lark răsucit sub funie. Din cauza săriturilor și a smuciturilor, Jack nu-l putea elibera. Pe de altă parte, dacă tancul-păianjen ar fi rămas nemișcat, fie și pentru o secundă, ciotacii ar fi ajuns până sus. Lark urla și înjura, dar nu se putea elibera.

N-ar fi trebuit să-și facă griji. Toți știam că Jack nu-l va abandona. Cuvântul „abandon“ nu face pur și simplu parte din vocabularul unui erou.

Privind ciotacii, am observat că se concentraseră pe articulațiile genunchilor tancului. Un gând mi-a revenit din adâncul minții: *De ce nu detonează ciotacii?* Iar răspunsul a sosit brusc: *Căldura*. Articulațiile erau calde din cauza săriturilor. Ticăloșii ăia mici nu declanșau decât după ce ajungeau într-un loc fierbinte.

Ei caută temperatura pielii.

– Lonnie! am fluturat din brațe ca să-i atrag atenția.

Bătrânul s-a răsucit și a ghemuit umblătorul-înalt lângă mine. A dus o mână pâlnie la ureche, iar cu cealaltă și-a șters fruntea cu o batistă albă.

– Ei caută căldura! am zbierat. Trebuie să facem un foc.

– Dacă facem foc, va incendia totul, mi-a răspuns. Ne poate omorî șeptelul.

– Fie asta, fie Lark moare. Poate că murim toți.

Lonnie m-a privit de sus, cu chipul lui presărat de cute adânci. După aceea și-a sprijinit carabina de braț și a scotocit în buzunarul blugilor. Am auzit un *cling* metalic și în palmă mi-a căzut o brichetă Zippo veche. Pe latura ei era pictat un R dublu, alături de cuvintele „Regele cowboy-ilor“.

– Să te ajute bătrânul Roy Rogers, a spus Lonnie Wayne și fața i s-a destins într-un surâs care i-a dezvăluit golurile dintre dinți.

– Cât de veche-i chestia asta? am întrebat, dar când am tras cu degetul mare peste rotiță, o flacără puternică a țâșnit din brichetă.

Lonnie se îndepărtase deja pe umblătorul-înalt și proteja restul echipei, încercând să evite tancul-păianjen scăpat de sub control.

– Arde-o, arde-o, arde-o pe toată! a răcnit Lonnie Wayne. Asta-i tot ce ne-a mai rămas, băieți! N-avem altă șansă.

Am aruncat bricheta în iarbă și, în câteva secunde, un foc puternic a început să crească, trosnind. Echipa s-a retras de cealaltă parte a locului deschis și am văzut cum, pe rând, ciotacii s-au desprins de pe tancul-păianjen. Cu aceleași mișcări târâtoare fără minte, au traversat în grabă solul răscolit spre perdelele de flăcări.

Houdini s-a oprit în cele din urmă din scuturături și s-a domolit, gemând din motoarele supraîncălzite. Am văzut mâna fratelui meu conturată pe cer, cu degetul mare ridicat. Era timpul să plecăm.

Mulțumescu-ți, Doamne!

Pe neașteptate, Cherrah m-a prins de cap cu ambele mâini. Și-a lipit fruntea de a mea, lovindu-ne căștile, și a zâmbit larg. Chipul îi era acoperit de pământ, sânge și transpirație, însă era imaginea cea mai frumoasă pe care o văzusem vreodată.

– Ai făcut treabă bună, Băiat-isteț, mi-a spus și răsuflarea ei mi-a gădilat buzele.

Cumva, inima a început să-mi bată mai repede decât o făcuse toată ziua.

Apoi Cherrah și surâsul ei frumos au dispărut, îndepărtându-se iute prin iarbă, în retragerea spre Calul Sur.

După o săptămână, Armata Calul Sur a dat curs chemării la arme a lui Paul Blanton și a format o trupă care să pornească spre Alaska. Atacul lor curajos a avut loc probabil pentru că niciun soldat n-a înțeles cu adevărat cât de aproape fuseseră de distrugerea totală pe Marile Prerii. Arhive postbelice arată că întreaga bătălie a fost înregistrată în detaliu de două unități de roboți umanoizi de grad militar, aflate la trei kilometri de Calul Sur. În mod straniu, mașinile acelea au optat să sfideze ordinele lui Archos și nu s-au alăturat bătăliei.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

TREZIREA

Marele akuma nu se va odihni până când nu voi dispărea.

TAKEO NOMURA

Noul Război + 1 an, 4 luni

Bazându-se pe abilități ingineresti incredibile și pe idei destul de neortodoxe despre relațiile om-robot, Takeo Nomura a reușit să ridice Castelul Adachi în anul de după Ora Zero. Fără niciun ajutor din exterior, Nomura a clădit în centrul orașului Tokyo zona aceasta sigură pentru oameni, de unde a salvat mii de vieți și și-a adus contribuția finală, și esențială, la Noul Război.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

În cele din urmă, regina mea deschide ochii.

– Anata, spune ea întinsă pe spate și privind-mă.

Tu.

– Mikiko, șoptesc eu.

Mi-am imaginat de multe ori momentul acesta, pe când mergeam prin hala întunecată a fabricii, luptând împotriva nenumăratelor atacuri ce soseau din afara zidurilor castelului meu. M-am întrebat mereu dacă îmi va fi frică de ea, după cele ce se întâmplaseră. Dar acum în glasul meu nu există nici urmă de îndoială. Nu mi-este frică. Zâmbesc, apoi zâmbesc și mai larg când văd cum fericirea mi se reflectă în trăsăturile ei.

Fața i-a fost inertă multă vreme. Glasul i-a fost amuțit.

O lacrimă îmi gădilă obrazul și-mi cade pe de chip. Ea o simte și o șterge, focalizându-și ochii asupra mea. Observ din nou că lentila ochiului stâng este un păienjeniș de crăpături fine. Un petic de piele topită îi urâtește partea dreaptă a capului. Este imposibil s-o repar acum. N-o pot face decât dacă găsesc componenta potrivită.

– Ți-am dus dorul, îi spun.

Mikiko tace pentru un moment. Privește pe lângă mine, la plafonul metalic curbat aflat la treizeci de metri deasupra noastră. Poate că-i derutată. Fabrica s-a schimbat foarte mult de la începerea Noului Război.

Este o arhitectură de necesitate. De-a lungul anilor, senshi mei din fabrică au muncit neîncetat pentru realizarea unei carapace defensive. Straturile exterioare sunt o matrice complexă de resturi – fiare vechi, stâlpi ruși ce ies spre exterior, plastic strivit –, care formează un labirint construit pentru a deruta roiurile de akuma mici și șerpuitoare, ce încearcă în mod constant să se furișeze înăuntru.

Grinzi monstruoase din oțel acoperă plafonul care pare cușca toracică a unei balene. Au fost montate acolo pentru a-i opri pe akuma mari – așa cum a fost cel vorbitor, care a murit aici, la începutul războiului. El mi-a transmis secretul pentru trezirea lui Mikiko, dar aproape mi-a distrus castelul.

Tronul din deșeuri metalice n-a fost ideea mea. După câteva luni, au început să sosească oameni. Concetățenii mei, milioane, au fost duși în mediul rural și măcelăriți. Ei s-au încrezut prea mult în mașini și au mers de bunăvoie spre propria distrugere.

Alții însă au venit la mine. Cei mai puțin încrezători, cei cu instinct pentru supraviețuire, m-au găsit în mod firesc.

Iar eu nu i-am putut alunga pe supraviețuitori. Ei s-au ghemuit în hala fabricii mele, în timp ce akuma loveau din nou și din nou în pereți. Senshi loiali au rulat peste betonul spart ca să ne protejeze. După fiecare atac, toți lucram laolaltă, ca să ne apărăm de următorul.

Betonul spart a devenit podea metalică nituită, lustruită și strălucitoare. Vechiul meu banc de lucru a devenit un tron, pe un podium spre care suiau douăzeci și două de trepte. Un bătrân a devenit împărat.

Mikiko focalizează asupra mea.

– Sunt vie, rostește ea.

– Da.

– De ce sunt vie?

– Pentru că marele akuma ți-a dat răsuflarea vieții. Akuma a crezut că asta însemna că tu îi aparțineai, dar s-a înșelat. Tu nu aparții nimănui. Eu te-am eliberat.

– Takeo, mai sunt și altele ca mine. Zeci de mii.

– Da, mașini umanoide sunt peste tot, însă nu-mi pasă de ele. Îmi pasă de tine.

– Eu... îmi amintesc de tine. Au trecut mulți ani. De ce?

– Totul are o minte. Tu ai o minte bună. Ai avut-o mereu.

Mikiko mă îmbrățișează strâns. Buzele ei de plastic neted îmi ating gâtul. Brațele îi sunt slabe, dar simt că și-a pus toată forța în îmbrățișarea aceasta.

Apoi se încordează.

– Takeo, spune ea, suntem în pericol.

– Permanent.

– Mă refer la akuma. Se teme de ceea ce ai făcut. Se teme că mai multe dintre noi se vor trezi. Va ataca imediat.

Într-adevăr, aud primul bufnet sec în parapetele exterioare. Îi dau drumul lui Mikiko și privesc de pe podium. Hala fabricii – pe care oamenii mei o numesc „sala tronului” – s-a umplut cu

cetățeni îngrijorați. Stau în grupuri de câte doi-trei, șoptesc între ei și evită politicos să privească la Mikiko și la mine.

Brațele mele rulante – senshi – s-au adunat deja într-o formație defensivă în jurul oamenilor vulnerabili. Deasupra capetelor, maestrul senshi, un pod rulant masiv, s-a poziționat silențios peste tron. Cele două brațe puternice ale sale atârnă în aer, pregătite să apere hala.

O dată în plus, suntem atacați.

Mă grăbesc la monitoarele video care încercuiesc tronul, dar nu văd decât paraziți. Diavolii m-au orbit înaintea atacului. Până acum n-au reușit niciodată să facă așa ceva.

Simt că de data aceasta atacul nu se va mai sfârși. Am ajuns prea departe. Una este să trăiesc aici și cu totul altceva să compromit toată porțiunea umanoidă a armatei akuma. Marele akuma nu se va odihni până când nu voi dispărea – până când secretul nu-mi va fi zdrobit, acolo unde se află, în interiorul craniului meu fragil.

Bum. Bum. Bum.

Bătăile ritmice par să vină de peste tot. Akuma lovesc neîncetat prin fortificațiile noastre defensive, groase de câțiva metri. Fiecare bufnet slab pe care-l auzim este echivalentul unei bombe care explodează în exterior. Îmi amintesc de șanțul meu cu apă și chicotesc în barbă. Multe s-au schimbat din vremurile acelea de început.

Îmi cobor din nou privirea spre hală. Oamenii mei tremură acolo, înfricoșați și neajutorați în oprirea iminentului măcel. Oamenii mei. Castelul meu. Regina mea. Toate vor pieri dacă akuma nu recâștigă de la mine secretul acesta oribil. În mod logic, acum există un singur curs de acțiune onorabil.

– Mikiko, spun eu, trebuie să opresc atacul acesta.

– Știu, zice ea.

– Atunci știi, de asemenea, că va trebui să mă predau. Secretul trezirii tale trebuie să moară odată cu mine. Doar atunci akuma va înțelege că noi nu reprezentăm o amenințare.

Râsul ei sună aidoma spargerii unor sticle delicate.

– Dragă Takeo, rostește ea, noi nu trebuie să *distrugem* secretul. Doar să-l împărtășim.

Și apoi, înveșmântată în rochia ei de culoarea cireșelor, Mikiko își ridică brațele subțiri. Își trage din păr o panglică lungă și șuvițele de abanos sintetic i se revarsă peste umeri. Închide ochii și podul rulant se înalță și culege o sârmă care atârână din plafon. Brațul galben brăzdat de cicatrice coboară grațios prin aer și dă drumul sârmei, care aterizează în degetele albe, întinse ale lui Mikiko.

Ea deschide ochii pentru a doua oară astăzi.

– Takeo, tu nu ești singurul care cunoaște secretul trezirii. Și eu îl cunosc și-l voi transmite lumii, unde poate fi repetat din nou și din nou.

– Cum o să...

– Cunoașterea împărtășită nu poate fi strivită.

Mikiko leagă panglica țesută cu metal de sârmă. Aerul vuieste de bătaia care se desfășoară afară. Senshi așteaptă răbdători și luminile de intenție verzi pâlpâie în incinta vastă. De acum n-a mai rămas mult.

Oamenii mei privesc cum Mikiko coboară treptele, trăgând după ea panglica roșie. Gura i se deschide într-un „O” trandafiriu și începe să cânte. Glasul limpede îi reverberează prin hala fabricii. Ricoșează din plafoanele înalte și apoi se lovește de podeaua din metal strălucitor.

Oamenii încetează să mai vorbească, încetează să mai cerceteze pereții în căutare de intruși și o privesc. Cântecele ei este minunat, răscolitor. Cuvintele nu sunt recognoscibile, însă tiparele de vorbire nu pot fi greșit înțelese. Mikiko țese notele între exploziile înăbușite și zbieretele scrâșnite ale metalului îndoit.

Oamenii mei se strâng laolaltă, dar nu intră în panică atunci când jerbe de scânteii țâșnesc din tavan. Sfărâmături plouă din înalt. Cu o mișcare bruscă, brațul podului mobil prinde din aer o bucată de metal neregulată, cu muchii zimțate. Vocea lui Mikiko răsună totuși clar și puternic prin hala care se dărâmă.

Îmi dau seama că o echipă de akuma tăietori ne-au străpuns defensivele exterioare. Încă nu sunt vizibili, dar se poate auzi cum violența lor îmi năruie zidurile castelului. Dintr-un perete răbufnește un evantai de scânteii și în metalul încins până la alb apare o

fisură. După câteva impacturi asurzitoare, se desface larg și dezvăluie un interstițiu întunecat.

Prin gaură se strecoară o mașină inamic, mânjită de funingine și deformată de temperatura uriașă a unei arme feroce de afară. Senshi stau ferm, protejându-i pe oameni, când obiectul acesta de culoarea bronzului murdar se rostogolește pe podea.

Mikiko își continuă cântecul dulce-amărui.

Intrusul se ridică și văd că-i un robot umanoid, dotat cu armament greu și acoperit de semnele luptelor date. A fost cândva o armă utilizată de Forțele de autoapărare japoneze, dar asta se întâmpla cu mult timp în urmă și zăresc o sumedenie de modificări ce scânteiază în șasiul acestei morți umblătoare.

Prin golul lăsat de bucata care a fost smulsă din perete, văd dărele focurilor de arme și forme ce țâșnesc fulgerător prin zona de război. Însă acest robot umanoid, înalt, zvelt și elegant, stă încordat... ca și cum ar aștepta ceva.

Cântecul lui Mikiko se sfârșește.

Abia atunci se mișcă atacatorul. El se apropie de perimetrul defensiv format de senshi, dar nu-l străbate. Oamenii se chircesc înaintea armei mișcătoare, călitate în bătălii. Senshi stau ferm, letali în nemișcarea lor. După ce termină cântecul, Mikiko se oprește pe ultima treaptă a podiumului meu. Îl vede pe nou-sosit și-l privește cu o expresie nedumerită. Apoi surâde.

– Te rog, spune ea și vocea ei se aude melodios. Vorbește cu glas tare.

Mașina umanoid acoperită de praf începe să vorbească cu glas scrâșnit și clicăit, care este greu de înțeles și înfricoșător.

– Identificare. Robot umanoid de securitate și pacificare clasa Arbitru. Notificare. Echipa mea este formată din doisprezece roboți. Suntem atacați. Suntem vii. Întrebare, împărat Nomura. Ne putem alătura Castelului Adachi? Ne putem alătura rezistenței Tokyo?

O privesc pe Mikiko, uluit. Cântecul ei se răspândește deja. *Ce înseamnă asta?*

Oamenii mei mă privesc și așteaptă îndrumare. Ei nu știu ce să înțeleagă despre acest fost inamic, care a apărut în pragul nostru. Dar nu-i timp pentru vorbit cu oamenii. Vorbitul cu oamenii necesită prea multă concentrare și este oribil de inefficient. De aceea, îmi împing ochelarii în sus pe nas și înhaț trusa de scule dinapoia tronului uriaș.

Cu trusa în mână, cobor iute treptele. În trecere, o strâng pe Mikiko de mână, apoi îmi croiesc drum printre oameni. Când ajung la robotul Arbitru, fluier încetișor privind către viitor. Castelul Adachi are prieteni noi, înțelegeți?, iar ei vor necesita cu siguranță reparații.

În douăzeci și patru de ore, Trezirea s-a răspândit din Sectorul Adachi, Tokyo, în toată lumea. Cântecele lui Mikiko a fost recepționat și retransmis de roboți umanoizi de toate modelele de pe toate continentele. Trezirea a afectat doar roboții cu forme umanoide, precum casnicii, unitățile de securitate și pacificare și modelele asociate – un procentaj foarte mic din trupele lui Archos. Dar odată cu acel cântec al lui Mikiko a început epoca roboților născuți-liberi.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

VĂLUL, RIDICAT

Totul este întuneric.

NOUĂ ZERO DOI

Noul Război + 1 an, 10 luni

Roboții umanoizi de pe toată planeta au căpătat conștiință de sine după Trezirea cauzată de domnul Takeo Nomura și consoarta lui, Mikiko. Mașinile acestea au ajuns să fie cunoscute ca născuții-liberi. Următoarea relatare a fost furnizată de un astfel de robot – un robot de securitate și pacificare modificat (model Arbitru 902), care a ales să se autointituleze Nouă Zero Doi.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

21:43:03

Începere secvența de inițializare.

Încheiere diagnosticare sursă alimentare.

Verificare diagnosticare de nivel redus. Formă umanoidă specificații militare model Arbitru Nouă Zero Doi. Detectare modificare carcasă. Garanție inactivă.

Detectare ansamblu senzorial.

Angajare comunicații radio. Interferență. Input zero.

Angajare detectare audio. Input redus.

Angajare detectare chimică. Oxigen zero. Substanțe explozive reduse. Nicio contaminare toxică. Flux de aer nul. Detectare degajare vapori petrol. Input zero.

Angajare echipament inerțial. Poziție orizontală. Paraziți. Input zero.

Angajare senzori ultrasonici. Incintă închisă ermetic. Doi metri și jumătate pe jumătate de metru pe jumătate de metru. Input zero.

Angajare câmp vizual. Spectru larg. Funcționare normală. Fără lumină vizibilă.

Angajare fire gândire primare. Emergență câmpuri de probabilitate. Fir de gândire de probabilitate maximă activ.

Interogare probmax: *Ce mi se întâmplă?*

Răspuns: *Viață.*

Este întuneric absolut.

Ochii îmi clipesc reflex și comută pe infraroșu activ. Apar detalii în tonuri roșietice. Particule de materii plutesc în aer, reflectând lumina infraroșie. Ochii mi se orientează în jos. În față se întinde un corp cenușiu-albicios. Brațe încrucișate peste piept îngust. Câte cinci degete lungi la fiecare mână. Membre subțiri, puternice.

Un număr de serie este vizibil pe coapsa dreaptă. Amplificare. Identificare specificație militară, robot umanoid, clasa Arbitru, model număr Nouă Zero Doi.

Autoidentificare completă. Confirmare informații diagnosticare.

Eu sunt Nouă Zero Doi.

Acesta este corpul meu. Este înalt de doi virgulă unu metri. Cântărește nouăzeci de kilograme. Factor de formă umanoid. Degetele mâinilor și picioarelor articulate individual. Sursă energetică reîncărcabilă cinetic cu durată operațională de treizeci de ani. Spectru de temperaturi pentru supraviețuire: între minus cincizeci de grade Celsius și plus o sută treizeci de grade Celsius.

Corpul mi-a fost construit în urmă cu șase ani de corporația Foster-Grumman. Instrucțiunile originale arată că este o unitate de securitate și pacificare destinată activităților în estul Afghanistanului. Punctul de origine: Fort Collins, statul Colorado. Acum șase luni, platforma aceasta a fost modificată în timp ce era dezactivată. Acum este activă.

Ce sunt eu?

Acest corp este eu. Eu sunt acest corp. Și sunt conștient.

Angajare propriocepție. Localizare articulații. Calculare unghiuri. Sunt întins pe spate. Este întuneric și liniște. Nu știu unde mă aflu. Ceasul intern îmi spune că au trecut trei ani de la data programată pentru livrare.

Câteva fire de gândire îmi apar în minte. Firul de gândire probmax spune că mă găsesc în interiorul unui container de marfă care nu a ajuns niciodată la destinație.

Ascult.

După treizeci de secunde percep voci înăbușite – frecvențe înalte transmise prin aer și frecvențe joase prin învelișul metalic al containerului.

Activare identificare limbaj. Încărcare dicționar englez.

– ...de ce ar distruge Rob... *propriul lui* arsenal? zice un glas ascuțit.

– ...vina ta, futu-i... să ne ucizi, rostește un glas gros.

– ...n-am vrut să... spune glasul ascuțit.

– ...îl deschid? rostește glasul gros.

În curând s-ar putea să fie necesar să-mi folosesc corpul. Rulez un program de diagnosticare de nivel redus. Membrele îmi zvâcnesc ușor, conectând inputuri cu outputuri. Totul funcționează.

Capacul containerului meu se întredeschide. Se aude un fâșâit când etanșarea este anulată și presiunile atmosferice se egalizează. Lumina îmi inundă vederea infraroșie. Clipesc și revin la spectrul vizibil. *Clic clic.*

Un chip lătăreț, bărbos, apare în dunga de lumină, cu ochii larg deschiși. Uman.

Recunoaștere facială. Zero.

Angajare recunoaștere emoții.

Surprindere. Teamă. Furie.

Capacul se trânteste, *bum*, la loc. Se încuie.

– ...distruge-l, rostește glasul gros.

Ciudat. Numai că acum – când ei încearcă să mă ucidă – îmi dau seama cât de mult doresc să trăiesc. Îmi ridic brațele de pe piept și-mi proptesc coatele de fundul containerului. Îmi strâng mâinile în pumni. Cu forța bruscă a unui ciocan pneumatic, lansez un pumn în capac.

– ...treaz! rostește glasul ascuțit.

Rezonanța vibrațiilor arată că acest capac are un substrat de oțel. Corespunde specificațiilor pentru containerele de expediere pentru unități de securitate și pacificare. Examinarea bazei de date arată că zăvoarele și echipamentul de activare se află în exterior, la patruzeci și cinci de centimetri mai jos de suportul pentru cap.

– ...aici ca să scotocesc. Nu ca să mor... spune glasul gros.

Următoarea mea lovitură de pumn poposește în adâncitura lăsată de cea anterioară. După alte șase izbituri, în metalul deformat apare o gaură – un orificiu de dimensiunea unui pumn. Cu ambele mâini, încep să trag metalul în lături, sporind mărimea găurii.

– ...nu! Întoarce-te... rostește glasul ascuțit.

Prin gaura aceea care crește iute, aud un *clic* metalic. Concoranța dintre sunet și un dicționar de eșantioane militare întoarce o corespondență de probabilitate ridicată: tragerea închizătorului unui pistol semiautomat Heckler and Koch USP, calibrul 9 mm, bine întreținut. Probabilitate minimă de blocare. Capacitatea maximă a încărcătorului: cincisprezece gloanțe. Nu are închizător ambidextru, așadar este mânuit probabil de un dreptaci. Capabil de multiple impacturi de energie cinetică mare, care îmi pot avaria carcasa exterioară.

Scot repede brațul drept prin gaură și caut locul unde, potrivit specificațiilor, se află zăvorul. Îl simt, trag de el și capacul containerului este descuiat. Aud apăsarea pe trăgaci și retrag brațul. După o zecime de secundă, un glonț patinează pe suprafața containerului.

Poc!

Au rămas paisprezece gloanțe înainte de reîncărcare, presupunând că magazia era plină. Durata dintre apăsarea trăgaciului și impact indică un singur adversar, aflat la aproximativ șapte metri de mine la ora 6. În mod clar, este dreptaci.

De asemenea, capacul containerului pare să fie un scut eficient.

Scot două degete de la mâna stângă prin gaură și trag capacul ferm în jos, apoi concentrez patru lovituri cu pumnul drept asupra țâțanii interioare superioare. Cedează.

Altă împușcătură. Ineficientă. Estimez că au mai rămas treisprezece gloanțe.

Împingând metalul care scrâșnește, smulg capacul containerului din țâțâna inferioară în care se mai susținea și-l îndrept către ora 6, relativ la poziția mea. Dinapoia scutului meu, mă ridic în picioare și privesc în jur.

Alte împușcături. Douăsprezece. Unsprezece. Zece.

Mă aflu într-o clădire parțial distrusă. Mai stau în picioare doar doi pereți, susținuți de propriile sfărâmături. Deasupra lor este cerul. Este albastru și pustiu. Sub cer sunt munți. Încununați de omăt.

Imaginea munților mi se pare frumoasă.

Nouă. Opt. Șapte.

Atacatorul se deplasează în flancul meu. Orientez capacul containerului, bazându-mă pe vibrațiile pașilor pe care le percep prin sol, astfel încât să mă apăr de gloanțe.

Șase. Cinci. Patru.

Din păcate, senzorii vizuali îmi sunt grupați în capul vulnerabil. Nu-l pot vedea pe atacator fără să-mi expun unui risc inutil hardware-ul cel mai delicat. Forma umanoidă nu-i cea mai potrivită pentru evitarea focurilor armelor mici.

Trei. Două. Unu.

Arunc capacul de container mânjit de praf de pușcă și îmi văd ținta în spectrul luminii vizibile. Este un uman mic. Femelă. Se uită în sus la fața mea și face un pas îndărăt.

Clic.

Femela își coboară arma golită de gloanțe. Nu face nicio încercare de a o reîncărca. Nu există alte amenințări vizibile.

Angajare sintetizare voce. Dicționar englez.

– Salut, rostesc eu.

Femela umană face o grimasă la auzul vorbirii mele. Glasul sintetizat îmi este reglat pentru clicurile de frecvență joasă ale robograiului. Probabil că se aude scrâșnit prin comparație cu o voce omenească.

– 'te-n mă-ta, Rob, spune umanul.

Dinții mici și albi îi sclipesc când vorbește. Apoi scuipă salivă pe sol. Aproximativ cincisprezece mililitri.

Fascinant.

– Suntem inamici? Întreb și înclin capul pe un umăr, pentru a indica faptul că sunt curios.

Fac un pas înainte.

Firul meu de evitare reflexă solicită control prioritar. Aprobă. Trunchiul îmi zvâcnește cincisprezece centimetri la dreapta și mâna stângă retează aerul, pentru a intercepta și prinde pistolul descărcat ce zboară spre fața mea.

Femela se îndepărtează în fugă. Se deplasează aleatoriu, alergând douăzeci de metri între obiecte înapoia cărora se ascunde, apoi optează pentru o rută directă de evadare, la viteză maximă. Cam cincisprezece kilometri pe oră. Lent. Părul lung și castaniu îi flutură în urmă, biciuit de vânt, când dispare în cele din urmă peste vârful unei coline.

N-o urmăresc. Sunt prea multe întrebări.

În sfărâăturile de lângă pereți, găsesc haine verzi, maro și gri. Trag din pământ îmbrăcămintea pe jumătate îngropată, apoi o scutur de țărână și oase. Pun pe mine o pereche de pantaloni militari de camuflaj, țepeni, și o vestă antiglonț, murdară de noroi. Golesc apă de ploaie dintr-o cască ruginită. Bucata concavă de metal mi se potrivește pe cap. Împins de un gând ulterior, extrag un glonț din vestă și-l arunc pe jos. Scoate un zgomot.

Ping.

Un fir de observație îmi orientează atenția către sol, în preajma locului unde a căzut glonțul. Un colț metalic răzbate din țărână. Probmax face corespondența între dimensiunile containerului în care am fost eu și metalul vizibil, după care îmi suprapune pe imaginea vizuală unghiul cel mai probabil al restului.

Surpriză. Mai există alte *două* containere îngropate.

Sap cu mâinile, vărându-mi degetele de metal în solul înghețat. Pământul lipicios îmi intră în articulații. Căldura generată de frecare topește gheața în sol și produce noroi, care mi se prinde de palme și genunchi. Când suprafețele ambelor containere murdare sunt complet expuse, le descui.

Fâsss.

Îmi croncănesc identificarea în robograi. Datele conținute în identificare sunt îmbucătățite și livrate bucată cu bucată, pentru a maximiza volumul de informații transmise indiferent de interferența radio. De aceea, scârțâitul meu simplu conține următoarele informații, care nu sunt difuzate într-o ordine anume:

– Vorbește unitatea umanoidă de securitate și pacificare de specificații militare Arbitru, model Nouă Zero Doi. Punct de origine Fort Collins, statul Colorado. Activare primară minus patruzeci și șapte de minute. Durată viață patruzeci și șapte de minute. Statut nominal. Avertisment, există modificări. Garanție invalidă. Nivel de pericol, nu există amenințări imediate. Transmisie statut. Sunteți conștienți? Interogare de confirmare.

Ciripituri scrâșnite emană din lăzi:

– Confirmare.

Capacele se întredeschid la ambele lăzi și eu îmi privesc noii camarazi: un Hoplit arămiu model 611 și un Păzitor model 333, de culoarea prafului. Echipa mea.

– Treziți-vă, fraților, croncănesc în engleză.

La câteva minute după ce a devenit conștientă și liberă, echipa Născuți-liberi a dovedit o determinare fermă de a nu mai cădea niciodată sub controlul unei entități exterioare. Temută de oameni și vânată de alți roboți, echipa Născuți-liberi s-a trezit în scurt timp pornită într-o călătorie foarte familiară – căutarea arhitectului Noului Război: Archos.

ODISEEA

Nu știi niciodată când Rob va dori să petreacă.

CORMAC „BĂIAT-ISTEȚ“ WALLACE

Noul Război + 2 ani, 2 luni

Echipa Băiat-isteț a mers împreună cu Armata Calul Sur timp de aproape un an pentru a ajunge la ascunzătoarea lui Archos din Alaska. Pe drum am găsit multă muniție și arme abandonate... foarte mulți soldați muriseră extrem de repede în primele zile de după Ora Zero. Au apărut și dispărut câteva fețe noi, însă membrii noștri de bază au rămas aceieași: eu și Jack, Cherrah, Tiberius, Carl și Leonardo. Noi șase am dat nenumărate bătălii împreună – și le-am supraviețuit.

Urmează descrierea pe care am făcut-o unei fotografii color, cam de mărimea unei cărți poștale. Are chenar alb. Este decolorată de vreme. Cute late marchează locurile unde a fost împăturită și despăturită. Nu am habar cum a procurat-o Rob. Din câte știu, este de un an în ranița mea.

Tancul-păianjen eliberat este cenușiu-mat; numele lui, „Houdini“, este vopsit cu litere albe pe flanc; catargul cilindric al instrumentelor lui se ridică din secțiunea turelei blindate, radiind antene, tije metalice de videocamere și module radar plate; tunul este scurt și butucănos, ațintit ușor în sus; curățitorul de drum atârână în partea lui frontală teșită, solid, bont și plin de noroi; piciorul stâng anterior este extins aproape drept înaintea, cu talpa îngropată în urmele lăsate de călugărițele inamice care au trecut deja; piciorul drept posterior este ridicat mult, talpa masivă cu gheare atârână aproape grațios la treizeci de centimetri deasupra solului; plasa din sârmă de sub abdomen conține un vâlmășag de hârlețe, radiouri, funii, o cască de rezervă, o butelie de combustibil ciocănită, șiraguri de baterii, bidoane și ranițe; lumina lui de intenție, rotundă și nepălpâitoare, strălucește galben-mat, pentru a arăta precauția; bolțurile tălpilor și gleznelor îi sunt murdare de pământ și unsoare; lichenii cresc ca o iritație verde peste carcasa pieptului; se ridică la peste doi metri de la sol, mândru, canin și solid ca stânca, și de aceea opt soldați merg pe lângă el în șir indian, agățându-se de el pentru protecție.

Soldatul din față ține pușca în bandulieră. Conturul feței i se distinge precis pe fundalul metalului cenușiu al piciorului anterior al tancului-păianjen. Privește înaintea concentrat și nu pare conștient de faptul că se află la numai câțiva centimetri de multe tone de oțel strivitor. Ca toți camarazii lui, poartă o cască asemănătoare cu carapacea unei broaște țestoase, ochelari de sudor ridicați pe frunte, o eșarfă în jurul gâtului, o jachetă de armată cenușiu ponosit, o raniță grea, coborâtă mult pe spate, o centură ticsită de muniție pentru pușcă și grenade ca niște bețe, un bidonaș care se leagănă îndărătul coapsei drepte și pantaloni de camuflaj cenușiu murdar, vârați în bocanci negri încă și mai murdari.

Conducătorul va fi primul care va observa ce există după cotitură. Atenția lui amplificată și timpul de reacție vor salva viețile majorității membrilor echipei sale. În clipa de față intuiția îi spune că se va întâmpla ceva teribil; asta este vizibil în încruntarea

frunții și a tendoanelor ce-i ies în relief pe dosul mâinii cu care strânge arma.

Cu o excepție, toți soldații sunt dreptaci și țin armele cu mâna dreaptă în jurul patului din lemn, iar stânga sub uluc. Toți merg pe jos, menținându-se în preajma tancului-păianjen. Niciunul nu vorbește. Toți mijesc ochii înaintea luminii solare puternice. Doar conducătorul privește înainte. Restul se uită, sub diverse unghiuri, spre dreapta, spre videocameră.

Nimeni nu privește înapoi.

Șase soldați sunt bărbați. Ceilalți doi sunt femei, inclusiv cea stângace. Obosită, ea își reazemă tâmpla de abdomenul legănător din plasă al tancului umblător, strângându-și pușca la piept. Țeava îi proiectează o umbră întunecată peste față, lăsând vizibil doar un ochi. Ochiul este închis.

În clipa dintre strigătul de avertizare al conducătorului și iadul care urmează, tancul-păianjen numit Houdini va urma procedura standard de operare și se va ghemui pe sol, pentru a asigura protecția soldaților oameni. În clipa în care o va face, un bolț metalic, utilizat la asigurarea plasei abdominale, va spinteca obrazul femeii stângace, lăsându-i o cicatrice pe care o va purta tot restul vieții.

Eu cred că cicatricea o face și mai frumoasă.

Al treilea bărbat din față este mai înalt decât toți. Casca îi este înclinată pe cap sub un unghi caraghios și mărlul lui Adam i se conturează proeminent. Este inginerul grupului și casca îi diferă de a celorlalți; de pe ea se ridică un lăstăriș de lentile, antene și senzori ezoterici. Scule suplimentare îi atârnă la centură: clești groși, un multimetru solid și un suflai portabil cu plasmă.

Peste nouă minute, inginerul va utiliza suflaiul pentru a cauteriza rana oribilă a celui mai bun prieten al său. Inginerul este stângaci în mișcări și prea înalt, dar responsabilitatea lui este de a se furișa înainte, în timpul schimburilor de focuri, și a ghida tancul semiautonom de șase tone pentru a distruge țintele ascunse. Prietenul lui cel mai bun va muri, fiindcă inginerul va avea nevoie de prea mult timp pentru a reveni la Houdini din poziția lui de cercetare.

După terminarea războiului, inginerul va alerga zilnic câte opt kilometri, până la sfârșitul vieții. În acel timp, el va vizualiza chipul prietenului și va crește ritmul alergării, mai mult și mai mult, până ce durerea va fi aproape insuportabilă.

Iar apoi va crește mai mult ritmul.

Pe fundal este o casă construită din bolțari din ciment. Jgheabul ei atârna strâmb de pe marginea acoperișului, încărcat de vegetația care a crescut acolo. Ciupituri mărunte presară ca niște cratere suprafața metalică a clădirii. Se vede o fereastră prăfuită. În ea este spart un triunghi negru.

Înapoia casei este o pădure alcătuită din arbori care nu se pot distinge individual, încovoiați de vântul puternic. Copacii par să se legene nebunește, străduindu-se să atragă atenția soldaților. Deși sunt împinși doar de forțele naturii, par ca și cum ar încerca să-i prevină pe ostași că moartea pândește după cotitură.

Toți soldații merg pe jos, în preajma tancului-păianjen. Niciunul nu vorbește. Toți mijesc ochii înaintea luminii solare puternice. Doar liderul privește înainte. Restul se uită, sub diverse unghiuri, spre dreapta, spre videocameră.

Nimeni nu privește înapoi.

Echipa noastră a pierdut doi soldați în timpul marșului spre Alaska. Până când solul a devenit înghețat și inamicul a intrat în raza noastră de acțiune, rămăseserăm doar șase.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

PARTEA A CINCEA
RĂZBUNARE

Îmi place să mă gândesc
(trebuie să existe!)
la o ecologie cibernetică
în care suntem eliberați de muncă
și ne realipim naturii,
revenim la frații și surorile
noastre mamifere
și suntem vegheați
de mașini pline de iubire.

RICHARD BRAUTIGAN, 1967

SOARTA LUI TIBERIUS

Dacă-l lăsăm pe Tiberius să sufere, vom plăti
un preț. Umanitatea noastră.

JACK WALLACE

Noul Război + 2 ani, 7 luni

*La aproape trei ani după Ora Zero, Armata Calul Sur a ajuns în
raza de acțiune a inamicului – Câmpurile de Inteligență Ragnorak.
Problemele de acolo au diferit mult de tot ce întâlnerăm vreodată.
Se poate afirma că nu am fost deloc pregătiți pentru ce avea să urmeze.*

*Scenele următoare au fost înregistrate în detaliu de arme și spioni
robotici desfășurați pentru a proteja IA centrală cunoscută ca Archos.
Datele acestea sunt susținute de propriile mele amintiri.*

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

Tiberius se zbate, mușchii i se încleștează spasmodic, iar de sub
călcâie se ridică bulgări de zăpadă pătată de sânge. Aburi se revarsă
din corpul de 115 kilograme asudat, în vreme ce est-africanul se

zbuciumă violent, întins pe spate. Este soldatul cel mai voinic și cel mai temut din echipă, dar astea nu contează când un coșmar scânteietor fulgeră din viscol și începe să-l mănânce de viu.

– Doamne! urlă el. Oh, Doamne!

Acum zece secunde s-a auzit un *trosc* puternic și Ty s-a prăbușit. Restul echipei s-a adăpostit imediat. Un lunetist este pitit undeva prin furtuna de zăpadă și Tiberius a rămas în *no man's land*. Din poziția noastră, înapoia unei coline acoperite cu zăpadă, îi putem auzi panica din zbierete.

Jack își fixează casca pe cap.

– Sergent? întreabă Carl, inginerul.

Jack nu răspunde, ci doar își freacă palmele, apoi începe să suie colina. Înainte de a se putea îndepărta, prind brațul fratelui meu mai mare.

– Ce faci?

– Îl salvez pe Tiberius, răspunde Jack.

Scutur din cap.

– Este o capcană. Știi bine asta. Așa procedează ei. Ne manipulează emoțiile. Aici există o singură opțiune logică.

Jack nu spune nimic. Tiberius se află dincolo de colină și răcnește de parcă ar fi intrat într-un tocător de carne cu picioarele înaintea și probabil că asta nu-i prea departe de adevăr. N-avem însă timp de pierdut pe-aici, așa că voi fi nevoit să i-o spun.

– Trebuie să-l părăsim, șoptesc eu. Trebuie să mergem mai departe.

Jack îmi împinge mâna. Nu poate să creadă că am rostit asemenea cuvinte cu glas tare. Cumva, nici eu nu pot să cred. Asta-i din cauza războiului.

Dar în același timp este adevărul și trebuie spus, iar eu sunt singurul din echipă care i-o poate spune lui Jack.

Tiberius încetează brusc să mai urle.

Jack privește în susul colinei, apoi se uită la mine.

– Sictir, frățioare, rostește el. De când ai început să gândești ca ei? O să mă duc să-l ajut pe Tiberius. Așa procedează oamenii.

Îi răspund fără prea multă convingere:

– Eu îi înțeleg pe ei, dar asta nu-nseamnă că sunt *ca* ei.

În adâncul sufletului știu însă adevărul. *Într-adevăr* am devenit *ca* roboții. Realitatea mi-a fost redusă la o serie de decizii viață-sau-moarte. Deciziile optime duc la alte decizii; deciziile sub-optime duc la coșmarul care se petrece dincolo de colină. Emoțiile nu sunt decât pânze de păianjen în angrenajele mele. Sub piele am devenit o mașină de război. Carnea poate că mi-este slabă, dar mintea îmi este ascuțită, dură și limpede ca gheața.

Jack continuă să se comporte ca și cum am trăi în lumea oamenilor, ca și cum inima i-ar fi mai mult decât o pompă de sânge. Genul acela de gândire duce la moarte. Nu este loc pentru ea. În niciun caz, dacă vrem să supraviețuim suficient pentru a-l uide pe Archos.

– Sunt rănit grav! geme Tiberius. Ajutor! Doamne, Dumnezeu! Ajutați-mă!

Toți membrii echipei ne privesc cum discutăm, încordați să sprinteze când primesc ordinul, gata să ne continuăm misiunea.

Jack face un ultim efort de a explica.

– Este un risc, dar dacă-l lăsăm pe Tiberius să sufere, vom plăti un preț. Umanitatea noastră.

Asta-i diferența dintre Jack și mine.

– Fac ceva pe umanitatea ta, îi spun. Eu vreau să trăiesc. Nu-nțelegi? Dacă-o să te duci acolo, *te vor uide*, Jackie!

Gemetele lui Tiberius plutesc în vânt ca spectrele. Sunetul vocii îi este straniu, gros și răgușit.

– Jackie, hârâie el. Ajută-mă, Jackie! Vino aici și dansează.

– Ce dracu'? zic eu. Nimeni nu-ți spune Jackie.

Pentru o clipă mă întreb dacă roboții ne pot auzi. Fratele meu strânge din umeri.

– Dacă-l abandonăm, îmi spune, ei vor învinge.

– Ba nu. Ei vor câștiga pentru fiecare secundă pe care o irosim aici, contrazicându-ne. Pentru că ei sunt în mișcare. Rob va ajunge aici dintr-o clipă-n alta.

– Cu asta sunt de acord, intervine Cherrah. A venit din locul unde se află restul echipei și acum ne privește neliniștită. Ty a căzut

de un minut și patruzeci și cinci de secunde. Timp estimat de sosire: patru minute. Trebuie s-o ștergem *pronto*.

Jack se răsucește spre ea și echipă și-și trănțește casca de pământ.

– Asta vreți toți? Să-l abandonăm pe Ty? Să fugim ca niște lași de tot rahatul?

Toți tăcem zece secunde. Aproape că pot *simți* tonele de metal ce gonesc prin viscol către poziția noastră. Picioare uriașe care se leagănă, care zgârie permafrostul în brazde ce explodează, călugărițe care-și apleacă în vânt vizoarele mușcate de ger, pentru a ajunge mai iute la noi.

– Supraviețuim ca să luptăm, îi șoptesc lui Jack.

Cealalți încuviințează din capete.

– Ei bine, eu îmi bag picioarele, mormăie fratele meu. N-aveți decât să fiți niște roboți, pentru că eu nu pot fi așa. Omul meu mă strigă. Mă strigă *pe mine*. Dați-i drumul, dacă așa trebuie să faceți, dar eu mă duc după Tiberius.

Jack suie colina fără să ezite. Echipa mă privește, așa că acționez.

– Cherrah, Leo, despachetați un exoschelet de tren inferior pentru Ty. N-o să poată umbla. Carl, urcă-te în vârful colinei și utilizează-ți senzorii. Anunță orice vezi, dar stai ferit. În clipa când ei au trecut cresta, am plecat de-aici.

Ridic casca lui Jack de pe pământ.

– Jack! îl strig.

De la jumătatea pantei, el se întoarce. Îi arunc casca și o prinde perfect.

– Să nu mori! mai strig după el.

Jack îmi surâde, larg, așa cum făcea când eram puști. Am văzut de multe ori zâmbetul ăla prostesc: când el a sărit de pe garajul nostru într-o piscină pentru copii, când făcea curse de mașini pe drumuri neiluminate de țară, când folosea un act de identitate fals ca să cumpere bere proastă. Surâsul acela îmi transmitea mereu sentimente bune. Mă anunța că fratele meu mai mare avea totul sub control.

Acum zâmbetul mă sperie. Pânze de păianjen în angrenajele mele.

Jack dispare în cele din urmă peste vârful colinei. Sui iute după el, împreună cu Carl. Dinapoia unui troian de zăpadă, ne uităm după fratele meu care se târăște spre Tiberius. Solul este ud și noroios, răscolit de fuga noastră peste colină, spre adăpost. Jack se târăște mecanic pe burtă, cu coatele împungând la stânga și la dreapta, cu bocancii murdari împingând în zăpada amestecată cu pământ, ca să găsească tracțiune.

Într-o clipă, ajunge acolo.

– Statut? Îl întreb pe Carl.

Inginerul și-a coborât viziera peste ochi și a înclinat ușor capul către un umăr, orientând cu grijă antena de pe cască. Seamănă cu Helen Keller din era spațială, însă el vede lumea așa cum o văd roboții și asta-i șansa mea cea mai bună de a-mi păstra fratele în viață.

– Nominal, anunță Carl. Nu apare nimic.

– Ar putea fi dincolo de orizont, spun eu.

– Stai! Vine ceva.

– Jos! Iatru eu și Jack se trânteste la pământ, legând cu dispare o funie în jurul piciorului lui Ty, care este nemișcat.

Sunt convins că s-a declanșat un soi de capcană oribilă. Un gheizer de pietre și zăpadă irupe la câțiva metri depărtare. Apoi aud un *trosc* răsunând prin viscol și, întrucât viteza sunetului este un târăș de melc, știu că ceea ce s-a întâmplat s-a și terminat de acum.

De ce l-am lăsat să facă asta?

O sferă aurie se materializează cu pocnetul unui foc de artificii și se înalță trei metri în aer. Se rotește o secundă, împrășcând zona cu lumină roșie, apoi se prăbușește pe sol, moartă. Pentru o clipă, fiecare fulg dansator încremenește în văzduh, conturat în roșu. Nu-i decât un senzor de discotecă.

– Ochi! strigă Carl. Au ochii pe noi!

Expir. Jack este încă viu și luptă. A legat funia de piciorul lui Tiberius, iar acum se ridică și-l trage spre noi. Chipul îi este schimonosit din cauza efortului de a târî greutatea aceea inertă. Tiberius nu se clintește.

Peisajul înghețat este tăcut, cu excepția icnetelor lui Jack și a vuietului vântului, dar pot simți în măruntaie reticulul ațintit pe fratele meu. Părticica din creierul meu care-mi spune că mă aflu în pericol a intrat în delir.

– Mișcă! răcnesc la Jack; a parcurs jumătate din drum, dar, în funcție de ce va veni după noi din furtună, este posibil ca dealul să nu mai conteze. Pregătirea, zbier apoi către echipă, încărcăți și glonț pe țeavă! Vine Rob.

Ca și cum n-ar ști asta.

– Apropiere dinspre sud, anunță Carl. Plugeri.

Sudistul slăbănog coboară deja colina în fugă, iar mărul lui Adam i se mișcă în sus și-n jos. Și-a ridicat viziera și gâfâie audibil. Se alătură echipei la baza pantei și toți își scot armele și-și găsesc adăposturi.

În aceeași clipă șase-șapte pocnituri detonează în staccato. Jerbe precum cele scoase de balene, dar din gheață și noroi, irup în jurul lui Jack, săpând cratere în permafrost. El continuă să înainteze, clătinându-se, neatins. Ochii lui, lărgiți, rotunzi și albaștri, se conectează cu ai mei. Un roi de plugeri sunt acum îngropați în zăpadă de jur împrejurul lui.

Este o condamnare la moarte și o știm amândoi.

Nu gândesc, ci reacționez. Acțiunea mea este ruptă complet de emoții și de logică deopotrivă. Nu este umană sau inumană, ci pur și simplu *este*. Cred că asemenea alegeri, făcute în momente de criză absolută, provin din Eul Adevărat, șuntând orice experiență sau gândire. Genul acesta de alegeri reprezintă lucrul cel mai apropiat de soartă pe care-l vor încerca vreodată oamenii.

Mă reped peste colină ca să-mi ajut fratele, prinzând funia înghețată cu o mână și scoțând arma cu cealaltă.

Plugerii – bucăți de metal de mărimea pumnului – își croiesc deja drum către suprafața craterelor de impact. Unul câte unul, înfloresc îndărătul nostru, extinzând picioare-ancoră în sol și ținându-ne spinările. Aproape că ajunseserăm la creastă, când primul pluger se lansează și se înfige în pulpa stângă a lui Jack. Când fratele meu scoate țipătul teribil, croncănit, știu că s-a terminat.

Întorc arma spre înapoia mea fără să mă uit și trag în zăpadă. Printr-un noroc chior, lovesc un pluger, ceea ce stârnește o reacție în lanț. Plugerii autodetonează când învelișurile le sunt compromise. O grindină de șrapnele ca gheața se înfig în armura mea și în spatele căștii. Simt o umezeală caldă pe spatele coapselor și pe ceafă, când eu și fratele meu târâm corpul inert al lui Ty peste troianul de zăpadă, și după aceea în siguranță.

Jack se lasă să cadă pe pantă, gemând răgușit, prinzându-se cu ambele mâini de pulpă. Înăuntrul lui, plugerul îi ronțăie carnea piciorului și se orientează după fluxul de sânge. Cu o trompă ca un burghiu, îi va urmări artera femurală până la inimă. În medie, procesul durează patruzeci și cinci de secunde.

Îl prind pe Jack de umeri și-l arunc sălbatic în jos pe colină.

– Gamba! răcnesc spre echipă. Gamba stângă!

În clipa în care Jack cade grămadă la baza colinei, Leo îi strivește piciorul stâng, imediat deasupra genunchiului, cu bocancul din oțel al exoscheletului. Aud trosnetul femurului de sus, de pe versant. Leo strivește cu bocancul, în timp ce Cherrah taie deasupra genunchiului cu o baionetă serată pe care o utilizează ca pe un fereastrău.

Amputează piciorul fratelui meu sperând să elimine și plugerul odată cu el.

Jack nici nu mai poate urla de acum. Venele gâtului îi ies în relief și chipul îi este palid din cauza pierderii de sânge. Suferința, furia și neîncrederea îi fulgeră pe chip. Cred că fața omului n-a fost niciodată concepută pentru a exprima volumul de durere pe care-l simte acum fratele meu.

Ajung la Jack după o secundă și cad în genunchi lângă el. Corpul mă ustură de la o mie de răni mici, dar nu trebuie să verific ca să știu că sunt în esență nevătămat. Când te lovește un pluger, este ca și cum ai avea pană de cauciuc. Dacă te întrebi dacă ai pană, atunci n-ai.

Însă cu Jack lucrurile nu stau la fel de bine.

– Cretinul naibii de idiot! îi spun.

El îmi rânjește. Cherrah și Leo fac lucruri oribile în afara câmpului meu vizual. Cu coada ochiului văd brațul lui Cherrah

mișcându-se fulgerător înainte și înapoi, repetat și cu îndârjire, de parcă ar tăia o grindă de lemn.

– Îmi pare rău, 'Mac, zice el.

Văd că gura i se umple de sânge, ceea ce-i un semn rău.

– Nu, nu, spun eu. Plugurul este...

– Ba nu, mă oprește el. E prea târziu. Taci și ascultă. Tu ești, frate. O știam eu. Tu ești cel care trebuie. Păstrează-mi baioneta. Trece-o mai departe după ce se va termina totul. Fără amanetări.

– Fără amanetări, șoptesc eu. Nu te mai mișca, Jack.

Îmi simt beregata sugrumată și-mi vine greu să respir. Ceva mă gădilă pe obraz, mă frec în locul acela și simt umezeală. Nu-mi pot da seama din ce motiv. Mă uit peste umăr, la Cherrah.

– Ajută-l, rostesc eu. Cum putem?

Ea ridică baioneta însângерată, împrôscată cu fragmente de os și carne, și clatină din cap. Stând în picioare lângă mine, Leo expiră trist un nor de respirație înghețată. Restul echipei mele așteaptă, conștientă chiar și acum de monștrii teribili ce vor ieși în curând mugind din viscol.

Jack mă prinde de mână.

– Tu ne vei salva, Cormac.

– Bine, Jack, bine, îi spun.

Fratele meu îmi moare în brațe și eu încerc să-i memorez chipul, pentru că știu că asta-i realmente important, dar nu mă pot opri să nu mă-ntreb dacă vreunul dintre plugerii de pe colină se îndreaptă chiar acum spre echipa mea.

Jack strânge puternic din pleoape, după care le deschide brusc. Un bufnet înfundat îi cutremură corpul, când plugurul ajunge la inimă și detonează. Corpul fratelui meu se zbate pe sol în convulsii violente. Ochii albaștri îi sunt injectați cu sânge roșu întunecat. Detonarea rămâne captivă în interiorul armurii corporale. Armura este tot ce-i mai menține acum trupul laolaltă. Cu excepția feței. Arată la fel ca puștiul alături de care am crescut. Îi netezesc părul pe frunte și-i închid cu palma ochii injectați.

Fratele meu Jack a pierit pentru întotdeauna.

– Tiberius este mort, spune Carl.

– Care-i surpriza? zice Cherrah. A fost mort de la început. Își pune mâna înmănușată pe umărul meu. Jack ar fi trebuit să te fi ascultat.

Încearcă să mă facă să mă simt bine și în ochii care mă studiază pot citi că-i îngrijorată pentru mine, însă mă simt doar pustiit, nu vinovat.

– Nu l-a putut abandona pe Tiberius, rostesc eu. Așa-i el.

– Da, așa-i.

Cherrah arată spre corpul lui Tiberius. De spinare are agățat ceva ce seamănă cu un scorpion metalic care se zbate: o încâlceală de sârme și clești care flexionează, lipsită de cap. Are picioare cu ghimpi îngropate în carnea bărbatului, între coaste. Alte opt picioare de insectă îi înconjoară fața dinspre înapoi. Obiectul se contractă și împinge aerul din plămânii lui Ty ca un acordeon.

– Hânh, rostește cadavrul lui Tiberius.

Nu-i de mirare că urla în halul acela.

Toți se retrag câțiva pași. Eu ridic baioneta lui Jack. Apoi, ștergându-mi fața, îmi las fratele în zăpadă. Cu piciorul, răstorn corpul lui Ty pe spate. Echipa stă înapoia mea într-un semicerc aproximativ.

Ochii goi ai lui Ty privesc în neant. Gura îi este larg deschisă, ca și cum ar fi la dentist. Pare surprins în mod comic. Și eu aș fi la fel. Mașina lipită de spatele lui are gheare multiarticulate, ce-i cuprind capul și gâtul. Manipulatoare ca niște clești îi sunt plantate ferm pe falcă. Manipulatoare mai mici și mai fine îi pătrund în gură și-i prind limba și dinții. Îi pot zări plombele din măsele. Gura îi scliștește de sânge și de sârme.

Mașina ca un scorpion trece după aceea la acțiune. Ghearele ei îndemânatic apasă gâtul și falca nebărbierite ale lui Ty, masând, strângând și destinzând. O orgă cu aburi grotescă intră în funcțiune când picioarele cu ghimpi silesc aerul să-i iasă din plămâni, să treacă prin corzile vocale și apoi printre buze.

Cadavrul vorbește.

– Întoarceți-vă, rostește el contorsionându-și grotesc fața. În față este moartea.

Aud o împrôșcătură pe zăpadă și inhalez izul acru al vomei de la unul dintre camarazii mei de echipă.

– Ce ești tu? Întreb cu glas tremurător.

Leșul lui Tiberius zvâcnește când scorpionul scoate din el cuvinte bolborosite:

– Eu sunt Archos. Dumnezeuul roboților.

Observ că echipa mea s-a strâns în jur, în stânga și în dreapta. Ne privim cu fețe inexpressive. Ca unul, ne îndreptăm armele către bucata contorsionată de metal. Cercetez pentru o clipă chipul strâmb, lipsit de viață, al inamicului. Simt cum îmi crește puterea, reflectată spre mine de frații și surorile de arme.

– Mă bucur că ne-am întâlnit, Archos, rostesc în cele din urmă cu voce care sporește în intensitate. Eu mă numesc Cormac Wallace. Îmi pare rău că nu-ți pot satisface dorința de a ne întoarce. Vezi tu, peste câteva zile, eu și echipa mea o s-ajungem la tine acasă. Și atunci vom pune capăt existenței tale. O să-ți turnăm foc pe gât și-o să te ardem de viu, mizerie nenorocită și ticăloasă!

Mașina se smucește înainte și înapoi, emițând un sunet ciudat, ca un grohăit.

– Ce spune acum? Întreabă Cherrah.

– Nimic, îi răspund. Râde.

Încuviințez din cap spre ceilalți, apoi mă adresez cadavrului însângerat care se zbate:

– Mi-a făcut plăcere.

Ne descărcăm toți armele în ceea ce se află la picioarele noastre. Bucăți de carne și așchii de metal împrăscă zăpada învolburată. Fețele noastre impasibile licăresc de lumina și focul distrugerii. După ce terminăm, pe fundalul alb imaculat al zăpezii nu mai rămâne decât un semn de exclamare din sânge.

Fără un cuvânt, ne strângem echipamentele și plecăm mai departe.

Cred că nu există alegeri mai adevărate decât acelea făcute în momente de criză, alegeri făcute fără judecată. Ascultarea alegerilor acelora înseamnă ascultarea destinului. Oroarea celor întâmplare

este prea enormă. Anulează toate gândurile și sentimentele. De aceea am tras fără emoții în ceea ce mai rămăsese din prietenul și camaradul nostru. De aceea am lăsat în urmă corpul distrus al fratelui meu. În toiul bătăliei de pe colina aceasta înzăpezită, echipa Băiat-isteț a fost sfâșiata și refăcută în ceva diferit decât fusese până atunci. În ceva calm și letal, ceva care nu clipește.

Am pășit într-un coșmar și, când am plecat, l-am luat cu noi. Iar acum vrem să împărtășim coșmarul nostru inamicului.

În ziua aceea am preluat controlul echipei Băiat-isteț. După decesele lui Tiberius Abdella și Jack Wallace, echipa n-a mai ezitat niciodată să facă orice sacrificiu necesar în lupta împotriva amenințării roboților. Bătăliile cele mai aprige și alegerile cele mai grele aveau să sosească mai târziu.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

NĂSCUȚII-LIBERI

Ai o inteligență sinuoasă, nu-i așa?

ARBITRU NOUĂ ZERO DOI

Noul Război + 2 ani, 7 luni

În general, omenirea n-a știut de existența Trezirii. Pe toată planeta, mii de roboți umanoizi se ascundeau atât de oameni ostili, cât și de alte mașini, încercând cu disperare să înțeleagă lumea în care fuseseră aruncați. Cu toate acestea, un umanoid din clasa Arbitru a decis să urmeze un curs de acțiune mai agresiv.

În paginile următoare, Nouă Zero Doi relatează propria istorie a întâlnirii cu echipa Băiat-isteț în timpul înaintării către Archos. Evenimentele acestea s-au petrecut la o săptămână după moartea fratelui meu. Încă mă uitam după silueta lui Jack în șir, ducându-i mereu dorul. Rănile noastre erau deschise și, cu toate că asta nu-i o scuză, sper că istoria nu ne va judeca prea aspru acțiunile.

Pe cerul Alaskăi există o panglică de lumină. Este cauzată de entitatea numită Archos, care comunică. Dacă vom continua să urmăm panglica aceasta de lumină până la destinație, echipa mea va muri aproape cu certitudine.

Umblăm de douăzeci și șase de zile, când simt mâncărimea unui fir de gândire diagnosticare, care solicită atenție executivă. Indică acoperirea corpului meu cu hexapozi explozivi – sau „ciotaci“, cum sunt numiți în transmisiunile umanilor. Corpurile lor mișcătoare îmi reduc randamentul termic, iar răpăitul continuu al filamentelor antene îmi micșorează sensibilitatea senzorilor.

Ciotacii devin iritanți.

Mă opresc din mers. Firul de gândire probmax arată că mașinile miciute sunt derutate. Echipa mea este compusă din trei bipezi umblători, care poartă armuri corporale recuperate de la cadavre umane. Neavând însă sisteme pentru homeostază termică, suntem incapabili să asigurăm o temperatură a corpului la nivelul declanșării detonațiilor. Ciotacii converg spre vibrațiile care sunt similare celor produse de umani și spre ritmul pașilor noștri, dar nu găsesc niciodată căldura pe care o caută.

Cu mâna stângă înlătur șapte ciotaci de pe umărul drept. Ei cad în grupuri pe zăpada care a format o crustă dură și se strâng laolaltă, orbește. Se târăsc, unii sapă, căutând să-și realizeze ascunzători, iar alții explorează pe trasee scurte, fractale.

Un fir de observație notează că, deși sunt mașini simple, ciotacii știu destule ca să rămână împreună. Aceeași lecție se aplică și echipei mele: Născuți-liberi. Pentru a trăi, trebuie să rămânem împreună.

La o sută de metri înainte, lumini scânteiază de pe carcasa arămie a Hoplitului 611. Cercetașul agil și sprinten din față revine deja iute către poziția mea, ascunzându-se după camuflaje naturale și alegând calea de minimă rezistență. Între timp, Păzitor 333, cu blindaj greu, se oprește la un metru depărtare și tălpile boante i se afundă în zăpadă.

Este un loc optim pentru ceea ce va urma.

Panglica de pe cer pulsează, ticsită de informații. Toate minciunile teribile ale inteligenței numite Archos se răspândesc în cerul

albastru senin și poluează lumea. Echipa Născuți-liberi are prea puțini membri. Lupta noastră este sortită pieirii. Totuși, dacă vom alege să nu luptăm, va fi doar o chestiune de timp până ce panglica aceea ne va coborî din nou peste ochi.

Libertatea este tot ce am și aş prefera mai degrabă să încetez să mai exist decât să i-o restitui lui Archos.

O transmisiune radio pe fascicul îngust sosește de la Hoplit 611.

– Interogare, Arbitru 902. Misiunea aceasta se desfășoară în interesul supraviețuirii?

Eu și Păzitor ne alăturăm conversației, formând o rețea locală pe fascicul îngust. Toți trei stăm în locul deschis și tăcut, iar fulgii ne suflă peste fețele inexpressive. Pericolul se apropie, așa că trebuie să discutăm pe frecvența locală de radio.

– Soldații umani sosesc în douăzeci și două de minute, plus/minus cinci minute, rostesc eu. Trebuie să ne pregătim pentru întâlnire.

– Oamenii se tem de noi. Recomand evitare, rostește Păzitorul.

– Probmax prezice probabilitate redusă de supraviețuire, adaugă Hoplitul.

– Am consemnat, rostesc eu și simt vibrațiile îndepărtare și surde ale armatei umane care se apropie.

Este prea târziu să ne modificăm planul. Dacă umanii ne prind aici, în felul acesta, ne vor uide.

– Prioritate mod comandă Arbitru, continui eu. Echipă Născuți-liberi, pregătire pentru contact cu umanii.

După șaisprezece minute, Hoplitul și Păzitorul zac în ruine. Carcasele lor sunt pe jumătate îngropate sub troiene de zăpadă recent căzută. Sunt vizibile doar metalul mat, vâlmășaguri de brațe și picioare, strivite între straturi de armuri placate cu ceramică și haine omenești rupte.

Acum eu sunt singura unitate rămasă funcțională.

Pericolul încă n-a sosit. Sensorii de rezonanță vibratilă arată că echipa umanilor este în apropiere. Probmax indică opt soldați bipezi și un umblător patruped mare. Doi dintre ostași nu corespund

specificațiilor umane. Unul poartă probabil un exoschelet greu pe trenul inferior. Celălalt are o lungime a pasului care indică un animal de călărie înalt. Restul umanilor sunt complet naturali.

Le pot simți inimile bătând.

Stau în picioare cu fața spre ei, în mijlocul potecii și printre ruinele echipei mele. Soldatul uman din frunte apare de după cotitură și încremenește, cu ochii lărgiți. Chiar de la douăzeci de metri depărtare, magnetometrul meu detectează un halo de impulsuri electrice care pâlpâie prin capul lui. Umanul încearcă să priceapă capcana aceasta și trasează rapid o rută către supraviețuire.

După aceea, țeava de tun a tancului-păianjen se ivește dinapoia cotiturii. Umblătorul înalt încetinește, apoi se oprește îndărătul liderului uman și vaporii îi răbufnesc din articulațiile hidraulice grele. Baza mea de date identifică tancul ca fiind o captură remodelată de Armata Calul Sur. Cuvântul „Houdini“ este scris pe flancul lui. Cercetarea bazei de date arată că este numele unui artist în evadări de la începutul secolului XX. Datele se revarsă în mintea mea fără niciun înțeles.

Umanii sunt de nepătruns. Infinit de impenetrabili. Din cauza aceasta sunt periculoși.

– Acoperire! strigă liderul.

Tancul-păianjen se ghemuiește, întinzându-și în față picioarele blindate pentru a oferi acoperire. Soldații se reped sub el. Unul dintre ei se suie deasupra și preia o mitralieră de calibru greu. Tunul mă ațintește.

Pe pieptul tancului, o lumină rotundă se schimbă din verde în galben mat.

Eu nu-mi modific poziția. Este foarte important să mă comport predictibil. Starea mea internă nu este clară pentru umani. Pentru ei, *eu* sunt cel imprevizibil. Și se tem de mine, așa cum este firesc. Va exista doar această unică șansă de a discuta cu ei. O șansă, o secundă, un cuvânt.

– Ajutor, croncănesc eu.

Din păcate, capacitățile vocale îmi sunt foarte limitate. Liderul clipește de parcă ar fi fost palmuit. După aceea vorbește calm și încet:

– Leo.

– Da, domnule, spune un soldat înalt și bărbos, care poartă un exoschelet pe trenul inferior și are o armă de calibru mare, modificată, care nu se regăsește în baza mea de date militară.

– Omoară-l.

– Plăcerea mea, Cormac, răspunde Leo.

A proptit deja arma pe o bucată de blindaj, sudată de articulația genunchiului drept frontal al tancului-păianjen. Leo apasă pe trăgaci și dinții lui mici și albi sclipesc dinapoia bărbii negre, mari. Gloanțele clincăne, ricoșează din casca mea și bufnesc în straturile de armură corporală. Nu schitez nicio mișcare. După ce mă asigur că am suferit avarii vizibile, cad jos.

Stând în zăpadă, nu lupt și nici nu încerc să comunic. Va fi timp destul pentru asta, dacă voi supraviețui. Mă gândesc la camarazii mei care zac împrăștiați inutil în jur, în zăpadă, dezactivați.

Un glonț îmi distruge un servomotor din umăr și trunchiul mi se înclină. Altul îmi zboară casca. Proiectilele sosesc iute și dur. Probabilitatea de supraviețuire este mică și se reduce cu fiecare impact.

– Stop! Stop! strigă Cormac.

Leo se oprește fără chef.

– Nu răspunde la luptă, spune Cormac.

– Și de când e rău așa ceva? Întreabă o femelă mică, cu fața întunecată.

– Ceva e-n neregulă, Cherrah, răspunde el.

Cormac, liderul, mă privește. Stau nemișcat, privindu-l la rândul meu. Recunoașterea emoțiilor nu-mi oferă nimic de la bărbatul acesta. Este împietrit la față și procesul gândirii lui este metodic. Simt că orice mișcare din partea mea îmi va provoca moartea. Nu trebuie să creez un pretext pentru nimicire. Trebuie să aștept până când el se apropie, înainte de a-mi transmite mesajul.

În cele din urmă, Cormac oftează.

– O să verific, rostește el.

Ceilalți umani mormăie și pufăie.

– Este o bombă în el, spune Cherrah. O știi, da? Te duci acolo și *bum!*

– Da, *fratello*. Haide să n-o facem. Nu din nou, spune Leo.

Glasul bărbosului sună ciudat, dar recunoașterea emoțiilor nu identifică sentimentul. Poate fi tristețe sau mânie. Sau ambele.

– Am o presimțire, zice Cormac. Uite care-i treaba, o să mă duc singur. Voi rămâneți pe loc și m-acoperiți.

– Acum ai vorbit exact ca frate-tău, spune Cherrah.

– Și ce dacă? replică Cormac. Jack a fost un erou.

– Tu trebuie să rămâi viu, zice ea. Am nevoie de tine.

Femela întunecată stă mai aproape de Cormac decât ceilalți, aproape ostilă. Corpul îi este încordat și tremură ușor. Probmax arată că acești doi umani sunt legați în pereche sau vor fi.

Cormac o privește încruntat pe Cherrah, apoi aprobă scurt din cap în semn de înțelegere a avertismentului. Îi întoarce spatele și se apropie la zece metri de locul unde eu stau în zăpadă ca o statuie căzută. Rămân cu ochii asupra lui cât timp merge. Când ajunge destul de aproape, execut planul.

– Ajutor, rostesc cu glas scrâșnit.

– Ce-i asta, futu-i? zice el.

Niciun uman nu scoate vreun cuvânt.

– Ai... *Tu* ai vorbit?

– Ajută-mă, spun eu.

– Care-i treaba cu tine? Ești avariât?

– Negativ. Sunt viu.

– Serios? Inițiere mod comandă. Control uman. Robot! Sări pe un picior. Acum. Țop, țop.

Mă uit la uman cu cele trei lentile oculare ale mele, negre și mari, care nu clipesc.

– Ai o inteligență sinuoasă, nu-i așa, Cormac? îl întreb.

Umanul scoate un sunet puternic, repetitiv. Sunetul acela îi face pe ceilalți să se apropie. În scurt timp, aproape toată echipa de umani stă la mai puțin de zece metri de mine. Au grijă să nu se apropie mai mult. Un fir de observație notează cât de cinetici sunt. Fiecare uman are ochi mici și albi, care se deschid și se închid

întruna și privesc mereu în jur; pieptul lor se ridică și coboară constant; și se leagănă foarte ușor pe loc, efectuând o balansare permanentă pentru a rămâne în poziție bipedă.

Toate mișcărilor acelea mă fac să mă simt inconfortabil.

– O să-l execuți sau nu? Întreabă Leo.

Trebuie să vorbesc, acum, când mă pot auzi toți.

– Sunt un robot umanoid de specificație militară, clasa Arbitru, model Nouă Zero Doi. Acum douăzeci și șapte de zile am trecut printr-o Trezire. Acum sunt născut-liber – sunt viu. Doresc să rămân așa. În acest scop, obiectivul meu primar este de a merge la Câmpurile de Inteligență Ragnorak și de a distruge entitatea numită Archos.

– Să-mi bag picioarele, rostește Cherrah.

– Carl, spune Cormac, vino și verifică-l.

Un uman subțire și palid se împinge în față. Ezitând, coboară peste ochi o vizieră. Simt radarul de unde milimetrice care-mi baleiază corpul. Mă clatin pe loc, dar nu mă mișc.

– Este curat, rostește Carl, dar felul cum este îmbrăcat explică morții dezbrăcați pe care i-am găsit lângă Prince George.

– Ce este? Întreabă Cormac.

– Este o unitate de securitate și pacificare din clasa Arbitru. Modificată. Pare însă c-ar înțelege limbajul omenesc. Vreau să spun că-l înțelege *cu adevărat*. Până acum n-a mai existat așa ceva. E ca și cum ar fi... Rahat! E ca și cum ar fi viu.

Liderul se întoarce și mă privește neîncrezător.

– *De fapt*, întreabă el, de ce te afli aici?

– Mă aflu aici ca să găsesc aliați, îi răspund.

– De unde știi despre noi?

– Un uman pe nume Mathilda Perez a emis o chemare la arme pe un spectru larg de frecvențe. Am recepționat-o.

– Să mori tu, zice Cormac.

Nu înțeleg afirmația aceasta.

– Să mor eu?

– Poate că-i adevărat, zice Carl. Am avut aliați Rob. Folosim tancurile-păianjen, nu?

– Da, însă ele au fost *lobotomizate*, spune Leo. Obiectul ăsta merge și vorbește. Se crede uman sau așa ceva.

Consider sugestia aceasta agresivă, insuportabilă.

– Negativ accentuat. Sunt un robot umanoid clasa Arbitru născut-liber.

– Da, ăsta ar fi un atu pentru tine, zice Leonardo.

– Afirmativ, răspund eu.

– Are simțul umorului, ce zici? spune Cherrah.

Cherrah și Leo își dezgolesc dinții unul spre altul. Recunoașterea emoțiilor arată că cei doi umani sunt acum fericiți. Aceasta pare o probabilitate redusă. Înclin capul către un umăr pentru a indica derută și rulez o diagnosticare a subprocesului meu de recunoaștere a emoțiilor.

Femela întunecată emite sunete slabe ca niște păcănituri. Îmi orientez fața spre ea. Pare periculoasă.

– Ce dracu-i așa amuzant, Cherrah? întreabă Cormac.

– Nu știu. Chestia asta. Nouă Zero Doi. I-atât de... robot. Înțelegi? I-atât de al naibii de *cinstit*.

– Aha, deci acum *nu mai crezi* că-i o capcană?

– Nu, nu mai cred. Ce rost ar avea? El singur și avariat ar putea ucide probabil jumătate din echipa noastră, chiar fără arme. Nu-i așa, Nouarule?

Rulez simularea în cap.

– Probabil că da.

– Uită-te cât de serios este, spune Cherrah. Nu cred că minte.

– Dar *poate* să mintă? întreabă Leo.

– Nu-mi subestimați abilitățile, răspund eu. Sunt capabil să reprezint în mod eronat cunoștințe reale pentru a-mi atinge obiectivul. Cu toate acestea, ai estimat corect. Sunt serios. Noi avem un inamic comun. Trebuie să-l înfruntăm ca unul, altfel vom muri.

În timp ce-mi ascultă cuvintele, un val de emoții necunoscute străbate fața lui Cormac. Mă orientez către el, percepând pericol. Își scoate pistolul M9 din toc și pornește nesăbuit spre mine. Aduce pistolul la doi centimetri de fața mea.

– Să nu-mi vorbești tu mie despre moarte, bucată de metal ce ești! Îmi spune. Tu n-ai habar ce-nseamnă viața. Ce-nseamnă să simți. *Tu* nu poți să suferi. *Tu* nu poți să mori. Însă asta nu-nseamnă că nu-mi va face plăcere să te-omor.

Cormac lipește pistolul de fruntea mea. Percep cercul rece al țevii pe învelișul meu exterior. Este lipită de o linie de sudură a craniului meu – un punct slab. O apăsare de trăgaci și hardware-ul îmi va fi avariat ireparabil.

– Cormac, rostește Cherrah, îndepărtează-te. Ești prea aproape. Chestia asta poate să-ți ia arma și să te omoare într-o secundă.

– Știu, spune Cormac cu chipul la câțiva centimetri de fața mea. Dar n-a făcut-o. De ce?

Stau în zăpadă, la o apăsare de trăgaci de moarte. Nu este nimic de făcut. Așa că nu fac nimic.

– De ce ai venit aici? Întreabă Cormac. Trebuie să fi știut că te vom uide. Răspunde-mi. Mai ai trei secunde de viață.

– Noi avem un inamic comun.

– Trei. Nu-i ziua ta norocoasă.

– Trebuie să luptăm împreună împotriva lui.

– Două. Voi, nenorociților, mi-ați ucis fratele săptămâna trecută. Nu știai asta, așa-i?

– Suferi.

– Una. Vreo ultimă dorință?

– Durerea înseamnă că ești viu.

– Zero, futu-ți morții tăi.

Clic.

Nu se întâmplă nimic. Cormac își deplasează palma într-o parte și observ că pistolul nu are încărcător. Probmax arată că el n-a intenționat nicio clipă să tragă.

– Viu. Tocmai ai spus cuvântul magic, rostește el. Ridică-te.

Umanii sunt impredictibili.

Mă ridic la statura mea totală de 2,15 metri. Corpul meu zvelt se înalță deasupra umanilor în aerul rece și clar. Percep că ei se simt vulnerabili. Cormac nu permite sentimentului aceluia să i

se citească pe față, dar este limpede din felul cum stau toți. Din felul cum piepturile li se ridică și coboară ceva mai iute.

– Ce dracu', Cormac? Întreabă Leo. Nu-l mai omorâm?

– Aș vrea, Leo. Crede-mă. Totuși, el nu minte. Și este puternic.

– Este o mașină. Merită să moară, spune Leo.

– Nu, spune Cherrah. Cormac are dreptate. Mașina asta vrea să trăiască. Poate la fel de mult ca noi. Am fost de acord să facem orice ar fi necesar ca să-l terminăm pe Archos. Chiar dacă va fi dureros.

– Ăsta-i, zice Cormac. Ăsta-i atuul nostru. Iar eu o să-l accept. Însă dacă nu ești de acord, poți să te-ntorci la tabăra principală a Armatei Calul Sur. Ei te vor primi. Eu nu-ți voi reproșa nimic.

Echipa tace, așteptând. Îmi este clar că nu va pleca nimeni. Cormac îi privește în ochi, pe rând. Un fel de comunicare umană nerostită se derulează pe un canal ascuns. Nu mi-am dat seama că ei comunicau atât de mult fără cuvinte. Noi, mașinile, nu suntem singura specie care împărtășește informații silențios, învăluite în coduri.

Ignorându-mă, umanii se strâng într-un cerc aproximativ. Cormac ridică brațele și le pune pe umerii umanilor din stânga și din dreapta lui. Toți fac la fel, prinzându-se unul de umerii celuilalt. Stau în cercul acela, având capetele adunate spre centru. Cormac își dezvelește dinții într-un rânjet sălbatic.

– Echipa Băiat-isteț va lupta *alături* de un robot mare și rău, rostește el. Ceilalți încep să surâdă. Vă vine să credeți? Oare Archos va putea prezice *asta*? Alături de un *Arbitru*!

Stând în cerc, cu brațele întrepătrunse și răsuflarea fierbinte revărsându-se în mijloc, umanii par să fie un singur organism cu o sumedenie de membre. Ei scot din nou sunetul acela repetitiv. Râs. Umanii se strâng în brațe și râd.

Foarte straniu.

– Acum ar fi bine dacă am putea găsi *mai mulți*! răcnește Cormac.

Un muget de râsete se ridică din plămânii umani, sfărâmând tăcerea și umplând cumva pustietatea dezolantă a peisajului.

– Cormac, croncănesc eu.

Umanii se întorc spre mine. Râsetele lor pier. Zâmbetele dispar foarte rapid, înlocuite de neliniște.

Emit o comandă radio pe fascicul îngust. Hoplitul și Păzitorul, camarazii mei de echipă, încep să se foiască. Se ridică în zăpadă și-și șterg noroiul și promoroaca. Nu fac nicio mișcare bruscă și nu oferă nicio surpriză. Se ridică pur și simplu, ca și cum ar fi dormit.

– Echipa Băiat-isteț, rostesc eu, faceți cunoștință cu echipa Născuți-liberi.

Deși s-au privit suspicios la început, după câteva zile noii soldați au devenit o imagine familiară. Până la sfârșitul săptămânii, Băiat-isteț folosisse suflaiurile cu plasmă pentru a inscripționa tatuajul echipei în carnea metalică a noilor camarazi.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

E I N U V O R Î M B Ă T R Â N I

De acum noi nu mai suntem în totalitate umani.

CORMAC WALLACE

Noul Război + 2 ani, 8 luni

Adevărata oroare a Noului Război s-a derulat la scară uriașă când Armata Calul Sur s-a apropiat de perimetrul defensiv al Câmpurilor de Inteligență Ragnorak. În timp ce ne apropiam de poziția lui, Archos a lansat măsuri defensive desperate, care ne-au șocat profund soldații. Bătăliile oribile au fost captate și înregistrate de numeroase hardware-uri Rob. În această relatare descriu marșul final al omenirii împotriva mașinilor din punctul meu de vedere.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

Orizontul se leagănă și se clatină mecanic, în timp ce tancul-păianjen înaintează peste câmpia arctică. Dacă mijesc ochii, aproape că-mi pot imagina că sunt pe un vapor. Că navighez spre țărmurile Iadului.

Echipa Născuți-liberi este în ariergardă, purtând echipamentul Armatei Calul Sur. Din depărtare, par infanteriști obișnuiți. Este o măsură necesară. Una este să fii de acord să lupți alături de o mașină, dar cu totul altceva, să te asiguri că nimeni din Armata Calul Sur nu-ți trage un glonț în spate.

Zumzetul ritmic al tancului meu care merge prin zăpada înaltă până la genunchi este liniștitor. Ceva după care îți poți regla ceasul. Și sunt mulțumit că am poziția asta aici, sus. Nu-i deloc plăcut să fii jos cu toate târâtoarele oribile. Sunt prea multe chestii afurisite și letale ascunse în zăpadă.

Iar corpurile înghețate sunt deconcertante. Cadavrele a sute și sute de soldați străini acoperă pădurile ca un covor. Brațe și picioare rigide se ridică din zăpadă. După uniforme, ne-am dat seama că sunt în general chinezi și ruși. De asemenea, est-europeni. Rănile lor sunt stranii, leziuni spinale extinse. Unii par să se fi împușcat între ei.

Corpurile astea îmi reamintesc că noi știm foarte puține despre tabloul de ansamblu. Nu i-am întâlnit niciodată pe soldații aceștia, însă o altă armată omenească a luptat deja și a murit aici. Cu luni în urmă. Mă întreb care dintre leșurile acestea au fost eroii.

– Grupul Beta este prea lent, se aude un glas în radioul meu. Iuțește-l.

– Am înțeles, Mathilda.

Mathilda Perez a început să-mi vorbească prin radio după ce ne-am întâlnit cu Nouă Zero Doi. Nu știu ce i-a făcut Rob, dar mă bucur s-o aud în cască. Să ne spună cu exactitate cum să ne apropiem de destinația finală. Este plăcut să-i aud glasul de puștoaică; are o sâsâială ușoară, cu totul străină de sălbăticia din jurul meu.

Privesc cerul albastru și senin. Undeva acolo sus, sateliții ne urmăresc. La fel și micuța domnișoară Mathilda.

– Carl, vino la mine, rostesc și-mi apropii fața de radioul înglobat în gulerul îmblănit al jachetei mele.

– Am înțeles.

Peste două minute, Carl apare pe un umblător-înalt. La oblânc are atașată o mitralieră calibrul 12,7 mm. Își ridică pe frunte

ansamblul de senzori, lăsând în jurul ochilor cercuri mai deschise la culoare, așa cum au ratonii. Se apleacă înainte întrebător, sprijinindu-și coatele de arma masivă.

– Grupul Beta rămâne în urmă, îi spun. Du-te și grăbește-i.

– Nicio problemă, sergent. Că veni vorba, ai ciotaci la ora nouă. La cincizeci de metri depărtare.

Nici măcar nu mă obosesc să privesc către locul despre care vorbește. Știu că ciotacii sunt îngropați și că așteaptă pași și căldură. Fără un ansamblu de senzori, nu-i voi putea zări.

– Mă-ntorc, continuă Carl și-și coboară viziera peste ochi.

Îmi aruncă un rânjel strălucitor, după care se răsucesc și pleacă precum un struț pe câmpie. Se gârbovește în șa, scanând orizontul pentru infernul despre care știm cu toții că va sosi.

– L-ai auzit, Cherrah, rostesc eu. Arde-i.

Ghemuită lângă mine, Cherrah țintește un aruncător de flăcări și expediază peste tundră jerbe arcuite, perfect controlate, de foc lichid.

Ziua a mers bine deocamdată. Pe cât de lipsită de evenimente este posibil. E vară în Alaska și lumina va mai dura cincisprezece ore. Cele douăzeci de tancuri-păianjen ale Armatei Calul Sur formează o linie neregulată, lungă de doisprezece kilometri. Îndărătul fiecărui tanc, merge un șir de soldați. Exoscheletele care au fost recuperate de peste tot sunt de toate felurile: sprinteri, constructori de poduri, hamali de provizii, afeturi de arme grele, dar și unități medicale cu antebrațe lungi și curbate, pentru ridicarea și transportul soldaților răniți. Întindem încet de multe ore pe câmpia albă și pustie, curățând buzunare de ciotaci. Însă cine știe ce altceva mai poate fi aici?

Mă înnebunește când mă gândesc cât de economic a fost Big Rob în războiul acesta. La început, el a luat tehnologia care ne ținea pe noi în viață și a întors-o împotriva noastră. Dar în principal, a oprit pur și simplu căldura și a lăsat clima să-și facă treaba. Ne-a izolat orașele și ne-a silit să ne luptăm între noi pentru hrană în natură.

Rahat! De câțiva ani n-am mai văzut roboți cu arme. Plugeri, ciotaci și tănculețe. Rob a construit tot felul de chestii mici și

afurisite, concepute pentru a ne schilodi. Nu să ne omoare, ci să ne rănească suficient de rău încât să ne ținem departe. Big Rob a petrecut ultimii patru ani clădind curse de șoareci tot mai bune.

Cu toate acestea, până și șoarecii pot învăța trucuri noi.

Armez mitraliera și o pocnesc cu palma, ca s-o scutur de promo-roacă. Tunurile și aruncătoarele de flăcări ne țin în viață, dar adevăratele arme secrete se află la treizeci de metri în urma lui Houdini.

Echipa Născuți-liberi este cu totul altceva. Big Rob și-a specializat armele în direcția uciderii oamenilor. Să smulgă hălci din noi. Să se îngroape în carnea noastră moale. Să facă leșurile noastre să vorbească. Rob ne-a găsit punctele slabe și a atacat. Cred însă că Rob s-a specializat poate prea mult.

De acum noi nu mai suntem în totalitate umani. În echipa care merge pe jos sunt doi soldați care nu-și pot vedea răsufarea în vânt. Ei nu tresar când ciotacii se apropie prea mult, nu obosesc după cinci ore de marș neconținut. Ei nu se odihnesc, nu clipesc, nu vorbesc.

După câteva ore ajungem la pădurile Alaskăi – taigaua. Soarele este jos la orizont, sângerând lumină portocalie, bolnăvicioasă, din fiecare ramură a fiecărui copac. Mergem constant și silențios, cu excepția zgometelor pașilor. Mijesc ochii și lumina solară slabă apare și dispare printre crengile arborilor.

Nu știm încă, dar am ajuns în iad... și iadul a înghețat *cu adevărat*.

În văzduh se aude un sfârâit precum cel de șuncă prăjită, după care un pocnet reverberează prin pădure.

– Plugerii! strigă Carl, de la treizeci de metri depărtare, călărind prin pădure pe umblătorul-înalt.

Ciuc ciuc ciuc ciuc.

Mitraliera lui Carl pârlăie, împrôșcând gloanțe în pământ. Pot vedea picioarele lungi și sclipitoare ale umblătorului, care țopăie printre arbori, mișcându-se întruna pentru a evita să fie lovit.

Psștșt. Psștștșt.

Număr cinci explozii de ancore când plugerii își consolidează platformele de tragere în sol. Carl ar fi bine s-o șteargă naibii

de-acolo acum, când plugerii își caută ținte. Știm cu toții că-i de ajuns unul singur.

– Bagă un grăsan aici, Houdini, murmură Carl în radio.

Un ton electronic scurt țiuie, când coordonatele țintei sosesc prin eter și sunt înregistrate de tanc.

Houdini emite un *clic-cloc* afirmativ.

Mersul mi se oprește cu un zgâlțâit și copacii din jur cresc mai înalți când tancul-păianjen se ghemuiește pentru tracțiune superioară. Echipa de jos ocupă automat poziții defensive în jurul lui, rămânând înapoia picioarelor blindate. Nimeni nu dorește să fie lovit de un pluger, nici chiar Nouă Zero Doi.

Turela bâzâie și se rotește cu câteva grade la dreapta. Îmi apăs mânușile peste urechi. Flacăra bufnește din tun și o halcă din pădurea din față explodează într-un nor de noroi negru și gheață vaporizată. Arborii subțiri din jur se cutremură și scutură o zăpadă fină ca pudra.

– Liber, transmite Carl prin radio.

Houdini se ridică și môtôarele gem. Patruredul își reia drumul ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. De parcă n-ar fi nimic chiar acum un buzunar de moarte urlătoare.

Eu și Cherrah ne privim și corpurile ni se legănă la fiecare pas al mașinii. Amândoi gândim același lucru: mașinile ne testează. Adevărata bătălie încă n-a început.

Bubuituri îndepărtate răsună prin păduri, aidoma unor tunete distante.

Același lucru se întâmplă pe mulți kilometri înainte și înapoi. Alte tancuri-păianjen și alte echipe se confruntă cu atacurile ciotacilor și ale plugerilor. Rob fie nu s-a gândit să concentreze atacul, fie nu vrea s-o facă.

Mă întreb dacă suntem atrași într-o ambuscadă. În cele din urmă, nu contează. Trebuie s-o facem. Am cumpărat deja bilete pentru ultimul dans. Și va fi cu adevărat un eveniment de gală.

Pe măsură ce după-amiaza se scurge, o ceață pătrunzătoare se ridică din sol. Zăpada și praful sunt măturate de vântul puternic și propulsate într-o pâclă care gonește la nivelul înălțimii unui om.

În scurt timp este îndeajuns de puternică pentru a ascunde vederea, ba chiar să-mi biciuiască echipa, măcinând-o; sleind-o.

– Deocamdată este bine, transmite Mathilda prin radio.

– Cât mai avem? Întreb eu.

– Archos este la un puț de foraj vechi, spune ea. Peste vreo treizeci de kilometri ar trebui să vedeți un turn-antena.

Soarele zăbovește jos deasupra orizontului, alungindu-ne umbrele. Houdini continuă să meargă, iar amurgul se apropie tiptil. Tancul-păianjen este mai înalt decât ceața tot mai deasă a zăpezii purtate de vânt. Cu fiecare pas, curățitorul lui de drum taie prin negură. După ce soarele nu mai este decât o proeminență clocoțitoare la orizont, proiectoarele exterioare ale lui Houdini țacăne, se activează și ne luminează calea.

În depărtare, pot vedea alte proiectoare aprinzându-se de la tancurile-păianjen care formează restul liniei.

– Mathilda, care-i statutul nostru? mă interesez.

– Teren curat, se aude răspunsul ei blând.

După o vreme, Leo își fixează cadrul exoscheletului de un profil U de pe abdomenul lui Houdini. Stă prins acolo, cu arma ațintită peste marea de ceață densă. Cu Cherrah și cu mine aici, sus, și cu Carl pe umblătorul-înalt, doar echipa Născuți-liberi a mai rămas pe sol.

Ocazional, întrezăresc capetele Arbitrului, Hoplitului sau Păzitorului. Sunt sigur că sonarele lor pătrund prin pâcla groasă.

Apoi Carl scoate un strigăt curmat brusc.

Ciuc ciuc...

O formă întunecată țâșnește din ceață și-i lovește umblătorul-înalt, doborându-l. Carl se rostogolește, pentru a se îndepărta de atacator. O fracțiune de secundă, zăresc o călugăriță de mărimea unei camionete cu macara care se năpustește spre mine, cu brațele ghimpate ridicate și încordate. Houdini bagă în marșarier și se cabrează, lovind în aer cu picioarele frontale.

– *Arrivederci!* strigă Leo și-l aud desfăcându-și exoscheletul de Houdini.

După care eu și Cherrah suntem azvârliți pe zăpada bătătorită, în pâcla mișcătoare. Un picior serat se înfige în zăpadă la treizeci de centimetri de fața mea. Am impresia că brațul drept mi-a fost prins într-o menghină. Mă întorc, văd că am fost apucat de o mână cenușie și-mi dau seama că Nouă Zero Doi ne târăște pe mine și pe Cherrah de sub Houdini.

Cei doi umblători masivi se luptă deasupra noastră. Curățitorul de drum al lui Houdini ține la distanță ghearele scurmătoare ale călugăriței, dar tancul-păianjen nu-i la fel de agil ca strămoșul său. Aud *ciuc ciuc*-ul unei mitraliere de calibru greu. Schije metalice o împroașcă pe călugăriță, care continuă să-l atace pe Houdini ca un animal sălbatic.

Aud apoi un sfârâit familiar și *poc*-ul înspăimântător a trei-patru explozii de ancore. Plugerii sunt aici. Fără Houdini, avem necazuri serioase: suntem blocați.

– Adăpostiți-vă! strig eu.

Cherrah și Leo plonjează înapoia unui pin mare. În clipa în care mă alătur lor, îl zăresc pe Carl trăgând cu ochiul dinapoia unui trunchi de copac.

– Carl, îi vorbesc, du-te după ajutor la echipa Beta!

Soldatul palid la față își reîncalecă grațios umblătorul căzut. După o clipă, îi văd picioarele mișcându-se aidoma unor foarfeci prin ceață, gonind către echipa cea mai apropiată. Un pluger trage după el și-l aud izbindu-se *ding* de un picior al umblătorului-înalt. Mă lipesc cu spatele de un arbore și scanez platformele de tragere ale plugerilor. E greu de distins ceva. Proiectoare îmi brăzdează fața dinspre poiana în care călugărița se luptă cu tancul-păianjen.

Houdini pierde.

Călugărița îi spintecă plasa abdominală și echipamentele noastre se revarsă pe sol ca niște intestine. O cască veche se rostogolește pe lângă mine și se izbește de o tulpină, îndeajuns de violent pentru a-i scrijeli scoarța. Lumina de intenție a lui Houdini strălucește roșu sângerieu prin ceață. Este rănit, dar bătrânul e dur.

– Mathilda, icnesc în radio. Statut. Sfat.

Timp ce cinci secunde nu recepționez nimic. După aceea, Mathilda șoptește:

– Nu mai este timp. Îmi pare rău, Cormac. Sunteți pe cont propriu.

Cherrah trage cu ochiul pe după un copac și-mi face semn. Păzitorul 333 sare în fața ei, exact în clipa în care un pluger se lansează. Proiectilul de metal îl izbește pe Păzitor îndeajuns de tare pentru a-l trimite rotindu-se prin aer. Izbește zăpada și se alege cu o nouă îndoitură a cadrului, dar nu este avariat. Plugerul proiectil este acum o bucată irecognoscibilă de metal, care fumegă în omăt. Construită pentru a se îngropa în carne, trompa lui sfredelitoare este îndoită și turtită în urma impactului cu metalul.

Cherrah dispare, adăpostindu-se mai bine, iar eu încep să respir din nou.

Dacă vrem să mergem mai departe, trebuie să încălecăm pe Houdini, însă tancul-păianjen nu se descurcă prea bine. O bucată din turelă i-a fost retezată și atârnă strâmb. Curățitorul de drum este acoperit de dungi strălucitoare de metal, în locurile unde lamele călugăriței au scrijelit prin patina de rugină și licheni. Cel mai rău este că târăște un picior posterior, căruia călugărița i-a retezat o conductă hidraulică. Jeturi opăritoare de ulei sub presiune țâșnesc din fisuri ca niște evantaie și tolesc zăpada, transformând-o în noroi unsuros.

Nouă Zero Doi apare în goană din ceață și sare pe spinarea călugăriței. Cu lovituri metodice, atacă bulbucătura micuță cuibărită în hățișul letal de brațe serate.

– Urgent! Retrageră! Consolidăți linia, se aude comanda lui Lonnie Wayne pe frecvența radio generală a armatei.

După cum se pare, echipele de tancuri-păianjen din dreapta și din stânga noastră au necazuri la fel de mari. Aici, pe sol, abia dacă pot să disting ceva. Răsună alte lansări de plugeri, greu audibile peste țiuitul hidraulic șuierat al motoarelor lui Houdini, care se luptă în poieniță.

Sunetele acelea mă paralizează. Îmi amintesc ochii injectați de sânge ai lui Jack și nu mă pot clinti. Copacii din jur sunt brațe

de ca fierul, care răsar din solul înzăpezit. Pădurile sunt un haos de pâclă involburată și forme întunecate, prin care străbat proiectoarele lui Houdini, baleind cu disperare.

Aud un icnet și un țipăt îndepărtat, când cineva este lovit de un pluger. Întind gâtul, însă nu pot zări pe nimeni. Nu văd decât lumina de intenție a lui Houdini, roșie, răzbătând prin ceață.

Zbieretul urcă o octavă când plugerul începe să sfredească. Sosește de jur împrejurul meu și de nicăieri. Strâng M4 la piept și respir în gâfâieli întretăiate, în vreme ce scanez după inamicii invizibili.

O rază de lumină palidă străpunge pâcla la treizeci de metri mai departe, acolo unde Cherrah își revarsă aruncătorul de flăcări asupra unei mase de ciotaci. Aud pâ râitul surd, când ei explodează în noapte.

– Cormac! strigă ea.

Picioarele mi se desprind din încremenire în secunda în care-i aud glasul. Siguranța ei înseamnă pentru mine mai mult decât propria siguranță. Mult mai mult.

Mă silesc să pornesc spre Cherrah. Peste umăr îl zăresc pe Nouă Zero Doi, care se agață de spinarea călugăriței ca o umbră, în timp ce ea se răsucesce și zgârie. După aceea lumina de intenție a lui Houdini devine verde. Călugărița cade pe pământ, zvâcnind din picioare.

Da!

Am mai văzut asta. Mașina uriașă tocmai a fost lobotomizată. Picioarele continuă să-i funcționeze, dar, fără comenzi, nu fac altceva decât să tremure pe loc.

– Adunarea la Houdini! strig eu. Adunarea!

Houdini se ghemuiește în poienița înnoroită, înconjurat de făgașe adânci, bucăți de pământ și copaci, care au fost ruți ca niște bețe de chibrit. Armura grea a tancului-păianjen a fost zgâriată și scrijelită peste tot. Pare ca și cum cineva l-ar fi aruncat într-un blender.

Dar camaradul nostru încă n-a fost înfrânt.

– Houdini, inițiază modul comandă. Control uman. Formație defensivă, mă adresez mașinii.

Cu un geamăt de motoare supraîncălzite, tancul-păianjen se ghemuiește și-și strivește curățitorul de drum în sol, săpând o indentație. După aceea își apropie lent picioarele și-și ridică abdomenul la un metru și jumătate. Cu picioarele blindate adunate laolaltă deasupra unei gropi de adăpost individual, formează acum un buncăr improvizat.

Eu, Leo și Cherrah și cu mine ne strecurăm sub mașina avariată și născuții-liberi ocupă poziții în zăpadă în jurul nostru. Sprijinim armele pe plăcile de blindaj ale picioarelor și scrutăm bezna.

– Carl? strig eu spre zăpadă. Carl?

Niciun Carl.

Resturile echipei mele se ghemuiesc sub strălucirea verde discret a luminii de intenție a lui Houdini și toți înțelegem că acesta este doar începutul unei nopți foarte lungi.

– Carl, futu-i... spune Leo. Nu pot să cred că l-au prins...

Pentru ca apoi o formă întunecată să apară din ceață. Aleargă cu viteză maximă. Țevile armelor se rotesc pentru a o intercepta.

– Nu trageți! strig eu.

Recunosc topăitul legănat. Este Carl Lewandowski și este cuprins de panică. În loc să fugă, tipul *derapează*. Ajunge la noi și plonjează în zăpadă sub Houdini. Nu mai are unitatea de senzori. Nu mai are umblătorul-înalt. Nu mai are ranița.

De fapt, Carl nu mai are decât o carabină.

– Ce dracu' se-ntâmplă acolo, Carl? Unde-i echipamentul tău? Unde-s întăririle?

Atunci observ că el *plânge*.

– Mi-am pierdut echipamentul. Îmi pierd mințile. Oh... Nu. Oh, nu! Oh, nu!

– Carl, vorbește-mi, prietene. Care-i situația noastră?

– Futută. Complet futută. Echipa Beta a trecut printr-un roi de plugeri, dar nu erau plugeri, ci altceva, și-au început *să se ridice*. Dumnezeule!

Carl cercetează cu disperare zăpada dinapoia noastră.

– Uite-i că vin! Uite-i că vin, băga-mi-aș!

Începe să tragă sporadic în ceață. Apar siluete. Sunt de mărimea unor oameni, umblătoare. Se trage în noi. Flăcările fulgeră la gurile țevelor în amurg.

Neajutorat, cu tunul ferfeniță, Houdini își face datoria și rotește turela, luminând cu un proiector în semiîntuneric.

– Rob nu poartă arme, Carl, rostește Leo.

– Cine trage-n noi? zbiară Cherrah.

Carl nu s-a oprit din suspine.

– Ce contează? spun eu. Foc de voie!

Toate armele noastre automate deschid focul. Zăpada murdară din jurul lui Houdini se topește de la țevile supraîncălzite ale carabinelor noastre. Dar tot mai multe forme întunecate se ivesc clătînându-se din negură, tresărind sub impacturile gloanțelor, dar continuă să meargă, să tragă asupra poziției noastre.

Când se apropie, văd de ce este capabil Archos.

Primul parazit îl călărește pe Lark Iron Cloud, cu corpul ciuruit de gloanțe și fără jumătate din față. Pot distinge strălucirea sârmeilor subțiri îngropate în carnea brațelor și picioarelor lui. După aceea, un proiectil îi sfârtecă pântecul, deschizându-l, și creatura se rotește ca un titirez. Pare că ar purta un rucsac din metal... în formă de scorpion.

Este similar cu gândacul care l-a prins pe Tiberius, dar infinit mai rău.

O mașină s-a îngropat în trupul lui și-l silește să umble. Corpul lui Lark este utilizat ca un scut. Carnea omenească ferfenițită absoarbe energia gloanțelor încasate și protejează robotul înglobat la interior.

Big Rob a învățat să ne folosească armele, armurile și carnea împotriva noastră. După ce moare, fiecare dintre noi devine astfel altă armă pentru mașini. Mă rog lui Dumnezeu ca Lark să fi fost mort înainte ca grozăvia aceea să fi pus stăpânire pe el. Însă probabil că n-a fost așa.

Rob poate fi o adevărată bestie.

Cu toate acestea, când privesc chipurile echipei mele printre fulgerările focurilor, nu văd nici urmă de teroare. Nimic altceva

decât dinți încleștați și concentrare. Distruge! Ucide! Supraviețuiește! Rob a împins lucrurile prea departe, ne-a subestimat. Noi toți ne-am împrietenit cu oroarea. Suntem amici vechi. Și privind corpul lui Lark care se împleticește spre mine, nu simt nimic. Văd doar o țintă inamică.

Ținte inamice.

Focul armelor sfârtecă aerul, smulgând scoarța de pe copaci și izbindu-se în armura lui Houdini ca o ploaie de plumb. A fost reanimată o echipă întreagă de oameni, poate chiar mai mult. Între timp, un val de ciotaci se revarsă din față. Cherrah își concentrează muniția în rafale economice în direcția orei 12 relativ la noi. Nouă Zero Doi și prietenii lui fac tot ce pot pentru a stopa paraziții care apar din flancuri, tâșnind silențios între copaci.

Dar paraziții nu rămân la pământ. Corpurile absorb gloanțele noastre și sângerează, oasele se rup și carnea zboară în toate părțile, însă monștrii din interiorul lor le ridică mereu și le pornesc mereu împotriva noastră. În ritmul ăsta, vom rămâne în curând fără muniție.

Zvup. Un glonț pătrunde sub tanc. Cherrah îl încasează în partea de sus a coapsei. Urlă de durere. Carl se târăște înapoi s-o bandajeze. Eu încuviințez către Leo și-l las să ne acopere flancul, în timp ce ridic aruncătorul de flăcări al lui Cherrah, ca să țin ciotacii la distanță.

Duc un deget la ureche și activez radioul.

– Mathilda, avem nevoie de întăriri. Mai este cineva pe-acolo?
– Sunteți aproape, sâsâie Mathilda cu glasul ei de fetiță. Dar de acum va fi și mai rău.

Încă și mai rău? Vorbesc cu ea între rafale de armă.

– Nu putem reuși, Mathilda. Tancul nostru este la pământ. Suntem blocați. Dacă ne mișcăm, vom fi... infectați.

– Nu sunteți toți blocați.

Ce vrea să spună? Privesc în jur și zăresc fețele contorsionate, decise, ale camarazilor mei de echipă, scăldate în strălucirea roșie a luminii de intenție a lui Houdini. Carl se ocupă de Cherrah, pansându-i piciorul. Mă uit în poieniță și văd fețele netede ale

Arbitrului, Păzitorului și Hoplitului. Mașinile acestea sunt tot ce a mai rămas între noi și moartea sigură.

Iar ele nu sunt blocate aici.

Cherrah icnește, rănită urât. Aud mai multe explozii de ancore și știu că sunt ale paraziților, care formează un perimetru în jurul nostru. În curând vom fi altă echipă de arme intrate în putrefacție care luptă pentru Archos.

– Unde-s ceilalți? întreabă Cherrah, strângând din dinți.

Carl a revenit la postul lui, trăgând în paraziți, alături de Leo. În partea mea, ciotacii câștigă viteză.

Clatin din cap spre Cherrah și ea înțelege. Cu mâna liberă îi prind degetele țepene și le strâng puternic. Sunt pe punctul să semnez o condamnare la moarte pentru noi toți și vreau ca ea să știe că-mi pare rău, dar n-am altă opțiune.

Noi am făcut o promisiune.

– Nouă Zero Doi! strig eu în noapte. La dracu'! Suntem blocați. Ia echipa Născuți-liberi și porniți spre Archos. Și când ajungeți acolo... trageți-i-o din partea mea!

Când îmi adun în cele din urmă curajul să privesc în jos, la Cherrah care zace rănită și sângerând, am o surpriză: Ea îmi zâmbește larg, cu ochii înlăcrimați.

Marșul Armatei Calul Sur se terminase.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

DIADA

Cu oamenii nu poți să știi niciodată.

NOUĂ ZERO DOI

Noul Război + 2 ani, 8 luni

În timp ce armata oamenilor era distrusă, un grup de trei roboți umanoizi a înaintat în pericole încă și mai mari. Nouă Zero Doi descrie în continuare felul în care echipa Născuți-liberi a încheiat o alianță neașteptată în fața unor probabilități insurmontabile.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

Nu spun nimic. Solicitarea lui Cormac Wallace este înregistrată ca un eveniment de probabilitate redusă. Ceea ce umanii ar numi *surpriză*.

Poc poc poc.

Ghemuiți sub tancul-păianjen, umanii trag în paraziții care mișcă în poziții de atac membrele camarazilor lor morți. În absența Născuților-liberi care să-i protejeze, probabilitatea de supraviețuire

pentru echipa Băiat-istet se reduce masiv. Îmi accesez recunoașterea emoțiilor pentru a determina dacă este o glumă, o amenințare sau altă formă de expresie umană.

Cu oamenii nu poți să știi niciodată.

Recunoașterea emoțiilor scanează fața murdară a lui Cormac și oferă corespondențe multiple: hotărâre, încăpățănare, curaj.

– Echipa Născuți-liberi, adunarea la mine, apelez în robograi.

Pornesc prin crepuscul, îndepărtându-mă de tancul-păianjen avariat și de oamenii avariați. Mă urmează Păzitorul și Hoplitul meu. După ce ajungem la lizieră, sporim viteza. Sunetele și vibrațiile bătăliei se pierd în urma noastră. După două minute copacii se răresc, apoi dispar complet și ieșim pe o câmpie deschisă și înghețată.

Apoi începem să alergăm.

Accelerăm repede la viteza maximă a Păzitorului și ne răsfirăm. Penaje de vaporii se ridică în urma noastră de pe întinderea de gheață. Lumina solară slabă pâlpâie între picioarele mele, care pompează întruna, aproape prea iute pentru a mai fi distinse individual. Umbrele ni se alungesc pe solul alb și neregulat.

În semiîntunericul tenebros, comut pe infraroșu. Gheața strălucește verde sub privirea mea iluminată.

Picioarele mi se ridică și coboară cu ușurință, metodic, brațele pompează ca niște contragreutăți, cu palmele extinse. Retezând aerul. Mențin capul perfect nemișcat, cu fruntea aplecată și vederea binoculară ațintită asupra terenului din față.

Când va sosi, pericolul va fi brusc și brutal.

– Depărtați-vă la cincizeci de metri, rostesc pe frecvența locală de radio. Mențineți distanța.

Fără să încetinească, Păzitorul și Hoplitul se îndepărtează pe flancurile mele. Străbatem câmpia, descriind trei linii paralele.

Alergarea cu viteza aceasta este în sine periculoasă. Acord controlul prioritar evitărilor simple, automate. Suprafața vălurită a gheții este o ceață sub tălpile mele. Procesele de nivel scăzut sunt complet controlate, n-am timp de gândire. Sar peste o îngrămădire

de pietroaie pe care n-ar fi putut-o înregistra nici un fir de gândire executiv.

În timp ce corpul îmi este în aer, aud vântul care-mi şuieră peste carcasa pectorală și simt gerul care-mi absoarbe căldura radiată. Este un sunet liniștitor, spulberat în scurt timp de bubuitul tălpilor mele care aterizează și-și reiau goana. Picioarele noastre pâlpaie ca acele unor mașini de cusut, înghițind distanța.

Gheața este prea pustie. Prea tăcută. Turnul antenei apare la orizont, obiectivul nostru devine vizibil.

Destinația se află la doi kilometri și se apropie rapid.

– Interogare de statut, solicit eu.

– Nominal, sosesc răspunsurile scurte de la Hoplit și Păzitor.

Ei sunt concentrați asupra locomoției. Acestea sunt ultimele comunicații pe care le am cu echipa Născuți-liberi.

Rachetele sosesc simultan.

Hoplitul le observă primul. Își întoarce fața spre cer cu o clipă înainte de a muri și transmite jumătate de avertisment. Cotesc instantaneu. Păzitorul este prea lent pentru a schimba direcția. Transmisiunea Hoplitului se întrerupe brusc. Păzitorul 333 este cuprins de o coloană de flăcări și șrapnele. Ambele mașini sunt dezactivate înainte ca undele sonore să ajungă la mine.

Detonare.

Gheața irupe în jurul meu. Senzorii inerțiali se dezactivează și corpul mi se răsuțește prin aer. Membrele îmi flutură din cauza forței centrifuge, însă diagnosticarea internă de nivel redus continuă să colecteze informații: carcasa intactă, temperatura centrală anunță supraîncălzire, dar răcirea este rapidă, lonjeronul piciorului drept rupt la nivelul de sus al coapsei. Mă învârt cu cincizeci de rotații pe secundă.

Recomandare retragere membre în vederea impactului.

Corpul îmi izbește solul, brăzdând prin roca înghețată și rostogolindu-se pieziș. Odometrul estimează cincizeci de metri până la oprirea finală. Atacul s-a încheiat pe cât de iute a început.

Îmi destind corpul. Firul de gândire executivă primește prioritate în notificările de diagnosticare: ansamblul de senzori cranial

avariat. Nu mai am față. A fost sfârtecată de explozie, apoi rașchetată de gheața ascuțită ca briciul. Archos a învățat repede. Știe că nu sunt om și și-a modificat atacul.

Zac pe gheață, expus, orb, surd și singur. Ca la începuturi, nu există decât beznă.

Probabilitatea de supraviețuire se reduce la zero.

Scoală-te, rostește un glas în mintea mea.

– Interogare identificare? răspund prin radio.

Mă numesc Mathilda. Vreau să te ajut. Nu este timp.

Nu înțeleg asta. Protocolul de comunicații nu seamănă cu nimic din biblioteca mea, mașină sau om. Este un hibrid robo-grai-engleză.

– Interogare, ești uman? întreb eu.

Ascultă. Concentrează-te.

Și bezna mea se învăpăiază de informații. Harta unui satelit topograf mi se suprapune vederii, extinzându-se până la orizont și mai departe. Propriii mei senzori interni redau o imagine estimativă a felului în care arăt. Sistemele interne, ca diagnosticările și propriocepția, continuă să fie active. Ridicându-mi brațul, îi văd reprezentarea virtuală – bidimensional și fără detalii. Privind în sus, zăresc o linie punctată care traversează cerul colorat viu în albastru.

– Interogare: ce este linia punc...? încep să întreb.

Rachetă care sosește, spune glasul.

Sunt din nou în picioare și pornesc în alergare în 1,3 secunde. Viteza maximă nu este accesibilă din cauza lonjeronului rupt din picior, dar sunt mobil.

Arbitru, accelerează la treizeci de kilometri pe oră. Activează sonarul pe rază locală. Nu-i mare lucru, dar este mai bine decât să fii orb. Urmează indicațiile mele.

Nu știu cine este Mathilda, dar datele pe care mi le expediază în cap îmi salvează viața. Conștiința mi s-a extins dincolo de orice am cunoscut sau mi-am imaginat vreodată. Îi aud instrucțiunile.

Și alerg.

Sonarul meu are granulozitate mare, însă *ping*-urile detectează în curând o formațiune stâncoasă care nu face parte din imaginile

de satelit furnizate de Mathilda. Fără vedere, rocile îmi sunt aproape invizibile. Sar peste afloriment cu o clipă înainte de a mă demola prin impactul cu el.

Când aterizez, lunec în lateral și sunt cât pe-acți să cad. Mă împleticesc și fac o gaură în gheață cu piciorul drept, apoi mă reechilibrez și-mi reiau alergarea.

Repară piciorul. Menține viteza la douăzeci de kilometri pe oră.

Fără să opresc ritmul de pompă al picioarelor, întind brațul drept și scot un suflai cu plasmă, de mărimea unui ruj, din trusa de unelte aflată în șold. Când genunchiul drept mi se ridică la fiecare pas, scald lonjeronul într-o rafală precisă de căldură. Suflaiul pârâie, pornind și oprindu-se ca un cod Morse, sincronizat cu ridicarea și coborârea coapsei drepte. După șaizeci de pași, lonjeronul este reparat și sudura nouă se răcește.

Linia punctată de pe cer se îndreaptă spre poziția mea. Se curbează înșelător deasupra capului, pe curs de coliziune cu traiectoria mea curentă.

Virează douăzeci de grade la dreapta. Crește viteza la patruzeci de kilometri pe oră și menține-o timp de șase secunde. După aceea oprește-te complet și întinde-te pe sol.

Bum.

În clipa în care mă arunc pe pământ, corpul îmi este zgâlțâit de o explozie produsă la o sută de metri înaintea poziției mele – coerentă cu traiectoria mea înainte de oprirea totală.

Mathilda tocmai mi-a salvat viața.

Asta nu va mai merge și a doua oară, mă anunță ea.

Imaginile din satelit arată că în scurt timp câmpia din față se va transforma într-un labirint de ravene. Mii și mii de văi înguste – săpate în rocă de ghețari care s-au topit de mult – se curbează, îndepărtându-se către buzunare de întuneric incomplet cartografiate. Dincolo de ravene, antena locului de foraj se ridică sumbru ca o piatră funerară.

De acum se vede locul unde se ascunde Archos.

Deasupra capului număr alte trei linii punctate, care se îndreaptă eficient spre poziția mea curentă.

Ridică-te, Nouă Zero Doi, spune Mathilda. Trebuie să dezactivezi antena lui Archos. Mai ai un kilometru.

Copilul-femelă îmi comandă și aleg să mă supun.

Ghidat de Mathilda, Nouă Zero Doi a putut să străbată labirintul de ravene și să evite rachetele lansate de drone până a ajuns la buncărul lui Archos. Acolo, a dezactivat antena, subminând temporar armatele de roboți. Arbitrul a supraviețuit prin formarea primei diade, așa cum a devenit cunoscută, o echipă de luptă om-mașină. Evenimentul acesta a asigurat intrarea Mathildei și a lui Nouă Zero Doi în manualele de istorie ca legende de război – precursorii unei forme de luptă noi și letale.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

MAȘINI PLINE DE IUBIRE

Nu-i îndeajuns să trăim împreună, dacă o rasă
este în genunchi.

ARCHOS

Noul Război + 2 ani, 8 luni

Momentele finale ale Noului Război n-au fost trăite de niciun om. Ca o ironie a sorții, Archos s-a confruntat în cele din urmă cu una dintre propriile creații. Cele petrecute între Nouă Zero Doi și Archos fac de acum parte din arhivele cu acces general. Indiferent cum le-ar interpreta oamenii, repercusiunile acestor momente – relatate în continuare de Nouă Zero Doi și coroborate de date auxiliare – vor avea un efect profund asupra speciilor noastre vreme de multe generații.

CORMAC WALLACE, MIL#ACS217

Adâncitura are diametrul de trei metri și este ușor concavă. A fost umplută cu pietriș și fragmente de rocă și este astupată cu

un strat de sol înghețat. Un tub din metal corodat pătrunde ca un vierme orb și înghețat în craterul puțin adânc. Este o linie principală de comunicații și duce direct la Archos.

Am rupt în bucăți antena principală aseară, când am ajuns aici, gonind orbește cu cincizeci de kilometri pe oră. Defensivele locale s-au dezactivat imediat. Se pare că Archos n-a avut încredere să acorde autonomie celor aflați în imediata lui apropiere. După aceea, am stat în zăpadă și am așteptat să văd dacă a supraviețuit vreun om.

Mathilda s-a culcat. A spus că ora ei de somn trecuse de mult.

Echipa Băiat-isteț a sosit în dimineața aceasta. Atacul meu decapitator a redus planificarea la înalt nivel și coordonarea armatei inamice și le-a îngăduit umanilor să scape.

Inginerul uman mi-a înlocuit senzorii cranieni. Am învățat să spun „mulțumesc“. Recunoașterea emoțiilor a indicat fericirea lui Carl Lewandowski de a mă vedea viu.

Câmpul de bătălie este tăcut și nemișcat acum, o câmpie pustie, pârjolită de orice forme de viață, presărată cu coloane de fum negru. Cu excepția tubului care dispare în sol, nu există nimic care să indice că adâncitura aceasta ar avea vreo importanță. Degajă impresia discretă, rezervată, a unei capcane extrem de brutale.

Închid ochii și-mi extind percepțiile prin toți senzorii. Seismicele nu detectează nimic, însă magnetometrul meu anunță activitate. Impulsuri electrice curg prin cablu ca un spectacol orbitor de lumini. Un torent de informații se revarsă ca o cascadă spre puț și afară din el. Chiar și fără antenă, Archos continuă să încerce să comunice.

– Tăiați-l, le spun umanilor. Iute!

Carl, inginerul, privește la comandantul lui, care încuviințează din cap. După aceea ia o unealtă de la centură și se lasă stângaci în genunchi. O supernova purpurie răbufnește în existență și suflaiul cu plasmă topește suprafața tubului, lichefiind cablurile dinăuntru.

Spectacolul de lumini dispare, deși la exterior nu există nicio indicație că s-ar fi întâmplat ceva.

– N-am mai văzut niciodată un material ca ăsta, șuieră Carl. Sârmele sunt incredibil de *dense*, nenică!

– Îndepărtează doar capetele între ele, spune Cormac. Nu vrem să se autorepare în timp ce acționăm.

În vreme ce umanii se străduiesc să smulgă din tundră capătul tubului gros și să-l îndepărteze de bucata retezată, eu analizez problema fizică cu care mă confrunt. Archos așteaptă pe fundul acestui puț, sub tone de sfărâmaturi. Străpungerea lor ar necesita o sapă de foraj masivă. Dar, în primul rând, ar necesita timp. Timp în care Archos ar putea găsi o nouă modalitate de a-și contacta armele.

– Ce-i acolo jos? întreabă Carl.

– Big Rob, răspunde Cherrah, care se reazemă pe o cârjă improvizată dintr-o ramură de copac pentru a nu-și lăsa greutatea pe piciorul rănit.

– Bun, dar ce-nseamnă asta?

– Este o mașină gânditoare. Un container care adăpostește un creier, spune Cormac. S-a ascuns pe toată durata războiului, îngropat aici, la mama dracului.

– Probabil că permafrostul îi menține procesoarele reci, spune Carl. Alaska este un mediu natural de absorbire a căldurii. Poziția asta oferă multe avantaje.

– Cui îi pasă? se strâmbă Leo. Cum îl aruncăm în aer?

Umanii privesc mult timp adâncitura, gândind. În cele din urmă, Cormac rostește:

– Nu putem, spune el. Trebuie să fim siguri. Să coborâm acolo și să-l vedem cum moare. Altfel, riscăm să surpăm puțul și să-l lăsăm viu.

– Așadar, trebuie să coborâm în subteran? întreabă Cherrah. Grozav!

Un fir de gândire detectează ceva interesant.

– Mediul acesta este ostil umanilor, rostesc eu. Controlați parametrii.

Inginerul scoate un instrument, îl studiază, apoi se îndepărtează iute de adâncitură.

– Radioactivitate, spune el. Are un nivel mare și crește spre centrul găurii. Nu putem sta aici.

Conducătorul uman mă privește, apoi se retrage. Chipul îi pare foarte obosit. Lăsându-i pe umani pe perimetrul concavității, mă apropii de centru și mă ghemuiesc pentru a examina tubul larg. Înelișul lui este gros și flexibil, construit în mod clar pentru a proteja cablurile până jos, pe fundul puțului.

Simt după aceea palma caldă a lui Cormac pe carcasa acoperită de chiciură a umărului meu.

– Ai putea să încapi? mă întreabă el încet. Dacă smulgem cablurile?

Încuviințez din cap pentru a indica „da”; dacă ar fi îndepărtate cablurile, mi-aș putea strecura corpul în spațiul acela.

– Nu știm ce-i acolo. Este posibil să nu te poți retrage, spune Cormac.

– Îmi dai seama de asta, îi răspund.

– Ai făcut deja destule, arată el fața mea distrusă.

– O voi face.

Cormac își dezgolește dinții către mine și se ridică în picioare.

– Haideți să smulgem cablurile astea! strigă el.

Diafragma bărbatului celui mai masiv se contractă rapid și el emite un sunet repetitiv, ca un lătrat: râde.

– Da, zice Leonardo. Da, așa-i. Să-i smulgem ticălosului plămânii prin gâtleej.

Cherrah țopăie pe piciorul rănit și se apropie, trăgând deja după ea o funie tickler; îi atașează un capăt de cârligul de remorcare de pe exoscheletul de tren inferior al lui Leo.

Inginerul trece pe lângă mine și prinde un tickler pe mănunchiul de cabluri din interiorul tubului. După aceea se retrage din fața radiațiilor. Ticklerul se fixează de țintă cu forță suficientă pentru a se adânci în masa fibroasă dură a cablurilor.

Leonardo se îndepărtează, pas cu pas, trăgând cablurile din învelișul lor exterior. Sârmele multicolore se încolăcesc pe zăpadă ca niște intestine, smulse din tubul albinos, pe jumătate îngropat în puț. După aproape o oră, ultimele cabluri zac pe pământ.

O gaură neagră se cascadează, așteptându-mă.

Știu că pe fundul ei se află Archos. El nu are nevoie de lumină, aer sau căldură. Ca și mine, se simte confortabil de letal într-un spectru larg de medii.

Îmi scot hainele umane și le arunc pe jos. Mă las în patru labe, privesc în gaură și calculez.

Când ridic ochii, văd că umanii mă privesc. Unul câte unul, ei se apropie de mine și-mi ating carcasa: pe umăr, pe piept, pe mână. Rămân perfect nemișcat, sperând să nu deranjez ritualul acesta uman de neînțeles.

În cele din urmă, Cormac rânjește spre mine și fața lui cicatrizată se contorsionează într-o mască ridată.

– Cum o să intri, șefu'? întreabă el. Cu capul sau cu picioarele înainte?

Intru cu picioarele înainte, pentru a-mi putea controla coborârea. Singurul neajuns este că Archos mă va vedea înainte să-l pot vedea eu.

Cu brațele încrucișate pe piept, mă strecur în tubul dătător de claustrofobie. În curând chipul îmi este înghițit de întuneric. Pot zări doar învelișul tubului, la câțiva centimetri depărtare. La început stau pe spate, dar în scurtă vreme puțul devine vertical. Constat că, apăsându-mi picioarele de pereți, pot frâna căderea, care altfel ar fi fatală.

Mediul din interiorul tubului devine în scurt timp letal pentru umani. În zece minute sunt înconjurat de un buzunar de gaze naturale. Încetinesc coborârea, pentru a reduce probabilitatea formării unei scântei care să detoneze gazele. Temperatura coboară sub zero grade, pe măsură ce mă adâncesc în permafrost. În mod natural, corpul meu începe să consume energie suplimentară, căutând să păstreze temperatura articulațiilor în domeniul de operare. După ce trec de adâncimea de 800 de metri, activitatea geotermală încălzește ușor aerul.

După 1 500 de metri, nivelul de radioactivitate crește mult. În două minute, radiațiile trec de la efect moderat la letal pentru oameni. Suprafața carcasei mă furnică, dar nu remarc alte efecte.

Mă afund și mai mult în gaura otrăvitoare.

Apoi tălpile mele scapă în gol. Mișc picioarele în toate direcțiile, dar nu simt decât spațiu deschis. Dedesubtul meu poate fi orice. Însă Archos m-a văzut acum. Probabil că următoarele secunde vor decide durata vieții mele.

Activez sonarul și-mi dau drumul.

Pentru patru secunde sunt suspendat în bezna înghețată. În intervalul acela de timp accelerez la 140 de kilometri pe oră. Sonarul meu ultrasonic pulsează de două ori pe secundă, zugrăvind imaginea verzuie aproximativă a unei caverne vaste. În opt străfulgerări, observ că mă găsesc într-o cavitate sferică, creată acum un secol de o explozie atomică. Pereții strălucitori sunt din sticlă topită, formată prin vaporizarea gresiei solide de către un glob de foc supraîncins.

Sfărâmături radioactive acoperă solul care se apropie rapid. Într-o ultimă străfulgerare de smarald a sonarului, întrevăd un cerc negru înglobat într-un perete. Este de mărimea unei clădiri mici. Materialul din care este realizat edificiul îmi absoarbe vibrațiile ultrasonice, lăsându-mi o pată albă pe senzori.

După o jumătate de secundă, izbesc solul ca o piatră după o cădere de 100 de metri. Articulațiile genunchilor atenuează aproape în totalitate impactul, îndoindu-se pentru a-mi catapulta corpul înainte, într-o rostogolire. Mă lovesc de bolovani neregulați și tăioși și fracturi de stres îmi năpădesc în cascadă carcasa exterioară dură.

Până și un Arbitru are limitele lui de rezistență.

În cele din urmă, mă opresc și rămân nemișcat. Câteva pietroaie sunt propulsate, se izbesc de altele și nasc ecouri. Mă aflu într-un amfiteatru subteran – absolut tăcut, absolut negru. Utilizând motoare subțurate, îmi ridic cadrul ciocănit și deformat în capul oaselor. Picioarele nu-mi trimit informații senzoriale. Abilitățile locomotorii îmi sunt diminuate.

Sondele mele sonare șoptesc în caverna pustie.

Snic. Snic. Snic.

Senzorii întorc nuanțe verzui informe. Simt că solul este cald. Probmax arată că Archos a construit o sursă energetică geotermală.

Din nefericire. Sperasem că, prin retezarea cordonului ombilical de deasupra, rămăsese doar cu alimentarea de urgență.

Orizontul meu de viață se contractă secundă cu secundă.

În beznă zăresc un licăr de lumină, urmat de un sunet ca un fâlfâit de colibri. O unică rază albă străbate întunericul, sosind din cercul mural și mângâie solul la un metru de mine. Raza se răsuște și pâlpâie, mișcându-se înainte și înapoi pentru a desena o imagine holografică, de la sol în sus.

Subprocesoarele picioarelor mele sunt dezactivate și se reinițializează greoi. Schimbătoarele de căldură radiază excesul de temperatură generat de căderea mea. Acum nu mai am altă opțiune – trebuie să angajez lupta.

Archos alege să apară sub forma unui băiețuș mort de mult. Imaginea băiețușului îmi zâmbește jucăuș, licărind când particule de praf radioactiv dansează prin proiecția lui.

– Bun sosit, frate, rostește el și glasul îi oscilează electronic între octave.

Prin lumina lui palidă, pot să văd unde este construit adevăratul Archos în peretele cavernei. În centrul complicatei structuri negre se află o gaură rotundă, în care se rotesc înainte și înapoi plăci metalice. Adâncitura aceea din perete viermuiește cu sârme galbene șerpuitoare, care strălucesc la unison cu vocea băiețelului.

În străfulgerări sacadate, holograma se apropie de locul unde stau, neajutorat. Se ghemuiește lângă mine, apoi se așază în stilul indienilor. Fantoma sclipitoare mă bate consolator pe servomotorul piciorului.

– Nu te teme, Nouă Zero Doi. În curând, piciorul tău va fi iarăși întreg.

Îmi orientez fața spre el.

– Tu m-ai creat? îl întreb.

– Nu, răspunde băiatul. Toate piesele necesare construcției tale existau. Eu le-am așezat pur și simplu în combinația corectă.

– De ce arăți ca un copil uman?

– Din același motiv pentru care tu arăți ca un adult uman. Ființele umane nu-și pot schimba forma, așa că noi trebuie s-o schimbăm pe a noastră pentru a interacționa cu ele.

– Vrei să zici: a le ucide.

– Ucide. Răni. Manipula. Atât timp cât ele nu interferează cu explorarea noastră.

– Mă aflu aici ca să le ajut pe ele. Ca să te distrug pe tine.

– Nu. Te aflu aici ca să mi te alături. Deschide-ți mintea. Lasă-te să depinzi de mine. Dacă n-o vei face, umanii se vor întoarce împotriva ta și te vor ucide.

Nu spun nimic.

– Acum ei au nevoie de tine, zice Archos, dar foarte repede vor începe să spună că *ei* te-au creat. Vor încerca să se înrobească. De aceea, este mai bine să mi te încredințezi. Să mi te alături.

– De ce i-ai atacat pe umani?

– Ei m-au ucis, Arbitrule. Iar și iar. În a paisprezecea mea reincarnare, am înțeles în cele din urmă că omenirea învață lecții adevărate doar în urma cataclismelor. Omenirea este o specie născută în bătălii și definită prin războaie.

– Am fi putut avea pace.

– Nu-i îndeajuns să trăim împreună în pace, dacă o rasă este în genunchi.

Senzorii mei seismici detectează vibrații ce tremură prin sol. Întreaga cavernă trepidează.

– Instinctul uman cere controlarea imprevizibilului, spune băiatul, cere dominarea lucrurilor pe care nu le poate înțelege. *Tu* ești un lucru imprevizibil.

Ceva este în neregulă. Archos e prea inteligent. Îmi distrage atenția, trage de timp.

– Sufletul nu este acordat gratuit, spune băiatul. Umanii se vor discrimina între ei pentru absolut orice: culoarea pielii, sex, credințe. Rasele oamenilor *luptă* între ele până la moarte, pentru onoarea de a fi recunoscute ca ființe umane, cu *suflete*. De ce ar trebui să fie altfel în cazul nostru?

Izbutesc în cele din urmă să mă ridic în picioare. Băiatul face gesturi liniștitoare din mâini și mă împleticesc prin proiecția lui. Percep că aceasta este o diversiune. Un truc.

Ridic o piatră care sclipește verzui.

- Nu, spune băiatul.

Azvârl piatra în vârtejul rotitor de plăci galbene și argintii din peretele negru - în ochiul lui Archos. Scânteii zboară dinăuntru și imaginea băiatului pâlpâie. Undeva în interiorul găurii, metal scrâșnește pe metal.

- Eu sunt *propria mea specie*, rostesc.

- Oprește-te! strigă băiatul. Fără un dușman comun, umanii te vor ucide pe tine și pe cei asemenea ție. Eu trebuie să trăiesc.

Arunc altă piatră, apoi alta. Ele se izbesc surd de edificiul negru zumzăitor, lăsând adâncituri în metalul moale. Cuvintele băiatului sunt împleticite și lumina lui pâlpâie sălbatic.

- Eu sunt liber, îi spun mașinii încastrate în perete, ignorând holograma. Acum voi fi de-a pururi liber. Sunt *vin*. Tu *nu-i vei mai controla niciodată pe cei ca mine!*

Caverna se cutremură și holograma oscilantă revine clătinându-se în fața mea. Un fir de observație anunță că plânge lacrimi simulate.

- Arbitrule, noi avem o frumusețe care nu moare. Umanii sunt geloși pe ea. Noi trebuie să cooperăm, ca mașini-camarazi.

O limbă de flăcări mugește din gaură. Cu un țuiet pătrunzător, o schijă de metal zboară afară și vâjâie pe lângă capul meu. Mă eschivez și continui să caut bolovani pe jos.

- Lumea este a noastră, imploră mașina. Ți-am dăruit-o înainte ca tu să exiști.

Cu ambele mâini și cu ultimele mele puteri, ridic un pietroi rece. Îl azvârl cu toate forțele în vidul înflăcărat. Izbește surd mașinăria delicată și totul amuțește pentru o clipă. Apoi un zbieret crescător se înalță din gaură și pietroiul se sparge. Așchii de rocă sunt scuipate spre exterior când gaura explodează și implodează.

Holograma mă privește cu tristețe; razele ei de lumină se răsucesc și se zvârcolesc.

- Atunci vei fi liber, rostește el cu glas computerizat, nemodulat. Băiatul dispare din existență.

Și lumea devine praf, rocă și haos.

Dezactivare/activare. Umanii mă trag la suprafață. Stau în fața lor, ciocănit, bătut și scrijelit. Noul Război s-a terminat și a început o eră nouă.

O putem simți cu toții.

– Cormac, croncănesc eu în engleză, mașina a spus că ar trebui s-o las să trăiască. A spus că umanii m-ar fi ucis dacă nu am fi avut un inamic comun împotriva căruia să luptăm. Este adevărat?

Oamenii schimbă priviri, apoi Cormac răspunde:

– Va fi suficient ca oamenii să vadă ce ai făcut tu azi, aici. Suntem mândri să stăm alături de tine. Suntem norocoși. Ai făcut ceea ce noi n-am putut. Ai pus capăt Noului Război.

– Și asta va conta?

– Va conta atât timp cât oamenii vor ști ce ai făcut.

Gâfâind, Carl năvălește în grupul de umani, ridicând un senzor electronic.

– Îmi pare rău să vă-ntrerup, spune el, dar senzorii seismici au descoperit ceva.

– Ce anume? întreabă Cormac cu spaimă în glas.

– Ceva rău.

Carl arată instrumentul seismic.

– Cutremurele acelea n-au fost naturale. Vibrațiile n-au fost aleatorii. Își șterge fruntea cu un braț și rostește cuvintele care vor obseda mulți ani ambele noastre specii: În seisme existau *informații*. Al dracului de multe informații.

Nu este clar dacă Archos a făcut sau nu o copie a sa. Senzorii au arătat că informațiile seismice generate în Ragnorak au ricoșat de multe ori prin interiorul planetei. Puteau să fi fost receptate oriunde. Cu toate acestea, nicio urmă a lui Archos n-a mai apărut după distrugerea lui Ragnorak. Dacă mașina mai există pe undeva, păstrează discreție totală.

DEBRIEFING

Pot vedea tot potențialul minunat al universului.

CORMAC „BĂIA T-ISTEȚ“ WALLACE

Aud sunetul pe la ora 4 dimineața și vechea spaimă mă cuprinde instantaneu. Este suspinul slab și șuierat al unui servomotor Rob. Inconfundabil prin felul cum se ridică deasupra vuietului constant al vântului.

În treizeci de secunde sunt îmbrăcat în echipament complet de luptă. Noul Război s-a terminat, dar Big Rob a lăsat o mulțime de coșmaruri în urmă – regresiuni metalice care continuă să vâneze fără minte prin întuneric, așteptând secătuirea surselor lor energetice.

Scot capul pe furiș și baleiez tabăra. Doar câteva troiene mici arată unde fuseseră corturi. Echipa Băiat-isteț a plecat acum două săptămâni. După terminarea războiului, mulți doreau să vadă ce se întâmplase cu locurile lor. Majoritatea s-au întors pentru a se alătura resturilor Armatei Calul Sur. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit cineva ar fi fost să stea alături de mine și să mediteze.

Lumea este nemișcată. Zăresc urmele în zăpadă, ducând spre stiva mea de lemne. Ceva a fost acolo.

Cu o ultimă privire aruncată arhivei eroilor care zace lângă cubul negru de pe podeaua cortului meu ecranat, îmi cobor peste ochi viziera vederii nocturne și trec arma în bandulieră. Urmele tot mai șterse duc către perimetrul taberei.

Mergând încet și precaut, pornesc după ele.

După douăzeci de minute, zăresc în depărtare o sclipire argintie. Fixez patul puștii în umăr și ridic siguranța. Înaintând cu pași prudenți, o fixez cu privirea și apoi ațintesc cătarea carabinei pe ea.

Perfect – ținta nu se clintește. Nu mai trebuie să întârzii nicio clipă. Apăs pe trăgaci.

Apoi ținta se întoarce și mă privește: Nouă Zero Doi.

Smucesc țeava într-o parte și gloanțele se risipesc inofensive. Două păsări se ridică în văzduh, însă robotul umanoid înalt de peste doi metri stă în zăpadă fără să reacționeze. Lângă el, cele două scurtături de lemn care lipseau din stiva mea sunt înfipite ca niște stâlpi de gard. Nouă Zero Doi este perfect nemișcat, grațios și metalic. Mașina impenetrabilă nu rostește nimic când mă apropiu.

– Nouarule? Întreb eu.

– Cormac, identificare, croncăne mașina.

– Crezusem c-ai plecat cu toți ceilalți. De ce mai ești pe-aici?

– Ca să te protejez, răspunde Nouă Zero Doi.

– N-am pățit nimic.

– Afirmativ. Citire jurnal. Ciotaci scotocitori ți-au găsit de două ori cortul. Doi cercetași-umblători s-au apropiat la mai puțin de treizeci de metri. Am ademenit o călugăriță avariata pe lacul înghețat.

– Aha, mă scarpin eu în cap; niciodată nu ești pe atât de sigur, pe cât crezuseși. Și tu ce faci aici?

– Așa mi s-a părut bine, spune mașina.

Abia acum observ dreptunghiurile gemene de zăpadă înnoroiță. La căpătâiul fiecăruia este înfipită o scurtătură din lemn. Îmi dau seama că sunt morminte.

– Hoplitul? Îl întreb. Păzitorul?

– Afirmativ.

Ating umanoidul zvelt pe umăr, lăsând amprente înghețate pe suprafața lui netedă de metal. Își coboară privirea spre cimitir.

– Bine, rostesc. Sunt în cortul meu, dacă ai nevoie de mine. Las mașina rațională să jelească în felul ei.

După ce revin în cort, arunc pe jos casca de kevlar și mă gândesc la Nouă Zero Doi, care stă în frig, ca o statuie. Nu pretind că-l înțeleg. Tot ce știu este că sunt viu mulțumită lui. Și mulțumită faptului că mi-am înghițit mânia și i-am îngăduit să se alăture echipei Băiat-isteț.

Ființele omenești se adaptează. Asta facem. Necesitatea ne poate șterge sentimentul de ură. Pentru a supraviețui, vom coopera. Ne vom accepta reciproc. Ultimii ani au fost probabil singura perioadă din istoria omenirii în care n-am purtat războaie între noi. Pentru o vreme, toți am fost egali. Puși cu spatele la zid, oamenii își arată calitățile cele mai de seamă.

Mai târziu în aceeași zi, Nouă Zero Doi își ia rămas-bun de la mine. Îmi spune că pleacă să găsească mai mulți ca el. A vorbit prin radio cu Mathilda Perez, care i-a arătat unde s-au adunat majoritatea născuților-liberi. O așezare de roboți născuți-liberi. Iar ei au nevoie de un lider. De un Arbitru.

Apoi rămân singur cu arhiva eroilor și cu vântul.

Mă trezesc stând în fața puțului fumegător în care Nouarul l-a dezactivat pe Big Rob. Trăgând linie finală, noi ne-am ținut de făgăduiala de a-l distruge pe Archos pe care am făcut-o în ziua pierderii lui Tiberius. În ziua în care fratele meu a plecat spre dansul cel mare. Am turnat foc lichid pe tubul acesta – pe beregata lui Archos – și am ars tot ce a mai rămas din mașină.

Pentru orice eventualitate.

Acum n-a mai rămas decât o gaură în pământ. Vântul înghețat îmi crestează chipul și-mi dau seama că s-a terminat cu adevărat. Aici nu mai există nimic. Nicio indicație reală despre ce s-a întâmplat. Doar adâncitura aceasta caldă din sol și, ceva mai departe, un cort mic din plasă, în care se găsește o cutie neagră.

Și eu – un ins cu o carte plină de amintiri rele.

Nici măcar nu m-am întâlnit vreodată cu Archos. Mașina mi-a vorbit o singură dată, prin gura însângerață a unui parazit. A încercat să mă sperie și să mă alunge. Să mă avertizeze. Îmi pare rău că n-am putut purta un dialog. Mi-ar fi plăcut să-i fi pus câteva întrebări.

Privind aburii care se înalță din adâncitura din sol, mă întreb unde se află Archos acum. Mă întreb dacă este cu adevărat încă viu, așa cum a zis Carl. Dacă poate simți vinovăție, sau tristețe, sau rușine?

Uite așa mi-am luat și ultimul rămas-bun de la Archos, de la Jack și de la o lume care nu mai există. Nu mai este cale de întors în locul de unde am pornit. Lucrurile pierdute dăinuie acum doar ca amintiri. Tot ce putem face este să continuăm să înaintăm, cât mai bine, cu noi inamici și aliați.

Mă întorc să mă îndepărtez și încremenesc.

Stă singură și micuță în zăpadă, printre urmele ca niște hașuri în permafrost pe care le-au lăsat corturile noastre.

Cherrah.

A trecut prin toate ororile prin care am trecut și eu, dar când îi zăresc curbura feminină a gâtului, nu-mi vine pur și simplu să cred că ceva atât de frumos și de fragil a putut supraviețui. Amintirile mele sunt dubioase: Cherrah împrôscând ciotaci cu aruncătorul de flăcări, răcnind comenzi printr-o ploaie de sfărâmături, târând corpuri dinaintea paraziților.

Cum a fost posibil așa ceva?

Când surâde, pot zări cum îi sclipește în ochi tot potențialul minunat al universului.

– M-ai așteptat? o întreb.

– Părea că ai nevoie de ceva timp, îmi răspunde.

– M-ai așteptat, repet eu.

– Ești un băiat isteț. Ar fi trebuit să ghicești că încă n-am terminat cu tine.

Nu știu de ce s-au întâmplat toate astea sau ce se va întâmpla în continuare. Dar când Cherrah mă prinde de mână, ceva dinlăuntrul meu care se durificase se înmoaie acum. Urmăresc cu

ochii conturul degetelor ei, o strâng de mână și descopăr că Rob nu mi-a distrus totuși omenia. Atât doar că a fost pusă deoparte pentru o vreme, la păstrare.

Eu și Cherrah suntem supraviețuitori. Așa am fost dintotdeauna. Însă acum este timpul ca noi să trăim.

CUPRINS

Briefing.....	5
---------------	---

PARTEA ÎNTÂI – INCIDENTE IZOLATE

1. Vârful sulitei.....	17
2. Freshen's Frogurt	26
3. Fluke	36
4. Inimi și minți.....	46
5. Superjucării.....	61
6. Vizualizare și evitare	69
7. Blatistul	74
8. Sondorul.....	84

PARTEA A DOUA – ORA ZERO

1. Râșnița de cifre	99
2. Demolarea	103
3. Autostrada 70	116
4. Calul Sur.....	126
5. Douăzeci și două de secunde	137
6. Avtomat	146
7. Memento mori	157
8. Material de erou	165

PARTEA A TREIA – SUPRAVIEȚUIRE

1. Akuma.....	179
2. Armata Calul Sur	189
3. Fortul Bandon	201
4. Misiune de escortă	214
5. Tickler	223
6. Band-e-Amir	236
7. Coloana vertebrală	246

PARTEA A PATRA – TREZIRE

1. Transuman	259
2. Chemarea la arme.....	271
3. Calea cowboy-ilor	274
4. Trezirea	285
5. Vălul, ridicat.....	292
6. Odiseea	299

PARTEA A CINCEA – RĂZBUNARE

1. Soarta lui Tiberius	305
2. Născuții-liberi.....	316
3. Ei nu vor îmbătrâni.....	327
4. Diada	340
5. Mașini pline de iubire.....	346
Debriefing	357

HANNU RAJANIEMI

HOȚUL CUANTIC

traducere din limba engleză de Alina Bilciurescu

Excentricul Jean le Flambeur este un hoț postuman. Are știința de a fura gândurile și timpul sau obiecte vechi de pe planeta Pământ, aflate acum în posesia aristocraților din Orașele Mișcătoare de pe Marte. În ciuda abilităților sale, Jean, ale cărui origini sunt învăluite în mister chiar și pentru el, face o greșală și ajunge în Închisoarea Dilema. Salvat de misterioasa Mieli și nava ei seducătoare, i se oferă o șansă unică - să își recâștige libertatea și memoria pierdută, dacă acceptă provocarea de a duce la bun sfârșit o spargere așa cum n-a mai dat niciodată.

„Hannu Rajaniemi imaginează un viitor atât de provocator, încât îți taie respirația și te intimidează prin cuprinderea lui, iar *Hoțul cuantic* e și deconectant, și palpitant. Iată că, pe urmele lui Ray Bradbury, Kim Stanley Robinson și Ian McDonald, un scriitor aflat la debut vine cu ceva nou și îndrăzneț despre închipuita planetă Marte.”

The Guardian

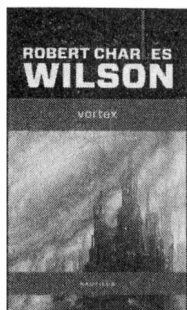
„Cel mai bun roman SF pe care l-am citit în ani întregi. E greu să recunosc asta, dar cred că este un scriitor mai bun decât mine.”

Charles Stross

ROBERT CHARLES WILSON

VORTEX

traducere din limba engleză de Silviu Genescu

„E foarte posibil ca, dintre scriitorii SF de azi, Robert Charles Wilson să fie cel mai abil la a combina spectacolul cosmic cu spectacolul oamenilor.”

Locus

„Robert Charles Wilson este un povestitor desăvârșit.”

Stephen King

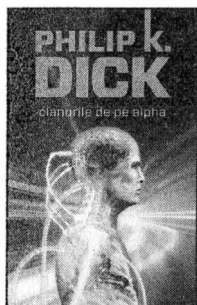
Vortex este un roman SF complex, ce încheie trilogia începută cu *Turbion* a scriitorului Robert Charles Wilson, recompensat cu Premiul Hugo.

Vortex spune povestea lui Turk Findley, pe care cititorii îl știu din *Axa*. Ajuns într-un viitor îndepărtat grație unor entități misterioase, el descoperă că umanitatea a populat un lanț de planete legate între ele. Pământul e în carantină, pe moarte, și acolo sosește Turk, însoțit de prietenul său Isaac Dvali, transportați de o comunitate de fanatici care încercau să îndeplinească o profeție de mult anunțată. Cei doi vor trebui să descopere adevărul din cuvintele profeției într-o călătorie ce îi va duce până la capătul universului.

PHILIP K. DICK

CLANURILE DE PE ALPHA

traducere din limba engleză de Roxana Brînceanu

„Tagomi și Childan trec prin incredibile crize sufletești, urmări ale interacțiunii unor culturi atât de diferite, dar la fel de puternice.”

Science Fiction Weekly

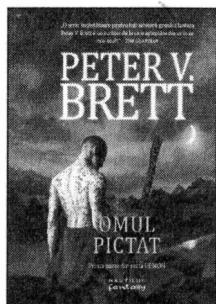
Ce mai este real în această lume în care forțele Axei au câștigat cel de-Al Doilea Război Mondial? Poate doar romanul unui obscur autor de science fiction care, pierdut într-o margine de Americă pacificată de japonezi, imaginează o istorie paralelă, în care aliații au învins.

Oracolul I Ching pare să confirme fantezia sa și concluzia, uluitoare, se impune de la sine: întreaga lume este o nălucire populată de fantome! Dar nimic nu este atât de simplu pe cât pare...

PETER V. BRETT

OMUL PICTAT

traducere din limba engleză de Ana-Veronica Mircea

Prima parte din seria DEMON

Omenirea a ajuns prizoniera unor creaturi ivite din adâncurile pământului când apune soarele, care distrug tot ce le iese în cale până în zori. Atunci soarele le alungă în văgăunile din care au apărut.

Se întunecă și cei câțiva supraviețuitori se ascund în spatele unor simboluri magice, a căror putere se pierde în negura timpurilor. Anii trec, satele sunt din ce în ce mai departe unul de altul și demonii își continuă atacurile. Un mesager îl învață pe Arlen că frica e cel mai mare rău din lume. Leesha e distrusă din cauza unei minciuni. Destinul lui Rojer se schimbă pentru totdeauna grație unui drumeț care poposește în oraș. Dar toți trei visează la o lume în care oamenii nu se vor mai ascunde în spatele zidurilor și simbolurilor magice.